

GEORGE ARION

crime sofisticate

CRIME SCENE PRESS

„...dacă apuci s-o deschizi, n-ai nicio șansă s-o mai abandonezi până la final.”

Cristina Mitrea

crime
s^{skull}ofisticate

virtual-project.eu

GEORGE ARION

București. Un șir de crime, al căror mobil este imposibil de explicat, produce panică în orașul de pe malurile Dâmboviței. Singura legătură între victime – prezența lor în emisiunea tv *Steaua norocului*, realizată de către frumoasa Alma Soran. Vor reuși anchetatorii, conduși de către criminalistul Luca Pinte, să pună mâna pe ucigaș? Și cum se va termina scandalul de la Loto, unde acumularea unui pot uriaș, în urma multor săptămâni fără câștigători ai marelui premiu, creează suspiciuni? Situația aceasta are vreo legătură cu asasinatele?

Barintown. Un oraș din SUA. Mai mulți prieteni se strâng, seară de seară, într-o crâșmă ospitalieră. Beau, joacă table, darts, biliard și compun povestiri pe care le imaginează pornind de la scrierile marelui fizician Stephen W. Hawking. Dar bucuria de a trăi o experiență uimitoare le e de scurtă durată. La un moment dat, neliniștea se insinuează în spațiul pe care îl socotesc protector. Experiența pe care o cunosc din clipa aceea e devastatoare. Însă Răul care i-a cuprins în mrejele lui își are originea în București.

George Arion
Crime sofisticate

GEORGE ARION – 2009
CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE

Crime sofisticate / George Arion, – București: Crime Scene Press, 2016
ISBN 978-606-94185-3-6

821.135.1-31

Director editorial: GEORGE ARION
Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: mai 2016
Tipărit în România, FED PRINT

George Arion

Crime sofisticate

Ediția a II-a

– 2016 –

GEORGE ARION s-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română din București – 1970.

În prezent este Director general la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Președintele Fundației „Premiile Flacăra” și Președinte al Romanian Crime Writers Club.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul la două filme polițiste (*Enigmele se explică în zori*, 1989, *Atac în bibliotecă*, 1992) și la serialul TV *Detectiv fără voie* (2001). Autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiste.

Proză mystery&thriller

Atac în bibliotecă – 1983, *Profesionistul* – 1985, *Trucaj* – 1986, *Pe ce picior dansați?* – 1990, *Crimele din Barintown* – 1995, *Nesfârșita zi de ieri* – 1997, *Detectiv fără voie* (integrala Andrei Mladin) – 2001, *Cameleonul* – 2001, *Anchetele unui detectiv singur* – 2003, *Spioni în arșiță* – 2003, *Necuratul din Colga* – 2004, *Crime sofisticate* – 2009, *Fortăreața nebunilor* – 2011, *Sufocare* – 2012, *Insula cărților* – 2014.

George Arion a fost tradus în engleză, franceză și rusă.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România (1985, 1995, 1999).

Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de *Detectiv de onoare*.

*Doamnei
Daniela Veronica Gușă De Drăgan*

PRECIZARE

La invitația prietenului meu Stelian Țurlea, am acceptat din nou, în 2005, după experiența *Cameleonul* (apărut în serial în 2000; în carte, în 2001; a doua ediție – 2009), să scriu un alt roman polițist în foileton – *Crime sofisticate* – pentru *Ziarul de duminică* pe care îl conduce.

Nu mulți scriitori români se hazardează într-o asemenea aventură, aceea de a scrie la o carte pe măsură ce ea se publică. În alte literaturi, în special în secolul al XIX-lea, era o practică destul de frecventă. E drept, cei mai mulți scriau mai întâi cartea, și pe urmă o prezentau, în tranșe, publicului. Și la noi au existat câțiva autori care s-au încumetat să încerce o astfel de experiență. Însă gusturile cititorilor s-au schimbat. Într-un veac cu un trai mai domol, ei așteptau cu febrilitate orice nou episod dintr-un roman pe care îl scria, de pildă, Dickens. E drept, nici ziarele nu mai sunt ce au fost. Și totuși, m-ar tenta să susțin un roman serializat într-un cotidian. Dar respectând regula jocului – aceea de a scrie pe măsură ce episoadele ies de sub tipar.

Este dificil să scrii „la vedere”. Orice nouă pagină care se adaugă trebuie să țină cont de cele anterioare, asupra cărora însă nu mai poți reveni, oricâte idei ți-ar mai veni pe parcurs. Nu poți să-i dai un alt nume unui personaj, nu poți să-i schimbi biografia, nu mai poți să îl plasezi într-un alt context social sau istoric. Mai ales dacă subiectul cărții este din zona *policier*-ului, ești constrâns ca tot ce imaginezi să fie în logica intrigii la care te-ai gândit inițial. De pildă, dacă la scena crimei s-au descoperit niște probe, de acelea trebuie să te folosești în ancheta întreprinsă pentru prinderea ucigașului, chiar dacă îți dai seama că misiunea ți-ar fi fost ușurată prin plantarea altor indicii. Prima frază pe care ai așternut-o te poartă pe o singură cale, din multitudinea de căi posibile. Orice abatere la stânga sau la dreapta e imposibilă, nu ai cum să te întorci, dându-ți seama că te-ai rătăcit, și să o iei într-o altă direcție.

E drept, ritmul impus de *Ziarul de duminică* nu era unul trepidant – apariția lui săptămânală îmi îngăduia un

respiro suficient pentru a imagina desfășurarea acțiunii, evoluția personajelor, relațiile dintre ele. Dar tocmai când mai aveam două-trei episoade până la finalul *Crimelor sofisticate*, Stelian Țurlea a venit cu propunerea să sporim suspansul legat de destinul criminalului și să oprim foiletonul, urmând ca deznodământul să fie aflat după publicarea lui într-o carte.

Mi-a convenit de minune – aveam câteva nelămuriri legate de eroul meu, și doream să mi le clarific eu însumi înainte de a pune ultimul punct la poveste.

Mai multe întâmplări din viața mea m-au împiedicat să-mi duc la bun sfârșit proiectul. Nu l-am reluat decât în 2009, atunci când mi-a fost limpede și care este traiectoria pe care trebuie s-o urmeze protagonistul romanului. Două doamne apropiate sufletului meu au contribuit decisiv la limpezirea atitudinii mele față de acest personaj contorsionat.

Între timp, am scris un ciclu de povestiri intitulat *Pe urmele lui Stephen Hawking*. Pornind de la unele dintre afirmațiile marelui fizician, descoperite în lucrările sale apărute la „Humanitas” – *Visul lui Einstein și alte eseuri* – 1997, *Scurtă istorie a timpului* – 2001, *Universul într-o coajă de nucă* – 2004, am imaginat o serie de întâmplări aflate la hotarul dintre policer, SF și horror. Unele dintre ele au apărut în *Almanahul Flacăra*, *Almanahul Rebus*, în revistele *Familia*, *România literară*. După modelul *Decameronului*, al *Povestirilor din Canterbury*, al *Pentameronului*, al *Hanului Ancuței*, le-am „topit” într-o singură narațiune, *Jucătorul de table* –

Partea a II-a a acestei cărți, care continuă, în orașul Barintown, oricât ar părea de surprinzător la început, întâmplările din Prima parte – *Steaua norocului*, (noul titlu al foiletonului din *Ziarul de Duminică*, publicat cu anumite retușuri), desfășurate la București.

O ultimă precizare: oricine încearcă să descopere similitudini între imaginarul din aceste pagini și realitate comite o eroare impardonabilă.

Serge Brion

PRIMA PARTE – STEAUA NOROCULUI

CAPITOLUL 1

Mă cheamă Alma

„**T**u vei muri ultima! Scapi doar dacă nu mai faci emisiunea!”

Prima oară când am citit aiureala asta, am izbucnit în râs. Apoi, n-am mai râs. Am mai citit de trei ori bucata de hârtie pe care cineva mâzgălise, cu litere de tipar, aceste cuvinte amenințătoare. Amenințătoare? Haida-de! Nu cumva e farsa vreunui coleg înnebunit de succesul pe care îl are emisiunea mea *Steaua norocului*? Sau... Mai curând e vorba de vreo colegă invidioasă. Da, cu siguranță asta e. Câte n-ar vrea să fie cunoscute și iubite ca mine de către telespectatori, câte n-ar dori să aibă o emisiune care să atingă măcar jumătate din cota mea de audiență! Câte n-ar vrea să fie înalte ca mine, frumoase ca mine, știutoare de mai multe limbi străine ca mine, să aibă o casă ca a mea, două mașini luxoase, și în jurul lor să roiască bărbații ca muștele la miere! Pe Alma Soran o știe o țară întreagă! Dar nu cumva biletul e opera unui curtezan respins? Pe câți i-am refuzat, Doamne, de câți mi-am bătut joc! Nenorociții! Cum de nu pricepeau că aspiră la ceva mult prea sus pentru ei! Însă biletul ăsta mai poate fi și opera unui nebun. Sunt unii care fac fixație pe câte o vedetă, o socotesc proprietatea lor, vrând să le dea numai lor ascultare. Prin alte părți au fost cazuri de astea. Unele s-au sfârșit urât. La noi însă n-am auzit de niciunul. Uneori, indivizii ăștia sunt agresivi, de-a dreptul periculoși, dar n-o să fiu eu prima pe care pică o astfel de pacoste. Și totuși, nu, mai curând la mijloc e vorba de invidie. N-au decât să se zgârie pe ochi. Viața e dură. Răzbește numai cel care muncește pe brânci, dar mai are și un dram de baftă. Degeaba te spetești dacă nu îți surâde „steaua norocului”.

Mai e puțin și mă cheamă pe platoul de unde se transmite în direct, la o oră de maximă audiență, *Steaua norocului*. E sâmbătă, e aproape ora nouă seara. Îmi închipui milioanele mele de fani cum se așază în fața televizoarelor și caută cu telecomanda canalul care transmite emisiunea mea de trei ore, împănată din belșug

cu spoturi publicitare. Oare am atins apogeul gloriei? *Steaua norocului* se transmite de doi ani și nu dă încă semne de oboseală. E un format generos, care lasă loc liber și dansului, și muzicii, și dialogului cu invitații, și eu mă străduiesc ca vârtejul pe care îl creez să fie cât mai amețitor și să nu plictisească nicio clipă.

Privesc din nou petecul de hârtie și buna dispoziție mi se duce. A ajuns la mine prin poștă, într-un plic obișnuit, cu un timbru care înfățișează Titanicul înainte de a porni în cursă. Plicul era printre alte zeci de scrisori venite din toate colțurile țării. Acesta era trimis din Constanța. Nu cunosc pe nimeni în Constanța care să-mi vrea răul. Dar nu, nu poate fi nimic serios. E o aiureală. O farsă care să-mi strice ziua. Însă individul – sau individa? – n-are nicio șansă. Până la treizeci de ani – cât voi împlini în curând – am trecut prin încercări și mai grele.

— Alma! Pe platou!

Gina e asistenta mea. Are doar câțiva ani mai mult decât mine. Ea are grijă de garderoba mea, de corespondența mea, de programarea interviurilor pe care mi le cer ziariștii de la rubricile mondene. Tot ea mă ferește de cei care mă asaltează să le dau autografe, sau se îmbulzesc să mă fotografieze. Viața de vedetă își are marile ei bucurii, dar uneori devine agasantă din pricina admiratorilor fără măsură.

— Alma! E timpul!

Arunc o privire pe monitorul din cabină. Într-adevăr, se derulează ultimele reclame care preced emisiunea. Detergentul cel mai bun, mașina anului, singura pastă de dinți care te ferește de carii. N-are niciun sens să-mi stric cheful, așa că rup biletul și-l arunc la coș, împreună cu plicul făcut bucățele și el. Arunc o privire în oglindă – sunt strălucitoare ca întotdeauna. Îmi potrivesc o buclă rebelă, îmi mai dau cu puțin ruj pe buze – machiajul e desăvârșit.

— Alma!

Glasul Ginei a devenit poruncitor. Mai arunc o ultimă privire în oglindă și mă îndrept spre platou, alungând gândurile negre. N-are rost să mă frământ din pricina unui neica-nimeni, indiferent dacă e un ins invidios, vreun amorez respins, sau un săltat de pe fix.

Bărbatul alerga cu pas egal pe pista stadionului. Era îmbrăcat într-un trening, în picioare purta adidași, iar pe cap avea trasă o glugă care îl ferea de fulgii răzleți. Era la a treia tură, dar nu răsufla deloc anevoie. Pista stadionului – aflat în Parcul copilului, cunoscut și sub numele de „Cireșarii” – nu era luminată. Bărbatul era singur. Paznicii – dacă era vreunui la ora aceea de seară de ianuarie – se aflau probabil în ghereta lor și beau vreo tărie ca să-și alunge frigul din oase. Mai alergă încă două ture și apoi o luă spre ieșire, tot în fugă. Ajuns în stradă, mai străbătu doar câțiva metri și se opri în fața unei case mohorâte, cu etaj, în curtea căreia se afla un Opel vechi. Zăpada se așternuse pe el într-un strat subțire. Bărbatul cu o statură impunătoare descuie portița, intră în curte, luă de la cutia poștală maldărul de oferte și reclame la diverse produse și le îndesă într-un tomberon, fără să se uite la ele. Apoi descuie ușa de la intrare și pătrunse într-un hol mic. De-abia atunci își dădu jos gluga, își scoase treningul și adidașii, și luă din cuier un halat. Era un bărbat înalt chiar foarte înalt bine făcut numai fibră, cam la patruzeci de ani. Fața îi era dăltuită parcă în piatră. Nu exprima nicio emoție.

Intră în papuci în camera de zi, unde într-o sobă duduia focul pe care îl aprinsese înainte de plecare. Se simțea un ușor miros de gaz metan. Pereții erau ticsiți de cărți așezate ordonat în rafturi care se ridicau până la tavan. Pentru a ajunge la cele de sus îi trebuia o scăriță care se zărea într-un ungher. Bărbatul aruncă o privire la ceasul de pe o comodă, apoi se duse în bucătărie și își prepară un ceai. Îl turnă într-o ceașcă și se întoarse în camera de zi, așezându-se într-un fotoliu. Luă telecomanda televizorului și căută un anumit canal. Tocmai la țanc – se auzea deja melodia de început a emisiunii *Steaua norocului*. În curând, pe micul ecran apărură Alma, într-o rochie puternic decoltată, despicală în ambele părți, astfel încât, la orice piruetă pe care o făcea, picioarele ei superbe se iveau în toată splendoarea lor. Pe cap avea o diademă, iar părul castaniu i se revărsa pe umerii rotunzi. În jurul său se dansa cu frenezie. Băieții erau numai în pantaloni negri și pantofi de aceeași

culoare, cu talpa subțire, fetele purtau fuste scurte și spatele le era gol.

Bărbatul privi fascinat vârtejul amețitor, sorbi din ceai și rosti cu glas șoptit:

— Dacă te-ai fi oprit, scăpai! Când o să dai ochii cu mine, o să-ți amintesc că te-am avertizat. Dar atunci o să fie prea târziu. Ești o unealtă a Răului!

Apoi se cuibări mai bine în fotoliu și continuă să urmărească emisiunea.

În această seară, invitatul Almei era un om de afaceri putred de bogat, care se înavușise prin mijloace îndelung comentate în presă. Nu-i pășase ce se spunea despre el, își sporise în continuare averea și, treptat-treptat, lumea uitase murdăriile pe care le făcuse. Acum toți îi cântau în strună, pentru că domnul Terente Mazilescu devenise un om influent, în mediul politic, în cel de afaceri, iar gazetarii care îl înjuraseră odinioară alergau după el cu limba scoasă ca să obțină publicitate. De obicei, demersul le era încununat de izbândă, fiindcă îmbogățitul de tranziție era un om generos – iar câteva sute de mii de euro împărțite pe la gazete le cumpăra tăcerea, fără să fie vreo pagubă pentru el.

La un semn al Almei, oaspetele său se așeză într-un fotoliu. Totul se desfășura într-un studio unde erau prezenți vreo sută de spectatori – aplaudacii de serviciu. Pe un podium se afla o formație în vogă.

Alma i se adresă lui Mazilescu pe un ton șăgalnic – în clipa aceea gospodinele, pensionarii, dar și alți telespectatori încremeneau în extaz:

— Domnule Mazilescu, cu ce bani v-ați început afacerile? Să nu-mi spuneți că o mătușă v-a împrumutat o sută de dolari că nu vă cred!

Mazilescu izbucni în râs.

— Nu. Minte cine spune că o afacere poate fi pornită cu o sută de dolari.

— Măcar e sincer, bombăni bărbatul din fotoliul său – avea obiceiul oamenilor singuri de a vorbi cu glas tare, chiar dacă nu era nimeni de față.

— Atunci?, insistă Alma. Radia de mulțumire, discuția pornise pe un făgaș bun.

— Am moștenit o casă pe care am vândut-o. Astăzi ar fi valorat vreo sută de mii de dolari. Eu am luat pe ea numai douăzeci de mii.

— Ați început, deci, cu o afacere proastă.

Mazilescu pufni din nou în râs – avea dinți albi, strălucitori, și păreau a fi chiar ai lui.

— Am făcut o afacere foarte bună. În 1990, dacă aveai douăzeci de mii de dolari, erai cineva.

Bărbatul se foi în fotoliul său, dar nu mai zise nimic.

Întrebările Almei se succedau în viteză – oare i le sufla cineva? Avea într-una din urechiușele ei drăgălașe o cască minusculă. Dar nu, era o fată prea deșteaptă ca să aibă nevoie de ajutor, și se pregătea minuțios pentru orice emisiune; cel puțin așa declara ea în revistele mondene.

În timpul pauzei publicitare, bărbatul din casa mohorâtă se duse la bucătărie și-și mai turnă un ceai. Așezat din nou în fotoliu, urmări în continuare cum explica domnul Mazilescu ascensiunea lui fulgerătoare.

— Am avut și noroc, recunosc el.

— De asta vă și aflați la emisiunea noastră, se pisici Alma.

Mazilescu rămase tăcut.

— Și în ce a constatat norocul dumneavoastră?

Interlocutorul ei nu răspunse imediat.

— E cumva vreun secret la mijloc?, insistă Alma.

Magnatul îi răspunse după alte câteva clipe de tăcere.

— Nu-i niciun secret. Soția mea a fost cel mai mare noroc pe care l-am avut. Ea mi-a stat alături, la bine și la rău. Ea m-a încurajat să pornesc afacerea, m-a sfătuit când treburile nu prea se legau, mă sfătuiește și acum, când lucrurile au intrat pe un curs normal. E un om sincer, loial, un adevărat camarad. „Femeia te urcă, femeia te coboară”, fredonă el versurile unui cântec de demult. Pe mine m-a urcat.

La un semnal, spectatorii din platou începură să aplaude.

— Minți, rosti pe un ton indiferent cel din fotoliu. Minți de-ngheață apele.

Până le cumpărase tăcerea, ziarele prezentaseră, cu lux de amănunte, viața aventuroasă a doamnei Mazilescu. I se mai puneau în cârcă și câteva afaceri necurate, pe care le derulase pe cont propriu, fără știrea soțului.

Un nou calup de reclame se revărsă pe micul ecran. Aceiași detergenți, aceleași mașini de lux, aceleași paste de dinți...

Când mai era doar o jumătate de oră până la sfârșitul emisiunii, bărbatul se ridică în picioare și începu să se

îmbrace. Își puse o pereche de pantaloni raiți, un pulover, o scurtă îmblănită și încălță niște bocanci cu talpă groasă. Astfel echipat ieși în curte, descuie mașina, vârî cheia în contact și, în timp ce motorul torcea leneș, îndepărtă cu o măturică zăpada de pe parbriz și de pe lunetă. Deschise poarta, se sui la volan, ieși în stradă, se dădu jos ca să închidă poarta la loc, apoi intră din nou în mașină și o porni agale, lăsând urme adânci de pneuri în neaua care se așternea peste oraș.

CAPITOLUL 2

Prima crimă

Ningea fastuos.

Orașul își acoperea urâtenia sub o mantie de zăpadă care se îngroșa pe măsură ce treceau orele. Blocurile nu mai păreau niște cazărmi părăsite, asfaltul își ascundea gropile, până și clădirile noi, ridicate fără niciun gust și fără niciun respect pentru arhitectura tradițională a Bucureștiului, nu mai păreau atât de oribile și nepotrivite în acest decor feeric. Sărbătorile de iarnă trecuseră, dar ghirlandele de becuri multicolore, unele dispuse în forme complicate, încă nu fuseseră date jos de pe stâlpii pe care atârnavă deasupra străzilor – lumina lor sporea și ea farmecul nopții. În centru, mulțimea de reclame sclipea și mai vesel decât de obicei.

După ce își trăise clipa de glorie în emisiunea *Steaua norocului*, Terente Mazilescu se urcase la volanul Mercedesului său comandă specială. Mai întâi o pornise spre casă, dar era încă surescit de prezența pe platoul unde guvernase Alma Soran, ca o regină a frumuseții, așa că se gândi să se mai plimbe pe străzile pe care treceau puține mașini la ora asta – era după miezul nopții. Se gândi să meargă până la Fântâna Miorița și de-abia pe urmă să se îndrepte spre vila sa din Cartierul Primăverii.

Rula încet, sub stratul de nea se formase o pojghiță subțire de gheață, și depășea cu atenție puținele utilaje de dezăpezire care ieșiseră pe trasee. „Iar i-a surprins ninsoarea nepregătiți pe primari”, zâmbi el în întunericul mașinii și dădu căldura mai tare, căutând apoi la radio un post cu muzică mai puțin zbuciumată. Era fericit, uitase de toate mizeriile pe care le scriseseră gazetarii de-a lungul timpului despre el, era acum un om împlinit, sigur pe situația lui, cea mai bună dovadă fiind chiar invitația de a participa la o emisiune cu o asemenea audiență.

Zâmbi gândindu-se la toți cei care îl atacaseră fără nicio milă. „Cred că și-au mușcat mâinile de ciudă văzându-mă pe micul ecran. Niște cioflingari. Banul face regula jocului. Așa e de când lumea.”

Privi în oglinda retrovizoare. În urma lui se târa o mașină ale cărei faruri îl deranjau. Ar fi putut să accelereze, dar n-avea niciun chef să meargă în viteză. Îi semnaliză celui din spate să-l depășească, dar acela păstră aceeași distanță. Domnului Mazilescu începea să-l dispară buna-dispoziție. „De unde mama naibii a mai apărut și ăsta? N-are somn?”

La urma-urmei, ce-avea cu bietul om? „Poate îi e frică să meargă mai repede. E gheață sub zăpadă. O frână aiurea și te pomenești într-un pom de la marginea trotuarului. O mai fi și vreun începător.” Se resemnă că nu e singur sub dansul fulgilor – dacă mai ninge, ar trebui să dea o fugă până la Poiana Brașov într-una din zilele următoare. Gândul la vila pe care o avea la munte îl înșenină. O să-și lase toate treburile și se va rezezi, fără doar și poate, până acolo.

Când ajunse la Fântâna Miorița întoarse cu grijă, după ce se asigură că nu vine nimeni dinspre Podul Băneasa. Observă că și cealaltă mașină întoarce tot acolo. Enervat din nou, se hotărî, cu orice risc, să accelereze, dar și șoferul din spate mări viteza, ca și cum, în sfârșit, se hotărâse să-l depășească. „Du-te naibii odată și lasă-mă în pace!”, îl apostrofă în gând domnul Mazilescu. Mergeau acum paralel, fiecare pe o altă bandă. Domnul Mazilescu încercă să-l zărească pe celălalt șofer, dar perdeaua fulgilor îi stingherea vederea. Reuși doar să-și dea seama de marca mașinii – un Opel model vechi.

Deodată, văzu cum mașina cealaltă se îndreaptă spre el. Instinctiv, trase de volan la dreapta. Opelul însă continua să se apropie de mașina lui. Mai avea doar câțiva centimetri și ciocnirea era iminentă. Domnul Mazilescu trase și mai mult volanul spre dreapta. Mercedesul începu să derapeze. Fără să vrea, omul de afaceri puse piciorul pe frână. Cu toate că nu avea viteză mare, greșeala îl proiectă într-unul dintre copacii care străjuiau drumul. Dacă n-ar fi avut centura de siguranță, s-ar fi lovit zdravăn de volan. Mercedesul se opri cu motorul calat. Domnul Mazilescu se descotorosi de centura de siguranță și coborî furios din mașină. Văzu că unul dintre faruri e spart; cu siguranță, mai erau și alte stricăciuni, avea să le facă inventarul mai târziu. Opelul se oprise la câțiva metri mai încolo. Din el nu coborî nimeni.

Cu pumnii strânși, domnul Mazilescu se apropie de intrusul care îi stricase toată bucuria.

— Dobitocule! Fărăme te fac! Dacă nu știi să conduci, ce cauți pe o vreme ca asta pe străzi?

Din cealaltă mașină nu apăru însă nimeni.

Invitatul Almei era de nerecunoscut. Nu mai avea nimic din eleganța unui prosper om de afaceri, dornic să facă impresie bună. Cu ochii ieșiți din orbite, mai merse câțiva pași, atent să nu alunece, și începu să bată în geamul din dreptul șoferului:

— Dă-te jos, nenorocitul!

De-abia după încă vreo câteva momente, portiera se deschise brusc, cu putere, lovindu-l în față pe domnul Mazilescu, care se aplecase să vadă cine e înăuntru. Se dezechilibra năucit de lovitură și căzu într-un strat de omăt. Mai apucă să vadă doar câteva luminițe care se zăreau dinspre Casa Presei și își pierdu cunoștința.

I se spunea Stan Pătitul nu pentru că trecuse prin multe până la șaiszeci de ani câți avea, ci pentru că îi plăcea să povestească oricui i se afla în preajmă întâmplări din viața lui, socotite niște evenimente de maximă importanță, care nu trebuiau lăsate uitării. După ce își părăsea taxiul la garaj, se ducea în câte o bombă, și una-două te trăgea de mânecă, pornind să turuie:

— Nenicule, stai să vezi ce am pătit. Odată eram...

De cele mai multe ori, Pătitul repeta cam aceleași povești, așa că auditoriul plictisit încerca să-l oprească. Zadarnic. Chefal de a istorisi al lui Stan era de nedomolit.

— Da, așa e, pe asta parcă v-am mai spus-o, dar e una pe care precis că n-o știți.

Resemnați, îl lăsau să-și facă numărul și îi ascultau sorbindu-și băuturile, însă mintea le era în altă parte.

Totuși, Pătitului i se întâmplase într-o noapte cu adevărat ceva neobișnuit, ceea ce îi crescuse mult cota de povestitor, unii insistând chiar ei să le mai spună istoria pe care o trăise. Acum povestitorul începea să facă fițe, se lăsa rugat, aștepta să i se facă și cinste cu un pahar, și de-abia pe urmă catadicsea să deschidă gura:

— Nenicilor, acu' e vară, pățania asta am trăit-o astă iarnă, când s-a pus zăpada aia de-un metru, de n-am urnit trei zile taxiurile, de credeam că n-o să mai avem ce

mânca. Era noapte, dusesem pe cineva la aeroport, la Otopeni, rebegisem acolo așteptând să-mi pice vreun client, așa că după vreo oră m-am întors singur în oraș. În dreptul Casei Scânteii – eu așa am apucat că se chema, așa îi spun și acu’ – am zărit un Mercedes proptit într-un copac. Am oprit și m-am uitat să văd dacă are nevoie cineva de ajutor. Nu era nimeni în el, nici în jurul lui, așa că am mers până la statuia lui Lenin – după cum știți, e numai un postament cu un soclu, Lenin zace pe undeva, până când o să-l topească, să facă statuia altuia – și am oprit. Era cam patru dimineața, nimeni pe șosea, dar am stat acolo ca să nu mai ard benzina de pomană, poate-poate vreun ziarist din vreo redacție avea să facă vreo comandă de mașină, lucrează ăștia ca năucii, ca și noi, n-au zi, n-au noapte. Eram singur acolo, de obicei mai vin și alți colegi, dacă e vreme bună tragem taxiurile unul lângă altul, lăsăm geamurile jos și stăm la taclale, sau mai facem câte o tablă. Acu’ însă nu era nimeni. M-a luat frigul, așa că după vreo oră am coborât și am început să alerg ca să mă mai încălzesc. Se făcuse cam ora cinci, întuneric beznă, și ningeă în continuare. La un moment dat m-am apropiat de soclul ăla lăsat de izbeliște, și parcă am zărit o mogâldeată lipită de el. „Măi să fie”, mi-am zis eu. „Am vedenii? Sau o fi vreun aurolac înghețat?” M-am apropiat și mai mult. Și pe dată m-a apucat bâțul.

Ajuns la faza asta a povestirii, Pătitul făcea o pauză de efect, mai sorbea din votca sau berea avută în față, plescăia, se ștergea tacticos la gură cu un șervețel și rămânea cu ochii în gol.

— Și?, îl îndemneau ceilalți să continue.

— Și ce?, se prefăcea nedumerit Pătitul.

— Ziceai că te-a apucat bâțul.

— M-a apucat bâțul?

— Zi odată, nu te mai fandosi ca o muiere!

De-abia atunci Stan își înnodea din nou povestea, ca smuls dintr-o visare adâncă.

— Da, dom’le, pe oricine l-ar fi luat tremuriciul dacă ar fi văzut ce-am văzut eu...

Dacă în noaptea asta n-aș fi fost de serviciu, aș fi luat-o hai-hui pe străzi și m-aș fi plimbat sub o ninsoare cum nu s-a mai abătut de mult asupra Bucureștiului. Dar

așa, stau cu partenerul meu Miron Stratilat într-un birou unde, datorită lui, e o dezordine de nedescris, și lucrez la un raport pe care trebuie să-l predau dimineă. Chiar dacă se apropie zorii, lui Miron nu-i tace o clipă melița. Ascute de zor creioane – are o ascuțitoare primită cine știe de la cine – și sare de la una la alta, în stilul lui caracteristic.

— Ce dracu' căutăm noi într-o noapte de basm la secție? Vezi tu vreun ucigaș capabil să iasă pe o vreme ca asta și să bage jungherul în careva? Chiar că n-ar avea pic de suflet!

În glasul lui se ghicește o uimire profundă.

— Poți să omori și fără să ieși din casă, îl contrazic eu, numai ca să-l stârnesc.

Miron însă o ține pe-a lui.

— Nici măcar să-și omoare nevasta cu făcălețul nu-l văd pe vreunul în stare. E destul să te uiți pe geam cum ninge și-ți dispăre orice pornire asasină. Natura îi face pe oameni mai buni. N-am spus-o eu primul, au zis-o și filosofii, a zis-o și ăla cu nume ca al ăluia de-a scris la noi *Cântarea României*. Doamne! Frumoasă mai e iarna când stai la căldurică, lângă o sobă care duduie, și mai ai și-o blestemăție de fetișcană alături, și un clondir cu vin roșu! Lua-te-ar naiba!

Îmi ridic ochii de pe paginile pe care le citesc.

— Hei! Fii atent cum vorbești!

— Nu te înjuram pe tine, blestemam creionul ăsta. I se rupe mereu mina.

Miron e o matahală de bărbat. E de aproape doi metri și de mult încearcă să mai dea jos din kilogramele pe care le are peste sută. În mâna lui uriașă creionul pare de o fragilitate înduioșătoare.

Telefonul de pe masa mea de lucru începe să sune. Ca întotdeauna, Miron se repede să răspundă, nutrind speranța deșartă că îl caută vreo jună dornică să bea vin roșu cu el, lângă o sobă unde arde un foc prietenos.

— Miron.

Aștept să mai zică vreun cuvânt. Îl văd cum lasă receptorul jos. S-a schimbat la față.

— Ce s-a întâmplat?

— O crimă. La Piața Presei. Mașina ne-așteaptă jos.

În timp ce ne îmbrăcăm în fugă, îmi spun că n-are niciun rost să-l zădăresc pe Miron, spunându-i că teoria

lui despre ucigaşii care n-ar omorî dacă sunt vrăjiţi de frumuseţea naturii nu stă deloc în picioare.

CAPITOLUL 3

Nicio probă

În jurul fostului monument al lui Lenin sunt mai mulți taximetriști. Printre ei, un tip mărunțel, îndesat, care se repede înaintea noastră cu mult chef de vorbă.

— Eu l-am găsit. Am anunțat prin stație. N-am mai pățit niciodată una ca asta. Mamă-mamă, acu' am ce povesti...

Miron îi proptește un deget în scurta îmblănită și îi mai potolește entuziasmul.

— Stai pe-aproape. Și nu mai povesti decât atunci când ți-o spune eu. Acum șterge-o!

Din pricina frigului, tuturor ne iese aburi din gură când vorbim. Arunc o privire în zare. Casa Presei abia se întrevede prin roiul fulgilor. Felinarele de pe alei aruncă o lumină tristă. Sau poate doar așa îmi pare mie, din pricina cazului care ne-a picat tocmai când ne așteptam mai puțin.

Mă îndrept spre cele patru blocuri de granit suprapuse, de culoare brun-roșcată, pe care se ridică un soclu – altădată aici se înălța un Lenin din bronz, cu paltonul descheiat, dominând Piața; acum, pe el fâlfâie două steaguri ale Uniunii Europene vârate într-un con metalic. Miron îi îndepărtează pe șoferii care vor să-i vadă pe anchetatori la lucru.

— Oameni buni, stați mai departe! Ștergeți urmele.

Aiurea! Urmele sunt șterse demult sub neaua care cade cu insistență.

— Acolo e! Acolo el, se agită mărunțelul, dornic să fie luat în seamă.

Urc cu greu treptele lunecoase până la soclul unde odinioară se depuneau coroanele de flori în cinstea conducătorului proletarilor din toată lumea. Lângă mine e medicul legist, smuls dintr-un somn dulce. Petre Calomfirescu și-a uitat mânușile și-și suflă în palme ca să se mai încălzească.

De soclu e sprijinit un trup acoperit de zăpadă. Fotograful a urcat și el și a început să facă poze la lumina blițului. După ce își termină treaba, încep să dau jos

omățul de pe cadavru. Cineva mi-a dat o măturică să am mai mult spor la lucru.

— E legat de soclu, șoptește Petre. De aia stă în picioare. Și e complet gol. Și înghețat bocnă.

Într-adevăr, abia acum se zărește frânghia de nailon care menține trupul gol în poziție verticală.

Miron ni s-a alăturat. El e primul care îl recunoaște pe insul cu care avem de-a face.

— E Mazilescu! Terente Mazilescu! Magnatul!

— Sigur că da! L-am văzut aseară la televizor. Mamă-mamă, ce brașoave a mai îndrugat!, zice Petre.

— De-acu' n-o să mai dea cu papagalul, îi răspunde Miron cu năduf – are el un dinte împotriva îmbogățiților de tranziție.

La lumina lanternelor și a farurilor de mașini care îl orbesc, n-are cum să-mi observe grimasa severă.

— Cum a fost omorât?

— Nu pot fi sigur, îmi răspunde Petre. Văd că e lovit și la cap. I-a curs sânge din nas. Dar poate să fi fost și strangulat. Frânghia asta de nailon îi trece și prin dreptul gâtului. După autopsie o să vă spun mai multe.

— Unde i-or fi hainele? Doar nu s-o fi dus așa la emisiune.

Mărunțelul l-a auzit pe Miron.

— E un Mercedes puțin mai încolo. A intrat într-un copac. O fi mașina lui.

Îl las pe fotograf să mai ia niște poze. Între timp, perimetrul din jurul soclului a fost înconjurat cu o panglică galbenă, ca să-i țină pe curioși la distanță. A apărut și o echipă a unei televiziuni.

— Cadavrul e al lui Terente Mazilescu?, îl întreabă pe Miron o fetișcană care îi plasează în dreptul gurii un microfon la care să răspundă, în timp ce un coleg al ei filmează de zor.

Miron o cântărește o clipă din ochi – aș putea să jur că se întreabă dacă merită să bea cu ea un vin roșu, lângă o sobă unde pâlpâie un foc vesel.

Evaluarea nu-i e favorabilă fetei; partenerul meu îi răspunde în silă:

— Da.

— Despre mobilul crimei ne puteți spune ceva?

— Nu. Și chiar dacă aș ști, nu v-aș spune.

— E vorba de un jaf? De o răzbunare?

— Nu știu, domnișoară. De-abia am venit și noi.
Dați-mi pace să-mi fac meseria!

Reporterita e tot mai insistentă.

— Aveți idee cine ar fi putut comite crima?

Lui Miron îi sare țandăra.

— Un individ cu joben și mustață.

Apoi îi întoarce spatele.

Cadavrul a fost dezlegat și vârat într-o mașină care îl va duce la Morgă. În Mercedes s-au găsit hainele lui Mazilescu trântite claie peste grămadă pe bancheta din spate. Actele și portofelul – burdușit cu dolari și euro – sunt în buzunare, așa că ideea jafului cade din start. L-am invitat la secție pe taximetristul cu chef de vorbă, ca să dea o declarație completă. Mai aruncăm o privire jur-împrejur, doar-doar vom găsi o urmă care să ne pună pe o pistă. Zadarnic. Mai lăsăm totuși la fața locului o echipă care să cerceteze cu luare aminte scena crimei. Zăpada e dată cu grijă la o parte cu ajutorul unor măturici. Colegii noștri seamănă cu niște cercetători care au descoperit scheletul unui animal preistoric și înlătură pământul cu șpaclul, strat după strat, ca să nu deterioreze mesajul din trecut. Puține speranțe că vor găsi ceva. De-acum totul e rutină. Adică hârțogăraie, analiza unor asasinate asemănătoare, căutarea unor martori și discuții cu ei, întocmirea unor liste cu suspecți.

Bărbatul cu fața dăltuită parcă în piatră își vâri mașina în curte, închise poarta și de-abia pe urmă îi examinează portiera. Așa cum se aștepta, în locul unde aceasta lovise creștetul lui Mazilescu se formase o mică adâncitură. Problema se putea rezolva ușor, el singur avea să îndrepte tabla lovind-o delicat cu un ciocan înfășurat într-o cârpă. Intră în casă și se dezbracă de hainele groase, punându-și din nou halatul. Își turnă un pahar cu wisky și se așează într-un fotoliu. Nu se atinse de băutură. Rămase așa vreo oră, gândindu-se când vor descoperi cadavrul și cine va da peste el. Recapitulă în minte tot ce făcuse până când îl părăsise pe Mazilescu legat de soclul statuii. Nu părea să fi comis vreo greșală. Totul se petrecuse fără martori și nu lăsase nimic în urmă care să-l incrimineze. Totuși, mai trecu în revistă toate detaliile. Nu din frica de a fi prins – puțin i-ar fi păsat dacă zece

polițiști s-ar repezi în cameră și i-ar pune cătușele. El își încheiase demult conturile cu viața. Dar ar fi fost disperat dacă i s-ar fi năruit planul pe care de-abia începuse să-l pună în aplicare. Dar nu, n-aveau cum să-l prindă. Nu-l vor prinde niciodată.

Dădu drumul la televizor și apăsă la întâmplare tastatura telecomenzii. Tot ce vedea inspira armonie și liniște. Filme siropoase pentru cucoane insomniace, altele cu crime și bățai pentru cei dornici să-și pună adrenalina la lucru. Zăbovi la un documentar care îl prezenta pe Stephen W. Hawking, cel mai cunoscut fizician al timpului. Gânditorul stătea într-un scaun cu rotile, în fața unui calculator. Bărbatul știa că savantul nu poate vorbi decât cu ajutorul unui aparat, și de aceea cuvintele lui erau rostite de către un interpret care îi înțelegea spusele. Ce afirma Hawking? Bărbatul își încordă atenția ca să înțeleagă mai bine. Și totuși, nu pricepea. Cum adică? La început n-a fost nimic, și a fost destul o explozie pentru ca în mai puțin de o secundă să ia naștere întregul Univers, cu miliardele lui de stele? Era peste puterea lui de înțelegere. Dar omul din scaunul cu rotile zâmbea blând, ca și cum ar fi dorit să-i asigure pe toți că așa stau lucrurile. „Doamne! Ce nedreptate! Un Mazilescu, un putregai, avea o sănătate de bivol, iar Hawking, cu mintea lui sclipitoare, se chinuie într-un cărucior de paralytic! Dar s-a făcut dreptate. Mazilescu nu mai există. Însă poate că Hawking nu greșește.” Până în seara asta nu fusese nimic din ceea ce avea să se întâmple după ce comisesse prima crimă. Ea va declanșa o sumedenie de evenimente uimitoare.

Bărbatul rămase pe gânduri încă multă vreme după ce documentarul cu Hawking se terminase. La un moment dat tresări, apucă telecomanda și butonă în continuare. Nimeri la țanc pe transmisia din Piața Presei. Urmări amuzat stângăcia reporteriței care, în afară de anunțarea morții lui Mazilescu, nu prea știa ce să mai spună. Îi văzu pe anchetatorii agitați și uluiți de crima pe care trebuia s-o descâlcească. Răspunsurile lui Miron îl făcură să râdă în hohote. Apoi redeveni serios.

— Nu știți nimic. N-o să știți niciodată nimic.

Se simți brusc obosit. Nu se mai duse în dormitor. Se întinse pe o canapea și adormi imediat. Coșmarul care îl bântuia în fiecare noapte nu-l lăsă nici de data asta. Un

bec protejat de o pălărie de tablă pătată de muște, care se clătina ori de câte ori se deschidea ușa.

După emisiune, am ajuns acasă adusă de o mașină de serviciu. Am intrat în baie și am stat multă vreme sub duș. M-am vârat în pat și am adormit cu greu. Am avut grijă să scot telefonul din priză, iar cele trei mobile pe care le am le-am închis. Abia la zece dimineața m-am conectat din nou cu lumea. Imediat a trebuit să răspund la unul dintre mobile.

— Alma! Ai aflat?

Era Gina.

— Ce să aflu?

— Mazilescu a murit.

— Cum așa?

— A fost omorât!

— Nu se poate!

— L-au găsit legat de soclul statuii lui Lenin. În pielea goală.

— Imposibil!

— A fost, se pare, strangulat.

— Groaznic!

Nu mai pricep nimic.

— Poliția ce spune?

— Nu se știe nimic. Toți suntem într-o ceață totală.

Dacă mai aflu ceva, te sun. Dar ai dat lovitura. Diseară se reia emisiunea ta cu el. O să fie o audiență de vis, cum nici tu n-ai avut până acum.

Dau drumul la televizor. Mai multe posturi românești dezbat același subiect. Unele au invitat și analiști care, potrivit bunului lor obicei, o iau rău pe arătură. O văd și pe nevasta lui Mazilescu cum își frânge mâinile cu ochii în lacrimi.

Îmi fac repede o cafea ca să-mi mai limpezesc gândurile. Degeaba. Nu pricep nimic.

M-așez într-un fotoliu pe terasa străjuită de geamuri înalte. Privesc în grădină – ninge liniștit în continuare, iar pomii par împodobiți de nea, ca pentru o sărbătoare deosebită.

De-abia după ce iau o înghițitură de cafea îmi aduc aminte de biletul pe care l-am primit ieri. O fi oare vreo

legătură între el și asasinarea lui Mazilescu? Nu. E doar o aiureală. Dar dacă nu e?

Simt fiori de gheață pe șira spinării.

Ce trebuie să fac? Să anunț poliția? Dar blestematul ăla de bilet... nici nu-l mai am. L-am făcut bucățele. Femeia de serviciu l-o fi aruncat de mult la ghenă. Doar îmi face curat în cabină în fiecare dimineață. Cine să mă creadă dacă nu există proba?

Nu, cu siguranță că e vorba numai de o coincidență groaznică. N-are rost să mă frământ degeaba. Nu e bine să mă las cuprinsă de panică. Apoi, individul care mi-a scris, cu mine avea ce avea, nu cu bietul Mazilescu. Doamne! Ce bucuros mai era aseară! Cât de bine se simțea pentru că era în centrul atenției!

Mă sună din nou Gina.

— Alma! Vino urgent. Producătorul vrea să ți se ia un interviu în direct pe tema asasinării lui Mazilescu.

— Gina! Ce să spun? N-am nicio legătură cu asta!

— Cum așa? Ai făcut aseară o emisiune cu el. E colosal. Tot târgul vuieste și tocmai noi să stăm cu brațele încrucișate? Vino repede.

CAPITOLUL 4

Rutină

Ziuă trecu fără ceva ieșit din comun pentru bărbatul cu fața împietrită.

Chiar dacă se culcase abia în zori și somnul îi fusese chinuit de vise urâte, se trezise destul de devreme, cu forțe proaspete. Făcuse un duș, se răsesse, își preparase un mic dejun consistent – cereale cu lapte, trei ochiuri cu șuncă, un pahar cu suc. Cafeaua și-o băuse în fața televizorului, urmărind ce se spunea despre asasinarea în condiții misterioase a lui Mazilescu. Sporovăială indivizilor care n-aveau nimic de spus și-și dădeau doar cu presupusul, pentru a se arăta cât de importanți sunt și cât de multe știu, îl plictisi de moarte. Se îmbrăcă și ieși în curte. Ninsoarea se oprise, stratul de zăpadă n-ajunsese în niciun caz la un metru, așa cum avea să exagereze mai târziu, în povestirile lui Stan Pățitul, taximetristul care îl descoperise pe Mazilescu legat de soclul statuii lui Lenin. Dădu zăpada din curte, astfel încât să se miște în voie. Apoi se ocupă de Opel, reparând portiera în care, după contactul cu țeasta primei sale victime, apăruse o adâncitură. Observă cu nemulțumire că, pe o mică suprafață, vopseaua se luase. Sau poate că tabla fusese zgâriată altă dată și nu băgase de seamă. Se hotărî să nu riște. Luă din portbagaj un tub cu o cremă specială. Șterse mai întâi temeinic locul cu pricina cu o cârpă, apoi puse cremă pe o altă cârpă și frecă meticulos porțiunea deteriorată. După câteva minute, vopseaua era din nou întinsă uniform. Numai un expert mai putea observa locul impactului. Mulțumit, își strânse uneltele și le duse în magazia sub care era o pivniță. Cobori cu grijă treptele și atârână într-un cui o curea de pantalon cu o cataramă strălucitoare. În jur mai erau depozitate alte lucruri – fiecare îi amintea de ceva anume – dar nu zăbovi să le cerceteze. Urcă treptele la fel de atent să nu alunece, ieși din magazie, o încuie cu un lacăt pe care l-ar fi putut deschide cel mai nepriceput hoț – era o stratagemă menită să descurajeze orice tentativă de furt, cine se apără cu un astfel de lacăt dacă are ceva prețios de ascuns? Apoi porni

motorul mașinii și așteaptă să se încălzească. De-abia pe urmă se urni pe străzile pe care se circula anevoios, cu toate că utilajele de dezăpezire lucrau cu mai multă hărnicie, împingând omătul murdar spre trotuare, presărând din belșug nisip și sare. Ajuns la Casa Presei, aruncă o privire furișă spre soclul fostei statui – era înconjurat cu o panglică galbenă, și un individ încotoșmănat încerca să-i țină la distanță pe curioșii care se opreau și comentau cu însuflețire despre ceea ce se întâmplase acolo noaptea. Se târî pe alea care ducea la clădirea masivă – un arhitect o catalogase ca fiind izvorâtă din visul unui cofetar nebun. Reuși să parcheze cu greutate, găsind abia într-un târziu un loc liber. „Strașnic o mai duc ziariștii”, gândi el. „Toți au mașini. Minciuna se plătește bine.” Sub arcadele corpului din dreapta apăruse, nu de multă vreme, un fast-food Gregory's. Intră în ambianța de sticlă și avu noroc – cineva eliberase un scaun. Își puse haina pe spătarul lui înalt și se așeză la coada de la casă – văzând prețurile afișate, care ar fi descurajat un om cu venit obișnuit, își zise din nou că jurnaliștii fac parte dintr-o altă clasă socială. El își comandă doar un cappuccino; nu-i mai era foame după micul dejun consistent pe care și-l oferise. Se așeză în fața ceștii pe care o puse pe masa lungă și îngustă de la geam. În aparență, era interesat numai să soarbă din licoarea fierbinte. De fapt, era numai ochi și urechi, fiindcă avea ce vedea și ce auzi, nebăgat în seamă de nimeni.

Erau vreo zece jurnaliști tineri, de la diverse ziare, după cum își dădu repede seama. Unii nici nu se cunoșteau între ei. Toți mâncau sandviciuri, salate opulente, beau sucuri și cafele și fumau țigară de la țigară – aerul condiționat abia prididea să facă față fumului. Discutau cu voce tare, luându-și unul altuia vorba din gură, grozăvindându-se cu părerile lor despre „odioasa crimă”, cum o numise unul cu țeasta rasă – cum de nu răcea în frigul de-afară?, mai mult ca sigur, nu purta nimic pe cap oricât de ger ar fi fost.

— Meștere, n-ai dreptate. N-are cum să fie mâna vreunui partener de afaceri.

Cel care îl contrazicea era un vlăjgan cu părul lung, strâns la spate cu o cordeluță.

— De ce?

— Mazilescu n-avea încurcături financiare. Era curat ca lacrima. N-avea datorii la nimeni. Nici la stat, nici la alții. Știu sigur asta.

— Atunci care-i mobilul?

Cea care pusese întrebarea purta o fustă mini – bărbatul cu fața parcă cioplită în piatră se minună – cum de fetișcanei nu-i spusese nimeni până acum că avea picioare urâte, și că mai bine le-ar feri de privirile celorlalți?

— Mobilul?

— Da. Mobilul. Că doar n-o fi pus nevastă-sa pe cineva să-l omoare ca să-i moștenească imperiul.

— Mai știi?

Intrase în vorbă un altul, care vorbise până atunci la telefon și purta un cercel în urechea stângă – poate și în cea dreaptă, din unghiul în care se afla bărbatul nu putea să vadă.

— Nevastă-sa e un zero fără el, zise cel cu țeasta rasă.

— Unii zic că ea e creierul afacerii lui Mazilescu.

— Aș! Nu-i în stare decât de găinării de doi lei.

Discuția era tot mai aprinsă.

— Secretul e în altă parte, zise cercelatul.

— Unde?

— Trebuie pornit de la modul în care a fost omorât. Oricine ar fi avut pică pe el – și sunt mulți – n-ar fi procedat atât de complicat. Auzi! Să-l dezbrace în pielea goală și să-l lege de amărâțul ăla de soclu! Salut, nea Mișule!

Numitul Mișu intrase pe ușa de sticlă și se alăturase celorlalți, după ce comandase două pateuri. Era mai în vârstă. După ce luă o înghițitură, întrebă cu gura plină:

— Băi! Voi știți că statuii lui Lenin i s-a dat foc într-o noapte în vremea lui Ceaușescu?

— Nu zău!

— Voi sunteți mai tineri, dar eu știu ce anchetă groaznică a fost atunci.

— Cum i s-a dat foc?

— A pus unul niște cauciucuri în jurul ei, a turnat benzină și i-a dat foc cu o țigară Kent. Mamă-mamă! Ce dandana a ieșit!

Toți tăcură câteva clipe. Apoi minijupista îi readuse la realitate.

— Dar dacă pe Mazilescu nu l-a omorât niciuna dintre cunoștințele lui?

Cercelatul izbucni în râs.

— Asta-i la mintea cocoșului! Cine ar face-o cu mâna lui? Ar fi un tâmpit. A pus pe cineva din Ucraina sau din Moldova. Acuma pot să-l caute mult și bine. E dincolo de graniță.

Fetișcana nu se dădu bătută.

— Dacă ucigașul nu are nicio legătură cu Mazilescu, îl doare în pix de el, și vrea doar să demonstreze ceva?

Băieții izbucniră în râs.

— Anda! Ai citit prea multe romane polițiste.

Bărbatul se uită pe furiș la fata care stârnise hohotele de râs ale întregii asistențe. Își zise că e singura care ascunde ceva creier sub claia de păr roșcat. Până și picioarele ei nu i se mai părură atât de urâte. Pe de altă parte, vorbele ei îl crispară. Asta înseamnă că îi poate trece cuiva prin cap și o astfel de ipoteză.

Auzise destul. Se îmbracă și eliberă locul pentru Mișu, care se instalează cu voluptate pe scaunul înalt.

Miron fusese la Morgă, eu mă întâlnisem cu Alma. Acum stăm amândoi în biroul nostru. Partenerului meu nu i-a trecut încă supărarea provocată de modul în care fuseseră împărțite sarcinile.

— Sigur că da, tu îți dai întâlnire cu frumusețea aia de zână, iar pe mine mă trimiți printre cadavre!

— Lasă, nu cred că erau prea multe, încerc eu să-l îmbunzez.

— Erau trei.

— Ei, și tu ai văzut doar unul.

— Ba le-am văzut pe toate trei, se burzuluiește și mai amarnic Miron.

— De ce? Ai fost așa de curios?

— Curios pe dracu'!

— Atunci?

— Nu mai știau în ce ladă frigorifică l-au pus pe Mazilescu. Potrivit norocului meu în viață, abia la a treia încercare l-au dibuit. Așa că am văzut mai întâi cadavrul unui cerșetor care fusese găsit înghețat pe stradă, și al unei babe fără acte, care făcuse infarct într-un magazin și de trei zile nimeni nu venise s-o caute. După cum arăta,

nici nu mă mir. Zgripturoaica naibii! A băgat boala în mine. Dacă o visez la noapte, n-o să mai ai zile bune cu mine.

— Parcă așa am...

— Iar Petre... Al naibii și ăsta!

— Ce-i cu Petre?

— Cum dracu' poate să mănânce ca nesimțitul lângă morții ăia? Mi s-a-ntors stomacul pe dos.

Îmi aduc aminte de mirosurile de acolo și mă cuprinde și pe mine un val de greață.

— Ce-a zis Petre?

N-apucă să-mi răspundă. Strănută de zăngăne geamurile – cel puțin așa mi se pare mie.

— Fir-ar al naibii ăla care m-a trimis la Morgă! Am înghețat bocnă acolo! Asta îmi mai trebuie, să răcesc.

Își scoate din buzunar o batistă imensă și-și suflă nasul – orice trompetist din lume ar fi invidios pe tonul înalt pe care reușește să-l atingă.

Miron s-a mai potolit, dar tot măsoară în lung și-n lat, cu un pas uriaș, biroul nostru.

— Ce să zică? A avut dreptate din prima. Mazilescu a murit strangulat. Rana de la cap doar l-a amețit. Nu-și dă seama cu ce l-a lovit ucigașul – în orice caz, cu ceva cu o suprafață mare. Parcă l-ar fi izbit cu o tigaie – chiar așa s-a exprimat. Ceva dintr-o tablă aurie. I-a cules lui Mazilescu de pe frunte o fărâmbă de vopsea.

— Ai trimis-o la laborator?

Miron se înfurie din nou.

— Ai trimis-o la laborator, mă maimuțărește el. Sigur că da, doar nu era să mi-o lipesc pe frunte, ca să știe lumea cât de breaz sunt...

Îl privesc gânditor – până acum e singura probă pe care o avem.

— Ești mare!

— Dar stai să-ți mai spun una!

Ca să se răzbune pe mine, nu-și continuă vorba.

— Ce mai e?

— I-am cercetat hainele. Nu-i lipsește nimic. Cu excepția unui singur lucru.

Chiar că m-a făcut curios – dar Miron se uită pe fereastră, de parcă ar fi zărit ceva deosebit de interesant în bezna de afară.

— Zi odată!

— Nu i-am găsit cureaua de la pantaloni.

— N-o fi purtat curea. Sau a fost pierdută prin troiene.

— Aș! A fost scotocită fiecare palmă din jurul statuii. Ori n-avea, ori i-a fost de trebuință ucigașului. Dar ia spune, ție cum ți-a mers cu Alma? Cum e în particular? Nostimă și cu picățele? Ți-ai mai dat întâlnire cu ea? Cred că data viitoare n-o să mai fii atât de nasol și o să mă iei și pe mine.

— Habar n-are de nimic. N-am scos nimic de la ea. E doar speriată. E de înțeles. Se află într-o situație total aiurea. Să ai în emisiune un invitat care peste câteva ore e găsit ucis, nu-i un lucru care se întâmplă prea des nicăieri în lume.

Și totuși, nu știu de ce, dar nu-i spun lui Miron că am zărit în ochii ei ceva care nu ținea de spaima provocată de un astfel de eveniment. Poate pentru că mi se pare ceva mult prea subtil pentru partenerul meu. Sau, poate că e prea subtil și pentru mine. Pentru că e ceva ascuns și cu mult mai înfricoșător.

CAPITOLUL 5

Funeralii de lux

Aleile Cimitirului Bellu gem de lume.

După mulțimea care se strânsese, în ciuda gerului năprasnic, se părea că Terente Mazilescu fusese un om extraordinar de iubit. Iar după numărul operatorilor înarmați cu camere de filmat, era ușor să-ți închipui că se stinsese din viață cineva important.

Astfel de presupuneri erau însă departe de adevăr. În afară de familie și de câțiva apropiați, sutele de oameni care se călcau în picioare, înghesuindu-se să vadă cât mai bine, veniseră numai din curiozitate, ca la un spectacol ce nu trebuia ratat, doar era vorba de ultimul drum al unuia dintre cei mai avuți oameni din țară, prezent pe poziții fruntașe în toate topurile care îi prezentau pe bogătanii zilelor noastre! Despre el ziarele scriseseră ani de zile, televiziunile îl prezentaseră în repetate rânduri. Ce dacă unii îl împroșcaseră cu noroi? Trebuia condus creștinește la „locul cu verdeață, la locul umbros” unde va aștepta Judecata de Apoi.

Soborul de preoți în odăjdii scumpe își terminase de rostit litania și sicriul fusese coborât cu grijă în criptă. În clipa în care ultima lespede fusese pusă peste mormânt, văduva începu să se clatine, cam teatral – după gustul meu. Rudele se repeziră s-o sprijine și o ajutară să-și vină în fire. O cruce de lemn fu înfiptă provizoriu la căpătâiul mortului – mai târziu, aici va fi construit, cu siguranță, un cavou la fel de lipsit de gust ca majoritatea celor din cimitir. Apoi coroanele de flori acoperiră locul unde avea să odihnească pentru vecie Terente Mazilescu. Coroane din partea familiei, a prietenilor, a subalternilor slugarnici, dornici să se pună bine cu moștenitoarea imperiului clădit de către răposat. N-am nicio îndoială, peste noapte, multe flori vor fi furate și puse din nou în vânzare de către întreprinzători oacheși.

Acum începe înghesuiala provocată de distribuirea pachetelor. În ele se află cozonaci, colaci, covrigi, mere, banane, sticle cu vin. Familia Mazilescu apreciasse bine – era destul pentru toți sărmanii care urmăreau cu priviri

hulpave cum dispar bunătățile împărțite cu dărnicie și călcau fără nicio jenă peste mormintele altora, ca să fie cât mai aproape de pradă, să fie siguri că se vor înfrupta din ea. Ar fi culmea ca și asasinul să fie printre cei care se bulucesc să apuce măcar o bucată de colivă pe un carton.

Venisem aici cu Miron în speranța că poate criminalul va fi și el prezent, potrivit obiceiului unor ucigași de a asista la înmormântarea victimelor. Dar degeaba ne rotim ochii jur-împrejur – asupra cărui chip să te oprești din marea asta de capete? Figuri suspecte sunt cu duiumul. Însă cum să-l apuci de guler pe bărbatul cu ochelari de soare care stă sprijinit de o statuie hidoasă înfățișând un heruvim, sau pe individul cu o față de boxer, care a rânjit tot timpul ceremoniei, sau pe insul căruia abia i-a mijit mustața, și totuși are o față de măcelar, și să le zângăni cătușele, punându-le în cârcă omorârea lui Mazilescu? Dar dacă asasinul nici nu e aici?

— Uite-o pe Alma!, îmi șoptește Miron. Arată brici!

E îmbrăcată în negru și, într-adevăr, e la fel de atrăgătoare ca întotdeauna. Mă întreb dacă ar fi putut să lipsească de la evenimentul ăsta. Îmi răspund imediat că n-ar fi dat bine pentru imaginea ei. Mulți o urmăresc cu ochi curioși, își dau coate, și-o arată cu degetul. Ea nu pare să bage de seamă interesul pe care îl stârnește.

Scrutez în continuare pe cei care se află în preajma mea. Nimeni nu pare să figureze printre cei certați cu legea și căutați de către poliție pe baza unor fotografii trimise până și la ziare.

— Pierdem vremea, zice Miron.

E încruntat, venirea la cimitir îi aduce aminte de dispariția unui partener pe care l-a avut înaintea mea, un anchetator extraordinar, ucis într-o misiune. Nu-i îngropat aici, unde prețurile au devenit accesibile doar pentru cei cu mulți bani, e undeva, mult mai departe, într-un cimitir de la marginea Bucureștiului.

— Pierdem vremea, zice din nou Miron. Criminalul n-o fi atât de prost să iasă pe un frig ca ăsta. Stă la căldurică și își râde de noi.

Mai arunc o ultimă privire și îi fac semn să plecăm. Zăpada scârțâie sub pașii noștri, în timp ce ne îndreptăm spre aleea centrală.

Și totuși, bărbatul cu fața împietrită fusese la cimitir, participând și la slujba ținută în biserică. Nu stătuse chiar deoparte, cum făcuse de pildă misteriosul individ cu ochelari de soare, dar nici nu se vârâse în îmbulzeala creată de către cei dornici să fie cât mai aproape de sicriul lui Mazilescu. La un moment dat privirea lui se intersectase cu privirile unuia dintre copoi aflat pe urmele lui – îl recunoscuse de la televizor –, dar acesta nu-i acordase nicio atenție. Răsuflase ușurat și zâmbise imperceptibil – înfățișarea lui nu stârnea niciun interes. Se simțea sigur pe el și urmărise întreg ceremonialul având conștiința puterii pe care o deținea – aceea de a continua un proiect cum n-a mai avut nimeni vreodată. Se urcase în Opel de-abia după ce și ultimii participanți se îndepărtaseră de mormântul proaspăt – între timp, într-un alt colț al cimitirului începuse slujba de îngropăciune pentru altcineva, și sărmanii în haine zdrențuite se repeziseră într-acolo, ca să prindă locuri cât mai bune, și să-și umple sacoșele cu alte bunătăți, chiar dacă dărnicia n-avea cum să se compare cu aceea de la înmormântarea lui Mazilescu.

De-abia la cinci zile după moartea lui Mazilescu reușim să stăm de vorbă cu văduva lui, în casa pe care magnatul și-o ridicase în Cartierul Primăverii, un transatlantic care se potrivea ca nuca în perete cu vilele cochete din jur.

Eu și Miron am fost invitați de către o fată în casă într-un living unde orice concurs hipic s-ar putea desfășura în voie. Cel puțin așa susține partenerul meu, admirându-se în oglinzile uriașe de pe pereți. De-abia ne-am cufundat în niște fotolii de piele și ne și ridicăm, fiindcă își face apariția doamna Mazilescu.

N-are mai mult de patruzeci de ani. Ochii îi sunt verzi, părul roșcat îi e tuns scurt, ovalul feței îi e aproape perfect. Ai zice că e chiar frumoasă, dacă buzele subțiri și bărbia fermă nu i-ar da un aer răutăcios. E îmbrăcată într-un *deux-pièces* negru. Ne face semn să luăm din nou loc. Se așază și ea pe o canapea.

— Condoleanțele noastre, doamnă, zice Miron.

— Mulțumesc. Iertați-mă că nu v-am primit mai curând. De fapt, nici nu cred că am ceva deosebit să vă

spun. Vă pot servi cu ceva?

Fac un gest de refuz.

— Doamnă, vă înțelegem durerea. Vrem să punem cât mai repede mâna pe criminal. Soțului dumneavoastră nu i-au dispărut nici actele, nici banii. Prin urmare, n-a fost vorba de o crimă comisă pentru jaf. Din păcate, rămân încă multe alte variante, și noi trebuie s-o alegem pe cea care ne va ajuta să descălcăm cazul.

Doamna Mazilescu își încruntă sprâncenele.

— Și care ar fi acestea?

E nevoie să-mi pun în joc toată diplomația de care dispun – calc ca pe sticlă pisată.

— Unele variante au fost lansate și de către ziare.

Femeia pufnește disprețuitor.

— Ziarele! Ce știu ziarele? Publică numai baliverne.

Nici eu nu mă dau în vânt după meseria de ziarist, dar, uneori, mai e în breasla asta câte un isteț care nu scrie numai după ureche, sau după ce-i suflă patronul.

— Domnul Mazilescu se certase cu vreun partener de afaceri?

— Se certa tot timpul. Dar nu erau certuri care să ducă la crimă. Într-un parteneriat n-are cum să curgă numai lapte și miere. Mai sunt și momente mai tensionate, care, până la urmă, se sting de la sine.

— Poate fi vorba de o răzbunare de altă natură?

Se uită nedumerită când la mine, când la Miron.

— În ce sens?

— Poate fi vorba de răzbunarea cuiva care n-a văzut cu ochi buni ascensiunea fulminantă a soțului dumneavoastră.

Izbucnește în râs. Râde urât scoțând niște zgomote ca niște behăituri.

— Dacă ar fi vorba de așa ceva, l-aș fi îngropat pe Terente de multă vreme. Cine se bucură de reușita altuia? Popor nenorocit! Auzi ce vorbă să inventeze! Să moară capra vecinului! Sunt o puzderie care ne-au invidiat și ne invidiază. Dar dacă ar fi să pună osul la treabă, ar da din colț în colț și s-ar da loviți.

Are un limbaj cam de mahala cucoana.

— Doamnă, am să vă pun o întrebare. Nu știu dacă o să reușiți să-mi răspundeți.

E intrigată.

— Ce întrebare?

— Cu siguranță, o pun degeaba... Fie ce-o fi. Nu știți dacă în seara în care a fost omorât și-a pus cureaua la pantaloni?

Se uită la mine ca la un nebun.

— De unde să știu? Nu eram acasă când s-a îmbrăcat pentru emisiune.

— Și nici n-ați putea să aflați dacă îi lipsește vreuna din garderobă?

Ideea i se pare de-a dreptul caraghioasă.

— Haida-de! Avea zeci. Dar de ce mă întrebați?

— Pentru că printre hainele domnului Mazilescu nu s-a găsit și cureaua de la pantaloni.

E surprinsă în continuare.

— O fi rătăcit-o ucigașul.

— Locul a fost „periat” cu toată atenția. Oamenii noștri au scotocit prin tufișuri, au dat zăpada la o parte, dar n-au descoperit nimic.

E rândul lui Miron să intervină.

— Vă înțelegeați bine?

Parcă i-a vârat doamnei Mazilescu un cărbune încins sub șezut. Începe să se foiască, aruncându-ne priviri și mai puțin amicale decât până acum. În clipa asta e de-a dreptul antipatică.

— Ce vreți să spuneți? Adică eu mi-am omorât soțul? Am ieșit în ninsoarea aia grozavă, l-am pândit, i-am făcut felul, și l-am mai legat și fedeleș de soclul ăla nenorocit?

— Uneori, ucigașii acționează la comanda cuiva, zice Miron mai mult ca pentru sine.

Văduva – de ce-mi vine să cred că nu va jeli prea multă vreme? – sare de data asta de pe canapea.

— Asta-i de-a dreptul obrăznicie! Ieșiți din casa mea! Și să nu-mi mai călcați niciodată pragul!

În mașină, Miron mi se adresează pe un ton spășit:

— Crezi c-am sărit peste cal? Cucoana însă mă călca pe sistem. O face pe îndurerata, dar ai văzut mașina cui era trasă în fața treptelor? Un Mitsubishi?

E-adevărat, era un Mitsubishi roșu pe lângă care am trecut, dar nu-i dădusem nicio atenție, mai erau și alte câteva mașini.

— E al lui Borulescu.

— Nu se poate!

Până și eu, care nu mă dau în vânt după prostiile scrise la rubricile mondene, am citit niște bârfe legate de

relația dintre cei doi. Și totuși, nu-l văd pe cântărețul ăsta de duzină, cu mult mai tânăr decât pupăza în doliu, în postură de ucigaș. Nu-l văd și pace.

CAPITOLUL 6

O pistă

Mă pregătesc pentru următoarea ediție a *Stelei norocului*. Sunt într-un halat de casă pufos și stau întinsă pe o canapea în livingul imens al casei mele. Pe o măsuță am o ceașcă de cafea din care sorb din când în când. Pe fereastră zăresc pomii încărcăți cu zăpadă, strălucitoare în lumina soarelui. Un soare mincinos – afară e un ger cum n-a mai fost demult. În casă e însă plăcut. Și totuși, nu mă simt în largul meu. Încerc să mă concentrez asupra paginilor pe care le țin în mâini, dar nu reușesc. Gândurile îmi zboară la Mazilescu, la moartea lui năprasnică, la funeraliile la care am participat mai mult împinsă de la spate de către Gina. „Nu poți lipsi, Alma. Chiar dacă nu-ți face nicio plăcere. Dar ce-ar zice fanii tăi dacă nu te-ar vedea printre oamenii aceia îndurerați? N-ar zice că ai o inimă de piatră? Și nu uita s-o consolezi pe văduvă. Zi-i câteva vorbe. Încurajeaz-o. Și pune pe tine cât mai mult negru. De altfel, negrul te prinde foarte bine. E un prilej minunat să-ți faci o promovare pe gratis.” Din când în când îmi aduc aminte de bilețelul misterios. Oare am făcut rău că nu i-am pomenit nimic anchetatorului chipeș care m-a vizitat? Cum spunea că îl cheamă? Luca? Luca și mai cum? Își lăsase o carte de vizită, e pe undeva prin preajmă, dar îmi e prea lene să mă ridic și s-o caut. La urma-urmei, ce importanță are? Doar n-o să-l mai văd niciodată. Cel puțin așa sper. Sau poate că aş mai vrea să dau ochii cu el? Frumos bărbat. Chiar dacă are cam patruzeci de ani, se ține bine. Parcă ar fi o vedetă de cinema. Și are un aer enigmatic. O fi însurat? Poate că are o afurisită de nevastă care îi face zile fripte. De obicei, așa li se întâmplă tipilor arătoși, care crezi că joacă femeile pe degete. Dau peste câte o aspidă și viața le este un calvar. Dar parcă nu purta verighetă. Însă ce-mi pasă? Dacă mă ajută Dumnezeu, toată povestea asta o s-o uit ca pe-un vis urât. Mai bine aş citi materialul care mi-a fost adus de la studio.

Dar n-apuc să citesc decât primele rânduri fiindcă îmi sună mobilul. Pe ecran e afișat un nume: Gabi. Ce

mai vrea și Gabi Corund, actorașul ăsta insipid după care junele sunt înnebunite, iar mie mi se pare un fante de mahala? Doar i-am spus răspicat că n-are nicio șansă cu mine. Numai gândul de a petrece o noapte cu el îmi întoarce stomacul pe dos. O să-i răspund ca să-i retez, o dată pentru totdeauna, orice speranță de a mă avea în patul lui.

— Da.

— Alma, am o idee.

Cu greu mă abțin să nu pufnesc în răs – Corund și idei!

— Ce-ai zice să lansăm zvonul că ne-am combinat? Evident, doar de ochii lumii să ne afișăm împreună pe la vreo petrecere, pe la vreun restaurant... Ar scrie ziarele în draci! Publicitate moca garantată!

Ce idee trăsnită! Și din nou publicitate pe gratis! Nu-i rău deloc. Oare filfizonului ăsta i-a trecut asta prin cap? Sau e găselnița altcuiva, de la PR-ul lui?

— De, știu eu ce să zic? Lasă-mă să mă gândesc câteva zile.

Nu i-ai mai ajunge cu prăjina la nas dacă aș accepta din prima. Închid. N-o să mai răspund la niciun telefon. Sunt ferm hotărâtă să mă cufund în lectura paginilor legate de următoarea mea emisiune.

E singur în casă. Sunt puținele lui clipe de fericire. Părinții au plecat din zori la serviciu. Nu știe ce să facă, îi e frig, în sobă nu mai arde niciun lemn. Trece dintr-o cameră în alta, ca un explorator care, deși cunoaște fiecare palmă din teritoriul descoperit, tot mai speră să mai găsească vreun detaliu demn de interes. Din antreu în bucătărie, din bucătărie în dormitor, din dormitor în baie, și apoi reface traseul. Încăperile sunt mici, chiar și lui, un copil de patru ani, nu-i ia mult timp să le străbată. Se apucă să scotocească prin dulapul unde sunt câteva haine mai puțin ponosite, îmbrăcate numai la ocazii. Dă de un album cu poze multe. Se așază pe covorul vechi și destrămat și începe să se uite la fotografii. Unele dintre ele sunt îngălbenite de trecerea timpului. Aproape toate chipurile pe care le vede îi sunt necunoscute. Toți par țepeni. Unii zâmbesc forțat. Sunt îmbrăcați în hainele lor cele mai bune. Câțiva sunt în uniforme militare. Se

plictisește în curând și pune albumul la loc. Se urcă pe un căluț de lemn pe care i l-a cumpărat mama în ziua când a împlinit trei ani. Se leagănă o vreme, închipuindu-și că e călare pe un cal adevărat, așa cum a văzut la țară, la bunici. După aceea, descalecă și scoate de sub pat o lădiță unde sunt mai multe obiecte: un stilet cu mânerul înfățișând un șoim, niște monede vechi, mai multe bile colorate. Ia bilele și încearcă să le arunce în sus și să le prindă, așa cum a văzut singura dată când a fost la circ. Pe una dintre ele o aruncă prea sus și lovește o vază cu flori aflată pe masă. Vaza se sparge și apa curge. Însăpăimântat, strânge lucrurile și le pune înapoi în lădiță pe care o vârstă la locul ei sub pat. Se-apucă după aceea să adune cioburile. Prea târziu. Se aude cheia în ușă. Se-ascunde după un cuier-pom. După câteva clipe, în prag apare tatăl lui. E, ca de obicei, beat. Dintr-o privire își dă seama de dezastrul produs. Răcnește:

— Unde ești, diavole?

Îl caută și-l găsește. Îl apucă de o ureche. Îl târăște într-un ungher unde sunt mai multe coji de nuci puse pe un ziar. Îl apasă cu palmele pe umerii lui fragili.

— În genunchi! Și să nu scoți o vorbă!

Băiatul se așază în genunchi. Lacrimile îi curg pe obraji. Bărbatului însă nu-i pasă. Caută într-un dulap și găsește o sticlă în care mai e puțin vin. O duce la gură, mormăind mulțumit.

Nu mai plânge. Genunchii i-au amorțit. Bărbatul e din nou nervos. A terminat băutura din sticlă și acuma caută înnebunit prin toate ungherele, doar-doar o mai găsi ceva de băut. Nu descoperă nimic. Pleacă trântind ușa în urma lui, fără să-i adreseze nicio vorbă băiatului. Acesta nu îndrăznește să se ridice din colțul lui. Se lasă întunericul. Se aude din nou ușa de la intrare. Băiatul se chircește de spaimă.

— De ce n-ai aprins lumina, dragule?

E mama! Îl cuprinde un val de bucurie. Dar nu poate scoate niciun sunet.

Femeia micuță de statură apasă pe comutator și zărește în sfârșit mogâldeța de pe podea. Se repede la copil și îl ia în brațe, strângându-l cu putere la piept.

— Ce ți-a făcut nemernicul?

Plâng amândoi îmbrățișați. Deasupra lor, un bec pătat de muște luminează trist încăperea.

Miron intră val-vârtej în birou. E în al nouălea cer. Cu el pătrunde un val de aer proaspăt și rece. Își scoate în grabă mănușile și scurta de piele îmblănită. Afară s-a lăsat un ger de crapă pietrele.

— Am pus mâna pe el!

Îmi ridic ochii din dosarul pe care îl am în față:

— Pe cine ai pus mâna?

— Pe criminal! îmi răspunde el triumfător. Pe asasinul lui Mazilescu.

Închid dosarul și îi arunc o privire lungă partenerului meu.

— Ești mare! Și cine e criminalul?

O face pe misteriosul.

— Vin de la laborator. Au aflat ce-i cu așchia aia de vopsea care s-a găsit pe fruntea lui Mazilescu. De unde provine. Cum a ajuns acolo.

— Cum?

Miron își trage puțin răsuflarea. Ascultă zgomotul de pe culoar, unde mai mulți inși vorbesc cu voce tare.

— E vopsea de mașină.

— Nu mi-l închipui pe marele milionar vopsind mașini.

Izbucnește în râs.

— Sigur că nu! Altu-i clenciul.

— Care?

— Asasinul i-a dat cu portiera în cap. De aia are în frunte un cucui de toată frumusețea. Și în urma loviturii a sărit o bucățică de vopsea.

— Nu mai rămâne decât să descoperim din a cui portieră lipsește nenorocita asta de bucată de vopsea.

— Te-ai prins!

Sunt profund descurajat – chiar dacă îl cunosc bine pe Miron, uneori entuziasmul lui mă face să-mi pierd și eu controlul. Un coleg își bagă capul pe ușă.

— Ce dracu' vrei?, se răstește Miron la el, enervat fiindcă a fost întrerupt.

— Îl caut pe Pamfil.

— Îl vezi pe-aici? Nu-l vezi. Atunci, ușcheală că ne prisosești.

Colegul nostru dispare uluit de primirea făcută.

— Nu ne rămâne decât să controlăm câteva milioane de mașini, zic eu.

Mi s-a făcut foame, simt o arsură la stomac, ar fi poate cazul să cobor până la fast-food-ul din apropiere și să-mi iau ceva de mâncare. Ba nu, mai bine să termin cu hârțogăraia. Numai dacă Miron și-ar conțeni sporovăială care nu mă lasă să lucrez.

— Mai puține, bătrâne, mai puține. Au stabilit de la ce tip de mașină provine o astfel de vopsea.

— Da?

— De la un Opel. Un model care se fabrica acum vreo cincisprezece ani. Nu-i așa că-i grozav?

— Grozav pe dracu'! Caută acul în carul cu fân...

Deschid dosarul și mă cufund din nou în studierea lui. În sinea mea însă recunosc că totuși e singura pistă pe care o avem până acum.

Are în față un morman de ziare din ultimele zile. Le-a mai răsfoit, însă le mai parcurge o dată, deși toate bat apa în piuă. E clar că nici ziariștii, nici anchetatorii nu știu nimic. Sunt și multe fotografii cu Mazilescu legat de soclul statuii lui Lenin, sau de la înmormântarea lui. Un singur amănunt îi atrage atenția în ziarele de azi; e căutat un Opel din portiera căruia a sărit vopseaua și al cărei șofer e probabil implicat în asasinarea omului de afaceri.

Se încruntă. „Cum naiba și-au dat seama? Altădată trebuie să fiu mai atent. Orice greșală îmi poate fi fatală.” Aruncă furios ziarele pe jos. Dar numai după câteva clipe se liniștește și le culege cu grijă de pe covor. Le așază în ordine pe o etajeră dintr-un ungher. Se duce în bucătărie, își ia din frigider un iaurt cu fructe, dezlipește capacul de staniol al paharului de plastic, îl aruncă la coș. Începe să mănânce servindu-se de o linguriță. Revine în camera de zi și dă drumul la televizor. Exact la timp pentru a vedea un promo pentru următoarea *Steaua norocului*. Invitatul Almei va fi bancherul Cosmin Rădulescu. Închide televizorul, termină de mâncat iaurtul, pune deoparte paharul gol. E timpul să se pregătească. Se cufundă cu voluptate într-un fotoliu. Pe un bloc-notes începe să schițeze niște scheme inteligibile doar pentru el însuși. Are o grimasă de enervare când începe să sune

telefonul. Mai întâi nu vrea să răspundă. Totuși se ridică și aproape că smulge receptorul din furcă.

— Guran la aparat.

Pe măsură ce ascultă ce i se spune de la celălalt capăt al firului, calmul îi revine. Are din nou aceeași față lipsită de emoții pe care i-o știu cei care îl cunosc.

— Să sperăm că nu mai ninge. Cursurile se reiau săptămâna viitoare.

Salută și pune receptorul la loc în furcă. E supărat pe el însuși. În doar câteva minute s-a enervat de două ori. Așa ceva nu i s-a mai întâmplat. Ca să se pedepsească, se aruncă pe burtă și face cincizeci de flotări. Cu fruntea brobonită de transpirație, se așază din nou în fotoliu și continuă să facă semne ciudate pe filele bloc-notes-ului.

CAPITOLUL 7

A doua victimă

*S*teaua norocului începe cu fastul său obișnuit. Luminile multicolore ale reflectoarelor se alungă bezmetice pe platou. O muzică frenetică îmi precede apariția. Astăzi port o rochie mai sobră – un semn discret că încă sunt afectată de moartea lui Terente Mazilescu. Mă prind și eu în dansul amețitor, pe ritmuri latino-americe. Parteneri îmi sunt tineri frumoși, care se mișcă dezinvolti, într-o explozie de veselie. Apoi muzica încetează și lângă mine se ivește bancherul Cosmin Rădulescu. Pășește cu pași mărunți – în treacăt observ că poartă pantofi cu toc înalt, ca să arate de o statură mai impozantă. Are vreo cincizeci de ani, a divorțat de două ori, iar acum e combinat cu o puștoaică de vreo optsprezece ani. Oare cum de nu-i e scârbă de burduhănosul ăsta care o face pe junele prim? Dar, la urma urmei, ce-mi pasă mie? Cine altcineva i-ar cumpăra toalete de la Paris și ar duce-o numai la restaurante scumpe, și ar împodobi-o cu bijuterii pe care nici eu nu mi le permit? Rădulescu își datorează averea unor inginerii financiare pe care le-a ascuns așa de bine, încât nimeni nu i-a putut clinti un fir din părul lui rar. E acum o voce autoritară în sistemul bancar, oricât ar cârți unii pe la colțuri. Dar din nou îmi zic: ce mă privește pe mine cine e socotit un stâlp al societății noastre de azi? Eu am o singură îngrijorare – ce-o fi cu scrisoarea misterioasă care mi-a venit în urmă cu câteva zile? Are vreo legătură cu invitații mei? Dau din cap ca să-mi alung gândurile negre. Părul meu – pentru care nu folosesc șamponul căruia îi fac reclamă – se înfoaie stârnind aplauzele spectatorilor așezați în semicerc. Am auzit că sunt plătiți ca vai de lume, dar ei sunt fericiți pentru că mă văd de aproape, având totodată ocazia să-i zărească în carne și oase pe cei despre care se vorbește în toate ziarele și la toate televiziunile.

Rădulescu se uită la mine nedumerit. Nu știe ce să facă. O aud în cască pe Gina.

— Alma! La ce visezi? Dă-i drumul odată!

Îmi scutur din nou pletele – un alt ropot de aplauze – și îl privesc în ochi pe bancher. Am uitat de toate – nu-l văd decât pe bărbatul care seamănă cu un bondar slinos, în ciuda costumului de firmă pe care îl poartă. E timpul să-i pun prima întrebare:

— Domnule Rădulescu, este adevărat că ați descoperit secretului tinereții veșnice?

Râde, deloc stânjenit.

— Domnișoară Alma, nu e niciun secret. Totul e să...

E în fața televizorului căruia i-a tăiat sonorul. Fără să le audă vocile, cele două personaje de pe ecran par de un caraghioslâc fără margini. Chiar și strălucitoarea Alma are ceva din comportamentul unei paiate mânuite de un păpușar dibaci. Cel mai mult te atrag ochii ei, pe care, din când în când și-i dă peste cap. „Sunt ca ai unei vulpi viclene”, își zice el cu satisfacția celui asupra căruia farmecele mult iubitei nu au niciun efect. „Totul e fals la ea. Se vede de la o poștă că nu e interesată decât de propria sa persoană. Cum naiba o adoră atâția? Sunt orbi? Iar Rădulescu e de-a dreptul penibil. Un caraghios cu aere de crai bătrân. Oare despre ce perorează fantele căruia i-ar sta mai bine să se gândească la anii de pensie?” Are o scurtă ezitare, vrând să-i audă vorbele. Dar nu acționează telecomanda. Se uită neliniștit la ceas. „Mai am destul timp.” Se așază mai bine în fotoliu și urmărește în continuare emisiunea. În mâini ține *Crimă și pedeapsă*. A citit cartea de atâtea ori încât știe multe pasaje pe de rost. Cu ochii la ecran, spune în gând unele fraze aparținându-i lui Raskolnikov. Din când în când, deschide romanul lui Dostoievski numai ca să-și verifice memoria.

— E un frig de-ți vine să-ți dai și foc ca să te încălzești. Clănțane și protezele în gurile moșnegilor.

Miron are dreptate – sunt aproape minus șaisprezece grade la ora asta. Ce-o să fie la miezul nopții? Nu mai e mult până atunci.

Își scoate haina îmblănită și-și pune palmele pe calorifer.

— Bine măcar că ne-au dat căldură. Iarna trecută mai era puțin și aveam țurțuri la nas. Cum, Doamne iartă-mă, trăiesc eschimoșii ăia? Și mai stau și pe întuneric jumătate de an. Cum de nu le îngheață noada când se duc în fundul curții?

N-am niciun motiv, dar sunt bine-dispus, așa că intru în jocul lui.

— Dacă în fundul curții dau peste un urs, să vezi ce goană trag ca să-și pună sângele în mișcare.

— Mai bună ar fi o votcă. N-ai pitit vreuna prin fișet?

— Asta mi-ar mai lipsi! Ai uitat că șeful – noi îi zicem Marele Ștrumf, fiindcă ni se adresează cu „ștrumfilor”, indiferent dacă e vesel sau morocănos, de obicei are mereu capsă pusă – ne-a zis că dacă ne prinde cu vreun șip la birou ne pune să dăm din mâini în cele mai aglomerate intersecții?

Miron oftează cu năduf. Apoi se uită peste umărul meu.

— Ce faci?

— Nimic și asta îmi ia tot timpul.

De fapt, exagerez. Stau cu ochii în dosarul privind moartea lui Mazilescu. Un dosar cu file puține.

— S-a împlinit o săptămână de când a dat colțul.

— Iar noi batem pasul pe loc.

Vrea să-mi răspundă, dar se răzgândește. Se așază cu obidă pe un scaun care scârțâie sub greutatea lui. Se apucă să ascută creioane. E limpede că n-are chef de nimic. Încă o noapte în care nu vom dormi, sperând că n-o să se întâmple ceva ieșit din comun, care să ne propulseze în Siberia de-afară.

De data asta așteaptă în fața casei următoarei sale victime. Motorul mașinii e pornit, însă luminile sunt stinse. Ar cam fi timpul ca Rădulescu să se întoarcă după ce a fost prezent în emisiunea Almei. S-a lăsat un ger cumplit. Nămeții care străjuiesc trotuarele sporesc senzația de frig. În Opel însă e o căldură plăcută. Ascultă muzică la un post peste care a dat din întâmplare. Se uită din când în când la ceasul de la mână și îl privește și pe

cel cu afișaj electronic de la bord. Se uită și la ferestrele caselor – sunt întunecate, Cotroceniul e un cartier unde locuiesc oameni care nu-și pierd nopțile. Rareori mai trece câte o mașină. De fiecare dată tresare – o fi mașina lui Rădulescu? Dar niciuna nu oprește în dreptul vilei bancherului.

De-abia după ce se mai scurge o oră începe să intre la idei. „N-o fi venind în noaptea asta acasă? Și-o fi luat fufa și s-o fi repezit la munte? N-ar fi de mirare, doar e week-end, i s-o fi făcut dor să admire frumusețile naturii.” Începe să se înfurie. „Trebuia să-l fi așteptat la ieșirea din televiziune, ca pe celălalt. Dacă îmi strică planurile, am dat-o în bară.” Deodată, ciulește urechea la buletinul de știri pe care îl ascultase fără prea mare interes. O crainică tocmai anunță că bancherul Rădulescu, după ce fusese prezent la *Steaua norocului*, se urcase la volanul mașinii sale și suferise un groaznic accident, intrând în coliziune cu un alt autoturism. „Cunoscutul bancher e acum la spital. Starea lui necesită îngrijiri medicale de durată.”

Guran se stăpânește să nu înjure printre dinți. Chipul său, de obicei imobil, exprimă o furie pe care nu și-o poate controla. „Nenorocitul, mi-a făcut-o!” Bagă în viteza întâi. Mașina o ia din loc cu un scrâșnet de cauciucuri pe zăpada înghețată.

Relu n-avea niciun adăpost. Un vagabond ca atâția aiții. Acum stătea lipit cu spatele de o conductă de metal prin care circulă aburi. Își câștigase prin forța pumnilor locul ăsta, aflat pe fâșia de pământ care separă benzile de circulație de pe șoseaua Titulescu, alungându-i pe țâncii care descoperiseră primii această sursă de căldură. Băuse o sticlă de tărie ieftină pe care o cumpăraseră de la un chioșc cu banii câștigați din cerșit. Nu mai simțea atât de pătrunzător frigul. Îi era însă foame. Își promise ca a doua zi să nu mai dea pe băutură gologanii primiți. Dormea dus când o mașină se opri în fața magazinului Mega Image. Se trezi speriat. Cine naiba putea fi la ora asta? Se liniști nezărind însemnele poliției. Se lipi și mai tare de conductă și închise din nou ochii. Nici nu-l simți pe bărbatul care se dăduse jos din mașină, se apropiase tiptil, și-l lovisă în tâmplă cu o cheie franceză.

Suntem din nou în fața soclului unde odinioară fusese statuia lui Lenin. Miron se uită la mine, eu mă uit la Miron. Nu mai înțelegem nimic. De data asta de soclu e legat un vagabond între două vârste, îmbrăcat cu haine zdrențuite de atâta purtare, căpătate probabil de pomană. E legat cu capul în jos. L-au descoperit niște ziariști care plecau de la lucru.

Miron se ferește de reporterița care îl agasase și în cazul Mazilescu.

— Dacă se mai ține după mine, îi fac felul și o cațăr chiar pe soclu, că tot e gol. Îi bag și microfonul pe gât.

Fetișcana nu se dă bătută.

— E vreo legătură între cele două crime? E vorba de același ucigaș? Sau e vorba de cineva care a copiat tiparul?

Miron se ascunde în spatele meu bombănind:

— Auzi la ea! A copiat tiparul! De la cine a auzit chestia asta?

Petre ni se alătură. Are un sictir pe viață lesne de înțeles, din moment ce a fost scos din pat, ca și data trecută.

— Seamănă și nu seamănă cu cealaltă crimă. Vă spun mai multe după autopsie.

Se îndepărtează spre mașina cu care a venit.

— Miroane! Vezi dacă nu găsești vreun martor. Dacă n-a văzut careva ceva suspect.

Se uită năuc la mine.

— Unde dracu' să gălesc? Crezi că a stat vreun individ normal la cap în ghețaria asta, ca să vadă ce noduri face ucigașul la frânghia cu care își leagă victimele?

Sunt neînduplecat.

— Ia-ți câte ajutoare ai nevoie și răscolește toată Casa Presei. Nu se poate să nu fi văzut cineva un amănunt căruia să nu-i fi dat importanță, dar care nouă ne poate fi de folos. Întreabă-i, mai întâi, pe taximetriștii din zonă.

O cioară rebegită își ia zborul dintr-un pom din apropiere. Miron o urmărește cu o privire dușmănoasă.

— S-o întreb și pe ea? Cu siguranță că a văzut totul.

Sigur că m-a turtit și pe mine ce i s-a întâmplat bietului vagabond. Chiar dacă unii mă bârfesc și mă consideră o tipă lipsită de inimă, interesată doar de carieră – are grijă Gina să-mi spună tot ce se zice pe seama mea prin locurile pe unde umblă –, moartea unui om, fie el și unul sărman, n-are cum să te lase indiferent. Mai ales că a avut un sfârșit groaznic. Dar dispariția lui m-a liniștit pe deplin. Crimele astea n-au nicio legătură cu mine și cu emisiunea mea. Pe omul ăla fără adăpost nu l-am văzut niciodată. Înseamnă că amenințarea din bilețelul pe care l-am primit și l-am aruncat ca o proastă e doar o farsă. Îmi pare rău doar că n-o să-l mai văd pe anchetatorul ăla chipeș. Nu știu de ce, dar când îmi spunea „domnișoara Alma” mă fulgera din tălpi până în creștet.

CAPITOLUL 8

Nu-s doi, e unul

Era ca turbat.

Planul pe care și-l întocmise atât de meticulos se năruise dintr-o întâmplare idioată. Cine ar fi putut prevedea că Rădulescu va avea un accident nenorocit și nu va mai ajunge acasă? „Ce baftă a avut nemernicul ăsta! Dacă nu derapa și nu-și lovea mașina, acum ar fi fost la morgă, nu într-o rezervă de spital, înconjurat de elita medicală care se dă de ceasul morții ca să-l pună pe picioare.” E drept, ar putea să se strecoare până acolo, îmbrăcat într-un halat alb, și, profitând de o clipă de neatenție a surorilor care-l veghează, să-i sucească gâtul, sau să-l decupleze de la aparate. Dar nu. N-ar mai avea niciun haz. Și-a zis asta de la bun început. De aceea a și preferat să-l omoare pe amărâtul ăla de vagabond în locul bancherului. Ca să dea un semnal. „Sărmanul! Nici n-a știut când a trecut în lumea dreptilor. Într-un fel, e mai bine pentru el. Cine știe dacă n-ar fi murit în chinuri din pricina gerului, sau din pricina foamei. Așa, a dat ortul popii fără să mai pătimească nimic. Și totuși, îmi pare rău de el. Mi-am ieșit din fire. Nu m-am mai putut controla. Altădată trebuie să fiu mai atent.”

Nu era mulțumit. Prea devreme au început să-i apară piedici în cale. „Măcar dacă tembelii ăia care anchetează cazul s-ar prinde că vagabondul nu face parte din seria programată.” Le-a lăsat destule indicii ca să-și dea seama. Dar dacă îi socotește mai deștepți decât sunt? Gândul că ar putea fi confundat cu un ucigaș oarecare îl înnebunea. Cui să-i spună asta? În cele din urmă, îi veni o idee. Luă o coală de hârtie și mângăli câteva cuvinte. Pacea îi cuprinsese din nou sufletul. Puse scrisoarea într-un plic și, cu aceeași grafie aproape ininteligibilă, scrisese adresa. Apoi scoase dintr-un sertar o cutiuță cu un praf alb. Cu un pai trase din pulberea aceea când pe o nară, când pe cealaltă, până când pe chipul său se așternu extazul.

Oficial i se spune Institutul Național Medico-Legal, dar lumea îi zice mai simplu „Morgă”. Încăperea de la subsol unde ne aflăm are pereții acoperiți cu faianță albă, iar pe jos e pusă o gresie cenușie. Miroase de te trăsnește a tot soiul de substanțe grețoase. Bine măcar că e mai cald decât afară. Petre Calomfirescu tocmai a terminat autopsia cadavrului și acoperă trupul vagabondului cu un cearșaf. N-a scos o vorbă cu noi de când am intrat eu și cu Miron în spațiul în care oficiază cu mișcări precise. A mânuit în special scalpul, vorbind la microfonul spânzurat deasupra mesei de autopsie, dictând fraze greu de înțeles pentru un profan, despre coagularea sângelui, conținutul stomacului, sfărâmarea cutiei craniene. Uneori i-a cerut ajutorului său, un tinerel spelb, instrumentele de care avea nevoie.

Vădit plictisit, partenerul meu se uită grijuliu să vadă dacă medicul legist n-are pe vreo masă vreun pachetel de mâncare. Dar lui Petre se pare că astăzi nu-i este încă foame. De-abia după ce închide aparatul care i-a înregistrat spusele, și-i mai zice câteva vorbe cu glas șoptit ajutorului său, se întoarce spre noi.

— Dacă n-ar fi murit așa, tot l-am fi cules înghețat bocnă de pe vreun trotuar. Picioarele și mâinile îi sunt degerate. E plin de alcool, dar n-a mâncat mai nimic de vreo două zile. Nu sunt semne de luptă.

— Cum a dat colțul?, întreabă Miron.

— A fost izbit cu ceva tare în tâmplă. O lovitură care n-a mai trebuit să fie repetată. Individul a murit imediat. E o lovitură de profesionist.

— Arma crimei n-a fost găsită, îl informez eu.

— De ce nu mă mir?, îmi răspunde Petre.

— Ce crezi c-a fost?, îl întreabă Miron numai ca să se afle în treabă – nu-i convine deloc ambianța în care ne aflăm, și nu face niciun efort să-și ascundă dezgustul.

— Nu știu. Ceva metalic.

Spre disperarea lui Miron, îi spune tinerelului să dea cearșaful la o parte și ne arată rana de la tâmpla vagabondului. E curățată de sânge. Petre o privește aproape drăgăstos.

— Vedeți urmele astea? S-au întipărit foarte bine pe pielea capului. Deslușiți modelul? Pare să fi fost o cheie franceză. Nu sunt însă sigur. Poate fi și un levier.

Acoperă din nou cadavrul. Miron respiră ușurat. Se crispează când îl vede pe Petre că bagă mâna în buzunar.

Din fericire pentru partenerul meu, din buzunar nu scoate nimic de mâncare, ci un creion. Începe să-și noteze ceva într-un carnețel, fără să ne mai arunce nicio privire.

— Dacă n-au fost semne de luptă, oare să-l fi cunoscut pe ucigaș și lovitura să fi venit pe neașteptate?

Petre își ridică ochii din carnețel.

— Posibil. N-am de unde să știu. Dar la fel de bine se poate bănuî că ucigașul s-a apropiat pe nesimțite de el și i-a făcut felul în somn. După cum v-am spus, era burdușit de băătură.

— Poate a fost unul dintre ai lui, își dă cu părerea Miron. Deseori tipii ăștia se încaieră pentru vreun loc mai bun la căldurică.

— Nu ține. Vagabonzii nu umblă în Opel. Ai uitat că în țeasta lui Mazilescu s-a găsit o fărâmbă de vopsea de la un Opel?

— Așa e, se dă bătut Miron.

E momentul să intervin.

— Haide să vedem pe unde își făcea veacul vagabondul ăsta. Poate aflăm ceva de la aurolaci, de la cerșetori...

— Da, să mergem, zice Miron cu grăbire – între timp Petre și-a scos pachetul de mâncare și se pregătește să-l desfacă.

— Nu vreți și voi?, ne îmbie el. Am și cu brânză, și cu salam. Ajunge pentru toată lumea.

— Tocmai am mâncat, îi răspunde partenerul meu, și se repede să iasă primul pe ușă. Spre norocul lui, nu-l mai vede pe tinerelul spelb cum acceptă bucuros un sandvici învelit în foiță de staniol.

Toată bucuria mi s-a dus pe apa sâmbetei. Stau ca prostituată în cabina mea și citesc bilețelul pe care tocmai l-am primit într-un plic expediat de la Ploiești. E mai scurt decât celălalt, dar e scris tot cu litere de tipar, mângălite de un ins care vrea să-și ascundă adevărata grafie: *Nu-s doi, e unul...*

Ce mai e și bazaconia asta? Din celălalt bilețel tot se mai înțelegea ceva. Pe ăsta nu-l pricep deloc. Nu-s doi, e unul. Ce ar putea să însemne? Și ce ar trebui să fac? Să pun mâna pe telefon și să-l sun pe anchetatorul ăla arătos? Și ce să-i spun? Ar trebui să-i pomenesc și de

primul bilețel. Sau mai bine îl fac bucățele și-l arunc la coș, ca și pe primul? Nu, mai bine îl păstrez, deși pare o aiureală. Cine știe la ce poate folosi.

— Alma! Vino să exersezi noua mișcare de scenă! E o idee fantastică!

Ce m-aș face fără Gina?

— Vin imediat!

Pun bilețelul cu grijă într-o mapă și plec din cabină, încercând să-mi compun o mină cât mai veselă.

Exact astăzi se împlinește un an de când m-am lăsat de fumat. A sosit vremea să renunț la penitență. Scotocesc prin sertare, prin dulapuri, și găsesc până la urmă un pachet de țigări boțit, uitat printre niște dosare. Îmi aprind o țigară și trag cu sete. Sunt muncit de mai multe întrebări pe care vreau să i le împărtășesc și lui Miron. Acesta tocmai a venit dintr-un ultim raid printre aurolaci și cerșetori. Când mă vede cu țigara în gură, se blochează.

— Ce faci, moșule? Parcă te lăsaseși!

Miron e mai mare decât mine cu doi ani, dar așa îi place lui să-mi spună.

— M-am apucat din nou. Ei! Ce-ai făcut?

— Am găsit!

— Ce-ai găsit?

— Am găsit locul unde își făcea veacul vagabondul. Prin zona bulevardului Titulescu.

— Da?

— Acolo a fost văzut ultima oară. Alungase niște zdrențăroși ca să se încălzească la o conductă prin care circulă aburi. Mai mult ca sigur că de-acolo l-a pescuit ucigașul.

— Adică vrei să spui că l-a omorât acolo și apoi l-a cărat la Piața Presei?

— Fără doar și poate.

Ipoteza lui Miron nu-i lipsită de interes. Îl las să se mai liniștească și îi spun, la rândul meu, ce mă nedumerește.

— Nu înțeleg de ce l-a legat de blestematul ăla de soclu cu capul în jos.

— Așa i-o fi fost mai la îndemână.

— N-aș crede. Dimpotrivă, e mai complicat. Și mai e un aspect care îmi dă de gândit.

— Care?

— De ce nu l-a dezbrăcat ca pe Mazilescu.

— N-o mai fi avut timp.

— Posibil.

Tăcem amândoi, ascultând zgomotele de pe coridor.

— Pe mine mă îngrozește altceva: dacă nu e același ucigaș? Dacă trebuie să deschidem un alt dosar?

Miron își masează cu un deget tâmpla dreaptă.

— Adică să fi copiat la indigo prima crimă?

Rămânem amândoi cu ochii ațintiți în gol.

— Și mai e ceva.

Se uită la mine mai curând agasat decât întrebător.

— Ce mai e?

— Din câte se pare, ucigașul n-a luat nimic din ceea ce a găsit asupra vagabondului. Niciun trofeu, ca să-i zic așa.

— De unde știi ce are un vagabond asupra lui?

— Asta cam așa e. În orice caz, nu i-a luat cureaua.

Ai cercetat bine zona?

— Am „periat”-o nu numai eu.

— N-ați dat de arma crimei?

— Nema.

— Nici de vreo urmă? Un indiciu cât de mic?

N-apucă să-mi răspundă. Ușa se deschide fără să fi ciocănit nimeni. E Marele Ștrumpf. Ștefan Barbu. Ce onoare! Ce plăcere! Sărim amândoi ca arși și-l poftim să ia loc. Nu bagă în seamă invitația. E mai înalt chiar și decât Miron și trage o sută și ceva de kilograme. Ne ia din scurt de cum ne zărește.

— Ce faceți aici? Ardeți gazul de pomană?

Miron se uită la mine implorator. N-am încotro și răspund eu, după ce îmi compun o mină și mai preocupată decât o aveam.

— Analizăm datele pe care le deținem despre cele două asasinate comise în Piața Presei.

— Da, analizăm, întărește Miron.

— Și?

— Până acum, n-avem nimic concret.

Se înroșește la față. Îmi aruncă pe birou un vraf de gazete.

— Ziarele își bat joc de noi! Din incapabili nu ne mai scot, iar ministrul șterge cu mine pe jos. Și voi stați la căldurică și analizați! Marș în peisaj! Un martor. Găsiți-mi un martor. Nu se poate să nu existe cineva care să nu-l

fî văzut pe ucigaş. Vedeţi şi ce alibiuri au clienţii noştri obişnuiţi. Informatorii! Unde vă sunt informatorii? Un pont! Să vă vîndă un pont careva dintre amărăţii pe care i-aţi scăpat de pârnaie. A! Să nu uit. V-a dat prin gând ca noaptea să ţineţi sub supraveghere blestematul ăla de soclu? Poate că ucigaşului îi vine ideea să mai lege pe careva acolo după ce i-a făcut felul.

— În fiecare noapte e o maşină care ţine zona sub observaţie.

Mai vrea să spună ceva, dă din mână a lehamite şi pleacă trântind uşa.

— Un drăguţ, şeful nostru, comentează Miron în urma lui. Deosebit de fin.

— Şefu-i şef şi-n şanţ, îi potolesc eu. Hai la treabă! Pun pariu că peste zece minute vine să controleze dacă am plecat.

CAPITOLUL 9

Pânda

Ziariștii mușcaseră momeala cu undiță cu tot. Nu era gazetă care să nu prezinte ca sigură relația dintre Alma Soran și Gabi Corund. Unele îi înfățișau în fotografii, luând masa împreună la Faulcon, un mic restaurant cu prețuri piperate, situat în Herăstrău. Alții se întrebau dacă e vorba de o legătură efemeră sau de durată. Niciunul dintre gazetari nu mirosise că e vorba de o făcătură. În toate publicațiile se enumerau felurile de mâncare din care se ospătasera cei doi – printre altele, icre negre, saumon fumé – și ce băuseră – nu lipsise o sticlă de Merlot Grand Classe al Casei Davino, vin din 2002, „seulement pour les raffinés”, care numai ea costa o avere, pentru un bugetar.

Guran se uita la pozele din ziare, după ce citise articolele despre cele două crime. Chipul său, de obicei imobil, exprima uimirea.

— Nu degeaba spun unii că ești o proastă. Cum să te încurci cu actorașul ăsta de trei lulele?

Stupoarea care îl cuprinsese îl făcuse să-și rostească observația cu glas tare, ca și cum Alma ar fi fost de față. Se întrebă dacă nu cumva are vreun dinte împotriva lui Corund. Își spuse din nou că, asupra sa, Alma nu exercita nicio atracție. La urma urmei, nici nu e proprietatea lui, e doar un instrument pentru realizarea planurilor pe care le avea. Actorașul putea să doarmă liniștit – n-o să i se clintească niciun fir din părul lui dat din belșug cu gel, ceea ce îi dădea înfățișarea unui miel lins.

Nici el nu-și dădu seama la ce mod ingenios de promovare recuseseră diva de televiziune și actorul cu mare succes la puștoaice, pentru ca să fie și mai mult în centrul atenției – reclama pe gratis e cea mai bună reclamă.

Reluă lectura articolelor despre cele două crime. După cât se pare, ancheta înainta cu pas de melc. Exclusea o stratagemă din partea criminaliștilor, de a oferi cât mai puține detalii pentru a strânge lațul în jurul asasinului. „Nu știu nimic. N-or să știe niciodată nimic”,

își zise el satisfăcut, și mai luă o priză din pulberea albă. După care urmări la televizor povestea fascinantă a lui Ray Williams care, aflându-se într-un pub londonez, scăpase cu viață din explozia unei bombe plasată de către niște teroriști, numai pentru că se așezase să-și bea whisky-ul la o masă din spatele unui tonomat. Acesta îl protejase ca un ecran de ploaia de schije, alegându-se numai cu câteva răni ușoare. „Asta ar merita să apară la *Steaua norocului*, nu mârlandii pe care îi invită Alma”, își zise el înciudat. „Oaspeții găzduiți de drăgălașa crăiasă a Fortunei sunt niște impostori. Nu au nimic de-a face cu ceea ce înseamnă de fapt norocul în viață.”

Într-o altă ocazie, Alma ar fi fost fericită – îi plăcea la nebunie să se scrie despre ea. „Dacă gazetarii te ignoră, înseamnă că nu exiști”, obișnuia ea să repete. De aceea acceptase invitația lui Corund ca să ia masa împreună într-un local discret, știind sigur că actorul va alerta vreo câțiva paparazzi pentru a immortaliza momentul. Lăsa de-o parte ziarele și revistele și se gândi din nou la cel de-al doilea bilet pe care îl primise. „Nu-s doi, e unul.” „Ce naiba vrea să însemne? Are vreo legătură cu crimele?” Nu știa ce să facă: să spună ceva anchetatorilor? Să țină totul sub tăcere, prefăcându-se că nu știe nimic?

Telefonul mobil aflat pe canapea începu să zbârnâie. Se uită pe micul lui ecran. Văzând că o sună Corund, mai întâi vru să nu răspundă. Duse totuși telefonul la ureche.

— Da!

Glasul lui Corund exprima o mulțumire deplină.

— Alma! Am dat lovitura. S-au prins cu toții în laț.

— Așa e, îi răspunse ea fără niciun entuziasm.

— Îți dai seama câți bani ar fi trebuit să cheltuim ca să obținem o astfel de lovitură de presă? Mii de euro.

— Ai dreptate.

— Alma! Trebuie neapărat să mai ieșim împreună în public. Zvonul trebuie alimentat.

Mai trăncănire puțin – de fapt, vorbise mai mult Corund – și puseră capăt convorbirii. La sfârșitul ei, Alma își jură că n-o să mai accepte niciodată vreo invitație din partea lui.

Fusese o dată la circ și văzuse acolo un bărbat în haine strălucitoare care jongla cu mai multe bile. Le arunca în sus și le prindea, când cu o mână, când cu alta. Totul într-o viteză amețitoare. Iar spectatorii îl aplaudau încântați. Luase și el două mere și încercase să-i repete performanțele. Nu reușise nimic. Enervat aruncase unul dintre fructe mai puternic și nimerise în geam. Acesta se făcuse țândări. Se repezise să strângă cioburile, dar tatăl lui venise iute din cealaltă încăpere. Văzând dezastrul, îl înșfăcase, ca de obicei, de o ureche, și îi vârâse în dulap, încuindu-i ușile. Plângea acum în întuneric, înghesuit printre hainele care miroseau a naftalină.

— N-am să mai fac! Dă-mi drumul!

— Taci dracului din gură că te snopesc în bătaie! Numai de drăcii te ții!

— Iartă-măi! Mi-e frică!

Dar tatăl nu-i mai răspundea – probabil că plecase din nou la cârciuma din colț.

Băiatului i se părea că hainele se metamorfozau când în niște spiriduși care rânjeau la el și îl înghionteau, când într-o ființă uriașă care încerca să-l sufocă cu îmbrățișarea ei. Stătea ghemuit, ca să ocupe cât mai puțin loc, să nu stingherească celelalte făpturi, a căror prezență o simțea alături de el. Inima îi bătea cu putere. Nu mai avea lacrimi ca să plângă. Începu să le implore să-l lase în pace.

— Nu vă fac niciun rău! Sunt doar un copil. Pe mine mă cheamă Leo. Voi cine sunteți?

În loc de răspuns, băiatul auzi hohote de râs. Făpturile din dulap se mișcară lovindu-l delicat peste obraji.

— Nu mă omorâți!

Urmără alte chicoteli.

Își luă inima în dinți – trebuia într-un fel să le îmblânzească.

— Mi-a citit mama despre voi. Sunteți duhuri bune, nu-i așa?

Glasul lui subțirel încerca să nu trădeze teamă.

— Îmi puteți îndeplini orice dorință. Dacă vreți, puteți deschide ușile dulapului și îmi puteți da drumul. Am să vă arăt jucăriile mele.

Se lăuda, n-avea jucării prea multe, poate ar fi avut, dacă mulți bani din casă nu s-ar fi dus pe băutură.

— Am un ursuleț de pluș. Dacă vă place, vi-l dau vouă. Mai am și o girafă. Pot să vă arăt și fotografii. Tii! Ce fotografii frumoase am!

În beznă se așternu deodată liniștea și băiatul adormi, rostogolindu-se pe-o parte. Lacrimile i se uscaseră pe obraji. O haină se desprinsese de pe umeri și-l înveli ocrotitoare.

Era amabil și îndatoritor nu pentru că în stânga lui se afla o femeie. Așa se purta întotdeauna. Și îi plăcea să facă lucrurile temeinic.

Se aflau într-un Cielo. Deasupra mașinii se afla o placardă pe care scria *Școala de șoferi*. În spatele mașinii un anunț îi ruga pe ceilalți participanți la trafic să fie înțelegători: *Nu te supăra! Învăță și eu.*

— Doamnă Sabonis, conduceți mai degajat. Nu vă amenința nimic. Schimbați vitezele mai lin. Și nu strică să prindeți mai multă viteză. Ne târâm ca un melc...

Blonda între două vârste încerca în zadar să-i respecte indicațiile. Mașina mergea poticnit. Însă Guran nu-și ieși din fire.

— Mai calm, doamnă, spuse el, întrebându-se câtor elevi care îi trecuseră prin mână le spusese la fel.

Un echipaj de poliție se ivi pe neașteptate lângă ei. Femeia se crispă și mai mult când văzu că unul dintre polițiști îi scrutează cu atenție. Guran zâmbi prietenos.

— N-ați făcut nimic rău, doamnă. Conduceți cât mai relaxat. Nu au nimic cu noi.

Nu-i mai spuse că și el simțise, fără să vrea, o strângere de inimă. Se liniștise — n-aveau de ce să-l iscodească. Habar n-aveau de nimic în legătură cu el.

Mașina cu cei doi polițiști prinse viteză lăsându-i în urmă.

Era rândul nostru să stăm la pândă lângă fosta statuie a lui Lenin. Ne oprisem cu luminile stinse în Piața Presei, chiar lângă intrarea în parcul Herăstrău, și aveam un

excelent câmp de observație. Locul era pustiu – nici măcar taximetriștii nu mai parcau în zonă de frica ucigașului.

Miron picotea – era trecut de miezul nopții. Ca să n-adoarmă, sporovăia întruna.

— Crezi că ucigașul o să mai facă seama cuiva?

— De unde vrei să știu?

— Întreb și eu ca să fac conversație. Dă-ți și tu o părere.

— N-am niciuna.

— Dar ciufut mai ești!

— Cum ai vrea să fii la ora asta?

— Ai și tu dreptate.

Tăcem câteva clipe – pe lângă fostul monument trecură spre Casa Presei câțiva indivizi înfofoliți. De unde apăruseră? Nu văzusem nicio mașină din care să fi coborât.

— Ochii cât sarmaua, îl maimuțări Miron pe șeful nostru. Iar el trage acuma la aghioase de se zguduie blocul unde stă. Mai ai niște cafea?

Îi întind termosul. Bea direct din el.

— Parcă-i somnifer în ea. Ochii tot mi se închid de somn.

Apoi suspină:

— E pierdere de vreme. Doar n-o fi prost să mai treacă pe aici. Eu cred că n-o să-l prindem niciodată. Tu ce zici?

— Zic ca și șeful: ochii cât sarmaua!

Miron bombăne ceva, dar nu-i dau atenție. Și mie îmi e un somn cumplit. Am o vagă durere de cap. Aș putea să-i propun partenerului meu să dormim pe rând. Mi-e teamă însă că adoarme dacă îl las să vegheze singur, așa că mai bine ne chinuim amândoi în frigul ăsta care nu se mai termină.

N-ar fi trebuit să riște, totuși nu se putuse stăpâni. Avea o bănuială care trebuia confirmată. Își lăsase mașina la Fântâna Miorița și se furișase înapoi, în Piața Presei, printre pomii plantați în fața impozantului edificiu unde își aveau sediul numeroase ziare bucureștene. Remarcă în treacăt o reclamă luminoasă la *Lee Cooper* care apăruse nu de mult timp pe fațada clădirii și care nu avea nicio

legătură cu lumea gazetarilor. Dar atenția lui era îndreptată spre altceva. Urmărea de la distanță o Dacie cu număr de București, parcată chiar la intrarea în parc. Un hârb de mașină. Ar fi putut jura că în ea sunt polițiști. „Se cred deștepți. Folosesc o vechitură ca să nu bată la ochi. Probabil că sunt înghețați bocnă.” Își stăpâni imboldul de a se duce la ei și de a le cere un foc. „Ar fi prea mult”, își zise el în gând. „În orice caz, e bine de știut: zona asta trebuie de-acum evitată.” De altfel, în planurile lui, ea nu mai ocupa niciun loc. De-acum înainte, victimele aveau să fie găsite în altă parte. Iar modul în care o vor sfârși va fi cu mult mai îngrozitor.

CAPITOLUL 10

Singurătate

Stai într-un apartament de două camere dintr-un bloc jerpelit de pe Calea Griviței. Pentru un bărbat singur este mai mult decât suficient. Într-o încăpere e dormitorul, cu un pat dublu, o noptieră, un dulap în perete, în cealaltă mi-am amenajat un soi de living modest, care îmi servește și drept birou – două fotolii, o masuță cu un televizor și cu un videocasetofon, o altă masuță cu un calculator, câteva rafturi ticsite cu cărți. Mobilierul e modern – achiziționarea lui a însemnat înhămarea la niște rate nu tocmai ușor de suportat. Cele două camere sunt legate între ele printr-un hol strâmt, pardosit cu gresie de culoarea pietrei, unde e și un cuier. Mai e și o baie care, din păcate, are o vagă comunicare cu exteriorul, o mică aerisire acoperită cu o plasă, așa că, ori de câte ori folosesc dușul, trebuie după aceea să deschid ușa și fereastra de la bucătărie – și aceasta nu mai mare de șapte metri pătrați. Aici se află un aragaz, un frigider impozant, un dulap pentru vase și o masă unde mâncam uneori cu Mara, la lumina unor lumânări – cinele noastre romantice. Locul anticelor calorifere de fontă l-au luat altele moderne – nu-mi dau seama dacă încălzesc mai bine, în orice caz, sunt cu mult mai ușoare. Tot pentru ca bârlogul meu să nu fie chiar aidoma miilor de apartamente construite din zgârcenie, fără fantezie și fără grija ca ocupanții lor să se simtă bine, am spart peretele dinspre balcon, astfel încât camera de zi s-a lărgit considerabil, a căpătat un aer mai prietenos. Balconul l-am închis cu geamuri termopan – termopanul a înlocuit geamurile și de la celelalte încăperi. Livingul e despărțit totuși de balcon cu un zid, nu mai înalt de un metru, pe care am pus un blat de lemn natur, improvizând astfel o etajeră pe care odihnesc mai multe bibelouri. Printre ele se află și o fotografie a Mării. În balcon e o gresie de culoare verzuie – Mara glumea zicând că asta e grădinița noastră, și nu ne trebuia decât puțină fantezie ca s-o credem o pajiște smălțuită cu flori. În restul casei, pe jos e o mochetă care ascunde parchetul subțiat de câte

rașchetări a suportat. De fapt, amenajările pe care le-am făcut i se datorează în exclusivitate soției mele. Dacă nu m-ar fi împins ea de la spate, și dacă nu s-ar fi erijat în diriginte de șantier, ambianța unde îmi duc veacul ar fi arătat ca în urmă cu cincizeci de ani când s-a construit blocul. Din loc în loc, pe pereți sunt tablouri ale unor pictori prieteni de-ai Marei. Până acum, niciunul n-a ajuns faimos, dar mie tablourile astea îmi plac, nu numai pentru că sunt niște lucrări mai potolite, din care pricep ceva – un apus de soare în munți, o marină, un colț de mahala – dar și pentru că îmi aduc aminte de cea care mi-a stat alături, din păcate mult prea puțin. E și o instalație de aer condiționat, dar nu-mi aduc aminte când am pus aparatul în funcțiune ultima dată, cred că nu mai știu nici cum se folosește telecomanda. Una peste alta, în contrast cu înfățișarea răpciugoasă a blocului, adăpostul meu arată destul de civilizat și simpatic.

Rareori primesc vizite. Doar poștașul mă caută, sau omul de la cablu, sau administratorul blocului, atunci când uit să plătesc întreținerea. E cam dezordine, se vede lipsa unei mâini de femeie care să așeze în suportul de lemn ziarele și revistele împrăștiate pe mochetă, hainele nu sunt întotdeauna puse la locul lor în dulap, iar praful nu e șters întotdeauna la vreme.

Mulți sunt curioși să afle ce face acasă un anchetator. Nimic neobișnuit. Se duce cu nevasta la cumpărături, își alintă copiii, mai citește o carte sau se uită la televizor. De când sunt singur, am mai mult timp să mă gândesc la anchetele la care lucrez. Acum, de pildă, stau într-un fotoliu și mă frământ din pricina celor două victime găsite legate de soclul fostei statui a lui Lenin. E vreo legătură între ele? Dacă în cazul omului de afaceri se pot avansa mai multe ipoteze – răzbunare, invidie pe succesul lui fulminant, de ce nu, gelozie – în privința vagabondului totul plutește în ceață. Să fi fost doar o glumă? Dar a cui? A cuiva care a vrut să copieze prima crimă, ca să-și râdă de poliție? Sau e chiar opera primului ucigaș, care a vrut să sporească misterul în jurul său? Varianta asta e cam șubredă, dar nu poate fi exclusă. Și cel mai înnebunitor lucru e modul în care a operat asasinul. Curat, fără să lase aproape nicio urmă de la care să se poată porni în căutarea lui.

Gândurile îmi fug în altă parte. Ar trebui poate să-mi iau o pisică, sau un câine, ca să-mi alunge singurătatea.

Dar aş avea timp să le port de grijă? Să le dau de mâncare, să-i scot în peisaj... Hotărât, mai mult i-aş chinui.

Mă duc la bucătărie şi îmi iau un pahar cu lapte. Cu el în mână mă apropiez de fereastra de la balcon. Jos zăresc şiruri de maşini cu farurile aprinse. Se văd şi două trenuri – unul a plecat din Gara de Nord, celălalt îşi aduce călătorii în Capitală. Beau o înghiţitură de lapte şi mă cufund din nou în fotoliu. Oare aşa o să treacă viaţa mea şi de acum încolo? Dar trebuie să accept realitatea oricât de crudă ar fi ea: nimic nu mai poate fi la fel fără Mara.

Am întâlnit-o pentru prima oară la vernisajul unei expoziţii de sculptură. Mă nimerisem acolo invitat de către un pictor căruia îi dădusem o mână de ajutor – o bandă de hoţi încercase să-i fure lucrările din atelier. Păstrasem legătura şi, într-o seară, când din întâmplare eram liber, l-am însoţit la Galeriile Orizont. Mara era cronicar plastic şi vorbea la deschiderea expoziţiei. A urmat un pahar de şampanie. Cineva ne-a făcut cunoştinţă. Ne-am simţit brusc atraşi unul de altul şi, după ce mica petrecere s-a destrămat, am plecat împreună. Iar după un an ne-am căsătorit – n-am făcut nuntă cu dar, râdea cu gura până la urechi închipuindu-şi cum ne-ar sta îmbrăcaţi la patru ace, ţepeni ca nişte momâi în capul mesei, în timp ce în jurul nostru s-ar fi vânturat indivizi mai mult sau mai puţin apropiaţi nouă, fiecare în diverse grade de euforie, iar un naş psişcher ar fi încercat să întreţină veselia până în zori, jumulindu-i pe invitaţi de plicurile cu bani, contabilizându-le cu atenţie. Am preferat să luăm masa singuri, într-un restaurant intim, neştiuţi de nimeni, plănuiindu-ne o viaţă cât mai fericită. Pentru scurtă vreme, aşa a şi fost, o înşiruire de clipe încântătoare, ori de câte ori reuşeam să fim alături – ea avea mai mult timp, eu nu ştiam niciodată la ce oră ajung acasă, dar n-am auzit niciodată din gura ei vreun reproş. După numai doi ani am condus-o pe ultimul drum, după ce o răpusese o boală necruţătoare, care, mai întâi, o chinuise îngrozitor. De-atunci durează şi cumplitele mele migrene.

S-a lăsat întunericul, aşa că aprind lampadarul. De o bucată de vreme nu mai suport lumina puternică din tavan. O lumină discretă şi prietenoasă îmi permite să visez în voie, iar ungherele încăperii în care mă aflu se populează cu fiinţe diafane şi jucăuşe, cu spiriduşi

binevoitori. Așa timpul îmi trece mai ușor, deși știu că sunt doar niște plăsmuiri ale fanteziei mele.

Sunt smuls din gânduri de țârâitul telefonului. Cine mă sună la ora asta? Și pe telefonul fix? Puțini îmi știu numărul. Trebuie să fie o greșeală.

Ridic totuși receptorul. La capătul celălalt al firului e Miron.

— Ce faci, moșule? Azi nu te-am văzut deloc. Tot la blestemata aia de anchetă te gândești?

— Mda.

N-am chef de nimic. Nici măcar de sporovăiala partenerului meu.

— Ai prins vreun pont?

— Niciunul. Dar tu?

— Așijderea.

Tăcem amândoi câteva clipe.

— Ei, zic eu. De ce m-ai sunat?

Îl simt cam stânjenit.

— Nu ieși la o bere?

Miron e însurat, are și doi copii. Ar vrea să mai scape de corvezile de-acasă.

— La ora asta? Nu.

Îi simt dezamăgirea din glas.

— Dar ce faci? Te uiți la televizor? Nu-i nimic de văzut.

— Beau un pahar cu lapte.

— Lapte? Hai că glumești. Nu cumva ești cu o puicuță?

Glasul i-a devenit visător.

— Nicio șansă.

Mai trăncănim puțin și, după ce își dă seama că nu mă poate urni din casă, Miron întrerupe dezamăgit convorbirea.

De-abia pun receptorul la loc în furcă și sună din nou. Partenerul meu nu se lasă cu una, cu două. N-apuc să-i răspund, fiindcă n-aud decât tonul. Dacă stau și mă gândesc bine, n-ar fi putut să fie tot el. N-avea timp să formeze încă o dată numărul. Atunci cine să fi fost?

M-așez în fața calculatorului și-l deschid. Accesez un fișier unde am stocat informații despre diverși criminali în serie. E o colecție întreagă, de la Jack Spintecătorul până în zilele noastre. Citesc despre comportamentul unor astfel de ucigași, despre motivațiile lor, despre modul în care au acționat și au fost prinși.

Nimic nu seamănă cu asasinul de urmele căruia trebuie să dăm. Mă înfior când descopăr că unii au și câte zece – cincisprezece victime la activ. Și spaima mea e și mai mare când îmi dau seama că pe unii nu i-a prins nimeni, niciodată. După ce își fac suma, se opresc și își savurează, din ascunzișurile lor, victoria împotriva poliției. Oare asasinul de la Piața Presei s-a oprit? De obicei, un ucigaș în serie e însetat să ia viața cât mai multor oameni. Dau de un caz al unui american care a fost pus în cătușe după ce a hăcuit vreo patruzeci de femei. La reconstituirea crimelor nici nu-și mai amintea toate locurile pe unde le presărase cadavrele. Culmea e că scăpase de scaunul electric invocând niște dereglări mentale. Un ziarist cu fler îi povestise viața într-o carte care a cunoscut un succes nebun. Se îmbogățiseră amândoi. Noroc că ucigașul n-avea să mai iasă vreodată din închisoarea de maximă securitate unde fusese azvârlit, și n-avea deci cum să se bucure de purcoiul de bani agonisit tăind beregăți. Își lăsase tot câștigul unei Fundații care se ocupa de copiii străzii, gest care îi impresionase pe unii cu firi mai sensibile. Alții însă, nu i-ar fi iertat nici dacă ar fi donat în scopuri de binefacere tot aurul din lume.

Și totuși, impulsurile după care acționează ucigașii în serie nu sunt foarte diverse. Unii nu suportă prostituatele și le iau gâtul, alții sunt înverșunați contra homosexualilor și caută să le împuțineze numărul, sau îi urăsc de moarte pe pedofili, o altă categorie – mai complicat de înțeles – mânuiește șișul sau pistolul fiindcă se socotește îndrumată de o forță divină dornică să alunge necredința din omenire... Asasinul după care alergăm cu limba scoasă oare în ce categorie se încadrează? Greu de spus. Dar e vorba – îmi pun întrebarea asta a mia oară – de un ucigaș în serie? Sună cam cinic, dar numai dacă mai face încă o victimă se poate emite o părere.

Până la urmă mă biruie somnul. Închid calculatorul și mă vâr în pat zicându-mi că da, sunt eu singur, dar ucigașul peste care tot o să dau până la urmă e și mai singur. În puținele ore pe care le dorm visez o faptură fără chip care sare ca o paiață de colo-colo, fluturându-și hainele largi și rânjind batjocoritor.

CAPITOLUL 11

Disparația

1, 2, 3... 1, 2, 3... Alerga încercând să păstreze un ritm care să nu-l obosească. Își propusese ca astăzi să străbată cinci kilometri, astfel încât nici să nu se ostenească prea tare, nici să nu se simtă moleșit. La noapte avea să mai dea o lovitură, pe care însă nu o va mai rata ca pe cea de data trecută. Nu-și mai putea îngădui încă o gafă. Era în formă, știa exact cum va acționa, și siguranța asta îi dădea un sentiment plăcut de putere. 1, 2, 3..., 1, 2, 3... Zăpada necurățată de pe pista stadionului scârțâia sub pașii săi. Încă nu se întunecase, și totuși era singur, deși, uneori, mai venea câte cineva dornic să alerge și să-și dezmoștească oasele. Atunci se simțea cuprins de o stare de nervozitate, ca și cum cineva ar fi atentat la un teritoriu pe care îl socotea numai al lui. Dar acum era singur, cu gândurile lui, îndreptate la invitatul din seara asta al Almei, un ministru controversat, a cărui avere fusese agonisită mai ales prin prezența sa în mai multe cabinete. „Sărmanul! Dacă ar ști ce-l așteaptă!”

Începea să se lase seara. Umbrele plopilor care străjuiau stadionul se profilau amenințătoare. Un stol de ciori plana prin văzduh. „E semn că va ninge din nou. Cu atât mai bine. Zăpada ascunde urmele.” Se uită la ceas. „Mai fac doar o tură. Apoi e timpul să plec. Trebuie să mă pregătesc pentru întâlnirea cu domnul ministru.” Pe ultimii trei sute de metri își înteeți goana. Ieși de pe stadion tot în fugă și se îndreptă spre casă.

Ministrul Agriculturii, Sebastian Dragobei, avusese o zi grea. De dimineață fusese la o ședință de guvern unde i se frecase ridichea pentru niște raportări false din vara trecută. „Cum naiba le-au dibuit acum? Nenorociții ăștia de gazetari sunt de vină. Ce-i doare pe ei dacă recolta de grâu e mai mare sau mai mică? Ei tot rahat mănâncă. Iar primul-ministru a început să aibă un tupeu de-a dreptul agasant. Cum a îndrăznit să-l facă albie de

porci în fața celorlalți miniștri? A uitat de sprijinul pe care i-l acordase în atâtea rânduri? I s-a urât cu binele?” Nici la minister nu găsisese o situație prea roză. Șeful lui de cabinet își dăduse demisia. Chipurile, din motive de sănătate. Dar adevăratul motiv era altul. Nemernicul simțise că se clatină corabia și nu dorea să fie pe o ambarcațiune care se scufunda. Plecase furios ca să se schimbe pentru emisiunea *Steaua norocului* la care era invitat. Colac peste pupăză, și acasă îl aștepta o veste care îl umpluse de nervi: fata lui intrase în atenția poliției pentru că frecventa un cerc de prieteni care consumau droguri. Se gândea cu groază la modul în care vor reacționa ziarele. „Asta-mi mai lipsea! Nu-i destul că ani la rândul ziariștii m-au avut pe mine în colimator. Acum se vor lega și de familia mea.” Se gândi să dea niște telefoane câtorva directori de gazete, ca să-i îmblânzească. Dar cui? Cine ar ține pitit un astfel de subiect? Și în schimbul a ce? Pentru o clipă regretă că presa e liberă și poate scrie despre ce i se năzare. „Era mai bine înainte. Despre niciun ștab nu se putea pomeni nimic de rău. Totul era sub control. Conducătorii nu greșeau niciodată, erau curați ca lacrima. Numai vreun amărât care fura niște știuleți de pe câmp era porcăit în gazete. Acum însă nu mai exista pic de respect pentru cine deținea o funcție înaltă. Până și de președintele țării se legau când călca pe bec. Democrația asta s-a urcat unora la cap!” O auzea pe fata lui bocind într-una dintre camere, dar nu intră la ea să-i spună o vorbă bună. „Ce dracu’ a găsit-o să se înhăiteze cu toți derbedeii? Nu-i ajungea tot ce i-am oferit pe tavă, ca unei prințese?” Clocotea de furie. Îi trecu prin gând să nu se mai ducă la emisiune. Își dădu însă seama că ar fi dat apă la moară tuturor dușmanilor săi. „Mai bine mă duc. Așa pot să parez mai bine orice atacuri. Deși cred că Alma asta n-o să amintească nimic despre incidentul cu drogurile.”

Sebastian Dragobei se calmase. Intrarea pe platoul unde Alma făcea oficiile de gazdă îl potolise ca prin farmec. Uitase și de muștruluiala din ședința de guvern, și de șeful de cabinet, și de fata lui care se apucase să prizeze prafuri în compania unor alți copii de bani gata. Acum o sorbea din ochi pe Alma și îi aștepta întrebările,

răspunzându-i cu un glas cumpănit, așa cum îi șade bine unui înalt demnitar ori de câte ori se află în lumina reflectoarelor.

— Domnule ministru, din tot ce ne-ați spus până acum ne-ați dovedit că invitarea dumneavoastră la această emisiune a fost pe deplin justificată. Sunteți un om norocos.

— Așa e, domnișoară Alma, și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce mi-a dat.

Emisiunea se apropia de sfârșit. Până acum nu i se pusese nicio întrebare incomodă. Asta însemna că distinsa lui gazdă nu știa nimic despre scandalul care avea să izbucnească. Radia de fericire. De ce să se amărească înainte de vreme din pricina a ceva care nici nu se știe sigur dacă va ajunge în presă? Cel mai bine era să-și savureze clipele de triumf din seara asta. Mai târziu o să vadă dacă nu va putea cumva să mușamalizeze implicarea fetei lui în scandalul cu drogurile. La urma urmei, el este cineva în lumea asta, un om cu influență și putere, nu un terchea-berchea.

Alma asculta cu atenție ce i se spunea în cască. Sebastian Dragobei o urmărea liniștit. „Faină bucățică mai e! Oare o fi adevărat că e încurcată cu guristul ăla fandosit? Mare noroc pe nulitatea aia!”

Tocmai când se pregătea să mai adauge el ceva, Alma îl aținti cu o privire sfredelitoare.

— Domnule ministru, aveți o fată.

Dragobei se foi neliniștit.

— Da. Face și ea parte din norocul meu.

— N-ați pomenit nimic despre ea.

— Dacă nu m-ați întrebat...

— E studentă la Drept și mai are puțin până la absolvire. Vorbiți-mi puțin despre fiica dumneavoastră.

Lui Dragobei îi veni inima la loc.

— Ce să vă spun? E o fată frumoasă, are note bune la învățătură...

— Sunteți apropiați?

Izbucni în râs.

— Doar e fata lui tata...

— Și-i satisfaceți toate capriciile?

— Chiar toate, nu. Dar n-are pretenții prea mari.

— Are prieteni?

O lucire de panică se ivi în ochii ministrului. Glasul Almei căpătase inflexiuni metalice. Nu cumva... Dar nu.

Nu avea să i se întâmple tocmai lui asta.

— Sigur. Are prieteni. Cum să n-aibă prieteni?

— Și cum își petrec timpul împreună?

Un val de transpirație îi inundă ministrului față, făcând ca machiajul să-l arate mai bătrân decât era.

— Merg la filme, la teatru, prin discoteci... Ca tinerii.

Arăta tot mai neajutorat. „Știe! Știe și acumă mă joacă în foi de viță.”

— Evident, pe la discotecile astea, unde sunt multe tentații, n-a prizat niciodată „prafurile” care se vând acolo pe sub mână. Într-adevăr, domnule ministru, sunteți un om norocos!

Sebastian Dragobei îi întoarse un zâmbet recunoscător. Ar fi putut să-l doboare de pe pedestalul pe care tot ea îl urcase. N-o făcuse. Probabil nu pentru că îi era milă de el. Mai mult ca sigur, nu dorea să-și compromită emisiunea. Dar parșiva naibii, nu se abținuse să nu-l fiarbă câteva minute, exact atunci când el se simțea cel mai bine.

Formația din fundal se dezlănțui, balerinii își făcură apariția pe platou, mișcându-se frenetic, iar Alma, învârtelindu-și rochia, își încheie emisiunea:

— Prieteni, azi a fost la *Steaua norocului* domnul ministru Sebastian Dragobei... Un alt om norocos.

Miron se uită la mine, eu mă uit la el. Dar nu deschide gura.

— Ce-i cu tine? Ai amuțit?

Aruncă o privire prin biroul nostru ca și cum l-ar vedea pentru prima oară. Tace în continuare. E obosit, pe unde o fi umblat toată ziua? Doar n-o fi fost noaptea la vreun chef.

— Zi! Ai găsit ceva? Sau ai făcut vreo trăsnaie și vrei să te scap de muștruluiala șefului?

În sfârșit, se hotărăște să rupă tăcerea.

— Am dat peste un aurolac care îl cunoștea bine pe vagabondul care a mierlit-o.

— Da?

— Îl cunoștea bine de tot.

— Și?

— I-am arătat tot ce-avea răposatul pe el. Hainele, fleacurile de prin buzunare...

Nu înțeleg nimic.

— Și care-i problema?

— Mi-a zis că, după părerea lui, nu lipsește nimic din ce avea de obicei vagabondul asupra lui.

— Și ce-i cu asta?

E gata să se înfurie.

— N-ai zis că trebuie să aflăm dacă i-a dispărut ceva?

Într-adevăr, așa spuseseam, din dorința de a vedea dacă moartea lui poate avea vreo legătură cu asasinarea omului de afaceri, căruia ucigașul îi luase cureaua, ca pe un trofeu.

Încerc să-l împac.

— Da, așa am zis, dar am convenit amândoi că e greu să-ți dai seama ce are un vagabond asupra lui.

— Ei bine, eu îți spun că de data asta criminalul n-a luat nimic. Aurolacul ăla, oricât de amețit ar fi el, e mai mult ca sigur.

— De ce?

— Chiar cu o zi înainte l-a zărit căutându-și prin buzunare. Își aduce aminte tot ce avea asupra lui, pentru că și-a înșirat lucrurile pe trotuar. Și nu-i lipsește niciun obiect de îmbrăcăminte – poate s-o jure, l-a văzut zi de zi.

— Iar asta înseamnă...

N-apuc să-mi duc vorba până la capăt.

— Asta înseamnă că avem de-a face cu doi criminali.

— Iar cel de-al doilea l-a copiat pe primul. De ce?

La întrebarea asta Miron ridică neputincios din umeri.

— Nici nu știu ce să zic: e mai ușor pentru noi dacă avem un ucigaș în serie? Sau o să descâlcim cele două cazuri tocmai pentru că sunt doi criminali?

Miron mai ridică o dată din umeri.

— Eu cred că e lată. N-avem nimic de unde porni. Între timp, o să apară alte cazuri de care o să trebuiască să ne ocupăm. Pe dosarele astea două cred că o să se aștearnă praful.

Tare mi-e teamă că are dreptate. Dar nu vreau să recunosc.

— Prea vezi lucrurile în negru. E ceva care ne-a scăpat până acum. Nu se poate să nu dăm de un fir. N-ai

găsit vreun „ciripitor”?

Pentru a treia oară, Miron ridică din umeri. Tocmai atunci începe să sune telefonul. Miron nu se repede să răspundă. Mă lasă pe mine să ridic receptorul.

— Luca Pinte la aparat.

Ascult câteva secunde și pun cu o mișcare înceată receptorul la loc în furcă. Rămân cu privirea pironită în gol.

— Ce e?

De-abia îmi găsesc cuvintele.

— Ministrul Sebastian Dragobei n-a ajuns de două zile acasă. Ultima oară a fost văzut la emisiunea *Steaua norocului*.

CAPITOLUL 12

A treia victimă

Era o zi de marți, dar angajații circului *Globus* n-aveau nicio neliniște că, la spectacolul lor, nu va fi un public numeros. Sigur, sâmbăta și duminica țineau reprezentațiile cu casa închisă, dar și în cursul săptămânii, sub cupola circului se adunau o mulțime de pici, însoțiți de părinți, bunici, frați și surori mai mari. Fiecare număr era urmărit cu maximum de interes și stârnea o hărmălaie veselă.

Și în seara asta aproape toate scaunele erau ocupate. Directorul își freca mâinile de bucurie; datorită câtorva numere atractive – dresuri de lei, de cămile, de câini, jonglerii incredibile și clovnerii pline de haz –, reușise să echilibreze situația financiară a circului și, totodată, închegase o trupă pe care o plătea bine, stabilizând personalul, reușind să aibă și invitați din străinătate, care se acoperiseră cu faimă prin multe locuri ale lumii.

În arenă, un clovn îmbrăcat în haine zdrențăroase și încălțat cu niște ghetete enorme, tocmai se retrăgea de-a-ndăratelea, făcând temenele în aplauzele asistenței, împiedicându-se din când în când, căzând pe covorul așternut pe jos, ridicându-se greoi, ținându-se de șale, văitându-se, continuându-și totuși drumul, până dispăru după cortina de pluș. Orchestra, aflată pe o platformă situată deasupra intrării artiștilor, amuți pentru o clipă. Dirijorul încremenii cu bagheta în aer. Apoi o lăsă în jos cu o mișcare energică. Răpăitul tobelor anunță trecerea la o altă secvență a reprezentației. Era, în opinia multora, cel mai tare număr.

— Duo Emi!, anunță prezentatoarea îmbrăcată într-o rochie de un roșu aprins, care ar fi scos din fire pe cel mai blajin taur. Maestrul Emilian și asistenta sa Ema vă vor prezenta cel mai senzațional mod de a face să dispară o persoană. Aplauze pentru Duo Emi!

În arenă intrară un bărbat și o fată. Începură să facă salturi, ca și cum ar fi dorit să se încălzească, în vreme ce mulțimea îi întâmpina cu țipete de veselie. Bărbatul era mai în vârstă, îmbrăcat ca un toreador, fata – probabil îi

era fiică – purta un combinezon negru mulat pe corp. În tot acest timp, mai mulți angajați ai cercului aduseră două cutii dreptunghiulare, de înălțimea unui stat de om, pe care le așezară în poziție verticală. Una dintre ele era ferecată cu lanțuri și fu ridicată imediat, cu ajutorul unei frânghii, până aproape de cupola cercului, unde se balansă o vreme, până rămase nemișcată.

După ce își terminară numărul de acrobație, cei doi se opriră salutând din nou publicul. Orchestra începu să intoneze o melodie în surdină, creând o atmosferă de mister.

Bărbatul se apropie de cutia rămasă la sol și îi desfăcu capacul. Toți văzură că nu era nimic în ea. Ajutoarele lui o rotiră, astfel încât toată lumea să se asigure de asta. Apoi, fata fu invitată să intre în cutie. După ce capacul fu pus la loc, bărbatul cu păr grizonat începu să facă pase cu mâinile în dreptul ei. Răpăitul tobelor se auzi din nou. Cutia fu deschisă cu mișcări încete. Înăuntru însă nu mai era nimeni.

Din nou izbucniră aplauze. Netulburat, bărbatul făcu un semn, și cutia fu scoasă din arenă. Apoi, cea de sus începu să coboare lin, din locul unde se afla.

Când ajunse la sol, bărbatul execută aceleași pase ca și prima oară. La un semn, asistenții lui se repeziră să descuie lacătul de la lanțul care o înconjura. Răpăitul tobelor anunța o surpriză de proporții.

— Ema!, strigă bărbatul. Îți poruncesc să apari!

Cu mișcări încete, deschise capacul, fără să se uite înăuntru. Ațintea spectatorii cu un chip triumfător. O clipă nu se auziră decât tobele a căror piele vibra lovită de bețe. Apoi se auzi un țipăt, și încă unul, până când întreaga asistență începu să urle de groază.

Nedumerit, bărbatul îmbrăcat în toreador se uită și el în cutie. Simți cum dintr-odată îl ia amețeala. Fiindcă în loc să privească la trupul perfect al Emei, în fața ochilor avea un ins îmbrăcat la patru ace, care avea înfipt în inimă un țăruș de lemn.

— Cum dracu' a ajuns ministrul Sebastian Dragobei de la *Steaua norocului* în lada asta nenorocită?

Întrebarea lui Miron Stratilat era bună, dar până una-alta nimeni nu știa ce să-i răspundă.

Ne aflam în arena circului *Globus* de mai bine de o oră. L-am urmărit în tăcere pe Calomfirescu – aflasem, nu demult, că postul de medic legist-șef era liber, și tare mult s-ar fi bucurat dacă l-ar fi ocupat el. De-abia după ce și-a terminat treaba i-am aruncat o privire întrebătoare.

— Știu ce vrei să afli: când a murit. Ei bine, individul a fost omorât în urmă cu maximum douăsprezece ore. Dacă ar fi fost ucis imediat după emisiunea la care a participat, aici ar duhni mai rău decât de la miasmele care vin din cuștile cu animale. Mai multe îți voi spune după autopsie. Iar moartea i-a fost cauzată chiar de țărșul ăsta care i-a fost înfipt în inimă. Dar domnul ministru n-a simțit nimic. Cred că a fost sub efectul unui narcotic puternic.

— Brr!, se cutremură Miron. Să nu-mi spui că țărșul i-a fost bătut în piept cu lovituri de ciocan.

— Așa se pare. Altfel, n-ar fi pătruns atât de adânc.

Petre se uită jur-împrejur, ca și cum voia să se asigure că nu și-a uitat vreunul dintre instrumentele din trusa cu care venise.

— Ei, eu îmi iau tălpășita. Ne vedem mai încolo, ca să-ți dau raportul.

Cadavrul e vârat într-un sac și ia drumul spre Morgă.

Directorul circului – un individ îmbrăcat în frac și cu joben pe cap – își frânge mâinile disperat. În jurul lui sunt clovni, scamatori, e prezentă și echipa zburătorilor la trapez, și echilibrista pe sârmă. Toți au figuri împietrite. Machiajul de pe fețele lor, ca de altfel și costumele în care sunt, mă fac să mă cred descins pe un teritoriu cu făpturi neliniștitoare.

Cel mai afectat e directorul. Și-a scos jobenul și se șterge de zor pe frunte, cu o batistă uriașă, luată de la unul dintre saltimbanci.

— Sunt pierdut! Tocmai când începusem să ne redresăm din punct de vedere financiar, să se întâmple nenorocirea asta! N-o să mai vină nimeni la spectacol!

În sinea mea mă îndoiesc de faptul că se va întâmpla așa ceva. Deseori publicul e atras tocmai de locurile unde s-au întâmplat fapte cumplite.

Privesc scaunele pe care spectatorii le-au părăsit în grabă. Poate că printre ei s-a aflat și ucigașul, dornic să savureze impresia produsă de crima lui atroce. Dacă ar fi fost cineva cu spirit de inițiativă, nu i-ar fi lăsat să plece. Deși, dacă stau și mă gândesc bine, ar fi fost greu să ții în

frâu o mulțime în care sunt în special copii, și aceia înspăimântați de moarte. Au fugit mâncând pământul, iar acum sunt acasă, povestind și altora despre scena cumplită la care au asistat. În curând, o să vuiască tot târgul. Mă și mir că nu și-a făcut încă apariția nicio echipă de televiziune.

Directorul se uită la reflectoarele aprinse.

— Pot să mai sting din lumini? Mă costă o groază!

Încuviințez dând din cap. La un semn al directorului, arena rămâne luminată anemic, căpătând un aspect lugubru.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Emilian.

Din mulțimea de angajați strânsă în jurul nostru, se desprinde un bărbat îmbrăcat în toreador. Imediat apare în spatele lui și Ema.

— Eu sunt maestrul Emilian.

Vrea să pozeze într-un om sigur pe el, dar e pământiu la chip.

— V-aș ruga să-mi explicați numărul pe care trebuia să-l prezentați în seara asta.

Își drege glasul, ca să se îmbărbăteze.

— Numărul nostru e de mare senzație, însă, evident, se bazează pe un truc.

Miron se apropie curios.

— Vedeți, eu am două fete gemene – Ema și Lena. Publicul însă n-are habar de chestia asta. Pe una dintre ele o încui într-o cutie dreptunghiulară, care e prevăzută cu un fund dublu. Fiind subțirică, se poate ascunde ușor în compartimentul secret, astfel încât atunci când deschid capacul, cutia să pară goală.

— Și mai departe?

— În cealaltă cutie e sora ei geamănă, Lena. Ea se află acolo încă de la începutul spectacolului. Seamănă una cu alta ca două picături de apă. Mai sunt și îmbrăcate la fel. N-are cum să observe nimeni substituirea. Și nu-i trece nimănui prin gând că e vorba de două surori gemene.

Miron e dezamăgit – se aștepta la ceva mai tare.

— Înțeleg că Ema era la spectacol. Dar unde era Lena în momentul ăla? Unde-i Lena?

— Aici...

O fată îmbrăcată tot într-un combinezon negru își face apariția lângă sora ei. Într-adevăr, n-ai cum să le deosebești.

— Povestește tot ce știi.

Lena e vădit speriată.

— Cu câteva minute înainte de numărul nostru, am intrat în cutie și am așteptat. Am auzit cum e ferecată cu lanțuri. La un moment dat, am simțit cum e pusă, ca de obicei, pe căruciorul pe care e transportată în arena circului. Dar mi-am dat repede seama că, de fapt, a fost dusă în altă parte. Am simțit un frig pătrunzător. Vedeți ce subțire sunt îmbrăcată. După vreo jumătate de oră am început să strig.

— De ce de-abia după o jumătate de oră?, întreabă sever Miron.

Lena se uită la el cu mirare.

— Asta-i bună! Dar dacă mă înșelam și de fapt eram sub cupola circului și eu porneam să țip? Nu stricam tot spectacolul?

— Asta cam așa e, recunoaște partenerul meu.

— Cineva mi-a auzit strigătele și i-a anunțat pe colegii mei. Aceștia au venit și mi-au dat drumul.

E momentul să intervin.

— Unde-a fost depozitată cutia?

— La vreo câțiva metri de clădirea circului. În spate. În niște nămeți.

— Dar cine a înlocuit cutiile?

Un angajat al circului îmbrăcat într-o salopetă portocalie iese în față.

— Eu am văzut totul.

Miron se repede la el:

— Ce-ai văzut?

Insul nu se pierde cu firea.

— Cu puțin timp înainte ca maestrul Emilian să-și înceapă numărul, m-am trezit cu un individ care mi-a cerut un cărucior. Nu-l mai văzusem niciodată. „La ce-ți trebuie?”, l-am întrebat eu. „Maestrul Emilian a cerut să i se schimbe una dintre cutiile pe care le folosește pentru numărul lui. Pe cea veche trebuie s-o repar. I s-au slăbit balamalele.” I-am dat căruciorul și l-am pierdut din vedere.

— Cum arăta individul?

— Nu l-am văzut prea bine. Era și cam întuneric în ungherul ăla...

Directorul dornic să facă economie la energie electrică îmi susține candid privirea.

— Totuși, era înalt sau mic de statură? Gras sau slab? Cu ce era îmbrăcat?

— Purta o salopetă ca a noastră. Era ditamai găliganul și părea solid. Pe cap avea un fes, așa cum poartă schiorii, tras până la ochi. Nu i-am zărit nici sprâncenele.

— Dacă l-ai mai vedea, l-ai putea recunoaște?

— Nu. Nu cred.

Îl văd că șovăie.

— Ei? Mai ai ceva de zis? Avea vreun semn pe obraz?

— Spune, Sile, îl încurajează directorul.

— Varsă tot, adaugă și Miron.

Sile se scutură, ca și cum ar vrea să alunge o amintire rea.

— Avea o cicatrice. Dar nu asta mi-a rămas în minte.

— Dar ce?

— I-am văzut ochii.

— Și?

— N-am să-i uit niciodată.

— Cum erau? Albaștri? Căprui?

— N-am băgat de seamă. Dar păreau că te sfredelesc. M-au trecut fiori de gheață cât am stat de vorbă cu el. Așa ceva n-am mai văzut decât o singură dată: la un anaconda pe care l-am avut în urmă cu câțiva ani în menajerie.

CAPITOLUL 13

Oameni cu noroc

De fapt, Leo Guran nu avea nicio cicatrice. Își făcuse un semn pe obrazul drept, apelând la o trusă de machiaj, numai ca să-i deruteze și mai mult pe eventualii martori ai prezenței sale în incinta populată cu dresori, scamatori, iluzioniști. Stratagema îi reușise de minune. Singurul angajat al cercului care îl remarcase nu avea cum să-i fi reținut fizionomia, și n-avea ce să relateze anchetatorilor. De aceea, era mai mult decât mulțumit. De data asta totul mersese strună. Recapitulă, încă o dată, modul cum acționase, încercând să descopere vreo fisură în felul în care îl ajutase pe ministrul Sebastian Dragobei să-și dea obștescul sfârșit.

Se dusesse în parcare la postul de televiziune Epsilon, unde fusese invitatul Almei. Îi înțepase unul dintre cauciucurile Volkswagen-ului cu care venise la emisiune. La ora aceea târzie de noapte, niciun paznic nu se încumeta să stea în gerul năprasnic. Apoi, îl așteptase în mașina care aparținea școlii de șoferi unde era angajat. Ministrul își făcuse apariția singur. Îl auzise înjurând când își văzuse cauciucul dezumflat. N-apucă să intre din nou în clădirea televiziunii, ca să ceară ajutor. Cineva se apropiase de el, întrebându-l cu un glas plin de solitudine:

— Bună seara! Văd că aveți o problemă. Doriți să vă ajut?

Ministrul îl privise pe necunoscut ca pe un salvator picat din cer.

— Mai încape vorbă?

Altceva nu mai apucase să spună. Guran îi aplicase pe nas o batistă muiată în cloroform. Ministrul se zbătuse puțin, apoi i se lăsase moale în brațe. Îl târâse până la Volkswagen, îi luase cheile din mână și îl așezase pe bancheta din spate, dormind ca un prunc. În câteva minute puse rezerva în locul cauciucului pe jantă. Se urcase la volan și se întorsese acasă. După ce inspectase cu atenție locul, ca nu cumva să-l vadă vreun vecin, îl cărase pe Sebastian Dragobei în magazie. Pentru mai

multă siguranță, îi mai aplicase tratamentul cu cloroform. Îl legase fedeleș și-i pusese un căluș în gură. Apoi dusese Volkswagen-ul în cartierul Ferentari, și-l abandonase cu cheile în contact. De-acolo mersese o bună bucată de drum pe jos, până găsisese un taxi. Taxiul îl purtase la postul de televiziune unde își avea parcată mașina. Taximetristul nu plecase imediat, fără îndoială îl văzuse urcându-se în Cielo, și probabil se întrebase ce căuta la ora asta o astfel de mașină acolo. Era singurul aspect deranjant în tot ceea ce întreprinsese.

Urmaseră ore de groază pentru ministrul Dragobei, chiar dacă răpitorul său îi dăduse să mănânce și să bea, îl dusese noaptea la toaleta din casă – ziua îi lăsase la îndemână un vas în care să urineze. Nu-i adresase niciun cuvânt. În clipele în care îi lua de pe gură leucoplastul lat care îl condamna la muțenie, oferise mari sume de bani în schimbul eliberării sale. Necunoscutul care îl ținea captiv nu reacționase la nicio propunere. Încercase să urle după ajutor, dar răpitorul său îi aplicase imediat leucoplastul pe gură.

La un moment dat, îl văzuse cum ia dintr-un ungher un lemn și începe să-l cioplească. Îi urmărise mișcările cu atenție, neînțelegând nimic. Sub loviturile dibace, lemnul se transformase într-un țăruș. „Ce naiba vrea să facă?”, se întrebase Dragobei. N-apucase să afle. Batista înmuiată în cloroform îi fu aplicată pe nas pentru ultima oară. Într-un fel, era un noroc pentru el, fiindcă Guran, după ce îl așezase pe jos, îi bătuse cu un ciocan țărușul drept în inimă, fără să se sinchisească de zvârcolirile trupului îmbrăcat într-un costum Armani. Așteptase ca să i se oprească sângerarea, îl curățase, și îl pusese într-o cutie dreptunghiulară. Înainte de a lăsa jos capacul, se dăduse puțin înapoi și îl privise cu grijă. De-abia atunci rosti câteva cuvinte:

— Bun! Acum ești gata de spectacol.

Pentru a-l transporta la circ, împrumutase de la un amic o furgonetă. O restituise imediat, pentru că, deși n-ar fi vrut să piardă reprezentația, își spusese că ar fi prea periculos să se aventureze printre spectatori. Avusese grijă ca să nu lase în furgonetă nicio urmă care să-l incrimineze.

Acum stătea în fotoliu și în continuare se blestema că nu oprise taxiul ceva mai departe de clădirea televiziunii.

— Și totuși, ce poate spune nenorocitul ăsta de taximetrist? N-are cum să mă bage în belea.

Apucă telecomanda și porni televizorul exact când începeau știrile de noapte. Timp de câteva minute urmări balivernele îndrugate în legătură cu moartea ministrului Dragobei. Un zâmbet de satisfacție i se ivi doar în clipa în care înțelese că în oraș se instalase un început de panică.

Se întrebă dacă trebuie să-i mai trimită vreun mesaj Almei. Se hotărî să nu-i mai dea niciun semn de viață – fetișcana avea să înțeleagă, în sfârșit, că nu glumește.

Închise televizorul și luă de pe o măsută o carte pe care o cumpăraseră de curând și pe care o citise pe nerăsuflăte: *Oameni norocoși*. Autorii erau doi englezi, soț și soție, care își cheltuiseră câțiva ani din viață culegând date despre indivizi ocrotiți de zeița Fortuna, din antichitate până în zilele noastre. Se cuibări mai bine în fotoliu și începu să răsfoiască la întâmplare volumul cu coperte groase, ca să-și reamintească unele dintre cazurile prezentate. Printre ele, câteva erau de-a dreptul fascinante. De pildă, o faimoasă echipă de fotbal se prăbușise cu avionul. Totuși, câțiva jucători scăpaseră, fiindcă medicul le interzisese să efectueze deplasarea. Și cum să nu crezi că soarta jucase un rol important, atunci când o familie din San Francisco, care tocmai vroia să urce în blocul unde locuia, fusese oprită de către un echipaj de poliție pentru un control de rutină? Peste câteva minute, blocul lor era în ruine, prăbușit de marele cutremur din 1905. O pagină era consacrată lui Willie Collins. Acesta trebuia să facă parte dintr-un echipaj de astronauți care avea să ajungă pe o stație orbitală. În ultima clipă, locul îi fusese luat de către altcineva – pe Willie îl apucase strănutul și nimeni nu știa cât de gravă îi e răceala. Naveta în care ar fi trebuit să se afle și el luase foc pe rampa de lansare și întregul echipaj se mistuise în flăcări. Un om norocos, Willie Collins. Îi rămăsese în memorie și lotul de deținuți evrei care fusese introdus în camera de gazare dintr-un lagăr, cu puțin timp înainte de sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial. Când naziștii au vrut să dea drumul la gaz, au constatat că rezerva de Zyklon B se epuizase. Execuția a fost amânată pentru a doua zi. Însă dimineața, lagărul fusese înconjurat de către americani și eliberat, nenorociții aceia de condamnați la pieire scăpând cu viață. Dar ce întâmplare incredibilă trăise o familie bogată din Edinburgh! Doriseră cu

disperare să se afle pe Titanic în prima lui cursă. Oricât se zbatuseră să obțină bilete, nu reușiseră, iar vestea scufundării marelui vas o primiseră ca pe un semn de ocrotire din partea lui Dumnezeu. Dar și personaje marcante ale istoriei avuseseră uneori șansă. De pildă, ce baftă a avut Hitler! A scăpat de atentatul pus la cale împotriva lui în 1944, fiindcă unul dintre cei aflați în aceeași încăpere cu el mutase servieta cu bomba în dreptul unui picior al mesei confecționate din stejar masiv! Parcă Napoleon nu se bucurase de protecția Providenței la Austerlitz! Inamicii săi fuseseră orbiți de răsăritul soarelui. Până să-și regroupeze trupele, atacul francezilor îi luase prin surprindere, dovedindu-se devastator.

„Despre astfel de oameni ar trebui să vorbească Alma în emisiunea ei, nu despre farsorii pe care îi invită numai pentru că au făcut avere prin mijloace greu de mărturisit, și acum se cred niște răsfațați ai sorții”, se gândi el înfuriat.

Cartea asta îi confirma că acțiunea pe care o începuse era perfect justificată.

Avea acum aproape paisprezece ani. Într-o seară, tatăl lui venise ca de obicei, târziu, și duhnind a băutură. Nici nu apucase să se dezbrace de haină și începuse să urle la nevasta care nu-i pusese mâncarea pe masă. Femeia încercase să-i răspundă. Atunci bărbatul tăbări cu pumnii pe ea. Băiatul căutase s-o apere. Furia bărbatului se revărsă și asupra lui. Îl înșfăcă de o ureche și-l trase în magazie. După ce încuie ușa, își scoase cureaua și începu să-l croiască unde nimerea. Lovea cu sete, fără să se lase impresionat de țipetele copilului, nici de vederea sângelui care-i șiroia acestuia pe obraz. Băiatul încercase să riposteze, dar pumnii lui loveau mai mult în gol. Împotrivirea îl îndârji și mai mult pe bărbat, care se mai dezmeticise din aburii beției. Acum nu mai mânuia cureaua cu ură, ci metodic, astfel încât să provoace o durere cât mai mare. „Am să te omor!” îi urlase printre lacrimi băiatul. „Când am să fiu mare, am să te omori”. Bărbatul rânjise batjocoritor, fără să-și oprească loviturile. „Până atunci am să te omor eu pe tine, pușlama ordinară. Și pe tine, și pe putoarea de mă-

ta. *În casa asta eu sunt stăpân.*” Mama bocea la ușa magaziei, încercând zadarnic s-o deschidă. „Dă-i pace, eu sunt vinovată de toate, iartă-l, e doar un copil!!” – țipetele femeii n-aveau niciun efect asupra lui. „Stai nenorocito, acuși vin și la tine, încă nu ți-ai încasat toată porția”. La un moment dat, lovi mai tare, nimerindu-l în tâmplă. Leșină de durere, prăbușindu-se pe un braț de lemne. Fără să se sinchisească de trupul căzut, tatăl ieși din magazie, încuind ușa în urma lui. Degeaba mama căzu în genunchi, implorându-l s-o lase să-și aline odorul. Bărbatul se năpusti cu pumnii asupra ei, îmbrâncind-o prin bălțile din curte, sfâșiindu-i rochia, până o împinse în casă.

Băiatul se trezise din leșin și încercase să se ridice. Căzu înapoi, săgetat de dureri în tot trupul. I se făcuse frig, nu-și putea opri clănțănitul dinților. În cele din urmă, reuși să se târască într-un ungher unde erau aruncate niște pături vechi. Se înveli cu ele și adormi. Îl treziră niște atingeri pe obraji. La început crezu că sunt mângâierile mamei. Apoi se scutură de groază. Câțiva șobolani, ațâțați de mirosul sângelui, i se plimbau pe față, gata să muște din rănile provocate de curea. Cu ultimele puteri, reuși să-i alunge și să se ridice în picioare. Petrecu toată noaptea rezemat de un dulap cu scule, zărind, din când în când, în întuneric, ochii strălucitori ai șobolanilor care îl pândeau cu speranța unei prăzi bogate. Se înarmase cu un băț și îi ținea la distanță pe cei mai agresivi. Se căznea să rămână treaz. Auzea picăturile de ploaie pe acoperișul de carton gudronat al magaziei. În cap îi bubuia un singur gând: „Am să-l omor! O să plătească pentru tot ce i-a făcut mamei și pentru tot ce mi-a făcut mie. De-acum nu mai are mult de trăit. O să moară de mâinile mele. Numai de n-ar da peste el vreun camion când se întoarce beat de la crăsmă. Mi-ar lua bucuria de a-l strânge de gât” Gândul că întâmplarea l-ar putea priva de dulceața răzbunării îl înnebunea. „Ține-l, Doamne, în viață, ca să îl omor eu.” Nu știa cum va proceda, dar își promitea că n-are să-l scape.

De-abia în zori mama îi deschisese ușa și se repezise la el plângând și îmbrățișându-l. „Ce ți-a făcut dragul mamei, nemernicul ăsta? Cum de-l mai rabdă pământul?” Îl dusesse în casă și începuse să-l oblojească. Ea însăși era plină de vânătăi și de răni. Rămăseseră

împreună toată ziua, femeia tânguindu-se tot timpul, în vreme ce băiatul privise în gol, croindu-și planul care avea să le curme suferințele.

CAPITOLUL 14

Profilo

Într-o vreme, Miron Stratilat îi dăduse târcoale Adinei Popescu. Era și explicabil. Fata, la vreo treizeci de ani, avea un corp care putea scoate din minți pe cel mai înrăit misogin. Înaltă, suplă, cu ochi șmecheroși, își purta părul blond într-o coadă pe care o fâlfâia câteodată, ca să-și sublinieze spusele. Se îmbrăca întotdeauna în haine care îi subliniau formele. Interesul lui Miron scăzuse însă brusc după ce pe degetul inelar al Adinei apăruse o verighetă. Din clipa aceea, ori de câte ori venea vorba despre specialistă noastră în psihologia crimei, partenerul meu pufnea disprețuitor.

— Nu știu ce găsesc bărbații la ea de-s așa căzuți în freză când o văd! Eu, unul, nu mi-aș pierde timpul nici s-o trec strada.

În seara asta, Adina poartă o fustă scurtă, de culoare neagră, o bluză cu mâneci scurte – în biroul nostru e, în sfârșit, cald –, iar în picioare are niște cizmulițe dintr-o piele moale. Stă pe un scaun în fața noastră și vorbește fără să se adreseze cuiva anume.

— Puteți fi siguri: este vorba despre un ucigaș în serie. Iar ținta lui sunt cei care apar la *Steaua norocului*.

— Dar vagabondul? Asta e dintr-un alt film?

Glasul lui Miron e batjocoritor – de mai multe ori mi-a mărturisit că banii pe care îi iau specialiștii în psihologia crimei ar putea fi cheltuiți cu mai mult folos pe altceva.

Adina rămâne netulburată.

— Ajungem și la cazul vagabondului. Ai răbdare.

— Pierdem vremea, bombăne în continuare Miron. Iar criminalul zburdă în libertate.

N-apuc să intervin ca să calmez spiritele. Adina îl pune la punct.

— Dragă Miron, dacă vrei ca ucigașul în serie – repet, în serie – să nu mai zburde liber prin peisaj, dă-mi voie să ți-l descriu. Deja avem date care îi pot defini profilul.

Îmi aprind o țigară și-i fac semn să continue, nebăgându-l în seamă pe Miron care se foiește disprețuitor.

Adina continuă să vorbească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Faptul că victimele lui au apărut la emisiunea Almei ne dezvăluie un om cu o mare frustrare.

— Care?, nu se poate stăpâni Miron să nu întrebe. Și de ce nu-i omoară pe cei de la alte emisiuni?

Adina nu poate fi scoasă ușor din sărite.

— Avem de-a face cu un individ căruia i s-a pus pata pe cei socotiți norocoși de către societate, sau de către ei înșiși. De aceea nu-i atacă, de pildă, pe prezentatorii buletinelor meteo, sau pe realizatorii emisiunilor dedicate agriculturii.

Încerc să urmăresc firul demonstrației.

— Se poate înțelege că, în viața lui, norocul joacă un rol deosebit?

Adina mă privește cu o luminiță de triumf în ochi.

— Exact despre asta e vorba.

Miron rămâne cârcotaș.

— Eu unul n-am înțeles nimic.

Specialista în psihologia crimei nu-și iese din fire.

— Ucigașul se socotește pe sine un mare norocos. De aceea îi elimină pe aceia pe care îi crede niște impostori.

— Astea-s simple speculații, îi răspunde Miron.

— Te-am rugat să ai răbdare să termin ce am de spus.

Miron dă din mână a lehamite, dar nu mai zice nimic.

După ce se asigură că nu va fi iar întreruptă, Adina își continuă șirul ideilor.

— În viața individului ăstuia norocul joacă un rol deosebit de important. Din ce motiv? Poate o să aflăm. Îl văd ca pe un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu o forță fizică apreciabilă, extrem de calculat și de inteligent, extrem de prudent. În orice caz, nu face parte din scursura străzii. Poate e hazardat ce spun, dar e un tip cultivat, având un anumit rafinament – dovadă modul în care a pregătit scena crimelor.

Miron nu se mai poate abține:

— O fi absolvent de la Harvard!

— Chiar de acolo nu, dar acționează potrivit unei filosofii pe care și-a format-o și cu ajutorul cărților.

Țigara din care am uitat să trag s-a stins. Arunc chiștocul într-o scrumieră.

— Și vagabondul? Ce-i cu vagabondul?

— Bietul ins e o victimă întâmplătoare. Fiindcă n-a reușit să-l omoare pe bancher, s-a răzbunat pe cine i-a ieșit în cale. De aceea l-a și legat cu capul în jos de soclul statuii lui Lenin. Și tot de aceea nu l-a dezbrăcat și probabil că n-a luat niciun trofeu de la el. Dacă lui Terente Mazilescu i-a luat cureaua, iar lui Sebastian Dragobei Rolex-ul, din lucrurile vagabondului se pare că n-a dispărut nimic.

Miron a devenit, pe moment, interesat.

— Dar ce înseamnă trofeecele astea?

— Ca și indienii care luau scalpul dușmanilor și-l purtau la vedere, ca pe un semn al victoriei și invincibilității, așa și ucigașul despre care vorbim ia trofee pentru a demonstra ce puternic este în comparație cu victimele sale. E și îndrăzneț – povestea de la circ e o dovadă de mare curaj – și megaloman – se crede infailibil; de aceea joacă periculos, făcând echilibristică pe o sârmă subțire.

— Totuși, o întrerup eu, dacă n-a reușit să-l omoare pe bancherul Cosmin Rădulescu, de ce a trebuit să-l omoare pe nenorocitu' ăla de vagabond?

Adina se uită gânditoare la mine. Mie nu mi-a trezit niciodată decât un interes profesional – amintirea Marei e prea puternică – dar asta n-o deranjează câtuși de puțin.

— Și-a conceput seria de omoruri și ca pe un joc cu poliția. Probabil că și-a spus așa: „În fiecare săptămână o să vă dau un cadavru. Iar voi n-o să mă prindeți.” Și lucrurile, cel puțin până acum, așa stau. N-avem niciun indiciu mai de Doamne-ajută.

— Și victimele vor fi numai de la *Steaua norocului*?

— Cu siguranță. Și rețineți, vă rog, nevoia lui de spectacol. Crimele lui au parte de o regie savantă. Are o nevoie înnebunitoare de audiență; dorește să capteze atenția tuturor. De asta sunt sigură: aș pune pariu că se uită la televizor, cu sufletul la gură și cu încântare, atunci când se vorbește despre faptele lui, și face colecții de ziare în care se publică articole despre el. E un semn că vrea să transmită un mesaj.

Miron începe să străbată încăperea cu pașii lui mari.

— Asta înseamnă că emisiunea trebuie interzisă.

— E o idee. Dacă vrem să nu-i mai dăm de urmă niciodată, se poate propune oprirea emisiunii. I-am da însă cea mai mare satisfacție.

— Crezi?

— Fără doar și poate. De altfel, mă și întreb dacă va mai accepta cineva invitațiile Almei, ținând cont că după aceea își poate pierde viața.

În birou se așterne pentru o clipă liniștea. Fiecare se gândește însă la ucigașul acesta misterios, care stă pitit undeva, chibzuind la o altă lovitură, râzându-și în barbă, fiindcă nu poate fi prins. Oare unde se ascunde? Și care e mobilul lui?

Înghit pe furiș două algocalmine – durerea de cap e înnebunitoare.

Adina e cea care rupe tăcerea.

— În opinia mea, emisiunea n-ar trebui oprită.

Miron ia foc.

— Ești însetată de sânge? Mai vrei victime?

Fata îl măsoară din cap până în picioare.

— Nu-s deloc însetată de sânge. Dar vreau să punem mâna pe criminal. Viitorii invitați ai Almei trebuie protejați, supravegheați de aproape. Numai așa ucigașul poate fi silit să comită o greșeală. Numai așa putem pune mâna pe el.

— O vreme, le-am putea acorda protecție. Îți dai seama însă de ce resurse trebuie să dispunem, ca să asigurăm paza atâtor invitați? Cea mai bună soluție e să dăm de ucigaș și să-l săltăm.

Specialista noastră vrea să-mi răspundă ceva, însă se răzgândește și, la rândul ei, pune o întrebare.

— Cu Alma ați stat de vorbă?

— Da.

— Și?

— Nu ne-a spus nimic.

Mă vede că am o ezitare.

— Chiar nimic, nimic?

— Poate fi doar o impresie; mi s-a părut speriată.

— De tine s-ar fi speriat și Jack Spintecătorul dacă te-ar fi întâlnit, mi-o servește Miron.

Adina rămâne însă impasibilă.

— Trebuie să mai stați o dată de vorbă cu ea. Nu se poate să nu știe ceva. Poate că îi este frică să spună.

Miron se oprește în mijlocul camerei, pironindu-mă cu privirea.

— De data asta mă duc eu. Am eu metodele mele de a-i iscodi pe oameni, de spun și ce gust avea laptele de la sânul mamei lor.

Tonul triumfalist al lui Miron o lasă rece pe Adina. După o scurtă șovăire, își ia curaj și mi se adresează direct:

— Aș vrea să iei în calcul și o intuiție a mea: individul ăsta a mai ucis.

— Cum?

— E numai o bănuială.

— Dar niciun alt invitat anterior al Almei nu și-a pierdut viața!

— Așa e; totuși, eu cred că a mai omorât și altădată, fără nicio legătură cu *Steaua norocului*.

Uneori, când stau de vorbă cu Adina, îmi aduc aminte de filmele polițiste în care sunt prezenți specialiști în psihologia crimei, sau indivizi cu însușiri de medium. Ating un obiect sau văd un chip, și deodată apare un flash care dezvăluie ce e în mintea lor de scrutători ai psihicului uman. De cele mai multe ori, intuițiile lor se adevăresc, altfel filmele respective n-ar mai avea niciun chichirez. Iar Adina e bună, e chiar foarte bună în meseria ei. Deseori ne-a oferit indicii în urma cărora le-am venit de hac multor inși certați cu legea. Și Miron e convins de calitățile ei. Îi place însă s-o tachineze. O ia uneori peste picior doar pentru a mai destinde puțin atmosfera.

— Dacă zici că insul are vreo patruzeci de ani, asta înseamnă că trebuie să răscolim prin dosarele din ultimele două decenii, ca să vedem ce crime neelucidate găsim. E o muncă sisifică!

Adina dă din umeri a neputință.

— Mi-am spus numai o părere. Vă poate duce pe o pistă. Ucigașul e de o cruzime inimaginabilă. N-a devenit așa dintr-odată; aș jura că are antecedente.

— Mulțumim de ajutor, bombăne Miron, și el dat peste cap de afirmația Adinei.

— Din ce spui, se poate înțelege că nu e doar un țițnit care, din cine știe ce pricină, s-a apucat să se distreze omorând oameni.

— N-avem de-a face cu un nebun; e perfect conștient de ceea ce întreprinde și acționează ca un profesionist riguros.

— Asta înseamnă că va fi greu de prins.

— Dacă o să-l prindem vreodată, se lamentează Miron.

Adina se ridică, iar partenerul meu simte nevoia să se îndrepte de spate, pentru ca să nu se lase dominat de înălțimea ei.

— Ei, băieți, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu voi. Țineți-mă la curent cu mersul cercetărilor.

Închide ușa cu delicatețe în urma ei.

— Aiureli!, pufnește pentru a nu știu câta oară Miron. Am pierdut vremea de pomană ascultând-o. Mă mir că nu ne-a spus și ce mărime are ucigașul la pantofi și ce pastă de dinți folosește!

Eu, unul, nu sunt de aceeași părere. De fapt, în sinea lui, nici el nu-i de acord c-a fost o pierdere de vreme discuția cu Adina.

CAPITOLUL 15

În coadă de pește

N-a fost nevoie ca Miron Stratilat să-i facă o vizită Almei Soran. Fata m-a sunat ea și, cu un glas tremurător, a cerut să mă vadă cât mai grabnic. Intrigat, am invitat-o să se prezinte de urgență la secția noastră. N-au trecut mai mult de două ore până și-a făcut apariția. Acum stă pe un scaun în fața mea, picior peste picior – fusta i s-a urcat spre coapse primejdios de mult pentru partenerul meu, care e și el de față, chipurile cufundat în lectura unui dosar. Alma n-are însă niciun chef să ne cucerească arătându-și picioarele. Ochii îi sunt încercănați, nu e machiată, părul îi e într-o ușoară dezordine, și, totuși, continuă să fie atrăgătoare, poate chiar mai atrăgătoare decât pe micul ecran, unde se înfățișează sigură pe ea însăși, dominatoare, cu un ușor dispreț arborat în colțul gurii. Prezentatoarea emisiunii *Steaua norocului* pare mai firească fără toaletele scumpe în care e îmbrăcată de obicei. Se vede că e pradă unor mari frământări, își frânge neliniștită mâinile – oja de la una dintre unghii s-a măcinat. Se uită jur-împrejur, ca și cum s-ar teme să n-o atace cineva, pitit în vreun ungher. Nu o deranjează decorul umil în care se află – mai mult ca sigur că nici nu înregistrează ce obiecte îi sunt în preajmă. Nu spune nimic. Ține ochii plecați, ca și cum are de mărturisit o vină, și nu știe cum să înceapă. Tăcerea devine insuportabilă, așa că mă hotărâsc s-o curm.

— Vă ascult, domnișoară Alma. Cu ce vă pot fi de folos?

Nu spune, în continuare, nimic. Trebuie să am răbdare. Îi arunc lui Miron o privire feroasă – neobservat de Alma, îmi face semne că tipa nu-i în toate mințile. Arunc o privire și pe geam – ninge leneș, cu fulgi mari, o ninsoare spre bucuria copiilor.

Când m-aștept mai puțin, o aud șoptind:

— Domnule Luca...

Se oprește – mi-a uitat numele – cum să rețină numele unui amărât de anchetator?

— Pinte, o încurajez eu mărinimos. Luca Pinte.

Rămâne din nou tăcută. Miron nu mai suportă și sare de la biroul lui, începând să se plimbe prin încăpere. Din fericire, nu-și dă drumul la meliță. Alma se uită la el surprinsă, de parcă de-abia acum îl observă pentru prima oară.

— Stai jos!, îl apostrofiez eu pe Miron.

Acesta pufnește, însă se așază la loc, urmărind încordat întreaga scenă, gata pregătit să intervină dacă nu-i convine ceva.

— Vă ascult, domnișoară Alma...

Dinadins fac o pauză, înainte de a-i rosti numele complet:

— Soran.

Ori se preface de minune, ori n-a priceput înțepătura. Poate am devenit brusc prea subtil.

În sfârșit, se hotărăște să vorbească:

— Nu știu cum să încep... Știu... Am greșit...

Și eu, și partenerul meu, facem ochii mari de mirare. Dar niciunul nu zice nimic. De pe coridor se aud niște țipete de protest – iar au adus câteva boarfe prinse că fac trotuarul. De ce le mai ridică dacă tot li se dă drumul fără să pățească nimic?

— Ar fi trebuit să vă spun totul de la bun început.

Curios ca o țăță, Miron nu mai are răbdare. Întreabă pe un ton amenințător:

— Ce să ne spuneți?

Fata nu se mai poate stăpâni și izbucnește în lacrimi. În aceeași clipă, ușa se deschide brusc și Adina Popescu dă să intre. Se oprește contrariată în prag. Ca un bun psiholog ce este, își dă seama că e de prisos. Se retrage fără să rostească o vorbă. Sper să nu-și închipuie că torturăm martorii.

— Liniștiți-vă, domnișoară!

Îi ofer un pahar cu apă. Bea din el recunoscătoare. Apoi scoate din rucsăcelul de piele pe care îl ține în poală o batistă delicată și-și șterge lacrimile. Devine dintr-odată mai sigură.

— În urmă cu trei săptămâni am primit o scrisoare ciudată. Foarte ciudată. De fapt, un bilețel. Nu l-am luat în seamă. Primesc o sumedenie de mesaje de tot felul.

Ciulesc urechile mai ceva ca un iepure care simte apropierea unui ogar.

— Ce scria în el?

Alma își suflă nasul în batistă încercând să nu facă zgomot. Nasurile divelor nu au voie să se manifeste cu vulgaritate.

— Erau doar câteva cuvinte; „Tu vei muri ultima! Scapi doar dacă nu mai faci emisiunea!”

Sunt ca pe jar. E rândul meu să mă ridic de pe scaun. Alma se face și mai mică, de parcă s-ar teme să n-o plesnesc.

— De ce nu ne-ați spus?

Se pare că și tonul meu a fost cam aspru. Se uită la mine speriată, fixând ușa, ca și cum ar dori s-o șteargă.

— Nu i-am dat importanță. L-am socotit o farsă, sau opera vreunei colege invidioase pe succesul emisiunii mele, sau reacția vreunui adorator respins...

— Dar când am stat de vorbă de ce n-ați pomenit de el?

Continuă să se uite la mine înfricoșată. M-așez la locul meu.

— În momentul acela credeam că e vorba doar de o coincidență... că moartea lui Terente Mazilescu n-are nicio legătură cu biletul acela... Știu eu ce-am mai gândit atunci?

— Unde e biletul?

Se uită la mine pierită.

— L-am aruncat la coș.

— Cum?

— Haida-de!, izbucnește și Miron.

— V-am spus: nu i-am dat nicio importanță.

În sinea mea îmi spun că și eu aș fi procedat la fel.

— Cum arăta?

— Era scris cu litere de tipar – mai curând mâzgălite, pe o coală de hârtie obișnuită. Plicul avea ștampila unui oficiu poștal din Constanța.

E tare! Ucigașul e într-adevăr precaut. Nu vrea să lase nicio urmă. S-a dus tocmai pe litoral, în miezul iernii, și a pus într-o cutie poștală o misivă, ca să îngreuneze și mai mult cercetările.

O văd pe Alma că șovăie.

— Mai e ceva...

Hotărât lucru, fata asta se joacă dur cu nervii noștri!

— Ce mai e?

— Am mai primit un bilet.

— Ce?

Mă abțin cu greu să nu sar din nou de pe scaun. Întreb pe un ton mios, ca să mai destind puțin atmosfera:

— Când l-ați primit?

— Imediat după moartea domnului Mazilescu.

Se scotocește în rucsăcel.

— Pe ăsta l-am păstrat.

Îmi întinde un plic. O clipă mă gândesc să nu-l ating, în speranța descoperirii unor amprente. Dar îmi spun că n-are niciun rost, din moment ce a trecut prin atâtea mâini. Îl iau și observ că e expediat din Ploiești. Scot petecul de hârtie pe care îl conține. Citesc cu voce tare:

— „Nu-s doi, e unul”.

Miron are o privire năucă.

— Ce mai e și aiureala asta?

Pentru mine însă totul e limpede. Doamna noastră psiholog a avut dreptate.

— Nu-i nicio aiureală. Ucigașul anunță prin asta că moartea vagabondului e accidentală. Alta ar fi trebuit să fie victima.

Partenerul meu mormăie ceva, semn că n-a priceput mare lucru.

— Pe ăsta când l-ați primit?

— La vreo două săptămâni după primul.

— Și de-atunci, nimic?

— Nimic.

Se uită la mine ca și cum aş avea o baghetă fermecată și ar fi de-ajuns să fac un semn cu ea și toate s-ar rezolva. Ochii ei de vulpe parșivă strălucesc acum ca ai unei căprioare rănite care imploră ajutor.

— Mi s-a făcut frică.

Are și de ce. Dar chiar dacă nu mi-e simpatică, n-are niciun sens s-o mai chinuiesc și eu.

— Nu vă fie teamă. De-acum încolo o să fiți sub protecția noastră. Pe cine aveți drept invitat la următoarea emisiune?

— Pe nimeni.

Sprâncenele mi se arcuiesc a mirare.

— Cum așa? N-am citit nicăieri că renunțați la formatul ăsta de emisiune.

— Nu vreau să renunț. Dar nu mai vrea nimeni să vină la *Steaua norocului*. Toți se tem să nu aibă același sfârșit ca și ceilalți. Până azi m-au refuzat vreo patru personalități pe care le-am abordat.

Spre surprinderea mea, rostește cuvântul „personalități” fără nicio urmă de ironie. La urma urmei, ce-mi pasă mie că își socotește invitații niște oameni de seamă, fără de care nu s-ar mai învărti Pământul?

— Asta nu e bine. Îi dăm satisfacție criminalului și nici nu mai punem mâna în veci pe el.

Pe Miron nu-l lasă inima să nu-și verse năduful:

— Aștia care au dat în primire, vai mama lor! Niște jigodii!

De-abia acum Alma realizează că n-a nimerit printre niște fani ai emisiunii sale. Se foiește stânjenită. Eu îi arunc lui Miron priviri ucigătoare, pe care le suportă cu seninătate.

— Trebuie să facem în așa fel încât emisiunea să continue.

Alma izbucnește din nou în plâns. Se și vede ieșită de pe orbita marilor vedete, fără să mai aibă posibilitatea de a reveni vreodată printre ele.

— Vă repet: nu mai vrea nimeni să accepte invitația mea.

— Acum, când am aflat că într-adevăr ținta ucigașilor sunt invitații pe care îi aveți, putem acționa în alt fel. Le vom asigura protecție zi și noapte, până când îl prindem pe criminal. Promiteți-le acest lucru. Nu se poate să nu găsiți pe cineva cu mai mult curaj. Convingeți-l că nu există niciun risc.

Miron toarnă sare pe rană.

— Chiar dacă nu sunt o „personalitate”, eu unul n-aș accepta să apar pe micul ecran, știind că un țicnit mă urmărește să-mi ia scalpul. Îmi rămân copilașii pe drumuri.

Hohotele Almei răsună și mai puternic. Adina vârhă din nou capul pe ușă. O fi stat în spatele ei tot timpul? De data asta, după ce contemplă întreaga scenă, intră în birou și, în timp ce se duce glonț la fata care bocește, ne aruncă priviri nimicitoare.

— Hai, draga mea, să-ți dai pe față cu niște apă. Pe urmă, după ce te liniștești, o să stăm puțin la taclale noi două.

O sprijină cu blândețe, ieșind împreună pe ușă. Miron se uită siderat la mine, eu mă uit la fel de uluit la el.

— Și cu emisiunea cum a rămas?, întreabă partenerul meu.

Afară continuă să ningă ca în povești, în birou e o căldură plăcută, iar eu sunt plin de draci.

— Cum să rămână? A rămas în coadă de pește!

CAPITOLUL 16

Piste

Într-un orășel, groaza se instalează rapid. Câteva crime cu autori necunoscuți metamorfozează orice târg într-o ambianță cutreierată de zvonuri și frică. Ziua, oamenii pășesc pe străzi cu fereală, dornici să ajungă grabnic în locurile unde se cred în siguranță. Pe chipurile lor e întipărită spaima. Noaptea își baricadează casele, dorm pe sponci, membrii familiei făcând de strajă cu schimbul. Teroarea e alungată cu greu chiar și după elucidarea cazurilor. Într-o colectivitate rurală lucrurile se prezintă și mai rău. Tulburarea ordinii firești a existenței o surprinde întotdeauna nepregătită. Un sat unde se manifestă, la un moment dat, Răul, e incapabil să se apere singur și-și așteaptă izbăvirea din altă parte, invocând puterile cerești. Însă în ciuda crimelor în serie care avuseseră loc, Bucureștiul nu prea fusese cuprins de panică. Viața își urma cursul ei obișnuit. Lumea mergea la serviciu ca întotdeauna, restaurantele și cafenelele erau pline de clienți gălăgioși și veseli, sâmbăta și duminica femei și bărbați însoțiți de copii se plimbau prin parcurile troienite, fără să arunce priviri bănuitoare în jur. Nici măcar circulația de noapte nu cunoscuse o scădere de intensitate. Orice metropolă acceptă cu mai multă liniște că fărădelegea face parte din destin, și știe că există forțe speciale pentru a o combate. Numai ziarele, radiourile și televiziunile încercau să stoarcă maximum de profit de pe urma asasinului misterios. Era un bun prilej ca gazetari de duzină, dar și unii respectabili, să-și dea cu părerea despre crimele oribile, comise cu sânge rece – unul dintre ei le numise, inspirat, „crime sofisticate”. Evident, poliția era luată la bani mărunți, mai marii ei fiind taxați drept incompetenți și trândavi. Totodată, se înregistrase o creștere a numărului telefoanelor din partea unor cetățeni dornici să semnaleze posibili suspecti. Gospodine care se holbau pe geam atunci când nu căscau gura la telenovele, pensionari care depistau în vreun magazin câte un ins cu o uitătură furișă, declanșau alarme false cu informațiile lor, făcându-ne să pierdem o groază de vreme.

Și totuși, unul dintre aceste telefoane mi-a atras atenția. De aceea i-am fixat o întâlnire taximetristului care ni l-a dat. Ne întâlnim la Piața „1 Mai”, unde e o stație de taxiuri. Intru în Loganul pe care îl conduce. Omul îmi inspiră încredere din prima clipă. E la vreo cincizeci de ani, are perciuni, o față slabă, de parcă n-ar mânca prea mult, și mărul lui Adam proeminent. Vorbește fără să vrea să se dea mare, neștiind dacă spusele lui au vreo valoare în ochii mei. Îl iau cu binișorul:

— Merge treaba, merge?

— Nu prea, îmi răspunde Vasile Tanacu – numele i-l citesc pe o carte de vizită pusă într-un suport fixat de bord. Sunt prea multe taximetre.

— Și totuși, când îți crapă buza, nu găsești neam.

— Asta cam așa e.

— Vă ascult. Ce informații vreți să ne furnizați?

— Nu știu dacă nu v-am pus aiurea pe drumuri... Poate că totuși e important. Mi-ar părea rău să vă fi deranjat degeaba...

— Domnule Tanacu, nu se știe niciodată. Vă ascult.

Cineva ia primul taxi din șir. Suntem acum a cincea mașină.

— Cum să vă spun... în noaptea în care a dispărut domnul ministru Dragobei, am avut o cursă ciudată.

Se oprește, ca și cum ar avea nevoie de o încurajare.

— Continuați, zic eu binevoitor.

— Era cam miezul nopții. Avusesem o cursă la mama naibii, în Ferentari. Mă întorceam agale spre oraș, n-aveam speranță să mai găsesc vreun client. Pe jos înghețase bocnă, așa că trebuia să fiu atent să nu derapez. Duceți-vă la mașina din față!

Îl privesc surprins – apoi realizez că i se adresase unui cetățean care voia să se urce în mașină. De-abia după ce îl vede îndepărtându-se, se întoarce din nou spre mine.

— Și totuși, pe la Piața Chirigiu un individ mi-a făcut semn cu mâna. O clipă am vrut să nu opresc – nu se mai vedea nimeni prin jur, și noaptea, meseria asta a mea e tare periculoasă. Nu știi pe cine iei în mașină. Totuși, am oprit. Insul s-a urcat pe bancheta din spate și mi-a zis s-o iau spre televiziunea Epsilon.

Devin brusc interesat.

— Și?

— Pe drum, am încercat să leg cu el o vorbă, dar n-a fost chip. Mai mult mormăia câte un „da”, câte un „nu”.

— Cum arăta?

Tanacu oftează.

— Credeți că l-am văzut bine? Am încercat să-l observ prin oglinda retrovizoare, ca nu cumva să mă atace pe la spate, dar mare lucru n-am deslușit. Când a urcat am văzut că purta o căciuliță ca a schiorilor, o geacă de piele cu gulerul ridicat, niște blugi, parcă...

— Dar fața i-ați reținut-o?

— Nu. Chiar dacă l-aș mai vedea o dată, n-aș ști dacă e el sau nu. De cum s-a suit în mașină, s-a ghemuit într-un colț și s-a prefăcut că moțăie.

Sunt complet dezamăgit – din nou pierdere de vreme. Taximetristul își dă seama de starea mea și zice mai mult ca pentru sine:

— Mai bine nu vă sunam.

— Nu, ați procedat foarte bine, încerc eu să fiu cât mai convingător. Mai departe?

— L-am lăsat la televiziunea aia... Dar n-am plecat imediat, deși răsuflasem ușurat că scăpasem de el. Reușise să creeze în mașină o stare de stres, de tensiune...

— N-ați plecat imediat?

— Nu. L-am urmărit cu privirea, să văd ce face. De altfel, noaptea, orice taximetrist nu pleacă imediat după ce-și lasă clientul. E o lege nescrisă a noastră. Nu se știe niciodată când trebuie să depui o mărturie, dacă se întâmplă ceva grav.

Într-adevăr, e cunoscut acest obicei al taximetriștilor, încetățenit de multă vreme.

— Și individul ce-a făcut?

— S-a urcat într-un Cielo parcat în fața televiziunii.

Sunt din nou dezamăgit.

— Da?

Fără să vrea, Tanacu creează un moment de suspans.

— Da?, insist eu nerăbdător.

— Mi s-a părut ceva curios... Ce să caute, la ora aia, un Cielo aparținând unei școli de șoferi, în parcare a unei televiziuni? Mă rog, mie mi s-a părut curios! Nu știu dacă și dumneavoastră.

Ba bine că nu! Dacă ucigașul a venit cu mașina aia, iar după ce l-a răpit pe Dragobei a dus Volkswagen-ul în

Ferentari, și a fost nevoit să ia un taxi ca să-și recupereze mașina? E o posibilitate.

— Vă mulțumesc, domnule Tanacu! Ne-ați pus pe o pistă bună.

De-abia acum îmi scot un carnețel din buzunar și notez tot ce mi-a spus taximetristul.

Ziua în care împlinise șaisprezece ani nu avea cum s-o uite vreodată. Venise de la liceu – mama lui insistase să învețe carte la liceu, deși taică-său se văitase că n-are bani să-l mai țină la școală, dorise să-l dea la „profesională”, ca să ajungă mai repede să câștige. Intrase în casă știind că ziua lui de naștere n-avea să fie marcată în vreun fel special. Altădată, mama îi pregătea un mic tort, cu lumânări înfipite în el. În urmă cu un an însă, furia tatălui nu cunoscuse margini, aruncase tortul pe jos și îl zdrobise cu tălpile, apoi îi luase pe amândoi la bătaie. Însă în ultima vreme, băiatul nu mai făcuse cunoștință cu pumnii lui grei. Crescuse înalt, era bine legat, și își promisese că, dacă bruta va mai ridica mâna asupra lui, îi va răspunde cu aceeași monedă.

De-abia intrat în casă – învăța după-amiaza, terminase cursurile târziu – văzu dintr-odată întreaga scenă. Resturile unui tort erau împrăștiate pe jos, tatăl lui sforăia în pat cu o sticlă goală alături, iar mama lui zăcea într-un ungher cu fața plină de sânge. Îngenunchease lângă ea și o îmbrățișase, strângând-o cu putere la piept:

— Mamă! Iar te-a schilodit nemernicul ăsta!

Femeia puțintică la trup nu-i răspunse. Îl privi cu ochi rătăciți.

— Tu cine mai ești?

Se smulse din strânsoarea lui și se ghemui din nou în ungher. Băiatul încercă din nou s-o ridice de acolo.

— Lasă-mă! Nu mă mai lovi!

Derutat, băiatul se dădu un pas înapoi.

— Mamă! Sunt eu, băiatul tău. Nu vreau să-ți fac niciun rău!

— Las' că vă știu eu! Toți dați în mine. Iar eu n-am niciun băiat. Băiatul meu a murit.

El se apropie din nou, cuprins de o presimțire neagră.

— Mamă! Hai să te spăl pe față! Ești plină de sânge.

— Îmi spui „mamă” după ce mă bați în halul ăsta?

— Nu te-am bătut eu.

— Sunteți niște nemernici cu toții! La pușcărie cu voi!

Băiatul începu să plângă și încercă să-i mângâie mâna.

— Mamă! Hai să plecăm din casa asta! Om găsi noi un loc unde să ne ducem viața.

— Nu-mi mai spune „mamă”! Fiul meu a murit. Sunt singură pe lume. Nu mai am pe nimeni. Curând, o să mă duc și eu după dragul meu băiat. Habar n-ai ce băiat bun am avut! Frumosul mamei! Așteaptă-mă! Nu mai zăbovesc mult.

De-abia atunci băiatul pricepu ce se întâmplase. De mai multă vreme avea bănuiala că loviturile pe care mama lui le primise o viață în cap or să se lase cu urmări.

— Ce cauți în casa mea? Pleacă de aici!

Ochii îi luceau demential.

Țipetele femeii îl treziră pe bărbatul care duhnea a băătură. Își ridică puțin capul de pe pernă, se uită în jur, fără să pară că vede ceva, și apoi adormi la loc, mormăind.

Un val de mânie îl cuprinse dintr-odată pe băiat. Se repezi la bărbatul de pe pat, îi smulse perna de sub cap și i-o puse pe față, lăsându-se cu toată greutatea pe ea.

— Ticălosule! A venit momentul să-ți primești pedeapsa.

Trupul de sub el începu să se zvârcolească, dar nu reuși să se elibereze de sub povara celui alt. Zbaterea lui deveni din ce în ce mai slabă, până ce conțeni cu totul. De-abia atunci băiatul aruncă perna și privi cu dezgust chipul buhăit de băătură. Nu mai simțea însă ura pe care o avusese cu câteva clipe înainte. Sufletul parcă îi împietrise dintr-odată.

Se întoarse spre femeia care se tânguia în colțul ei, fără să fi realizat ce se petrecuse în încăpere. Îi aruncă numai o privire. După care, fără grabă, începu niște pregătiri ciudate. Se duse în magazie și umplu trei sticle cu gaz luat dintr-un bidon de metal. Apoi așteptă să se facă miezul nopții. Când ceasul arătă că se trecuse cu puțin într-o nouă zi, turnă gazul dintr-o sticlă peste trupul

fără viață, iar celelalte două sticle le deșertă pe jos, îmbibând puternic covorul vechi. Apoi o luă pe sus pe femeia care adormise – era ca un fulg – și înainte de a ieși aprinse un chibrit pe care-l aruncă pe podea. Așteptă ca vâlvățile să cuprindă tot locul și de-abia atunci se repezi afară.

CAPITOLUL 17

Dinozauri și extraterestri

Leo Guran era neliniștit. Nu pentru că s-ar fi temut de ancheta care încerca să-l prindă în laț. Nu din pricina asta. De zeci de ori se gândise la crimele pe care le comisese și nu descoperise nicio greșală în modul cum acționase. Practic, nu lăsase, nicio urmă care să-l incrimineze, chiar dacă, oarecum, fusese imprudent și luase un taxi în noaptea răpirii ministrului Dragobei. Se gândise, de mai multe ori, să-l caute pe taximetristul respectiv și să-l suprime, dar, până la urmă, socotise eliminarea lui inutilă. Chiar dacă îi va căuta pe polițiști, ce avea să le spună? Că, într-o noapte, luase un client dintr-un cartier mărginaș, îl dusesse până la televiziunea unde lucra Alma Soran, și îl văzuse, după ce coborâse din taxi, urcându-se într-un Cielo aparținând unei școli de șoferi? Și ce dacă? Astfel de mașini erau cu duiumul, și nu era obligatoriu ca șoferul ei să fie asasinul căutat cu o asemenea desfășurare de forțe. Îi reținuse cumva chipul? Purtase cumva niște haine neobișnuite după care să poată fi reperat? Era imposibil ca o cercetare, oricât de minuțioasă ar fi fost ea, să ajungă să-i facă portretul robot. Dar, mai mult ca sigur, taximetristul nici n-avea să-i caute pe polițiști, oricâte bănuieli i-o fi stârnit episodul cu pricina. Părea un om serios, cu destule griji pe cap, n-ar fi riscat să se facă de râs, îndrugând verzi și uscate unor inși sastisiți de câte baliverne le-o fi fost dat să audă din partea unor cetățeni cu un simț civic prea dezvoltat. Așa că în privința lui nu trebuia să-și facă nicio grijă.

Altceva îl frământa și nu știa pe ce cale să apuce. Pentru următoarea sa victimă pregătise ceva și mai înfricoșător, demn să fie pomenit și peste veacuri în analele criminalisticii. Dar care va fi aceea? Ar fi trebuit ca viitoarea ediție a *Stelei norocului* să înceapă să fie promovată. Trecuseră însă trei zile și pe micile ecrane nu apăruse niciun anunț în legătură cu noul invitat al Almei. Într-un fel, asta ar fi trebuit să-l bucure – nu-i ceruse chiar el fetei să-și întrerupă emisiunea unde defilau numai impostori? N-o amenințase în bilețelele lui? Însă, pe

parcurs, îi încolțise o altă idee. Șirul de crime trebuia să se termine spectaculos, triumfal. De-abia după aceea se putea retrage în glorie. Or, dacă de frică nimeni nu mai dorea să apară pe platou la *Steaua norocului*, pentru ca nu cumva pe urmă să dea ortul popii, proiectul său grandios era complet dat peste cap. Totul se termina cu un mare fâs. Desigur, poliția înregistra un eșec răsunător, cu un criminal în serie pe care nu avea să-l prindă niciodată. Gazetarii aveau să-i facă pe anchetatori albie de porci. Dar victoria lui ar fi avut un gust amar, fiindcă planurile i-ar fi fost dejucate. Și-ar fi savurat izbânda de unul singur, dar nimeni n-ar fi înțeles de ce pornise lanțul de crime, ce se ascundea în spatele lor. Ele ar fi fost atribuite unui nebun care, într-o clipă de luciditate, înfricoșat de consecințe, nu mai îndrăznise să omoare pe nimeni. Scopul său înalt ar fi căzut în derizoriu. Iar gândul că ar fi fost socotit un dement cu porniri criminale îl înnebunea. Niște opere de artă în materie de crimă să fie catalogate drept acte izvorâte din imaginația unui individ cu mințile rătăcite? Așa ceva ar fi însemnat o înfrângere de nesuportat. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-i scrie din nou Almei, somând-o, de data asta, să-și continue emisiunea, amenințând-o că, în caz contrar, va presăra Bucureștiul cu victime alese la întâmplare? Chibzui la ideea asta și nu i se păru prea bună. Nici s-o sperie pe Alma în așa hal încât să-și realizeze emisiunile pentru a-și salva pielea nu i se părea o soluție indicată. Cel mai bine ar fi să aibă răbdare, să vadă ce se mai întâmplă.

Gândurile astea îi treceau fulgerător prin minte în timp ce-și făcea alergarea obișnuită prin Parcul Copilului. Era în continuare ger, fuioare de aburi se încolăceau prin aer când respira pe gură. Nămeții din jurul terenului aveau o culoare murdară. Pe cer nu se vedea nicio stea. Era singur pe pista înghețată, însă nu simțea niciun fior de teamă. Chiar își dorea să-l atace cineva, cerându-i banii sau hainele de pe el. L-ar fi trimis fără nicio șovăire pe lumea cealaltă, descărcându-se de tensiunea nervoasă pe care o acumulase în ultimele zile. Își biciui imaginația ca să descopere mogâldețe amenințătoare pitite prin ungherele stadionului. Când se apropia însă de ele descoperea că sunt niște banale tufe care așteptau sosirea primăverii ca să înflorească. În jurul lui nu era nimeni. Nu i se auzeau decât pașii sfărâmând pojghița de gheață formată pe alocuri deasupra zgurii.

La un moment dat, contrar obiceiului său, zâmbi. Își dădu brusc seama că și anchetatorii o presau, cu siguranță, pe Alma, ca să-și continue emisiunea. Era singura lor șansă de a-l prinde, sperând că va face vreo greșeală. Înviorat de acest gând, iuți pasul.

De data asta, n-am rezistat telefonului pe care mi i-a dat Miron Stratilat, și, deși n-aveam chef de nicio vizită, mi-am căicat pe inimă și i-am zis scurt:

— Fă-ți vânt încoace!

Acum stă într-un fotoliu, cu un pahar de whisky în mâna dreaptă, privindu-l de parcă ar vrea să calculeze viteza de topire a cuburilor de gheață. Din când în când, se uită și la televizor unde se prezintă opinii pro și contra în legătură cu vizitarea planetei noastre de către extratereștri. La un moment dat se înfurie și izbucnește:

— Niște proști! Și unii, și alții!

Stau și eu într-un fotoliu cu un pahar în care abia mi-am înmuiat buzele.

— Cine, Miroane?

— Ăștia de pe *Discovery*. E o emisiune tâmpită.

— De ce? Mie mi se pare interesantă.

— Interesantă pe dracu'!

— De ce? Nu crezi că mai există viață pe alte planete? Nu crezi în posibilitatea de a intra în contact cu alte civilizații?

— Nema! Nu mai calcă nimeni pe-aici! În vecii vecilor!

Îl privesc cu surprindere – are el ceva în cap de-i așa de înfierbântat.

— Înseamnă că au fost altădată?

— Cu siguranță.

Sare din fotoliu, gata-gata să se izbească de plafonieră, și începe să se plimbe prin spațiul strâmt al încăperii.

— Cum așa? De unde știi?

— În orice caz, nu de la proștii ăștia de-și zic savanți.

— Dar de unde?

— Am eu un *feeling* al meu. A fost o vreme când extratereștrii veneau pe Pământ cum ne ducem noi pe Coasta de Azur – mă rog, unii dintre noi. Nu trecea

săptămâna și sosea o navă de-a lor, burdușită cu omuleți verzi și cu potol de picnic. Aer curat, vegetație din belșug, ape nepoluate... Să tot ieși într-un peisaj ca ăsta!

Mă uit la el sceptic.

— Măi să fie! Și n-au lăsat nicio urmă a trecerii lor? Sau crezi că, de pildă, piramidele ei le-au construit? Între un grătar la iarbă verde și un chef cu bere?

— Ce piramide? Care piramide? ălea au apărut acum cinci milenii. Extraterestrii își luaseră de mult tălpășița de aici. Bă, tâmpitule, n-ai dreptate!, îl apostrofează el pe unul dintre oamenii de știință de la televizor, care nu știu ce teorie susține.

— De ce și-au luat tălpășița?

Soarbe zgomotos din pahar, după care îl agită, atent la clinchetitul cuburilor, semn că băutura i s-a cam terminat.

— Din pricina dinozaurilor!, zice el cu năduf.

Îi arunc o privire curioasă – ce-i mai trece prin minte partenerului meu?

— Din pricina dinozaurilor...

— Da, din pricina hardughiilor ăloră de carne. I-au păpat unul câte unul. Veneau bieții omuleți verzi cale de ani lumină, prietenoși, cu gânduri de pace și armonie, iar T-Rex, Allosaurus, Stegosaurus, cum mama naibii îi mai chema, îi vânau ca pe o trufanda, îi haleau pe nemestecate, și apoi întindeau boturile lor urâte spre cer și urlau: „Papa bun! Mai trimiteți!”

Izbucnesc în râs. De multă vreme n-am mai râs cu așa poftă. Simt că mi-a trecut și durerea de cap.

— Nu râde, ăsta e adevărul gol-goluț! Azi așa, mâine-așa, până când s-au dumirit – ai văzut extraterestru prost? – că planeta noastră e locuită de niște ciumeți hulpavi și tare ai dracului. Atunci și-au zis: „Halt! Pân-aici”. S-au înfuriat și au trimis o bombardea nucleară, de-a făcut zob toate lighioanele alea afurisite. Ce meteorit căzut din cer? Acum 65 de milioane de ani a fost prima bombă atomică detonată pe Terra, ascultă la mandea!

Ia telecomanda și mută pe un canal care transmite clipuri muzicale. Vederea unor fete sumar îmbrăcate nu-l liniștește.

— Pe deasupra, ne-au făcut și de baftă în tot Universul. Oriunde s-au dus, ne-au vorbit de rău. Le-au zis la toți: „Nu vă duceți pe Pământ – sau cum i-or fi zicând ei planetei ăsteia pe care ne târâm zilele – că e

jale! Sunt acolo niște namile care abia așteaptă să vă înfulece!” Așa că în veci n-o să mai calce pe-aici picior de extraterestru, chiar dacă T-Rex și tot neamul lui au dispărut, fie-le țărâna cât mai grea. Niște jeguri! Pot să-mi mai pun un pahar?

Îi fac semn cu mâna să se servească. Nu-l contrazic – pare ferm convins de teoria lui. Sau e doar o glumă?

— Parcă ziceai că vrei să-mi spui ceva.

Se așază din nou în fotoliu, plescăind mulțumit după ce a tras o dușcă.

— Da. Am aflat ce-i cu țărâșul care s-a găsit înfipt în pieptul ministrului.

Mă uit la el cu speranță – poate că în sfârșit am dat de o urmă mai de Doamne-ajută!

— Zi!

Mai soarbe din pahar înainte de a-și continua vorba. Se uită și pe fereastră – dincolo de ea e o beznă s-o tai cu cuțitul.

— E cioplit dintr-un lemn pentru grătar care se vinde în supermarket-uri. Sunt vreo zece lemnișoare de astea puse într-o plasă cu ochiuri. Costă o groază de banii Ai naibii! Unii se îmbogățesc din orice! Și sunt fraieri care cumpără așa ceva! Le e lene să taie niște vreascuri din pădure ca să facă focul. Sunt prea domni, vor totul de-a gata...

Nu-l mai urmăresc pe Miron. Ce-a aflat nu valorează nimic. Doar n-o să ne apucăm să-i pândim pe toți cei care cumpără lemne pentru grătar. Pentru a nu știu câta oară îmi zic că avem de-a face cu un asasin extrem de abil și de precaut. Unde o fi în clipa de față? Ce mai pune la cale?

Fiindcă, din cât am reușit să-l descifrez până acum, nu cred că are de gând să se oprească.

— Ai vorbit cu Alma?

Capătă o expresie visătoare.

— E de-a dreptul îngrozită. Nu mai vrea să facă emisiunea.

— Asta nu-i bine. Nu mai avem nicio posibilitate să punem mâna pe asasin.

Se umflă în pene.

— Am apelat la farmecul meu personal. Am încercat s-o liniștesc. Am implorat-o. Până la urmă, am convins-o să continue. Dar e o altă belea.

— Care?

— Nu mai vrea să vină nimeni la emisiunea ei. A sunat la mai mulți posibili invitați. Toți au refuzat-o. *Steaua norocului* e în aer. Gata! S-a zis cu ea.

— Ai o listă a lor?

Scoate din buzunar o coală de hârtie și mi-o întinde.

— Nume de nume. Doar nu vrei să-l convingi pe vreunul să-și bage pielea la saramură.

— Poți să fii convins că așa o să și fac.

— Succes! Dar nu cred.

CAPITOLUL 18

Recapitulare

Miron a plecat de mult, e aproape ora două noaptea, dar eu nu-mi găsesc somnul. Privesc pe geam cum ninge peste șinele de cale ferată și ascult șuierul vântului. Afară e un ger aspru, care va măcina pojghița de asfalt pusă în vară pe străzi. În curând, dacă nu se pun în mișcare plugurile, trenurile n-or să mai aibă cum circula, și iar va fi omor prin gări, și la televizor, pe orice canal ai da, oameni obosiți, încărcăți cu papornițe, vor protesta cu vehemență împotriva modului defectuos în care se asigură deplasarea cu mijloace feroviare pe timp de iarnă. La lumina becurilor chioare de pe stâlpii de beton, decorul e sinistru, ca în filmele horror. Te aștepti ca în orice clipă să apară în fugă un individ alergat de un altul cu un cuțit în mână. Din fericire, peste traversele îmbibate cu păcură și acoperite acum cu nea, nu trece nimeni. E de-ajuns poate un ucigaș de care nu reușim să dăm de atâtea săptămâni. Din când în când, atenția îmi e atrasă de utilajele grele de deszăpezire care fac un zgomot infernal pe Calea Griviței, dar au o eficiență minimă. În urma lor se vede și câte un autoturism ai cărui ocupanți trebuie musai să ajungă cine știe unde pe o vreme câinoasă ca asta. Iar în zare, prin perdeaua fulgilor, se zăresc blocuri înghesuite unul în altul, paralelipipede construite fără nicio grijă de a nu răni ochiul, în care încearcă să se odihnească mii de inși istoviți, pentru ca dimineța să-și reia lupta dură pentru existență. Măcar dacă ar visa târâmurii îmbietoare, unde fericirea să le fie permisă! Dar aş pune pariu că ori zac zdrobiți de oboseală, și nu le mai arde de vise, ori au coșmaruri mai îngrozitoare decât ceea ce le este dat să trăiască zilnic.

Undeva, în munți, sunt cabane unde trăiesc meteorologi pe care un viscol îi poate izola de lume luni la rândul. Ziua fac măsurători cu aparatele lor, comunică datele în locurile unde se centralizează și se analizează, pentru alcătuirea prognozelor, dau zăpada cu lopețile ca să ajungă la magaziile unde își au adăpostite lemnele sau proviziile de hrană, bucurându-se de aerul curat, de

liniștea incredibilă, de priveliștea încântătoare oferită de o capră neagră cocoțată pe o stâncă. Noaptea, când cerul e senin și se umple de stele mari și strălucitoare, se uită cu nesaț la ele, ca și cum ar aștepta un mesaj important pentru omenire, capabil să ne vindece de toate neliniștile. Despre lume află știri la radio sau la televizor – undeva a mai avut loc un atentat, în altă parte s-a mai prăbușit un avion, o boală cu nume misterios a mai făcut mii de victime. Pe ei însă nu-i atinge nimic, trăindu-și viața fără evenimente deosebite, într-o ambianță fastuoasă, la care n-ar renunța oricâte ispite ar avea civilizația și un trai mai comod. Au ajuns la o înțelepciune pe care numai solitudinea în mijlocul naturii ți-o poate dăruia, ca pe un cadou de preț. Dar noi, cei mai mulți, nu-i invidiem, și aspirăm cu voluptate smogul adunat deasupra orașelor, ne îngheșuim pe străzile devenite tot mai înguste din pricina puhoaielor de mașini, ne certăm și ne insultăm din orice fleac, având nervii întinși la maximum, acceptând ca pe ceva firesc ca unora dintre noi să înceapă să le fileze o lampă și să devină criminali.

Iar unii dintre aceștia nu sunt prinși niciodată. Nu pentru că anchetele nu sunt conduse cu profesionalism, nu pentru că mijloacele de investigare moderne sunt uneori depășite, sau nu se depun destule eforturi pentru a strânge lațul în jurul lor. Nici pentru că ucigașii au devenit tot mai vicleni și mai dibaci. Nu. Câteodată, pur și simplu nu reușești să-ți dai seama ce-i determină să pună mâna pe pistol sau pe cuțit și să ia viața altora. Câteodată, nu pricepi, oricât te-ai strădui, care le e mobilul. Ajungi atunci într-o fundătură. În toate secțiile de poliție din lume zac sute de dosare ale unor crime neelucidate. Iar praful care se adună pe hârtoagele astea este o palmă pe obrazul unor anchetatori care, în alte ocazii, s-au dovedit de o eficiență remarcabilă. Cum spunea Miron? Din pricina dinozaurilor nu mai calcă extraterestrii pe la noi? Tare mi-e teamă că și maldărul de file pe care sunt descrise crime nerezolvate îi ține departe, socotindu-ne incapabili să păstrăm pe această planetă o stare de armonie și calm.

De pildă, ce-l determină pe ucigașul în serie după care și eu, și Miron, și alți zăltați alergăm cu limba scoasă de doi coți, să comită aceste crime fără niciun înțeles? Dorința de a opri o emisiune de televiziune cu mare audiență la public? Mi se pare prea puțin, dacă nu cumva

tipului i s-au dereglat serios roțițele din scăfârlie, ceea ce, la urma urmei, poate fi perfect posibil. Atunci ce? E animat de o pornire megalomanică, socotindu-se mai presus de orice tentativă de a-l prinde? Vrea să-i umilească pe toți cei care îl caută zi și noapte? E și asta o explicație, deși modul în care acționează ține mai mult de rigoarea unei demonstrații puse la cale de o minte rece și organizată. Individul ăsta vrea să dovedească un anumit lucru, ceva ce nouă încă ne scapă. Ar fi putut să ia viața victimelor fără să se expună la riscurile pe care și le-a asumat. Dar mie îmi este tot mai limpede: cei pe care i-a omorât sunt numai piese manevrate pe o tablă de șah, pentru o partidă cu un final care îmi rămâne obscur. Nu cred că a avut ceva personal cu ei. Puteau fi aceștia, sau alții. De aceea, noi trebuie să-i urmărim jocul, să-i descâlcim mutările, nu să încercăm să stabilim legături între el și cei asasinați. Sau, cine știe, poate că mă înșel.

Ce știm până acum? Un om de afaceri a fost ucis și legat de soclul statuii lui Lenin. Unui ministru i-a fost bătut un țăruș în piept – țăruș confecționat dintr-un lemn cumpărat de la un supermarket – iar cadavrul lui a fost descoperit la circ în timpul desfășurării spectacolului. Un vagabond – care s-ar putea să fie o victimă colaterală – a fost și el omorât, fiind însă legat de același soclu, cu capul în jos. Primului ucis i-a fost luată cureaua, celui de al doilea – ceasul, ca posibile trofee. Indiciile sunt extrem de subțiri. Ocupantul unui Opel s-ar putea să fie făptașul, dar, la fel de bine s-ar putea ca șoferul unui Cielo să fie vinovatul după care umblăm. Dar dacă nu-i niciunul, nici altul? Sau dacă e vorba de aceeași persoană? Iar bilețelele primite de Alma nu ne sunt de folos la mare lucru. Caută acul în carul cu fân. La urma urmei, poate fi găsit, dacă scotocești cu atenție. Dar ce te faci dacă în carul cu pricina nu e niciun ac?

Văd cum un tren se târăște spre Gara de Nord, încetinind din ce în ce mai mult. Chiar dacă e noapte târziu, mecanicul acționează sirena, ignorând interdicția de a o folosi, fericit probabil că a ajuns cu bine acasă, după sute de kilometri străbătuți prin viscol. E vremea să mă duc și eu la culcare, să prind măcar câteva ore de somn, până când se face iar ziuă, și iar intru în malaxorul care ne macină existențele. Adorm cu greu, perpelindu-mă în așternuturi, și când reușesc, în sfârșit, să închid ochii, mă asaltează coșmarurile. În toate îmi apar

dinozauri care fugăresc pe tăpșanuri înverzite extraterestre înspăimântați și trăgând inutil, din toate pozițiile, cu arme laser. Pe o colină îl zăresc și pe Miron, agitându-se și fluturând brațele, țipând cât îl ține gura: „Ți-am spus eu! Ția sunt ultimii extraterestri care mai calcă pe-aici!”. De-abia în zori am parte și eu de un vis mai ca lumea, în care mă văd pe un vârf de munte, privind cu luare-aminte cum păsări cu aripi mari se rotesc deasupra creștelor înzăpezite, profilându-se pe un cer de un albastru ireal.

Ajuns la birou, îl găsesc pe Miron frecându-și mâinile cu mulțumire. Se pare că s-a odihnit mai bine decât mine – e proaspăt ras, n-are pungi sub ochi, și s-a dat din belșug cu un parfum care nu știu ce nume are, însă miroase ca o frizerie neaerisită de mult timp.

— Șefu' scump, nu mai e nevoie să suni pe nimeni.

Mă uit la el cu mirare. E o zi în care, cu siguranță, voi avea nevoie de mai multe cafele ca să revin pe linia de plutire.

— Pe cine să sun?

E rândul lui să mă privească uimit.

— Ai uitat? Ți-am dat o listă a posibililor invitați ai Almei. Trebuia să-l convingi pe unul dintre ei să accepte participarea la *Steaua norocului*. Nu mai știi? Nu mai voia nimeni să-i țină companie frumoasei Soran și să-și depeze istoria succesului în viață.

De-abia acum îmi aduc aminte. Scot lista din buzunar. E boțită, arată ca vai de lume.

Miron e triumfător.

— Nu mai e nevoie de ea! Poți s-o arunci la coș! Miroslav Baldovin vrea să vină la emisiune. Zice că povestea cu ucigașul care îi urmărește pe invitații Almei e o aiureală. Zice că lui nu-i e frică. Zice că pe el nu-l impresionează sperietoarele pentru copii.

Miroslav Baldovin e șeful unui puternic trust de presă. A fost, la început, un ziarist de temut, datorită investigațiilor pe care le-a semnat prin diverse publicații. La un moment dat, și-a creat propriul ziar, câștigându-și și mai multă faimă. În câțiva ani a dat drumul pe piață la mai multe săptămânale și lunare, devenind unul dintre cei mai influenți gazetari, fiind curtat de către miniștri, deputați și senatori, dornici de sprijin în campaniile lor,

de oameni de afaceri care se știau cu musca pe căciulă și aveau nevoie, ca de aer, de ajutorul cuiva din mass-media. Gurile rele atribuiau succesul imperiului său mediatic, din care nu lipseau un post de televiziune și un altul de radio, folosirii cu îndemânare a șantajului. Însă nimeni nu reușise să prezinte probe concrete a folosirii în scopuri necurate a miilor de informații culese de armata sa de reporteri. Îl văzusem și eu, de câteva ori, „pe sticlă”. Înalt de aproape doi metri, ciolănos, cu un surâs batjocoritor în colțul gurii, se apăraseră cu brio de orice acuzație i se adusesese, socotindu-se un director de conștiințe și nu un șantajist ordinar, un apărător dezinteresat al tuturor năpăstuiților de soartă, al „umiliților și obidiților”, cum se exprima el însuși, pentru a mai astupa gura celor care cleveau susținând că nu deschisese în viața lui o carte. Pe mulți chiar îi și convinsese. Pe mine – nu.

— Înseamnă că trebuie să-i asigurăm protecție.

— Am vorbit cu el. Refuză cu îndârjire să aibă de-a face cu noi.

— Cum așa?

— E nebun! Nu vrea să coopereze. Susține că se descurcă singur.

— Asta nu înseamnă că noi o să stăm cu brațele încrucișate. Vom supraveghea totul de la depărtare. Din clipa asta îl ținem pe Baldovin sub observație. Trebuie să știm orice mișcare face. Fără să se prindă nimeni. Mobilizează-i pe băieți! Hai! La treabă!

CAPITOLUL 19

Petrecerea

De obicei, dimineața, când mă trezesc, nu sar imediat din pat, repezindu-mă ca năuca sub duș, alergând apoi în bucătărie ca să-mi prepar o cafea, pe care s-o beau în fugă, mâncând ceva în grabă, trăgându-mi, în același timp, hainele pe mine, mereu atentă la ceas, ca nu cumva să întârzii la vreo întâlnire importantă. Indiferent dacă fac ochi în zori, sau mai spre orele prânzului, îmi place să mai lenevesc în așternut, cu ochii închiși, deși nu mai pot să dorm. Atunci îmi închipui cele mai frumoase lucruri care mi s-ar putea întâmpla în viață. Multe dintre ele s-au și împlinit. Am ajuns o vedetă, nu e zi în care să nu fiu amintită în gazete sau la televizor, mi-am cumpărat o casă frumoasă cu mobilă scumpă și tot soiul de fleacuri care mă fac să mă simt fericită, ca să nu mai pomenesc de hainele și încălțările de prin dulapuri – din când în când, mai dau dintre ele femeii care vine la curățenie, bucătăresei, unor prietene mai strâmtorate la pungă. De-abia după aceea cobor din pat, beau în tihnă o cafea, pedalez un sfert de oră pe bicicleta ergonomică, ca să-mi mențin silueta, după care zăbovesc mult în baie, pregătindu-mă să arăt proaspătă și cuceritoare, ca întotdeauna. Atâta vreme cât semnele bătrâneții nu se arată, fiind hăt! departe, fiecare privire pe care o arunc în oglindă e un prilej de bucurie. Dar de pe acum simt o strângere de inimă gândindu-mă la clipa în care voi descoperi primele riduri. Oare voi apela și eu la lifting, ca să mă păstrez mereu tânără – măcar în aparență? Sau, din clipa aceea, voi refuza să mai apar vreodată în public, ca Greta Garbo, și voi spune „Adio!” televiziunii?

În dimineața asta, însă, ritualul meu zilnic e total compromis. O durere groaznică de cap mă face să gem încetșor. N-am încotro și deschid ochii. Jaluzelele nu sunt trase și o lumină orbitoare scaldă încăperea. Afară e iarăși un soare cu dinți. Dau de-o parte cearșaful mototolit, și descopăr cu stupefație că, în așternutul meu, se află cineva despre care habar n-am. Îmi opresc țișorul

de groază, fiindcă brusc îmi aduc aminte cine e personajul. Durerea de cap devine și mai năprasnică.

Seara fusesem la o petrecere organizată de către o agenție de publicitate. Tipii de-acolo sărbătoreau o afacere grasă pe care o încheiaseră cu un trust străin. Puseseră mâna pe un client care dorea să facă publicitate la greu unor cosmeticele necunoscute până acum pe piața românească, în mare vogă pe alte meridiane. Fuseseră invitați, ca de obicei, jurnaliști, politicieni, artiști, oameni de afaceri. Crema societății. În saloanele hotelului Crown Plaza se adunaseră aproape două sute de persoane, care, după spiciurile de rigoare în astfel de ocazii, se năpustiseră asupra bufetului suedez. Se băuse whisky, Campari-orange, votcă, Martini, coniacuri fine, vinuri din cele mai vestite podgorii, șampanie, se mâncase în draci, de parcă o armată de lăcuste se năpustise asupra meselor puse cap la cap și așezate pe lângă pereți. Erau numai delicatese; pulpe de crab pane, minitarte cu salată de surimi, rulouri de vinete cu migdale, pui deghizat cu portocale și curmale, tartine americane cu Roquefort și nuci, crostini cu cremă de spanac cu parmezan, chec cu jambon și broccoli, ruladă de pui cu struguri, ruladă de pui cu ficăței și fistic, și multe alte bunătăți, printre care și multe prăjiturile care se topeau în gură. Le-am recunoscut pe toate – înainte de a deveni ceea ce sunt acum, fusesem angajată la o firmă de catering. Eu însămi înfulecasem și băusem ca și cum nu mai participasem niciodată la o astfel de sindrofie și, de ce să nu recunosc, am amestecat băuturile și m-am amețit ca o fetișcană la prima ei ieșire în lume. La un moment dat, pe o terasă acoperită a început dansul. M-am trezit înșfăcată și târâtă pe ring de un tinerel cu părul dat pe spate, cu un cercel la urechea stângă. Cu chiu, cu vai, l-am recunoscut – era unul dintre fotbaliștii după care se dau în vânt toate puștoaicele, dar cum pe mine sportul ăsta nu mă interesează, nu le știu moacele decât unora care fac reclamă la mașini ultimul răcnet, la țoale de firmă, sau la diverse creme și loțiuni. Jean Ion – ce nume! – se afla acolo ca să prezinte virtuțile unui gel – podoaba lui capilară stătea mărturie. Era îmbrăcat în pantaloni negri, cămașa de un alb strălucitor îi era descheiată la primii doi nasturi, iar în picioare purta niște pantofi ușori. Probabil că sunt complet înnebunită de toată povestea cu ucigașul ăla în serie, care îmi dă târcoale, dacă am acceptat să

dansez și să mai beau câteva pahare cu filfizonul ăsta, până m-am făcut groggy. Habar n-am ce-am discutat cu el – deși ar fi interesant să știi ce poți discuta cu un astfel de specimen, vocabularul lui încapă pe dosul unui timbru. Am o pauză de memorie cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Nici nu știu cum am ajuns la mine acasă. Sper că n-am condus eu. Nu-mi aduc aminte să-l fi invitat să intre împreună cu mine. Iar acum sforăie sârguincios în patul meu. Iar gândul că totul s-a petrecut cu voia mea mă înnebunește.

Mi se face greață și din pricina băuturii și din pricina mea. Era de o mie de ori mai bine să fi petrecut seara cu Gabi Corund, alt ipochimen cu priză la demoazele, decât cu orătania asta care aleargă după o minge și se închipuie un geniu, demn să fie pomenit și peste veacuri, numai pentru că niște suporterii, care n-au mai multă minte decât el, sunt încântați de fentele și șuturile lui la poartă. Mă duc în baie și vărs până simt că-mi ies ochii din cap, apoi mă spăl pe dinți – mirosul și gustul pastei îmi provoacă din nou greața – și mai dau o dată la boboci. Fac un duș lung, alternând apa rece cu apa caldă. Mi-am mai venit nițel în fire, dar tot se mai învârt Pământul cu mine. Îmbrac un halat și mă duc în bucătărie. În câteva minute fac un ibric mare de cafea. Torn lichidul fierbinte în două cești și le pun pe masă. Mă duc în dormitor să-mi trezesc fotbalatorul. Face cu greu ochi. Când mă zărește, vrea să mă tragă din nou în pat, dar mă feresc la timp.

— Hai, păpușel, încă o tură înainte de plecare.

Cuvântul „păpușel” îmi întoarce din nou stomacul pe dos. Dar nu mai e nevoie să mă duc până la baie.

— Îmbracă-te! Ai cafea în bucătărie. După aia, șterge-o!

Se uită la mine cu ochii cășcați de uimire – n-a mai avut niciodată parte de un astfel de tratament.

— Ce te-a apucat? Ne-am simțit atât de bine...

— Tocmai de-aia! Ce-i prea mult nu e bun.

— Tot nu înțeleg...

— Nu-i nevoie. Încă o dată îți spun: cafeaua e în bucătărie. La plecare, ai grijă să închizi bine ușa.

Îl las singur. Eu mă duc în birou cu o ceașcă de cafea în mână și mă așez pe singurul scaun din încăperea, în fața calculatorului. De pe acum știu ce mare o să se dea individul în fața altora de teapa lui, pentru că a avut-o pe Alma Soran. Mă apucă scârba când îmi aduc aminte ce

fufe îi figurează în palmares! Acum sunt și eu printre ele. Pagubă-n ciuperci! Doar n-oi fi proastă să recunosc. Iar de bârfe pe seama mea sunt pline ziarele de scandal. Ce mai contează încă un zvon, pe care nu-l poate confirma nimeni?

Bagă capul pe ușă – mai e încă aici?

— Cheile de la mașină ți le-am lăsat pe noptieră. Să zici mersi că nu te-am lăsat să conduci. Praf te-ai făcut!

Vrea să pară mai sigur decât e.

— Mersi. Și acum, valea!

— Chiar nu mai vrei o tură? Te-ai descurcat binișor, chiar dacă erai cheaună. De ce spun unii că ești ca un sloi de gheață?

Simt cum mi se urcă sângele la cap. Doamne! Cu ce mârlan m-am încurcat! Sigur, au mai fost unii ca el la începuturile carierei mele, dar măcar de pe urma unor producători bătrâni și cu chelie am profitat eu, ca să ajung acolo unde sunt acum. Pe ăia, ca și pe alții, cu bani mulți, i-am suportat gândindu-mă că, odată și odată, va veni în calea mea și Prințul din poveste, la care visez de când eram mică.

— Ieși!

Nu se aștepta la așa ieșire din scenă. Mă cântărește din ochi, vrea să-mi răspundă, vede că nu glumesc, se răzgândește, și dispare rânjind satisfăcut. Peste câteva clipe aud cum se închide în urma lui ușa de la intrare. Răsuflu ușurată, ca și cum s-ar mai fi încheiat un episod nefericit din viața mea.

Durerea din tâmplă mi s-a mai potolit. Nici greață nu-mi mai este. Mai sorb din ceașca de cafea, fără să mi se facă din nou rău. Totuși, mișcările mele sunt lente, de parcă aș fi filmată cu încetinitorul.

Arunc o privire pe fereastră. Imaginea zăpezii imaculate de pe crengile pomilor îmi alungă, în sfârșit, senzația de murdărie pe care nici sub duș n-am reușit s-o înlătur. Respir mai ușor – la urma urmei, nu trebuie să fac un capăt de țară dintr-o escapadă de doi lei. Altceva mă frământă – nu mai știu nimic despre ancheta legată de ucigașul în serie. Dacă în locul lui Jean Ion – amintindu-mi de numele lui, de data asta mă pufnește râsul – s-ar fi aflat Luca Pinte, l-aș fi tras de limbă ca să aflu în ce stadiu se află cercetările. Din păcate, chipeșul anchetator nu pare să fie impresionat de farmecele mele. Și nu-i chiar așa în vârstă, ca să nu-l mai tenteze o aventură.

Oftez și deschid calculatorul. Am vreo treizeci de mesaje. Chiar înainte de a le parcurge, știu ce conțin. Cele mai multe sunt ale fanilor mei: „Alma, ești cea mai tare! Ține-o tot așa!”, „Dragă Alma, am fi bucuroși să vii la noi, în Oravița, ca să ne împărtășești din experiența ta”, „Ultima ta emisiune a fost mai grozavă decât altele. Nu te lăsa!”. Câteva dintre ele îmi solicită întâlniri. Expeditorii lor își închipuie că dacă mă văd în casa lor, pe sticlă, mă pot avea ca pe o jună de la colțul străzii. E drept, unele texte sunt răutăcioase, iar în ultima vreme, datorită ucigașului în serie, sună cam așa: „Du-te la *Steaua norocului* și apoi mori!”. Printre ele sunt și inerentele oferte de medicamente – în special la *Viagra* și *Prostamol* –, semn că ăia care le trimit le expediază total alandala. Evident, sunt și mesaje de la studio, în care mi se comunică diverse informații despre emisiunile viitoare.

Le citesc pe toate; pe cele mai multe le șterg. Pe de o parte îmi fac bine, dovedindu-mi că sunt în centrul atenției, pe de altă parte mă fac să-mi pierd vremea. Ajung însă la unul lung cât o zi de post. E trimis de la un internet-café. Pare să fie o încercare literară. În povestirea pe care o parcurg cu stoicism e vorba despre un băiat chinuit de tatăl său. Întâmplările prin care trece conturează o copilărie întunecată, ca în Dickens. Oare de ce mi-a trimis-o mie autorul anonim? Vrea o părere? De ce nu apelează la un critic literar? Finalul tragic, cu tatăl omorât de copil, mi se pare însă cam forțat. Așa ceva nu poate să existe în realitate. Șterg fără milă mesajul – n-am veleități de exeget.

M-am dezmeticit complet. E timpul să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Miroslav Baldovin. Draga de Gina mi-a trimis o tonă de informații despre el. Îl știu obraznic și bun de gură. Va fi greu să-l țin în frâu. Dar, dacă o să fiu în formă și n-o să mai pierd nopțile pe la petreceri de fițe, îi voi veni și ăstuia de hac.

CAPITOLUL 20

Viscolul

Viscolul se năpustise asupra oraşului pe la miezul nopţii, cu o furie de neimaginat. Prognozele meteo îl prevestiseră, dar nu-i anticipaseră puterea de şoc. Cei mai bătrâni priviseră stolurile de ciori care înnegriseră cerul toată după-amiaza şi desluşiseră în croncănitul metalic semne de vreme rea. Totuşi, nici lor nu le trecuse prin cap ce haos avea să urmeze. Lumea păru să-şi iasă din ţâţâni, cutremurată sub bombardamentul mormanelor de zăpadă căzute din văzduh. Mulţi fură treziţi din somn de rafalele vântului care izbeau în ferestre, făcându-le să zăngăne, ameninţând să le spargă. Rămaseră treji, privind îngrijoraţi pe geamuri la stihiiile dezlănţuite. Fulgii se roteau bezmetici prin aer, înainte de a îngroşa stratul de zăpadă de pe jos. Mai mulţi copaci fură doborâţi cu vuiet la pământ, unii căzând peste maşini parcate pe stradă, zdrobindu-le sub greutatea lor ca pe nişte jucării confecţionate din materiale sfărâmicioase. Acoperişuri de tablă fură smulse, ţigle alunecaseră din locaşurile lor şi se făcuseră cioburi pe trotuare. Câteva reclame cocoţate pe blocuri fură desprinse şi aruncate peste firele electrice şi de telefon, întrerupând lumina şi comunicaţiile din multe case. Tomberoane scoase de cu seară, pentru ca dimineaţa să fie golite de către gunoieri în maşinile de salubritate, fură răsturnate, conţinutul lor împrăştiindu-se în toate părţile, purtat de vârtejurile de aer. Cupola unei construcţii din sticlă şi aluminiu cedă sub greutatea zăpezii şi se prăbuşi ca şi cum ar fi fost un acoperământ de paie. Un zgomot sinistru răsuna printre clădirile de beton, ca o tânguire a unor fiinţe torturate fără milă. Puţinii trecători surprinşi în noapte mergeau mai mult purtaţi pe sus, mulţumind cerului când ajungeau în locuinţele lor. Viforul le biciuia obrazul, li-l ardea de parcă li s-ar fi jupuit pielea. Cortina fulgilor acoperea lumina şi aşa precară a becurilor. Stratul de zăpadă creştea de la oră la oră, circulaţia vehiculelor devenind imposibilă. Din pricina gerului, aurolaci care nu descoperiseră unde să se adăpostească, îşi găsiră sfârşitul.

Țevi crăpară și apa ieșită la suprafață îngheță îndată, transformând zonele respective în patinoare. O astfel de iarnă nu se mai pomenise de zeci de ani, dacă mai fusese vreodată. În zori, când viscolul încetă la fel de brusc cum se dezlănțuise, circulația era în întregime paralizată. Utilajele de dezăpezire de-abia reușeau să-și facă loc prin nămeți. Bucureștiul se metamorfozase într-un imperiu somptuos de gheață și zăpadă, strălucind în razele unui soare apărut ireal, după dușmănoasa descătușare nocturnă a naturii. Infernului alb din timpul nopții, bătuit de vaiere înfricoșătoare, îi luă locul o ambianță unde domnea o liniște de mormânt, și unde nu se vedea nicio mișcare. Un câmp deătălie ale cărui orori erau ascunse sub un lîțoliu alb. O ambianță familiară ale cărei repere erau acum greu de recunoscut – traseele străzilor de-abia se ghiceau, contururile caselor îngropate în troiene deveniseră altele, pomii căpătaseră înfățișarea unor giganti acoperiți cu hlamide de nea, sute de păsări zăceau moarte după ultimul lor zbor prin viforniță, iar mașinile căpătaseră forma unor movile de zăpadă pufoasă, sub care putea fi orice. Pretutindenî însă mirosea a proaspăt și a curat, ca la un început de lume cum n-a mai fost misterioasă și plină de speranță.

Speranță pe dracu'. Mie nu-mi arde să admir frumusețile care mă înconjoară. Mie nu-mi miroase a pur, ci a sânge. Ancheta noastră poate lua o turnură primejdioasă și-l poate pune în pericol pe Miroslav Baldovin dacă nu acționez rapid. Din când în când formez la mobil numărul Almei, dar nu-mi răspunde decât căsuța vocală. Îmi croiesc drum cu greu prin troiene – străbat cei cinci kilometri până la secție în aproape două ore, ceea ce îmi atrage atenția că n-am mai mers de mult pe jos. Ar fi fost o aventură să ies cu mașina. N-am prea dormit deși sunt groaznic de obosit. Am ascultat vaierele nopții, gândindu-mă la ucigașul care îi urmărește pe invitații Almei. Oare l-a înspăimântat și pe el viforul? Sau a dormit ca un prunc nevinovat visând la o nouă crimă? Unde și-o fi având culcușul? Dar dacă vijelia l-o fi surprins departe de sălașul lui, și acum zace pe undeva, zdrobit sub trunchiul unui copac căzut sau cu țeasta făcută fărâme de vreo țigla? Asta ar fi pedeapsa lui

Dumnezeu – dar cum mai rămâne cu cea din partea oamenilor?

Miron a ajuns înaintea mea la birou. Îl găsesc descălțat așezat pe un scaun, cu picioarele puse pe calorifer, ca să-și usuce ciorapii. Bocancii uzi sunt și ei așezați pe elementii fierbinți. Din nou mă mir că în iarna asta ne-au dat căldură fără nicio restricție.

— Blestemată vreme! Nu-mi aduc aminte să mai fi prins o vijelie ca asta. N-are decât să ningă la munte, ca să le facă pe plac zărghiților care se dau cu schiurile. Acolo urșii hibernează sugându-și laba și habar n-au ce-i afară, vulpile au vizuini confortabile de unde pornesc la vânătoare, veverițele umblă la proviziile din scorburi și consumă alune. Vezi c-am făcut cafea.

Într-adevăr, miroase plăcut a cafea. După ce-mi dau jos haina îmblănită și o atârî în cuier, îmi torn într-o ceașcă lichidul negru care scoate aburi. O clipă sunt tentat să-mi scot și eu încălțările – sunt learcă la picioare, dar mă opresc să-mi pun gândul în practică. Nu trece mult și mă apucă strănutul. Miron se uită la mine dar, contrar obiceiului său, nu zice nimic.

— Miroane! E jale! În seara asta Alma are emisiune. Trebuie s-o oprim!

Se așază mai confortabil – scaunul scârțâie sub greutatea lui.

— Nu mai pricep nimic! Până acum ne-am dat de ceasul morții ca să-i găsim femeii un invitat, iar acum vrei ca *Steaua norocului* să nu se mai țină. Zău dacă te mai înțeleg...

Îl privesc cu luare-aminte.

— Nu vezi ce-i afară? Vreo trei zile n-o să putem urni mașinile. Cum îi mai asiguri protecție lui Baldovin? Închiriem un tanc ca să-l putem urmări dacă tipul reușește, totuși, să vină cu mașina? Îl știi ce țănoș e – n-ar accepta să vină cu un taxi, dacă găsește vreun nebun care să iasă pe traseu. Ar fi dezonorant pentru un mahăr al presei cum se consideră că e, să se dea jos dintr-un hârb.

Miron nu e prea convins. Își schimbă poziția picioarelor pentru ca să-și usuce uniform ciorapii.

— Dar o vreme ca asta îi joacă feste și ucigașului. Neavând spațiu de manevră, s-ar putea să nu îndrăznească să acționeze.

— Ai tu siguranța asta?

Se dă bătut.

— N-am siguranța asta. Pe cine tot suni?

— Pe Alma. Dar nu răspunde.

Unul dintre colegi intră pe ușă. Văzându-l pe Miron îl ia la rost.

— Bravo, nenicule! Stai la căldurică. În ceașca aia ce ai? Să nu-mi spui că e cafea.

Miron se înfurie. Sare în mijlocul camerei.

— Ba îți spun că e cafea. Vrei să ți-o tom în cap? Ca să te convingi! E încă fierbinte și poate îți mai dezmoște creierii. S-au congelat rău de tot!

Știindu-l pe Miron în stare să treacă iute de la vorbă la faptă, colegul nostru dispare cu grăbire. Partenerul meu își reia locul – pe podea i-au rămas urmele tălpilor. Deodată, se binedispune.

— O știi pe aia cu teroristul?

— Zi-o!

— La Revoluție, Bulă dă nas în nas cu un terorist. O ia la sănătoasa. Teroristul după el. Bulă ajunge în pădurea Băneasa și se ascunde într-o fântână părăsită. Teroristul se apleacă peste ghizd și strigă: „E cineva aici?” Bulă, șmecher, îi răspunde ca și cum ar fi ecoul: „E cineva aici?” Teroristul: „Mai bine mă duc în pădure.” Bulă: „Mai bine mă duc în pădure.” Teroristul: „Mai bine arunc o grenadă.” Bulă: „Mai bine te duci în pădure!”

Deși n-am chef, izbucnesc în râs.

În sfârșit, Alma răspunde cu un glas somnoros și destul de aspru – a dormit până la ora asta? Pentru ca să nu mă tulbur, refuz să mi-o închipui în scutece.

— Alma la telefon.

— Sărut mâinile, domnișoară! Luca Pinte vă deranjează.

Glasul se îndulcește, dacă nu cumva e doar o părere.

— O, domnul Luca... Nu mă deranjați deloc.

— V-a speriat vijelia?

Râde – parcă se aude cum șoptește un pâraiaș zglobiu de munte.

— Doar nu m-ați sunat ca să aflați cum am petrecut noaptea... Cu ce vă pot fi de folos?

— Vedeți... V-aș ruga... dacă se poate... să amânați pe sâmbăta viitoare emisiunea din seara asta.

— E imposibil!

Acum glasul meu devine sever.

— Nu-i deloc imposibil.

— Dar de ce?

— Nu suntem pregătiți ca să-i asigurăm protecție domnului Baldovin.

— Nici nu-și dorește protecție!

— Asta ne interesează mai puțin.

— Și ce motiv să invoc? Vă dați seama, o astfel de amânare dă peste cap programul unei televiziuni serioase.

Îmi stă pe limbă să-i răspund ceva în legătură cu seriozitatea televiziunii în care lucrează, dar reușesc să mă abțin.

— Domnișoară Alma! Emisiunea pe care o susțineți e de mare succes la public. Din păcate, viscolul de astă-noapte a perturbat grav rețelele care transmit prin cablu. Avem informații certe. În multe cartiere televizoarele nu mai captează imagini. Aceeași situație e și în provincie. N-ar fi păcat ca unii dintre fideliile dumneavoastră telespectatori să nu poată să se bucure în seara asta de o stea pe care o adoră?

Sunt mios ca și vulpea aia care îl vrăjea pe corb ca să-l facă să deschidă pliscul și să scape bucata de cașcaval.

Alma îmi răspunde după mai multe clipe de tăcere. Este evident supărată.

— M-ați convins. Emisiunea se amână. Însă nu mai umblați la cutia cu farmece. Cu mine nu ține. Iar pe dumneavoastră nu vă prinde. Până acum mi-ați făcut o altă impresie. La revedere.

Nici nu apuc să-i mulțumesc, așa de repede întrerupe convorbirea.

Îmi place cum m-a pus la punct. Pe cuvântul meu că îmi place. E semn că nu-i totuși o găsculiță, așa cum cred unii.

Partenerul meu se uită curios la mine.

— Ei?

— Avem un răgaz de o săptămână. Până atunci, mormanele astea de zăpadă or să dispară.

— Vezi să nu! După cum se mișcă ăștia cu utilajele lor, numai la primăvară binecuvântatul soare o să ne scape de nămeți.

— Nu fi așa de pesimist.

Își controlează ciorapii și se strâmbă nemulțumit — încă nu s-au uscat.

— Toate bune și frumoase, dar ce te faci dacă peste trei zile ne mai pomenim cu o viforniță ca aia de azi-noapte? Aud?

La asta n-am ce să-i mai răspund. În schimb, dau drumul unei rafale sonore de strănuturi care îl determină să-și facă semnul crucii, mai evlavios ca o femeie care constată că un sfânt dintr-o icoană de pe pereți, printr-o minune, a început să plângă.

CAPITOLUL 21

Din nou la pândă

Lui Leo Guran îi convenise de minune amânarea emisiunii cu o săptămână. E drept, trebuise să-și modifice planurile, dar între timp îi veniseră alte idei, și mai potrivite pentru lecția pe care dorea s-o servească tuturor celor pe care îi socotea vinovați pentru statutul său de ființă căreia i se răpise norocul. Alergând prin nămeții din Parcul copilului – nimeni nu se învrednicise să-i dea la o parte ca lumea de pe pista stadionului, fuseseră doar vânturați de colo-colo – se simțea în al nouălea cer. „Parcă eu am comandat viscolul ăsta. E un semn, cineva ține la mine!” Nici măcar zăpada în care se afunda la fiecare pas, îngreunându-i alergarea, nu-l enerva. „E foarte bine, întărește mușchii picioarelor, depun un efort mai mare, inima bate cu mai multă putere, iar aerul ăsta curat e incredibil.” Îl mai bucura ceva – nu întrezărise niciun semn neliniștitor din partea celor aflați pe urmele lui care să-l pună în gardă. „Habar n-au de nimic. Se zbat în cea mai neagră beznă. Am acționat ca la carte. La momentul potrivit mă voi retrage și sticleții vor rămâne cu buza umflată, iar în mâinile lor va fi încă un dosar nerezolvat care va prinde mucegai.” Un singur lucru nu-l știa: când se va opri? După cinci crime? După zece? „Ultima crimă trebuie să fie încununarea tuturor celorlalte. Capodopera. Ceva care să lase întreaga lume cu gura căscată de uimire.” Însă un amănunt îl supăra: reacția unora dintre jurnaliști. Fără s-o spună apăsător – s-ar fi pus rău cu opinia publică – aceștia strecurau aluzia că ucigașul misterios era un justițiar care luase pe cont propriu pedepsirea unor indivizi scăpați de rigorile legii. „Ziariștii ăștia n-au nimic în cap. Oferă cele mai comode explicații. Degeaba se laudă că fac presă de nivel occidental. Unii habar n-au nici cine a fost Raskolnikov. Și acela ucisese ca să demonstreze ceva, iar motivația crimelor din București i-ar umple de uimire. Nu sunt un justițiar și nici n-am de gând să devin.” Se gândea să le transmită un mesaj pentru a le arăta cât de cumplit se înșală. „Nu. Nu încă. E prea devreme. Poate la sfârșit.

Sau, poate, niciodată.” Ocoli în ultima clipă un morman înalt de zăpadă care i se ivise în cale. „Trebuie să fiu mai atent, nu cumva să-mi scrântesc vreo gleznă și să-mi compromis proiectul. Frumos mi-ar șade să stau în pat cu piciorul în ghips.” Își mai domoli fuga, dar nu părăsi stadionul, până când nu-și termină tururile de pistă pe care și le propusese.

Spre lauda lor, pentru prima oară în istoria Capitalei, edilii își făcură datoria, iar presa nu mai avu motive să cârtească și să-i împrăste cu noroi. În patru zile, zăpada fu înlăturată nu numai de pe arterele principale, pe unde treceau mașinile ștabilor, dar și străzile mai puțin importante fură redade circulației. Frenezia îi cuprinsese și pe cetățeni. Îndeobște comozi, așteptând ca totul să le pice din cer, ieșiseră cu mic, cu mare, înarmați cu lopeți, și curățaseră trotuarele. În curând, de cumplitul viscol care se abătuse asupra orașului nu mai aminteau decât munții de omăt ridicați din loc în loc de către lamele utilajelor, munți care se micșorau treptat-treptat, pe măsură ce camioanele cărau zăpada și o aruncau în Dâmbovița. Apele acesteia crescură, dar nu se semnală niciun pericol de inundație. La estomparea urmelor pe care le lăsase viscolul contribuise și soarele. Ziua, temperatura era peste zero, însă noaptea continua să fie frig.

Și în noaptea asta e frig, de aceea, chiar dacă suntem în pericol să rămânem fără benzină – consumul nostru e în continuare drastic raționalizat –, ținem motorul în funcțiune, ca să ne încălzim. Am venit cu două ore înainte de începerea emisiunii Almei și ne-am oprit într-un loc mai îndepărtat din parcare postul de televiziune Epsilon, de unde îi putem supraveghea intrarea cu trepte de marmură și coloane impozante. Ceva mai încolo e un alt echipaj. Nici mașina colegilor noștri nu are niciun semn după care să poată fi identificată ca fiind a poliției. Nu numai pentru a nu-l pune în gardă pe ucigaș, ci și din pricina lui Baldovin, care promisese că va face un scandal monstruos, dacă va simți picior de sticlete prin preajma lui.

Miron e deja plictisit. Caută un post cu muzică mai ritmată, care să nu-l îndemne la somn. Din când în când,

bea cafea dintr-un pahar de plastic – de data asta și-a adus propria lui cafea într-un termos pe care l-a achiziționat de curând, și de care e foarte mândru.

— Nu vrei?

— Nu.

— Nu știi ce pierzi.

Ba știu ce pierd. Pierd să bag în mine un lichid capabil să-i provoace infarct și unui mort. Partenerul meu face o cafea îngrozitor de tare. Cum de nu-l apucă palpitațiile? Mai ales că bea zilnic aproape un litru. Și culmea, tot timpul se plânge că-i este somn.

În stație se aude vocea unuia dintre colegii noștri din mașina cealaltă. De-abia se stăpânește să nu râdă.

— A, frumoșilor, am uitat să v-anunț: mâine avem trageri. La ora opt. Prezența obligatorie.

Miron se burzuluiește:

— Nu puteai să uiți de tot? Noi când naiba mai dormim? Parcă suntem câștigați la belciuge! Ba în patrule, ba o facem pe pândarii, ba ședință, ba antrenamente... Iar ziua n-are decât douăzeci și patru de ore. Șefii ăștia ai noștri nu-s în toate mințile! La familiile noastre nu se gândesc? Am ajuns să comunic prin bilețele cu nevastă-mea. Vin numai noaptea, plec în zori – nici nu mai știu dacă femeia lângă care dorm pe sponci e aceeași cu care m-am luat la biserică!

Nu primește niciun răspuns. Se uită întrebător la mine, dar eu bat pe volan cu degetele în ritmul melodiei pe care o aud la radio. Însă îl înțeleg – lui Miron nu-i ajung orele de somn. De aceea și bagă în el atâta cafea.

În stație se aude un glas alarmat:

— Echipa trei. Suspect la orizont!

În fața intrării în postul de televiziune a apărut un individ care începe să dea cu lopata zăpada rămasă pe ici, pe colo. Inima începe să-mi bată din nou liniștit.

— Suspectul lui pește!, zice Miron și mai ia o gură de cafea.

Din clădirea televiziunii ies în fugă trei inși – unul are o cameră de filmat –, se aruncă într-o mașină care a tras la scară și o pornesc în trombă.

— Ce mari sunt!, filosofează Miron. Au prins un pont și vor să fie primii la locul faptei, accident, sau crimă, sau ce mama naibii o fi. Pentru ca tâmpitul aflat în halat și papuci în fața televizorului să afle cât mai repede înc-o mizerie pe care a comis-o stăpânul planetei. Halal

profesie! Sunt ca hienele care înfulecă mortăciuni. Trăiesc din nenorocirile altora, sunt în culmea fericirii când o bombă sfârtecă niște copii, sau cade vreun avion și nu mai rămâne nimeni în viață. Abia atunci simt că trăiesc, fiindcă au ce relata, făcând spume la gură de ce grozavi sunt. Niște nenorociți care adună parale făcând caz de dreptul cetățeanului de a fi informat. Un cioban în vârful muntelui trăiește mai frumos și fără știrile lor. Numără stelele și asta îi e de-ajuns.

N-am chef să-l contrazic. N-am nici timp. În dreptul intrării a oprit un jeep de culoare argintie. Un Nissan. Individul care dădea zăpada cam în dorul lelii lasă lopata și începe să discute cu șoferul. Știu cine e – Miroslav Baldovin, marele gazetar al momentului. Se dă jos – e îmbrăcat într-un costum care probabil a costat cinci mii de dolari. În locul lui se urcă la volan individul care l-a întâmpinat. Baldovin suie sprinten treptele și intră în clădirea televiziunii. Mașina lui e trasă într-un loc luminat al parcării. Individul care a făcut pe valetul se dă jos și-și ia din nou lopata.

Am urmărit încordați întreaga scenă. Deși, dacă își respectă obiceiul, ucigașul nu va încerca să lovească decât după emisiune.

Miron se uită la ceas și oftează:

— Mai avem aproape trei ore de stat de pomană. Dă căldura aia mai tare – mi-au înghețat picioarele.

Gina, asistenta Almei, îi ieși în cale.

— Domnule Baldovin! Ați venit mai devreme. Vă așteptam peste un sfert de oră. Iertați-mă că nu v-am ieșit în întâmpinare.

Țanțoș ca în orice ocazie a vieții sale, Baldovin îi răspunse conciliant:

— Nu face nimic, domnișoară! M-am descurcat și singur.

Gina se afla pentru prima oară în preajma ziaristului socotit nu numai un mogul de presă, dar și unul dintre „analiztii neamului”, și se minună ce înalt este. Nu-i ajungea până la umăr, și nu era nici ea o fată scundă. „Noroc că vor sta jos la emisiune – altfel ar domina-o pe Alma. Iar Alma nu-i suportă nici pe bărbații care sunt doar cu puțin mai înalți decât ea.”

Baldovin o întrerupse din gândurile ei.
— Unde mergem?
— Pofțiți la machiaj.
— La ce-mi trebuie machiaj? Nu sunt actor, vreau să arăt așa cum sunt. Ziariștii nu trebuie să falsifice realitatea în nicio ocazie.
— Regula casei.
— Mă rog, dacă asta e regula casei...
„Analistul neamului” se lăsa condus într-o cabină unde o fetișcană emoționată îl luă în primire și-l așeză pe un fotoliu rotativ, în fața unei oglinzi. Luă un pământ și începu să-i dea pe față cu pudră. Era cald, mirosea a tot soiuri de smacuri. Baldovin se lăsa pe spate și închise ochii.

Individul cu lopata dispăruse – dar zăpada din dreptul treptelor nu fusese înlăturată în totalitate.

— Tipic românesc – treabă de mântuială.
— O fi obosit, îl încurajez eu pe Miron pentru ca să aibă mai multă încredere în valorile nației.
— Un neamț cum naiba nu obosește după o oră de tras la șaibă?
— Nemții au avut o altă istorie.
— Așa e, o istorie mai grea.
Se uită la ceas.

— La ora asta emisiunea ar trebui să înceapă. Păcat că n-avem și noi un televizor – l-am fi văzut pe Baldovin cum se dă în stambă în fața Almei. Cred că va fi o confruntare pe cînste.

Eu unul mă cam îndoiesc. Pe Alma n-o interesează dezvăluirile de senzație. Stația de radio începe să hârâie.

— Echipa doi. Emisiunea a început. Situația e sub control.

E glasul altui coleg, plasat incognito în preajma platoului unde se desfășoară *Steaua norocului*. E o măsură de precauție luată în plus – dacă ucigașului îi vine ideea să acționeze în direct? Stau și mă întreb dacă vreunul dintre zărghiții care conduc televiziunea asta nu speră în secret să transmită o crimă live. Nu mă mai miră nimic din partea unora pentru care goana după rating e scopul principal în viață.

— Ei, dacă situația e sub control, eu o să trag un pui de somn. Dorm extraordinar de bine când alții veghează. Mă simt ca într-o cetate medievală, pe străzile căreia straja își face rondul de noapte și strigă în gura mare: „Cetățeni ai urbei, dormiți liniștiți!”

Se cuibărește mai bine în scaun și adoarme imediat – cum naiba reușește să ațipească oriunde s-ar afla? Eu pun cu greu geană pe geană și în patul meu. Dau muzica mai încet ca să nu-l deranjez, deși cred că nu s-ar trezi nici dacă lângă mașina noastră s-ar tăia lemne cu un fierăstrău electric. În curând, sunt nevoit să umblu din nou la volum – sforăitul partenerului meu e prea sonor și mă scoate din minți.

CAPITOLUL 22

Vânat și vânător

Ajunsese la Țanc în fața televizorului și-i dădu drumul exact când se auzeau primele acorduri ale melodiei de la *Steaua norocului*. Se dezbracă de hainele groase, cu ochii la micul ecran, și se așeză pe canapea. Se ridică dintr-un salt și-și turnă puțin whisky dintr-o sticlă de Jack Daniel's într-un pahar cu fundul gros, confecționat astfel pentru a avea mai multă stabilitate. De-abia după aceea se liniști. Ca să se simtă și mai în largul său, Guran își scoase și bocancii cu talpă striată care i se păreau că atârnă o tonă și mai erau și uzi. După ce își schimbă șosetele pe care le puse la uscat își vârî picioarele în niște papuci vechi, dar deosebit de comози. Sorbi o înghițitură, și încă una, din lichidul aromat care-i alungă în curând frigul din oase. În timpul mișcărilor pe care le făcuse nu pierduse nicio secvență din ceea ce se petrecea la televizor. Nu era însă nimic neobișnuit. Cinci fete îmbrăcate destul de sumar cântau la vioară o melodie ritmată. În ciuda îmbrăcăminții lor deșuchate, cântau foarte frumos. De-abia după ce și o trupă de dansatori își execută numărul, își făcu apariția și Alma. Guran se instalează și mai comod pe canapea. Mai avea mult de așteptat până când planul lui se va pune în aplicare. Oare va izbuti? Dacă da, va face senzație.

Apariția Almei pe platou stârni obișnuitul ropot de aplauze ale spectatorilor, care conținea să bată din palme numai la un semn al unuia dintre asistenții regiei de transmisie. De data asta, iubita divă era îmbrăcată într-o fustă neagră, cu multe pliuri, și cu o bluză cu guler lat. Părul îi era strâns într-un coc pe creștet. Își pusese în picioare pantofii cu tocul cel mai înalt pe care îi găsisese în casă. Își roti privirea asupra asistentei și de-abia după aceea salută cu un glas catifelat:

— Bună seara! Bine ați venit la emisiunea noastră. Bună seara tuturor telespectatorilor care ne urmăresc.

Invitatul nostru de azi este cunoscutul gazetar Miroslav Baldovin.

Sosirea acestuia stârni din nou aplauze la comandă.

Miroslav se înclină ceremonios în fața Almei și îi sărută mâna. Fata simți un puternic miros de parfum bun – *Fahrenheit? Hugo Boss?* Mai curând *Calvin Klein*. Se așezară față în față, despărțiți de o măsuță joasă pe care erau două pahare cu apă.

— E o bucurie să vă avem ca oaspete!

— Bine v-am găsit! Și pentru mine e o mare bucurie să mă aflu aici.

— Urmăriți *Steaua norocului?*

— Cu mare plăcere, domnișoară! E cea mai bună emisiune. Felicitări și să-i urăm viață cât mai lungă!

— Vă mulțumim!

— Și, dacă-mi permiteți, dați-mi voie să vă spun că arătați absolut senzațional! Ați stârni invidia celor mai cunoscute manechine din Occident. Nu știu de ce, dar credeam că sunteți mai scundă.

Luată prin surprindere, Alma se fâstâci pentru o clipă.

Guran se strâmbă scârbit. „Ce pramatie onctuoasă! Când are nevoie de cineva îl lingusește fără rușine. După aceea, nici nu-l mai bagă în seamă. Iar dacă îl calcă pe bățături, praf îl face.”

Duse din nou paharul la gură.

Miron se trezește brusc și se uită în jur cu mirare. Îi trebuie câteva clipe ca să se dumirească unde se află – într-o mașină, la pândă, în fața clădirii unei televiziuni.

— Am tras un somn pe cinste.

— Ai dormit o jumătate de oră.

— Numai atât?, oftează el și-și toarnă din nou cafea din termos în paharul de plastic pe care îl lăsase pe bord. Tot nu vrei?

— Nu.

— Cum naiba rezști?

Nu-i răspund. Mă plictisesc de moarte. Iar până la sfârșitul emisiunii mai e destul timp. Doamne! Dacă aș număra orele pe care le-am petrecut ținând sub observație cine știe ce obiectiv, s-ar aduna ani. Ani iroșiți, pe care alții i-au folosit citind, uitându-se la filme, plimbându-se prin parcuri, cu fete...

— Domnule Baldovin, vi se pare firesc să vă aflați la emisiunea asta?

„Analistul neamului” își potrivește nodul de la cravată, creând impresia că vrea să câștige răgaz pentru a da un răspuns cât mai potrivit.

— De ce nu? Destinul meu e clar guvernat de noroc. Mi-am ales o meserie care îmi place, am cunoscut succese... Dar ar fi o greșeală să pun totul pe seama norocului. A fost vorba și de multă muncă. Numai așa am ajuns în poziția mea de azi. Stimat, cunoscut, bogat... Având un cuvânt de spus în societatea noastră...

Guran se strâmbă din nou. „Semeț mai ești! Pramatia dracului! Cum suportă pământul o lighioană ca tine care s-a înălțat călcând pe cadavre! N-a fost om de afaceri important pe care să nu-l fi șantajat. Dar și ăia niște dobitoci! Ar fi trebuit să-l dea de mult în gât. N-au avut curaj – aveau prea multe bube în cap. Nici Alma n-are curaj să-i pună o întrebare despre asta.”

Alma era numai zâmbet când i se adresă lui Baldovin:

— Știți, circulă tot soiul de zvonuri...

— Ce zvonuri?, zise cu nepăsare Baldovin.

— Unii zic pe la colțuri că v-ați făcut averea prin șantaj. Nu m-aștept să recunoașteți o astfel de acuzație și nu-i rostul acestei emisiuni să despartă albul de negru, bobul bun de neghină. Dar de unde credeți că s-au ivit zvonurile astea?

Baldovin nu se așteptase la o astfel de întrebare pusă în direct și de-a dreptul. De obicei, emisiunea Almei era o succesiune de momente încântătoare, care nu dădeau nimănui bătaie de cap, și doar pe gospodine le emoționau până la lacrimi. Ziaristului i se bulbucară ochii, însă reuși să se abțină să sară de pe scaun și să plece furios acasă. O dădu pe glumă:

— Aha! Șantajul și etajul. În cazul ăsta, eu sunt mic de tot. Vila mea n-are decât un etaj.

Alma era însă neîndurătoare – ce-o apucase? Se săturase să mai apară ca o găsculiță fără nimic în cap?

— Deci, cum rămâne cu zvonurile astea?

— Niște prostii, domnișoară, niște prostii. Invidia. Chestia aia cu capra vecinului. Popor nenorocit – la nimeni nu mai există proverbul ăsta. De ce nu s-a plâns nimeni că l-am șantajat? Sunt o sumedenie de ziare și am destui dușmani în presă. S-ar fi găsit careva să publice o tâmpenie ca asta dacă ar fi fost măcar un dram de adevăr.

Vroia să arate că e sigur pe el, dar nu părea să se simtă în largul lui. Cu un gest nervos, își slăbi nodul de la cravată.

„Bravo, Alma! L-ai prins la înghesuială. Ai curaj. N-aș fi crezut, dar ai curaj.”

Guran sărise de pe canapea și se plimba agitat prin încăpere, pradă unei emoții puternice.

Miron e plictisit de moarte. Cască, se întinde.

— Mai durează?

Arunc o privire la ceas.

— Nu mai ține mult.

Momentele penibile fuseseră depășite. Baldovin era din nou numai lapte și miere. Se lansase acum într-o laudă deșănțată a tinerei generații.

— În tineri ne e nădejdea. Indiferent în ce domeniu se manifestă, ei reprezintă garanția unui viitor strălucit

pentru acest popor care va avea un cuvânt greu de spus nu numai pe continentul european, dar și la nivel planetar. În câțiva ani, întreaga lume va vorbi despre noi cu admirație.

„Doamne! Ce gargară!”

Lui Guran îi veni să închidă televizorul. Din fericire, Alma anunță sfârșitul emisiunii.

— Aplauze pentru domnul Miroslav Baldovin, care a fost alături de noi în această magnifică seară!

Trupa de dansatori năvăli pe platou și îi cuprinse pe cei doi într-un vârtej amețitor. Pe ecran începură să ruleze în viteză numele realizatorilor emisiunii. După aceea, asupra telespectatorilor se năpustiră spoturile publicitare.

Guran și-l închipui pe Baldovin cum îi mulțumește Almei fiindcă îl invitase, cum își scoate microfonul prins de reverul hainei, cum împarte zâmbete în dreapta și în stânga. Și-l imaginează și în cabina de machiaj, ștergându-și obrazul de pudră cu șervețele, năpustindu-se apoi pe trepte spre mașina parcată în fața televiziunii.

— Grăbește-te, grăbește-te!, zise el cu voce tare, de parcă ziaristul l-ar fi putut auzi. Grăbește-te, fiindcă te așteaptă o surpriză. Ai să vezi ce-o să te mai regrete tânăra generație pe care o ridici în slăvi.

— Echipa doi. Emisiunea s-a terminat. Ținta s-a pus în mișcare. Fiți pe fază, trebuie să apară din clipă în clipă.

Baldovin se ivește pe treptele din fața clădirii. Nu-l însoțește nimeni – arată grăbit. E gata să alunece pe o crustă de gheață dar, în ultima clipă, reușește să-și păstreze echilibrul. Nu m-ar mira să tragă o înjurătură – din câte știu e tare spurcat la gură.

— Echipa trei. Îl vedem! Nimeni suspect la orizont.

— Echipa unu. Și noi îl vedem. Nu porniți imediat. Lăsați-l să se urce în jeep și să se îndepărteze. Noi o luăm din loc primii. Mergeți în urma noastră. Nu trebuie să ne vadă. Speriem și vânatul, și vânătorul.

— Dar noi ce suntem?, întreabă nedumerit Miron.

— Hăitașii, amice, hăitașii. Aia de pe margine.

CAPITOLUL 23

Trofee

Baldovin rămase câteva clipe descumpănit – unde mi-a parcat tâmpitul ăla mașina? O găsi însă repede, cu cheile în contact. Se urcă la volan – de pe scaunul înalt al Nissan-ului domina împrejurimile. Porni motorul și se îndreptă spre ieșirea din parcare. Apăsă pe accelerație și, în câteva minute, ajunse la intersecția care preceda aeroportul Băneasa. Trecu pe roșu fără să se sinchisească, după ce se asigură că nu e în pericol să se ciocnească de o altă mașină. Avea o sută cincizeci la oră când depăși stația Lukoil aflată pe partea dreaptă. Drumul era liber la ora asta din noapte. Avea chef să asculte manele și, după ce puse un CD, dădu volumul aproape la maximum. Era mulțumit, emisiunea ieșise bine, chiar dacă fițoasa aia încercase să-l încurce cu zvonurile legate de șantajul pe care îl practica. Dacă șantajase pe cineva? Să fie Alma sănătoasă pe câți i-a pus cu botul pe labe și le-a luat banii! Doar nu-și închipuie cineva că se poate face altfel avere din presă. Dar el a fost întotdeauna prudent. N-a lăsat urme. Nu i-a atacat decât pe cei care n-aveau încotro și plăteau fără să crâcnească.

În mașină se făcuse cald. Baldovin se simțea din ce în ce mai bine, complet relaxat. Până la Corbeanca, unde își avea reședința – mai avea și alte vile și apartamente, pe care le închiria pe bani frumoși – nu mai era mult.

Îl las pe Baldovin să se îndepărteze și pe urmă pornesc și eu mașina. Când să ieșim din parcare, suntem gata să ne ciocnim de echipajul televiziunii care s-a întors din misiune. Șoferul lasă jos geamul din dreptul lui și-mi strigă dulce:

— Cască ochii, boule!

N-așteaptă să-i răspund și o ia din loc.

Miron apucă totuși să-i arate degetul mijlociu ridicat.

— I-am luat numărul. Când i-o fi lumea mai dragă și-i arde pipota să ajungă undeva, o să-l opresc frumușel și o să-i cer actele la control. Să vezi ce amendă îi trag dacă nu are rovinietă plătită, sau nu-i sunt reglate farurile! O să mă țină minte toată viața. Hei! Unde dracu' a dispărut ăla?

Apăs pe accelerație și în curând zărim Nissan-ul în fața noastră. Miron oftează ușurat.

— Da' știu că gonește! Na! A trecut pe roșu.

— Trecem și noi pe roșu, n-avea grijă.

Fără să zică o vorbă, își pune centura. Cu mâna dreaptă se încleștează de mânerul de pe portieră. După încă un kilometru exclamă:

— ăsta nu-i zdravăn la scufiță! La anii lui aleargă de parcă e la raliu!

Trecem prin Otopeni ca fulgerul. Sunt atent totuși să nu mă apropiu prea tare de Nissan. Din când în când mă uit și în oglinda retrovizoare – colegii noștri bagă și ei cărbuni în urma noastră.

Ieșim din Otopeni, dar nu aprind faza mare. De o parte și de alta a șoselei se zăresc mormane de zăpadă, ca niște parapeți ridicați ca să ne ferească de vreo armată invadatoare dinspre câmpie. Pe cer nu se vede nicio stea.

Guran nu-și găsea locul. „Oare pe unde-o fi acum?” Își mai turnă un pahar de whisky. Nu-i stătea în fire să-și trădeze emoțiile, dar de data asta era neliniștit. „Dacă planul dă greș? E drept, de data asta e ceva ieșit din comun, s-ar putea ca schema să nu funcționeze. Ba nu. De ce să nu iasă? Trebuia să aibă încredere.” Luă o carte la întâmplare din raft, dar o puse la loc, fără să se uite măcar la titlu.

Mai avea puțin și o lua la stânga, pe drumul care ducea în „Paradisul verde”, unde îl aștepta ultima sa cucerire – o jună care înțeleșese rapid că o ascensiune spectaculoasă și eficientă în presă presupunea și trecerea prin paturile mahărilor care o stăpâneau. Se uită în oglinda retrovizoare – de la o vreme, îl sâcăia prezența în

urma lui a unei mașini care circula cu faza mică și păstra o aceeași distanță față de el. „Doar n-o fi criminalul care vine să-mi ia scalpul după ce am fost la emisiunea Almei!”, pufni el cu dispreț. Apăsă și mai mult pe accelerație, ca să-și piardă eventualul urmăritor. Se uită din nou în oglinda retrovizoare. Pe moment nu înțelege nimic. Apoi scoase un urlet de groază și luă mâinile de pe volan. Din oglindă îl așteptau niște ochi fixați pe cel mai urât cap pe care îl văzuse vreodată.

— Hei! Ce face ăsta?

Nissan-ul nu-și încetinise viteza, dar începuse să meargă în zig-zag – noroc că din față nu venea nimeni.

— A derapat!

— Sau o fi adormit la volan!

Accelerez, deși nu văd cum l-aș putea ajuta pe Baldovin. Nissan-ul își continuă drumul în zig-zag, până când o ia definitiv la stânga, se izbește de un stâlp de beton și se răstoarnă, urcând puțin pe un dâmb de zăpadă și revenind apoi în șosea, încremenind ca un morman de fiare. Într-o clipă suntem lângă el.

— Repede! Vezi dacă a scăpat cu viață.

Parbrizul s-a făcut fărâme. O roată continuă să se învârtă în gol. Ne aplecăm și-l zărim pe Baldovin cu ochii deschiși care nu mai văd nimic. Bărbia îi e în piept. După toate aparențele, și-a rupt gâtul.

Între timp au sosit și colegii noștri.

— Sparge geamul!, îi zic eu lui Miron. Iar celorlalți: Chemați o echipă de descarcerare!

Miron a găsit un levier în mașina noastră și sparge geamul. Grija lui de a nu-l răni cu cioburi pe Baldovin e inutilă – când îl controlez nu-i mai simt pulsul. Portierele sunt zdrobite – n-avem cum să-l scoatem cu mijloacele noastre.

— O fi avut un atac de cord?

Posibil. Dar atunci de ce are pe chip întipărită o expresie de groază, de parcă ar fi zărit o ființă dintr-o altă lume?

Lângă noi au oprit niște cetățeni care se îndreaptă spre București.

— Ce s-a întâmplat?

— Fă pași, neamule! N-ai la ce căsca gura.

Individul se burzuluiește:
— Cine mama mă-tii te crezi?
Miron îi bagă o legitimație sub nas.
— Asta mă cred! Hai! Șterge-o până când nu mă
înfurii mai mult.

De-abia în zori Baldovin e scos din mașină și luat de către o ambulanță. Nissan-ul e ridicat pe o platformă și dus la un service pentru un control amănunțit, care să stabilească dacă a fost vreo defecțiune tehnică. Dacă vreunul dintre mulții inși pe care i-a șantajat i-a umblat la mașină și i-o fi slăbit vreun șurub? Nimic nu e exclus.

Nu pusese geană pe geană toată noaptea. Rămăsese cu televizorul deschis, mutând de pe un canal pe altul. Radioul rămăsese și el în funcțiune. Dar de-abia la ora șapte știrea fu lansată în eter de un post particular de radio.

— Cunoscutul gazetar Miroslav Baldovin a încetat din viață în urma unui accident de mașină petrecut pe șoseaua București-Ploiești. După ce fusese prezent la *Steaua norocului*, ziaristul se îndrepta cu mașina spre vila sa aflată în „Paradisul verde”. Cauzele accidentului nu sunt cunoscute. Se presupune că...

Respirând ușurat, Guran închise și televizorul și radioul, mai luă un gât de whisky și se culcă.

Miron intră precipitat în biroul nostru.
— Vin de la service!
— Bravo! Ia loc. Un ceai? O cafea?
— N-am chef! E groasă rău!
Îl privesc întrebător. Se așază pe un scaun.
— Ucigașul în serie a lovit din nou!
— Unde? La service?
— Pe dracu' la service!
Încep să mă înfurii și eu.

— Ce-ar fi să te potolești și să spui limpede ce ai de spus?

Îmi aruncă o privire cruntă.

— Mi-am pierdut câteva ore cu expertiza aia tehnică. Mașina n-are nimic. Mă rog, o să mai facă niște teste, dar opinia generală e că nimeni n-a umblat la ea.

— Foarte bine. De ce ești atunci așa de agitat?

— Cum naiba să nu fiu agitat? Au scos totul din Nissan.

— Așa se face.

— Așa se face. Tot ce-au găsit au pus pe o masă la care la început nu m-am uitat.

— Apoi, te-ai uitat.

— Da. Și știi ce-am văzut printre lucrurile alea?

— Ce?

— N-o să-ți vină să crezi, dar am zărit un ceas și o curea care nu-i aparțineau lui Baldovin. Cureaua lui Mazilescu și Rolex-ul lui Dragobei. Cureaua avea pe cataramă o monogramă – un TM.

Tresar.

— Iisuse!

— Eu am zis „Drace!”

— Unde erau ceasul și cureaua?

— În torpedou.

— E clar, ucigașul a lovit din nou. Cum naiba?

Telefonul începe să sune. O clipă îmi vine să nu răspund. Ridic totuși în silă receptorul.

— Luca Pinte la telefon.

Ascult în tăcere. Probabil că m-am albit la față, fiindcă Miron se uită la mine cu îngrijorare. Las receptorul în furcă – mâna a început să-mi tremure.

— Ce mai e? Cine te-a sunat?

— De la Morgă. Baldovin n-a adormit la volan. Nici n-a făcut infarct. A murit din altă cauză.

— Care?

— L-a mușcat un șarpe.

CAPITOLUL 24

Casa de bătrâni

N-a trebuit să caute multă vreme. L-au găsit chircit într-un troian. Înghețat bocnă. Mort de-a binelea. Avea forma unui baston de sticlă. Acum își doarme somnul de veci într-o pungă transparentă de păstrat probe. Pare o jucărie inofensivă de plastic, dintre acelea care se vând copiilor pe la târguri. Totuși, Miron îi aruncă din când în când priviri neliniștite.

— Asta e o cobră?

— Fără doar și poate. Nu-i vezi capul turtit?

— Și chiar nu mai mișcă? Dacă doar o face pe moarta?

— Fii fără grijă.

— M-aș simți mai bine dacă n-ar mai fi în biroul nostru.

— Te cred.

— E chiar cel mai veninos șarpe din lume?

— Așa se spune.

Miron continuă să fie agitat.

— Am văzut la circ cucoane care-și înfășoară jivine de astea pe trup. Și n-au decât un bikini pe ele. Scârboasă chestie! Pe o damă de asta n-aș mai lua-o în veci în brațe.

Colegul nostru Pamfil e cel care a găsit șarpele. Așteaptă în picioare și se uită întrebător la mine. Nările nasului său borcănat freamătă – colegul nostru de-abia așteaptă să îndeplinească niște ordine clare și precise.

— Pamfile, caută adrese de colecționari de șerpi. Pe internet, în *Pagini aurii...* Împreună cu Miron ia-i la telefon și întreabă-i dacă au vândut cuiva o cobră în ultima vreme. Sau dacă le-a fost furată. Sau, pur și simplu le-a dispărut.

Pamfil iese în viteză.

Miron e siderat.

— Cum? Unii colecționează așa ceva?

— Ba bine că nu! Se scot bani frumoși din vânzarea lor.

— Numai un sonat poate să țină în casă lighioane de astea, să le pună de mâncare într-un blid, să le dea apă...

Oare le scot și la plimbare cu zgarda la gât?

— Mai știi? Eu o să dau un telefon la Muzeul Antipa.

Nu mai e nevoie. Nu trec decât vreo zece minute și Pamfil intră val-vârtej pe ușă. E mai lat în umeri decât Miron. Iar glasul lui e bubuitor ca un tunet.

— Celor de la Antipa le-a dispărut un șarpe.

Sar de pe scaun.

— Miroane! Haide cu mine!

Intrase în muzeu cu vreo două ore înainte de închiderea lui. Își luase un bilet și se amestecase printre vizitatori. Cei mai mulți erau elevi organizați în grupuri conduse de către profesorii lor, care le ofereau explicații, sau copii însoțiți de către părinți care își etalau cunoștințele în fața odraslelor. Din când în când exclamațiile lor de uimire se auzeau prin sălile cu exponate. El trecuse fără grabă prin fața vitrinelor cu insecte multicolore, cu borcane în care erau broaște de pe toate continentele, admirase scheletul lui *Deinotherium gigantissimum* – înalt de peste patru metri și mai lung de trei, constituia un punct de atracție –, se uitase la urșii și lupii împăiați, la hărțile care marcau răspândirea speciilor pe Glob. În același timp, privise atent în toate colțurile și nu descoperise nicio cameră de supraveghere. Când paznicii anunțaseră ora închiderii, se strecurase într-o boxă unde erau depozitate măhuri și alte ustensile necesare pentru curățenie. Rămăsese acolo două ore, încercând să nu se demaște prin niciun zgomot. Când nu mai auzise nimic, ieșise cu precauție din ascunzătoarea lui. Sălile erau luminate anemic pe timpul nopții. Își dezmoțise oasele și se plimbase prin încăperi încă o dată, ca un vizitator privilegiat căruia i se face favoarea de a fi lăsat singur să se încânte de comorile strânse în zeci de ani. Mersese și la demisol, și la parter, și la etaj. Părea să nu aibă o țintă precisă. Nu-i era somn, și când i se făcuse foame, mâncase două sandviciuri pe care le avea într-o geantă de piele.

De-abia spre dimineață se oprise în fața unei vitrine unde ochise o cobră, un exemplar de mărime medie. Ridicase geamul; cu o mână pe care își trăsese o mănușă de cauciuc înșfăcase rapid reptila și o pusese în geantă.

Lighioana se zbătuse doar la început. Când s-a apropiat ora la care veneau femeile la curățenie, intrase într-o altă boxă, complet goală, pe care o descoperise în timpul plimbărilor sale nocturne. De-acolo auzise sporovăiala femeilor care trânteau găleți, spălau pe jos, ștergeau praful. La un moment dat, larma lor încetase. Liniștea nu dură mult. În curând, se auziră glasuri de copii – ușile muzeului se deschiseseră. Mai așteptă un timp și ieși cu precauție, clipind orbit de lumină. Nimeni nu-l luă în seamă. Nu plecă imediat. Mai zăbovi prin fața vitrinelor, ca și cum le vedea pentru prima oară. De-abia după vreo oră părăsi muzeul, purtând într-o mână geanta de piele.

Directorul e plecat în străinătate și în fața noastră stă cătrănit administratorul muzeului.

— Nu știu cum s-a întâmplat una ca asta! Așa ceva n-am mai pățit... De când e muzeul nu ne-a dispărut niciun exponat. Doar la cutremurul din 77 am avut probleme.

— Totul are un început, îl consolează Miron.

Bărbatul durduliu și scund, îmbrăcat într-un costum prea strâmt pentru el, e vizibil afectat.

— Mamă! Ce tevatură o să iasă! Când vor afla ziarele, arșice ne fac!

Încerc să-l liniștesc – am nevoie de răspunsuri limpezi la întrebările mele.

— Când v-ați dat seama că șarpele a dispărut?

— Azi. După ce ne-a sunat cineva de la poliție și ne-a întrebat dacă nu ne lipsește ceva din expoziția de reptile pe care am deschis-o de curând.

Adaugă cu mândrie.

— Un mare succes! Imediat mi-am luat oamenii și am cercetat vitrină cu vitrină. Așa am descoperit furtul. Cine naiba are nevoie de o cobră? Nici măcar nu era un exemplar rar. E drept, unii colecționari sunt maniaci, dacă nu au în terariul lor nu știu ce specie, sunt bolnavi.

Nu-i spun la ce-a servit exemplarul care nu e rar – vestea l-ar năuci și mai mult.

— Cum asigurați paza pe timpul nopții?

— Muzeul se închide la orele 18. Mai rămâne un paznic doar la intrarea laterală, destinată personalului.

— Și nu e organizat un control de rutină prin încăperi? Adică nu mai trece nimeni, la intervale de timp, să vadă ce se petrece prin sălile astea? Cum să-i spun? Un rond de noapte?

— La ce-ar fi nevoie? Nu se întâmplă niciodată nimic. Doar n-or s-o ia la sănătoasa scheletele astea. De altfel, nici n-avem fonduri să ținem o armată de oameni.

Dă neputincios din umeri.

— Camere de supraveghere aveți?

Se învionează.

— Avem una la intrarea din față. Dacă vrea cineva să forțeze ușa, paznicul de la intrarea laterală l-ar vedea pe monitorul lui.

— Și n-a văzut pe nimeni?

— În nicio noapte n-a urcat nimeni nici măcar pe treptele de la intrare. Cum naiba o fi pătruns? Ferestrele sunt zăbrelete, nu s-a atins nimeni de ele.

— Dar dacă paznicul a adormit?

— Exclus! E un om serios, e de multă vreme la noi. Iar ușa n-are niciun semn că ar fi fost forțată.

— Dar dacă pur și simplu l-a lăsat să intre? I-o fi dat hoțul niște bani.

Întrebarea lui Miron îl scoate din sărite pe administrator.

— Pur și simplu așa ceva nu e posibil! Nu-și riscă nimeni slujba pentru o chestie ca asta, mai ales când mai are doar câțiva ani până la pensie.

E foc de supărare. E momentul să intervin.

— Camera de supraveghere funcționează și ziua?

— Da.

— Se fac și înregistrări?

— Le păstrăm o săptămână.

Bingo! Poate avem o șansă.

— Am vrea să ne uităm și noi la ele.

— De ce nu?

După ce casa arsese din temelii, autoritățile îl plasaseră pe băiat într-un centru de triere până când se terminase ancheta. Aceasta stabilise că focul izbucnise accidental, din pricina tatălui beat. Din centrul acela fusese dus la un orfelinat. O vreme, nu avusese nicio știre despre mama lui. Într-o duminică, însă, unul dintre

profesorii care îl simpatizau îl urcase în Dacia lui și îl dusesese în Capitală. Căutaseră îndelung strada pe care se găsea un cămin de bătrâni. Intraseră amândoi pe poarta de fier și se pomeniseră într-o grădină bine îngrijită, cu alei care duceau la o casă veche, în foarte bună stare. Pe alei erau bănci pe care se odihneau oameni în vârstă, îmbrăcați în halate uzate de atâta spălare. Unii dintre ei stăteau în cărucioare. Cei mai valizi le puneau singuri în mișcare, altele erau împinse de către surori medicale sau rude. Într-un astfel de cărucior o descoperise pe mama lui. Nu se schimbase prea mult, era tot puținică la trup, cu ochii mult în fundul capului. Se repezise la ea s-o îmbrățișeze strigând cu glasul înecat de emoție:

— Mamă!

Femeia nu-i răspunse nimic. Îi aruncase doar în treacăt o privire și apoi rămase absorbită de gândurile ei.

Sora care o scosese la aer îl lămurise:

— Ești fiul ei? N-am știut că are vreo rudă. Nu recunoaște pe nimeni. Nu vorbește cu nimeni. Nu se vaită și nu cere nimic. Zace acolo unde o pui.

— Mamă!

Nici de data asta nu primise niciun răspuns. Începuse să plângă.

— Și-a pierdut mințile?

Sora dăduse din umeri.

— Doctorii știu mai multe. A văzut probabil ceva îngrozitor, care a amuțit-o și a purtat-o într-o altă lume, fără legătură cu lumea noastră.

Plecaseră de la cămin după mai multe ore, după ce se convinsese că e îngrijită bine – se întâmplase ca aici să fie oameni cumsecade, nu ca alții de la alte cămine, care pur și simplu își băteau joc de bătrâni. De altfel, și el avusese noroc cu orfelinatul lui, chiar dacă nu primea multe fonduri, acesta era administrat de oameni de treabă, care nu furau din alimentele copiilor, nu-i băteau și încercau să-i învețe o brumă de carte. De atunci, în fiecare duminică, se dusesse la căminul acela de bătrâni, își plimbase mama cu căruciorul. Dacă ploua, stătea în camera ei pe care o împărțea cu o altă persoană în vârstă, aflată într-o stare și mai gravă ca a ei. O spăla, o îmbrăca în haine curate, îi schimba așternutul. Îi vorbea tot timpul, dar nu primea niciun răspuns. Lui însă nu-i păsa – o îngrijea în continuare, sperând la o minune care

s-o vindece. Chiar și după ce plecase de la orfelinatul acela – o vreme lucrase acolo ca om bun la toate, primind în schimb îmbrăcăminte, adăpost, mâncare, ba și câțiva bănuți – nu era duminică în care să nu se ducă să-și vadă mama, pe vreme rea sau bună.

CAPITOLUL 25

Greșeală neforțată

Telefoanele sunau de mai multe ore, încă din zori. Se auziseră de câteva ori și noaptea. Alma însă nu răspundea nici la mobil, nu ridică nici receptorul telefonului fix. Ar fi putut să le închidă soneriile, însă apelurile acelea reprezentau o legătură cu lumea. Se simțea mai puțin singură, mai protejată. Cineva dorea să-i vorbească, cineva dorea să afle cum se mai simte, cineva dorea s-o îmbărbăteze. Dar n-avea puterea să stea de vorbă cu nimeni. Ce să spună? Ce s-audă? Se plimba fără țintă prin încăperile casei sale, se mai așeza într-un fotoliu sau se uita pe fereastră – poate că iarna asta se va sfârși până la urmă. Era înnebunită. Moartea lui Baldovin o scosese din minți. Paharul se umpluse. Simțea că mai mult nu putea suporta. Izbucni în plâns. Hohoti cu fața în mâini, ca la grădiniță, când i se strica vreo jucărie, sau nu i se satisfăcea un capriciu oarecare. Și brusc, fără să priceapă nici ea nimic, se porni să râdă fără să aibă vreun motiv. „Îmi pierd mințile. Mai am puțin și sunt bună de pus în cămașă de forță. Cu ce-am greșit, Doamne, de mă pedepsești în halul ăsta? Nu sunt mai rea ca alții.” Își luă din bucătărie un pahar cu apă. Îl bău și îl umplu din nou. Apoi deschise un sertar și scoase o cutie cu somnifere. „Ce-ar fi să iau un pumn de pastile? Aș scăpa de toate necazurile. Ce s-ar mai bucura dușmanii mei! Dar ce are individul ăla cu mine? Ce rău i-am făcut? Unde vrea să ajungă? Bun, n-o să mai fac emisiunea asta. O să pornesc un alt proiect sau poate că mă las de televiziune. Dar o să înceteze omorurile ăstea înspăimântătoare? Ucigașul parcă ar face parte dintr-o sectă, cu fiecare crimă vrea să spună ceva, asasinează ca și cum ar îndeplini un ritual. Ce anume vrea să demonstreze? Nimeni nu înțelege nimic.” Își aduse aminte de Baldovin. „Doamne! Ce moarte groaznică a avut nenorocitul! Mușcat de un șarpe! În propria lui mașină! Criminalul acesta nu-i un nebun care ucide cum îi e mai la îndemână. Nu. Acționează după un plan bine întocmit. De fiecare dată procedează în alt fel, din ce în ce mai ciudat, mai sofisticat. Dar de ce-și alege

ca victime invitații mei?” Înghiți, totuși, o singură pastilă. Așteptând să-și facă efectul, se așează în fața calculatorului ca să-și citească mesajele primite. Unele erau de încurajare și o îndemneau să nu renunțe la emisiune, fiindcă n-are nicio vină. „Depășește momentul, Alma!” Altele însă erau de o grosolănie inimaginabilă, pline de acuzații aiuritoare, de cuvinte imposibil de reprodus. „Oare există printre ele și vreun mesaj de la criminal? N-aș crede. S-ar expune prea mult. Ar fi destul să se afle de unde trimite mesajele și ar fi prins în capcană. De aceea a preferat să-mi trimită bilețele din localități diferite – nu i se poate lua urma. Chiar! N-am mai primit de multă vreme niciun semn de la el. Dar nici că duc dorul altui bilet!” Somnul întârzia să-i vină, așa că mai luă o pastilă și continuă să cotrobăie prin poșta electronică. Așa descoperi istoria băiatului care își îngrija mama aflată la azil. Își dădu imediat seama că e o continuare a poveștii pe care o citise cu câteva zile mai înainte. Același stil, aceeași durere comunicată în cuvinte simple. Cine știe, poate că e vorba de un talent în devenire, însă nu ea e în măsură să-i dea sfaturi în privința scrisului anonimului cu veleități literare. După ce termină lectura, șterse mesajul, la fel cum procedase și cu cel anterior. În sfârșit, se mai liniștise, o biruise și somnul, așa că închise calculatorul, trase draperiile și, deși era doar patru după-amiaza, se urcă în pat și adormi imediat.

Miron e furios – dar asta nu mai miră de mult pe nimeni. Nici măcar pe cei trei portari de la intrarea personalului în Muzeul Antipa. Au asistat și ei, potrivit programului lor – lucrează în ture – la vizionarea înregistrărilor făcute de camera de supraveghere de la intrarea principală în muzeu.

— Mi-e somn, înțelegi, mi-e somn! Și mi s-a acrit să mă holbez la monitorul ăsta și să tot văd cum ies și intră diverși indivizi, mai mult sau mai puțin dubioși. De fapt, cel mai suspect mi s-a părut un puștan care i-a șparlit unui coleg batonul de ciocolată din rucsac. Pe ăsta aș paria eu că a luat și șarpele.

— Nu uita că puștiul a făcut o glumă. Ai văzut doar că i-a înapoiat prietenului său ciocolata. Până la urmă au

împărțit-o frățește.

Prin holul în care ne aflăm se perindă muzeografi, personalul administrativ, curieri care poartă corespondența. Toți aruncă priviri curioase spre noi – doi civili care se chiorăsc la chipurile de pe un ecran, comentând în ciudați ceea ce văd.

— Așa n-ajungem nicăieri, punctează partenerul meu. Pierdere de vreme. Hai acasă.

Are dreptate. Dar, înainte de a mă da bătut, vreau să mai fac o încercare. N-apuc să-i spun lui Miron ce am de gând fiindcă îmi sună mobilul.

— Da.

Ascult impasibil, spre disperarea colegului meu, care ar vrea să-mi citească pe chip vreo reacție din care să poată desluși ce s-a mai întâmplat.

— Ei?, zice el nerăbdător, după ce îmi pun mobilul în buzunar. Cine-a fost? Ce s-a mai întâmplat?

— Pamfil.

— Ce-a vrut?, întreabă Miron cu arțag – nu-l vede cu ochi buni pe Pamfil, îl învinge întotdeauna la skandenberg.

— S-a dus la televiziunea unde lucrează Alma. A discutat cu cei de la pază. În seara în care Baldovin a fost acolo, niciunul dintre angajații televiziunii nu i-a parcat mașina.

Miron sare de pe scaun.

— Nu se poate!

— Uite că se poate!

— Asta înseamnă că...

Înfiorat de concluzia la care ajunge, nu-și mai continuă vorba.

— Asta înseamnă că insul cu lopata, individul care i-a parcat mașina marelui gazetar i-a pus cobra aia nenorocită în jeep.

— Așa că...

Iar nu-și duce vorba până la capăt.

— Așa că l-am avut lângă noi pe ucigaș și l-am scăpat printre degete. Nea dus de nas într-un mod genial.

— Îmi vine să-mi dau palme!

— Și mai făceam și considerații legate de hărnicia poporului român...

— Nu mai spune faza asta nimănui. Ajungem de râsul secției. Parcă îl și aud pe Pamfil hlizindu-se cu gura până la urechi.

— Așa a fost să fie. A fost mai deștept ca noi. Dar o să vedem până la urmă care pe care.

Portarul de serviciu se interesează pe un ton mios:

— Domnii vor să mai vadă o dată înregistrarea?

Miron e gata să urle un „Nu” din toți rărunchii, dar intervin la timp.

— Da.

— Ești nebun! Eu nu mă mai uit la nimic.

— Ba ai să te uiți. Pentru că mi-a venit o idee. Dacă nu suna telefonul, ți-o spuneam mai de mult.

— Ce idee?

— Până acum am procedat haotic.

— Mie-mi spui?

— Prin fața noastră au defilat niște chipuri și noi am mers pe ghicite, am bâjbâit, încercând să descoperim vreun suspect. De data asta o să procedăm în alt fel.

— Cum?

— Ne uităm la înregistrare și îi notăm pe toți cei care intră în muzeu. După aceea, vedem dacă toate persoanele pe care le-am notat au ieșit.

Miron manifestă o brumă de interes. E încă neîncrezător.

— Crezi că individul a rămas peste noapte înăuntru?

— E o posibilitate. Nu bag mâna în foc, dar poate ține.

— Și cum aflăm că a ieșit?

— Din înregistrarea de a doua zi, deșteptule!

— Aha!

Partenerul meu e tot mai cucerit de idee.

— Unde-i nea Caisă ăla? Până adineaori a stat în sufletul nostru, de-am aflat și ce-a mâncat la prânz. Acu' ia-l de unde nu-i! Am văzut un automat de cafea pe un coridor. Hei! Ia banii ăștia și adu-ne două cafele. Repede, până nu adorm!

Portarul ne servește cafelele ca un chelner stilat, fără să țină cont că lichidul fierbinte e în pahare de plastic:

— Pofțiți!

Ideea mea poate o fi bună la ceva, dar e greu de realizat. Mai trebuie încă două cafele până când Miron răsuflă ușurat:

— Nu știu ce părere ai tu, dar eu pe individul ăsta nu l-am văzut ieșind.

Am lucrat separat, pentru a ne putea confrunța concluziile.

— Ai dreptate, Miroane! Țsta a rămas peste noapte în muzeu.

E vorba de un tip cu statură athletică, îmbrăcat într-o scurtă de piele îmblănită.

— Din păcate, nu-l vedem prea bine la față.

— Așa e. Hai să vedem înregistrarea de a doua zi.

De data asta, fiindcă știm ce căutăm, lucrurile merg mai ușor.

— Uite-l! A dracului pramatie! A ieșit la vreo oră după deschiderea muzeului.

Miron continuă pe un ton admirativ:

— Mare curaj! Cum să înnoptezi de unul singur printre urși împăiați și schelete de mastodonți? Și printre reptile vii? Eu unul m-aș fi dus direct la balamuc dacă aș fi fost în locul lui. Uite, în cadrul ăsta îl vedem bine de tot. Te-am prins, nenicule, de-acum nu mai scapi! Al nostru ești!

Într-adevăr, într-unul dintre cadre, chipul bărbatului cu scurtă de piele se deslușește impecabil. Un chip cioplit parcă în piatră. Un chip care îmi aduce aminte de cineva. De cine anume?

— Dăm fotografia la ziare și la televiziuni și am pus mâna pe el. A făcut o greșeală neforțată. Nu și-a închipuit că doi tembeli vor compara înregistrările din două zile. O fi el deștept, dar nici noi nu suntem veniți cu pluta!

— Nu așa, Miroane! Stai blând! Sperii vânatul. Mai întâi o să verificăm dacă nu cumva îl avem în baza noastră de date. Ai uitat ce-a spus Adina?

— Ce-a spus?

— Are impresia că individul ăsta a ucis și mai înainte. Trebuie să facem niște cercetări preliminare înainte de a-l da în urmărire pe țară. Mai ales că n-avem nicio dovadă împotriva lui. Nu e bine să facem valuri.

— Cum așa? Doar a rămas peste noapte în muzeu.

— Așa e. Dar poate să susțină că a fost închis din greșeală, că n-are nimic de-a face cu furtul cobrei. Înregistrarea pe care o avem ne arată doar bustul lui. Nu știm dacă ținea ceva în mâini, o geantă sau o sacoșă în care să transporte șarpele. Încă o dată zic, nu e bine să ne pripim.

Miron s-a dezumflat:

— Și eu care credeam că am rezolvat cazul!

— E posibil să-l fi rezolvat. Dar nu e nimic sigur. Niciun procuror n-o să-l acuze numai pe baza a ceea ce

avem până acum. Are nevoie de mai multe probe.

Vorbesc cu Miron, dar gândurile îmi zboară în altă parte. Ce chip ciudat are individul care a petrecut noaptea în muzeu! Și mi se pare și cunoscut. Nu mi-e foarte familiar, dar sunt aproape sigur că am mai dat cândva ochii cu figura lui. Unde naiba l-am mai văzut? În ce împrejurări?

CAPITOLUL 26

Bine lucrat!

Ar fi trebuit ca mass-media să se ocupe în cele mai mici detalii de moartea năprasnică a gazetarului Miroslav Baldovin. Era, la urma-urmei, un subiect de senzație, o întâmplare cu totul ieșită din comun – să moară cineva mușcat de un șarpe, în propria sa mașină, nu se întâmpla în fiecare zi. Nu se putea spune că ziarele, revistele, radiourile și televiziunile nu-i acordaseră atenție. Dar la ordinea zilei era un scandal legat de Loterie, cu mult mai spectaculos decât seria de crime a ucigașului enigmatic, deoarece afecta viețile mai multor oameni. Un ziar bucureștean cu un tiraj modest venise cu o dezvăluire uluitoare: premiile uriașe care se acumulasă cam de trei-patru ori pe an, erau dirijate spre niște falși câștigători. Aceștia luau o mică parte din bani, sumele importante având o altă destinație – aceea de a acoperi cheltuieli legate de alegeri, sau de atragerea de către un partid a noi prozeliti, sau de a astupa gura unor adversari politici. După cum susținea ziarul cu pricina, practica aceasta se încetățenise de mai bine de un deceniu. Cea mai bună dovadă că lucrurile așa stăteau era statutul așa-zișilor câștigători, care nu trăiau mai spectaculos ca înainte de a fi intrat, chipurile, în posesia unor bogății fabuloase. De fapt, opinia publică era pregătită pentru izbucnirea acestui scandal, mulți întrebându-se cum de luni la rândul nu se câștiga marele premiu. Fuseseră consultați și matematicieni de prestigiu. Aceștia declaraseră că, potrivit calculului probabilităților, așa ceva era imposibil. Se făcuseră comparații și cu situația din anii anteriori, se studiasse și modul de funcționare a unor loterii străine. Din ziarul cu tiraj confidențial, cazul trecuse în paginile celor mai importante jurnale și, evident, nici radiourile, nici televiziunile nu rămăseseră mai prejos. Înghățat de marii rechini ai presei, cazul dezvăluisse o uriașă escrocherie, realizată cu o complicitate la vârf, fiecare guvernare folosindu-se de acest truc. Ziaristul de la publicația obscură refuzase să-și dezvăluie sursele. Fusesse dat în judecată de către directorul general al

Loteriei, dar gazetarul declarase că puțin îi pasă, deoarece avea probe zdrobitoare pe care avea să le prezinte în instanță. Într-unul dintre articolele sale strecurase aluzia că va putea aduce ca martor pe cineva care cunoaște la perfecție dedesubturile escrocheriei. Scandalul lua proporții, iar opinia publică se inflamase, cerând pedepsirea exemplară a vinovaților. În sinea mea mă îndoiam că se va petrece așa ceva – totul avea să fie mușamalizat ca și în alte ocazii.

Nouă însă ne convenea de minune că atenția era abătută în altă parte. Ancheta noastră înainta cu pași timizi, și aveam nevoie de liniște, nu să fim hărțuiți de ziaști. E drept, începuseră să se acumuleze indicii importante, dar nu apăruse încă nimic decisiv. Oricât am cercetat mii de fotografii din arhive, încercând să-l descoperim pe individul care rămăsese peste noapte în Muzeul Antipa, nu ajunsesem la niciun rezultat. Figura acestuia nu se afla în cartoteca noastră. Asta însemna că nu mai suferise nicio condamnare și nici nu fusese implicat în ceva fraudulos. Și totuși, de ce chipul său îmi era oarecum familiar? Cu ce prilej îl mai întâlnisem? Fusese suspect într-un alt caz și scăpase? Depusese mărturie la vreun proces la care asistasem? Sau îl întâlnisem dintr-o întâmplare la vreo sindrofie, în vreun restaurant? Oricât mă căzneau să-mi aduc aminte de unde îl știu, îmi era imposibil. Și totuși, nu doream încă să ofer presei fotografia lui. Ceva îmi spunea că dacă l-am căuta cu ajutorul mass-mediei, i-am pierde urma pentru totdeauna. Șeful nostru ne îmboldea să procedăm așa, dar eu încă nu eram convins că am fi acționat bine. Nu era zi în care să nu ne amenințe că ne ia cazul și ne trimite în patrulare. Îl înțelegeam, și eu în locul lui aș fi procedat la fel. Nici ceilalți colegi nu ne vedeau cu ochi buni – din pricina noastră toți erau muștruluiți din orice fleac. Doar Adina, specialistă noastră în psihologia crimei ne dădea dreptate.

— V-am spus: nu e un simplu ucigaș. E un tip teribil de complicat. Trebuie lucrat cu multă grijă. Dacă ar fi un nebun, nu i-ar păsa dacă ar afla că suntem pe urmele lui și a comis o greșală – prima, de altfel, mai importantă. Și-ar continua seria de asasinate cu aceeași dezinvoltură. Dar individul nostru n-are niciun chef să fie prins. E un om inteligent și inventiv. În aparență ne oferă unele indicii, dar ele nu duc nicăieri. Repet, până acum a făcut o

singură mare greșeală – a ignorat camera de supraveghere de la Muzeul Antipa. Dar cine și-ar fi închipuit că veți compara înregistrările din două zile diferite? Asta a fost o găselniță de geniu.

— De, zice fudul Miron, ne mai duce și pe noi bibilica. Nu suntem cu un IQ de mizerie, cum ne cred unii.

Deși ideea nu i-a aparținut, l-ar privi cu surprindere pe cel care l-ar trage de mânecă și i-ar mai reteza din trufie.

Pe mine mă îngrijorează totuși ceva.

— Mi-e teamă să nu facem noi o greșeală. Dacă insul care a înnoptat în muzeu nu-i cel pe care îl căutăm? Dacă ne concentrăm cercetările numai asupra lui, s-ar putea să dăm chix, să irosim timp prețios.

— E o posibilitate, recunoaște Adina. De aceea nu trebuie abandonate cercetările și în alte direcții.

Nu-i suflu o vorbă despre frământările mele legate de faptul că figura insului de la muzeu îmi pare cunoscută.

— În orice caz, individul are o inteligență peste medie, spune din nou Adina – astăzi poartă o fustă mini și cizme înalte, ca de muschetar. Dacă aș purta așa ceva în gerul de-afară, mi-ar clănțâni dinții de mi-ar sări plombele. Cum de nu rebegesc femeile într-o astfel de costumație e una dintre enigmele vieții mele.

— Tocmai de unul ca ăsta trebuia să avem parte, mormăie Miron. Nu putea să fie un prostovan?

Cineva ciocăne cu sfială la ușă.

— Intră!, zbiară partenerul meu care nu suportă eticheta – nu l-am văzut niciodată bătând la o ușă înainte de a intra într-o încăpere.

În birou își face apariția un individ încotoșmănat într-un „Alain Delon” jerpelit de atâta purtare. Își ține în mâini șapca îmblănită pe care o frământă, semn că e emoționat. Mărul lui Adam îi e mai proeminent decât la mulți oameni.

Fără să aștepte ca omul să apuce să zică o vorbă, Miron îl repede:

— Evidența populației e în biroul de alături!

— Bună ziua, domnule Tanacu. Vă rog să luați loc. Dacă vreți, puteți să vă scoateți haina. La noi e destul de cald.

Adina și Miron se uită la mine cu mirare.

— Domnul Tanacu este șofer de taxi. Se pare că în noaptea în care a fost răpit ministrul Dragobei l-a avut ca pasager pe presupusul asasin. L-am invitat ca să-i arăt niște fotografii. Poate că îi pare cunoscut vreun chip.

— Bine lucrat!, exclamă Miron. Mi-ai luat-o înainte, voiam să-ți propun să procedăm astfel.

Tocmai atunci se aude din nou o bătaie în ușă. Miron se abține cu greu să nu intervină în stilul lui caracteristic.

— Intră!, zic eu.

În cadrul ușii apare un individ care e și mai puțin în largul lui decât șoferul de taxi.

— Vă rog să mai așteptați câteva minute. O să vă chem imediat.

Adina și Miron nu zic nimic. Omul închide ușa în urma lui.

Tanacu s-a așezat pe un scaun în fața mea. Îi întind un album cu fotografii printre care se află și poza insului suspect de la muzeu.

— Recunoașteți pe cineva?

Tanacu și-a mai învins emoția. Răsfoiește cu atenție albumul. După ce trece de o anumită pagină, pricep că partida e pierdută. Colegii mei îmi citesc dezamăgirea pe chip. Tanacu se mai uită o dată la fotografii. Apoi închide albumul și dă neputincios din umeri:

— Nu recunosc pe nimeni. V-am spus, nu l-am văzut bine pe pasagerul meu. L-am privit numai prin oglinda retrovizoare, în întunericul din mașină. Poate fi oricare dintre cei din album, sau poate că nu e niciunul. De ce să bag la apă un om nevinovat?

— Chiar nimeni din album nu vă este cunoscut?

Se ridică de pe scaun. E vădit stânjenit.

— Îmi pare rău. Nu pot să vă ajut. Mai aveți nevoie de mine?

— Mulțumim, domnule Tanacu. Păstrăm legătura.

Îl conduc până la ușă. Din prag îi fac semn celui care așteaptă în picioare în hol și se uită la regulamentul de ordine interioară afișat pe un perete.

— Pofțiți!

Apoi, către Adina și Miron:

— Domnul Sile e angajat al cercului „Globus”. Și dânsul a avut „onoarea” să stea de vorbă câteva clipe cu individul pe care îl urmărim. Au stat față în față.

— Bine lucrat!, exclamă din nou Miron.

Dar nu mai zice că se gândise și el să-l convoace pe angajatul cercului.

Sile se așază pe scaunul eliberat de Tanacu. Îi întind și lui albumul. Îl ia cu evlavie, de parcă în el s-ar afla poze ale familiei sale. Se uită îndelung la fiecare fotografie. Parcă și-ar spune în gând: „Aici sunt bunicii, dincoace e nunta părinților, asta e de la botez...” Miron începe să-și piardă răbdarea. Dar tocmai când e pe punctul să izbucnească, angajatul cercului îmi întinde albumul cu o expresie de regret pe chip.

— Nu recunosc pe nimeni. N-are niciunul o cicatrice.

— Mai uitați-vă o dată! Mi-ați spus că individul are o privire pe care n-o s-o puteți uita așa ușor. Faceți abstracție de cicatrice.

Începe să dea din nou paginile la fel de încet. În cele din urmă se oprește la una dintre ele. Inima începe să-mi bată cu putere.

— Dacă ar fi vorba numai de privire, ochii insului ăsta au o uitătură ca a ăluia pe care l-am întâlnit la circ. Bagă groaza în tine. Brr! Și acum mă ia cu fiori când mi-aduc aminte de felul în care m-a atins.

Adina și Miron se uită peste umărul lui. Sunt dezamăgiți, dar nu zic nimic. E timpul să intervin.

— Mulțumesc! Dacă se mai ivește ceva, o să vă mai căutăm.

Sile se ridică de pe scaun. Înainte de a ieși, ține să adauge:

— Să știți că ăla e! Sunt ochii lui! Bag mâna în foc!

Îl împing ușurel pe ușă:

— Încă o dată, mii de mulțumiri!. Ne-ați fost de mare folos.

Colegii mei sunt intrigați.

— A identificat pe un altul, zice Miron. Înseamnă că insul de la muzeu iese din schemă?

— Nu iese din nicio schemă.

— Atunci care-i șpilul? Sunt doi ucigași? Unul stă de șase și celălalt omoară?

Am obosit. Nu știu ce-o să facem în continuare.

— Nu. Individul pe care ni l-a arătat Sile nu are nicio legătură cu ucigașul pe care îl urmărim. A dat ortul popii de vreo zece ani. Dacă vreți să știți, în viața lui a fost un blajin profesor de geografie.

— Măi să fie! Cu uitătura aia?

Mai întâi, Miron se miră, apoi izbucnește:

— Tonți martori mai avem! Am pierdut vremea cu ei!

Nu scapă prilejul ca să se dea din nou mare:

— De aia nici n-am vrut să-i convocăm. Am presimțit că nu e nicio sfârâială. Doi ciumeți. Auzi: bagă mâna în foc! Și-o arde de pomană. Pe urmă mai trebuie să-l ducem și la spital, cu arsuri de gradul trei...

CAPITOLUL 27

Dulcele gust al răzbunării

De multă vreme nu mai fusese atât de bucuros. Dacă se gândea bine, doar în copilărie mai cunoscuse clipe de o asemenea înălțare sufletească, atunci când se afla lângă mama lui, sau în orele de singurătate, printre jucăriile sale umile, pe care însă el le iubea și le ocrotea ca pe ochii din cap, inventând pentru ele cele mai năstrușnice jocuri. De aceea, alergatul lui de azi prin zăpada de pe stadion era mai vioi ca de obicei. „Unii îl numesc jogging. Îl practică pentru a da jos kilogramele care le prisosesc, sau pentru a-și menține condiția fizică. Mai au și căști în urechi, ca să asculte muzică. Niște imbecili. Eu alerg pentru a-mi pune ordine în gânduri.” Planurile i se îndeplineau unul după altul, cu o precizie de ceasornic. Până acum, din câte își dădea seama, nu comisese nicio eroare, și n-avea de ce să fie îngrijorat. Anchetatorii habar n-aveau cine e și ce e cu seria de crime care pusese pe jar Bucureștiul. Astfel de crime nu mai comisese nimeni, nicăieri, pe niciun meridian. În aparență, cineva ucidea într-un mod sofisticat și fără niciun mobil. Și nu lăsa nici urme care să-l incrimineze. E drept de la o vreme, presa nu-l mai avea în centrul atenției. Era un motiv de neliniște. Oare gazetarii căzuseră la pace cu polițiștii ca să-l lase uitării, și astfel să-i adoarmă vigilența? Aflaseră ceva important despre el și îl așteptau la cotitură ca să-l înhațe? Orice era posibil, însă era greu de crezut. Dar el n-avea să se lase atras în capcană. Va fi la fel de atent în tot ceea ce va face, astfel încât să nu se lase prins. Mai avea puțin și avea să-și ducă la îndeplinire proiectul. Un proiect grandios, cum n-a mai imaginat nimeni. După care se va retrage în singurătatea lui, ducându-și viața mai departe, într-o rutină desăvârșită, fără ca nimeni să bănuiască de ce a fost el în stare să facă în acest colț de Univers. Încă nu știa dacă avea să lase o scrisoare în care să-și istorisească faptele, astfel încât ele să fie cunoscute după moartea lui la adânci bătrâneți. Să le lase pentru totdeauna sub pecetea tainei și generații de criminaliști să se recunoască învinși, după ce

încercaseră zadarnic să le dea de cap? În același timp, i-ar fi plăcut să fie știut de o lume întreagă după dispariția sa. Să-i fie pomenit numele cu admirație, iar isprăvile să-i fie povestite și peste veacuri. Dar până atunci, nu asta era preocuparea lui principală. Încă nu-i venea să creadă ce noroc putea să aibă. Nici în visurile lui cele mai îndrăznețe nu se încumetase să conceapă un astfel de deznodământ, pe care și l-ar fi dorit, însă nu știa cum să ajungă la el. Un sfârșit firesc, cel mai logic cu putință, o încununare a tuturor eforturilor sale. Destinul îi oferise pe tavă victima perfectă pentru a încheia șirul de crime. Exact ca la un festin la care o gazdă mucalită păstrează pentru musafiri niște bucate îmbietoare, tocmai atunci când aceștia se pregătesc să se ridice de la masă. Cum să nu fie bucuros? Cum să nu creadă în continuare în steaua lui norocoasă?

Fericit, cu inima bătându-i nebunește în piept, făcu două ture de stadion în plus față de câte își programase. În ciuda aerului rece, fruntea îi era acoperită de broboane de transpirație, pe care nu le ștergea, cufundat în gânduri. Înainta pas după pas, neobosit, cu pieptul bombat, sigur pe el, de parcă la dispoziția lui s-ar fi aflat nu un stadion pustiu și înghețat, ci o întreagă planetă care îl urmărea cu suflarea tăiată și îl îmboldea să continue, aplaudându-l frenetic. În același timp, croia un alt plan de acțiune, potrivit cu noua turnură pe care o luaseră evenimentele. Totodată, simțea tot mai puternic și mai aproape dulcele gust al răzbunării, ca pe cel al unei licori rafinate.

Redactorul-șef al cotidianului *Real* era furibund. Tocmai încheiase o convorbire telefonică de o violență cum nu mai cunoscuse până atunci, în decursul căreia patronul ziarului îl amenințase că îl zboară dacă învinuirile aduse lui Caius Iftode, șeful Loteriei, nu se confirmau.

— Ce v-a apucat? Alt subiect mai picant nu mai găseați? Viața secretă a unei fufe îl interesează pe cititor mai mult decât Loteria lu' pește! De ce nu scrieți despre fotbaliștii care prizează „linii” prin discoteci, sau despre amețiții ăia de profesori care promovează fetișcanele cu probleme la învățătură numai dacă le trec prin pat? Dar ce să cer idei de la niște cioflingari!

Real avea un patron cu veleități de jurnalist. Nu era zi în care individul ăsta cu buzunarele doldora de bani dubioși și certat la cuțite cu gramatica, să nu se umfle în pene: „N-am eu timp, altfel v-aș arăta eu ce e aia gazetărie! Când pui mâna pe un individ care a călcat în străchini, îl urmărești chiar dacă se ascunde în gaură de șarpe. Îl faci să verse tot din el. Nu ierți nimic – nici muiere, nici părinți, nici copii!” De fapt, își crease propriul său ziar numai ca să aibă un instrument de atac împotriva oricui se lega de afacerile lui, deseori ciudate. Oricine încerca să afle ce bani învârtea – în realitate, nu era chiar atât de bogat pe cât lăsa să se înțeleagă că este – era bălăcărit ca la ușa cortului. *Real* era una dintre cele mai imunde fițuici care se putea găsi pe tarabele cu ziare. De obicei, patronului nu-i păsa de nimeni, dimpotrivă, se simțea în largul lui ori de câte ori era amenințat, amenințând la rândul lui, cu o violență greu de egalat, și îndemnându-și angajații să folosească limbajul cel mai frust cu putință. De data asta, ceva nu era în regulă dacă se inflamase în așa hal. Să-i fi fost Iftode partener de afaceri? Să-l fi avut cu ceva la mână? Nimic nu era exclus. Sau era un semn de cumintire datorat trecerii anilor?

— Dobitocu’ ăla a dat ziarul în judecată! Știi cât cere? Mai bine să nu știi! Dacă pierdem, ziarul se duce de râpă! Cu toții ne ducem de râpă! Vezi ce-a avut în cap tâmpitul tău de ziarist când ne-a băgat în rahatu’ ăsta!, urlase el, după care trântise receptorul în furcă.

La rândul lui, redactorul-șef țipase la secretară:

— Caută-l pe Matală! Adu-mi-l din pământ, din iarbă verde! Acum!

După care se lăsase, istovit, pe spătarul scaunului. Avea peste cincizeci de ani, era mic de statură, rotofei și chel ca în palmă. N-avusese nicio satisfacție în viață; ca redactor nu scrisese nici măcar un articol memorabil, cele două căsnicii pe care le înjghebase eșuaseră în mod lamentabil, singurul copil pe care îl avea îl socotea un ratat și nu catadicsea să-l vadă cu lunile. De câțiva ani conducea foaia asta fără nicio tragere de inimă. Privi în jur cu tristețe – la sfârșitul unei cariere lipsite de strălucire era înconjurat de obiectele umile, demodate ale unui birou strâmt, și de oameni mărunți, fără niciun orizont, buni numai să terfelească reputația altora.

De-abia după vreo oră Ionel Matală își făcu apariția în biroul lui Teo Zamfir. Nu arăta deloc speriat. Bondoc, cu părul negru strâns într-o coadă, și cu o expresie obraznică întipărită pe chip. „Așa arată toți”, gândi Zamfir. „N-au pic de respect. Nu le e frică de nimeni și de nimic. Dacă nu le convine ceva, se angajează urgent în altă parte. Și-i mai fac și albie de porci pe cei pe care i-au avut șefi înainte.” Fără să aștepte vreo invitație, luase loc în singurul fotoliu din încăpere și se uita cu ochi nevinovați la redactorul-șef. Între timp, acesta își mai domolise furia. La urma urmei, în cel mai rău caz, avea să-și piardă postul plătit cu bani puțini, cu trudă multă, și care nu-i aducea nicio satisfacție. Mai putea încă să se refugieze într-o altă redacție, cu un salariu mai bun, chiar dacă n-ar mai fi ocupat un loc în conducere – i se și acrise să aibă grijă de niște gazetari care nu știau, cei mai mulți, nici să se informeze ca lumea, nici să scrie, fiind și de o incultură crasă și de o superficialitate care te îmbolnăvea.

— Ascultă, Matală, tu ești sigur pe articolele despre Iftode? Nu cumva sunt niște baliverne?

— Absolut sigur.

— Prin urmare, e un caz „pe bune”? Nu e ceva scos din burtă?

— Niciodată în *Real* n-a fost un articol mai blindat. De data asta am spus și noi adevărul.

Redactorul-șef își scărpină gânditor chelia.

— De unde ai informațiile alea?

— Nu pot să spun.

Teo Zamfir începu din nou să se înfurie.

— Lasă dracului vrăjeala aia cu protecția surselor! Țăla e un basm de adormit copiii. În instanță ce-o să facem?

— Aduc un martor care îl va pune cu botul pe labe pe domnul Iftode. Atunci n-o să mai zică nici „păs”.

Lui Teo Zamfir îi mai veni inima la loc.

— Dar cum ai aflat de cazul ăsta?

— Am primit prin poștă un material extrem de interesant.

— De la cine?

— Nu știu. Dar am verificat fiecare informație din paginile alea și s-a dovedit reală.

Redactorul-șef se simți din nou cufundat în abisuri.

— Adică sursa ta e anonimă?

— Nu.

— Atunci?

— Am primit după aia un telefon de la autorul materialului. Mi-a spus că, dacă se va ajunge în instanță, va depune mărturie, fiindcă este direct interesat să-l dea în gât pe Iftode.

— Și crezi că așa o să facă?

— De ce nu?

— Te-ai întâlnit vreodată cu el? Îi știi numele?

— Nu.

— De câte ori ați vorbit?

— O singură dată.

Lui Teo Zamfir i se părea că-i fuge pământul de sub picioare.

— O singură dată? Și te-a convins să scrii seria asta de articole care ne-a plasat pe un butoi de pulbere?

— Ba bine că nu. Are dreptate. Iar în demonstrația mea nu se poate descoperi nicio fisură.

Hârșitul gazetar nu știa ce să mai creadă: ori Matală era un geniu și el nu-și dăduse seama de asta, ori era cel mai mare impostor pe care îl cunoscuse vreodată. Sau era, pur și simplu, un nebun, care ar fi trebuit închis grabnic într-un ospiciu?

— Cum poți să dai de el?

— Numai dacă mă sună.

Teo Zamfir își ieși din pepeni.

— Cum? Doar pe asta te bazezi?

— Fii liniștit, șefu'! Iftode a călcat pe bec. Zilele lui sunt numărate. Îl așteaptă mititica. Nu mai are nici sprijin politic. Gata! A-nțărcat bălaia. De altfel, toate ziarele s-au năpustit asupra lui. Nici n-o să aibă loc vreun proces cu noi. N-o să aibă timp. O să fie ocupat cu propriul lui proces. Îți garantez asta. Așa că mai bine bea o înghițitură din șipul pe care îl ții pitit în sertar și nu te mai frământa.

— Dar numai pe noi ne-a dat în judecată!

— Foarte bine! Chestia asta ne crește tirajul.

— Ne crește pe dracu'! Dacă pierdem, închidem taraba.

— Fii fără grijă, mai bine te-ai gândi să-mi dai o primă. Deși, de unde primă, dacă nici salariul pe luna trecută nu l-am primit?

Ca în transă, uitând de prezența celuiilalt, ajuns la capătul răbdării, Zamfir scoase o sticlută fără nicio etichetă, în care era whisky, și luă un gât zdravăn din lichidul catifelat.

CAPITOLUL 28

Frământări

Nu mai pricep nimic. În mod normal, *Steaua norocului* ar trebui întreruptă. Îngropată cu tot alaiul, pentru totdeauna. Chiar dacă eu aş fi prima care ar regreta. Sigur, o vreme n-aş duce grija zilei de mâine. Dar în clipa asta habar n-am ce aş putea face dacă nu s-ar mai difuza emisiunea care mi-a asigurat un succes uluitor. Omorârea ultimilor mei invitaţi de către un ucigaş misterios i-ar provoca angoase oricărui patron de televiziune cu mintea întreagă. S-ar teme să nu fie tras la răspundere pentru inconştienţa de a păstra în grila de programe un astfel de format cu efect exploziv. Dar CNA-ul nu i-a zis nimic. Sau dacă onoraţii săi membri i-au ciripit ceva, le-a închis la iuţeală gura. Fiindcă patronul nostru posedă o putere de convingere uluitoare. Are un debit verbal cum n-am mai întâlnit la altcineva. Dacă n-ar fi ocupat cu numărarea banilor care i se adună în mai multe conturi, din afaceri despre care nimeni nu ştie nimic, – nu-mi fac iluzia că toate sunt curate, iar televiziunea este pentru el doar un moft, un mizilic, ca să aibă şi nişte mărunţiş! – i-aş recomanda să devină crainic sportiv la radio. Un meci pe care l-ar comenta te-ar face să te crezi în tribunele stadionului, fiindcă ţi-ar relata la iuţeală ce face oricare jucător.

Deunăzi m-am dus în somptuosul lui birou şi i-am cerut să renunţe la emisiune. L-am rugat asta cu lacrimi în ochi. M-a privit cu uimire şi m-a mitraliat cu o rafală de vorbe:

— Doamne, Alma, cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Eşti pe val, fetiço! Cu o astfel de ocazie un gazetar se întâlneşte o dată în viaţă! *Steaua norocului* are un rating cum n-a mai cunoscut nicio altă emisiune! Concurenţii îşi muşcă mâinile de invidie. Iar noi să dăm cu piciorul unei astfel de şanse! Am fi cei mai mari proşti!

— Dar nebunul ăla îmi omoară invitaţii!, am apucat eu să îngaim. Nu mai pot continua în starea asta de stres. Mi-am pus în cap toată presa.

— Ei, și? Îți pasă de niște amărâți pe care nu-i citește nimeni? Iar povestea cu ucigașul în serie e mai complicată. Poate că e doar o întâmplare. Nu se știe cu siguranță cine i-a omorât pe nenorociții ăia. În treacăt fie zis, toți aveau bube mari. Pagubă-n ciuperci! N-o să-i regrete nimeni. Vorbești de stres? Stai să-ți spun eu ce înseamnă stres. Dacă ai fi în locul meu și ar trebui să asiguri pâinea la mii de angajați – în treacăt fie zis, o pâine destul de bunicică – ai vedea cât de greu e să ai un somn ca lumea. Nu-ți mai tihnește nimic.

— Dar conștiința mea profesională...

A sărit din scaunul pe care stătea. Un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat elegant ca întotdeauna, după care femeile întorc capul, deși are aproape șaiszeci de ani și părul deja i-a albit. Un bărbat care nu s-a dat niciodată la mine, deși a avut și ocazii cu duiumul și m-a și ajutat enorm în carieră. Se mai întâmplă și minuni de-astea...

— Conștiință profesională! Ce-i aia? Conștiința profesională a unui gazetar înseamnă să-și facă treaba cât mai bine. Să-l caute cititorii sau telespectatorii cu gura căscată. Nu-i treaba lui să vadă ce se alege în urma demersului său jurnalistic. Tu ai conștiință profesională atâta vreme cât îmi asiguri o audiență ridicată la emisiunea pe care o faci. De rest se ocupă alții.

Mi-a închis gura. S-a așezat din nou și m-a întrebat cu vădit interes, ca și cum ar fi spulberat dintr-odată neliniștile mele.

— Pe cine ai invitat săptămâna asta?

Nu mai pricep nimic și din altă pricină. În mod normal, ar fi trebuit ca nimeni să nu-mi mai accepte invitația, de teama să nu fie ucis după ieșirea din platou. Culmea e că aveam o propunere din partea cuiva care ținea morțiș să fie prezent la *Steaua norocului*.

— Pe Caius Iftode.

Patronul a sărit din nou de pe scaunul său rotativ:

— Pe șeful Loteriei? Excelent! Magnific! Bravo! Trebuia să ne fi gândit mai de mult la asta! Cine ar putea vorbi mai exact despre noroc decât unul care cunoaște legile hazardului și se folosește de ele! Pușlamaua bătrână vrea să se folosească de noi ca să se disculpe în public de toate acuzațiile care i se aduc. Foarte bine! Chiar dacă îl cunoaște puțină lume și nu e o personalitate, va face audiență, datorită scandalului iscat în jurul lui. În treacăt

fie zis, e vinovat, dar asta nu ne privește pe noi. Bravo, Alma! Ai dat din nou lovitura! Vino să te pup!

Pentru prima oară de când îl cunosc, s-a repezit la mine, m-a sărutat pe amândoi obraji și m-a îmbrățișat. Minune! Îmbrățișarea lui n-a avut nimic libidinos. A fost ca o fîrțisire între colegi. Oare nu-i fac nicio impresie? Sau se teme să se combine cu o femeie pe care n-ar putea s-o manevreze așa cum face cu nevasta lui, o făptură ștearsă și docilă? Dar dacă într-adevăr o iubește, așa cum se aude, și nici prin gând nu-i trece s-o înșele? N-am auzit c-ar avea aventuri. Dar, la banii lui, orice poate fi ținut la secret.

S-a întors la locul lui și s-a cufundat în lectura unor hârtii. Mi-am luat la revedere și am plecat la fel de descumpănită cum venisem.

Când am ajuns acasă, am găsit un puhoi de mesaje venite prin poșta electronică. Le-am citit în grabă – ca de obicei, unele mă încurajează, altele mă condamnă folosind un limbaj de o vulgaritate înspăimântătoare. Le-am șters cu furie și pe unele, și pe altele, și mi-am pregătit o cafea. Am aruncat o privire și la neaua pură din curte, ca să mă mai liniștesc. E o iarnă cum n-a mai fost demult, cu zăpadă din belșug, cu un ger care continuă să te muște de obraji când mergi pe stradă, cu pomi pe crengile cărora atârnă țurțuri multicolori, atunci când soarele reușește să străpungă norii întunecați.

Acum mă pregătesc pentru emisiune. Cele mai complete informații le găsesc în *Real* – a dat lovitura puștiul ăla obraznic, de-acum n-o să-i mai ajungi cu prăjina la nas, de unde o fi făcut rost de ele? Dar și în alte ziare descopăr lucruri interesante. Culeg date și de pe internet. Are dreptate patronul meu – Caius Iftode a călcat rău pe bec. Dar, cu siguranță, nu el este principalul vinovat. E doar un pion în mâna altora, care l-au mînjit cu bani murdari ca să le facă jocul.

Un steguleț de pe ecranul calculatorului îmi semnalează că am primit încă un mesaj. Îl deschid, dar îl închid imediat la loc – e prea lung, n-am timp, e tot de la individul cu veleități literare. Poate am să-l parcurg mai târziu, deși n-am chef să citesc nici măcar o carte mai ușorică.

N-am vorbit cu Iftode decât la telefon. Are o voce ușor răgușită, care însă nu supără la ureche. Din fotografiile lui apărute prin diverse publicații se uită la

mine un tip durduliu, trecut puțin peste șaizeci de ani, cu ochelari cu multe dioptrii, cu o expresie blajină pe chip. Pare complet inofensiv. Cineva cu o astfel de înfățișare poate fi cu greu bănuț de potlogării. Dar îmi aduc aminte de cazul unui contabil de la o mare bancă elvețiană. Treizeci de ani a fost socotit un funcționar model. I s-a acordat o încredere deplină și acces la toate informațiile. De-abia după treizeci de ani a dat lovitura. A delapidat o sumă uriașă de bani și a dispărut pentru totdeauna într-una dintre insulele acelea socotite „un paradis fiscal”, unde nu te întreabă nimeni de unde ai bani să comanzi prin telefon o pizza care să-ți fie adusă într-o vilă luxoasă de pe malul oceanului.

Ar fi o idee să-l sun pe Matală de la *Real*. Poate îmi vinde vreun pont despre Iftode pe care încă nu l-a folosit. Îi am numărul de mobil, mi-a dat o carte de vizită la o petrecere la care ne-am întâlnit. Mi-a fost antipatic din prima clipă. Îmi răspunde o voce agasant de obraznică:

— Ionel Matală la telefon. Care naiba ești?

Mă abțin cu greu să închid telefonul.

— Bună ziua! Alma Soran. Poți vorbi?

Își îndulcește o idee glasul.

— Desigur, scumpo! Fac pe dracu' în patru ca să pot vorbi cu tine. Ce ți-a venit să mă cauți?

— La *Steaua norocului* îl am ca invitat pe Caius Iftode. Mă întrebam dacă îmi poți oferi niște informații în plus. Ceva ce n-ai folosit încă. N-am nevoie de niște dezvăluiri senzaționale, dar aș vrea să fiu cât mai bine pregătită.

Începe să râdă.

— E de groază! Toți vreți să înfulecați din cașcavalul meu.

Simt nevoia să-i gâdil orgoliul.

— E și firesc, ai stârnit multe valuri.

— Și pramatia aia are curajul să vină pe sticlă?

— Da.

— Nemaipomenit! N-are pic de rușine. Și o să-l lași să îndruge baliverne din care să reiasă cât de curat e?

— Tocmai ca să nu-l las să bată câmpii vreau să fiu cât mai bine informată.

— Așa și trebuie. Chiar dacă emisiunea ta n-o văd prea potrivită pentru un caz ca ăsta.

N-am chef să mă contrazic cu acest atoateștiutor.

— Tocmai de aia am nevoie de niște amănunte picante. Evident, dacă ai așa ceva.

Nu-și mai încape în piele.

— Știi totul despre jigodia asta. Și ce lapte a supt de la mă-sa.

— Ei, exact de astfel de chestii am nevoie...

— Am o groază!

— Zi: ești de acord? Batem palma?

— Și mie ce-mi iese la afacerea asta?

— Evident, vei fi plătit. Orice consultanță se plătește. Dacă vrei, poți să ai și o intervenție telefonică în timpul emisiunii. Ar fi grozav să-i pui niște întrebări în direct.

E clar că i-am făcut o propunere tentantă, din moment ce rămâne pe gânduri și nu mai zice nimic. L-aș face cu adevărat faimos dacă i-aș permite să spună câteva vorbe în timpul întâlnirii mele cu Iftode.

— Ei?

— Zi o sumă!

— Depinde ce oferi.

— Am multe de oferit. Cât dai?

Îi propun un onorariu exorbitant. Rămâne tăcut. Nici nu știu dacă mai e la telefon.

— Ce zici?

— E tentant. Dar eu aș vrea altceva.

— Ce?

Devine insinuant:

— Ei, știi tu ce... Să știi că merită. Am niște ponturi grozave. Tocmai bune la schimb pentru o „înaintare” ca a ta.

Nu mai rezist.

— Ești un dobitoc! Derbedeule!

Închid telefonul. Nu trec câteva secunde și mă sună el, îi recunosc numărul afișat pe ecranul mobilului. Nu-i răspund. Ca să nu mă mai deranjeze, închid mobilul de tot. Sunt furioasă la culme: ce idee tâmpită am avut să apelez la individul ăsta plin de coșuri! Am să mă descurc cu materialele pe care le-am strâns până acum, eu și asistenta mea. La urma urmei, sunt destule pentru o documentare serioasă. Și în niciun caz n-ar da bine să mă transform dintr-odată într-un anchetator neînduplecat. Alma e o frumoasă și o dulcică. După cum spun unii, n-are nimic în cap. E o fandosită și o prefăcută, jucându-i

pe toți pe degete, după cum îi vine cheful. O găsculiță.
Dar face emisiunea cu cea mai mare audiență.

CAPITOLUL 29

Ultima crimă

De data asta am stabilit cele mai severe măsuri de siguranță cu putință. Am luat, mai întâi, legătura cu directorul Loteriei. Ne-a ascultat cu toată atenția și ne-a promis o colaborare totală, fără să pară totuși îngrijorat din pricina vreunui atac din partea ucigașului în serie. Nu ne-a luat în răs, dar nici nu l-a cuprins agitația. I-am prezentat mai multe variante care să-i ofere o protecție cât mai deplină. Ne-a spus scurt să ne facem datoria; el ne va da concursul, indiferent ce-i vom cere să facă. Rareori am mai întâlnit un om atât de cooperant. Am stabilit cu el, printre altele, ce traseu va străbate după emisiune ca să ajungă acasă – stă la etajul opt al unui bloc de pe bulevardul Mihalache. A promis că nu se va abate de la el nici măcar un metru. Un singur lucru nu ne-a permis – să-i lăsăm doi polițiști la ușă. Fără să se simtă deloc stânjenit, ne-a declarat ritos:

— Sunt de acord să mă păziți cât timp stau pe platou... N-am nimic împotriva să mă escortați până acasă... Dar dacă vecinii or să vadă doi agenți la ușa mea, fie ei și în civil, ce-or să zică? Or să-și închipuie că sunt arestat la domiciliu. Reputația mea ar avea de suferit.

M-am abținut să-i spun de la obraz ce cred despre reputația lui. Am convenit, totuși, ca să fie însoțit până la ușă, și, odată pătruns în apartament, să ne spună dacă totul e în regulă. Până dimineața i-am interzis să mai coboare în stradă fără știrea noastră, noi aflându-ne într-o mașină de supraveghere, cu ochii pe ferestrele apartamentului.

Acum se pregătește să intre pe platou. În cabina de machiaj, cineva cu experiență a încercat să-l facă să arate mai bine. Zadarnic. Chiar dacă pe chipul său s-au așternut mai multe straturi de smacuri, tot ca o broască gata să plesnească arată. Dar ochelarii cu lentile confecționate din funduri de sticle de bere îi conferă un aer neajutorat, de vietate rătăcită dintr-o întâmplare nenorocoasă într-un noian de întâmplări potrivnice. Oare ființa asta, pe care când o vezi simți nevoia s-o întrebi dacă nu poți s-o ajuți

cu ceva, a făcut toate grozăviile despre care scriu ziarele? Dacă lucrurile sunt adevărate, este de-a dreptul incredibil ce nepotrivire poate să fie între înfățișarea cuiva și faptele sale.

Din locul în care stau, am o privire de ansamblu asupra întregii scene unde se va desfășura un nou episod din *Steaua norocului*. Miron se foiește lângă mine, transpirat de emoție. N-a mai asistat niciodată la așa ceva. Cameramanii, regizorii, dansatorii care trec pe lângă el îl fac să se creadă într-o altă lume, fascinantă și misterioasă. Probabil că de pe-acum își pregătește vorbele pe care le va folosi atunci când se va da mare în fața unor amici, la o bere:

— Gagiilor, mi-am greșit meseria! Parcă numai eu? Cu toții ne-am greșit-o. Am crezut că l-am apucat pe Dumnezeu de picioruș dacă am ajuns polițai. Pe dracu' ghem! Asta-i viață? Să fugărești toată ziua borfași și criminali? Ția care fac emisiuni de televiziune o duc mișto. Nu-i vorba numai de leafă – nici nu se compară cu a noastră! Nu. Și nu e vorba că te știe o țară întreagă – pe cei mai mulți nu-i cunoaște nimeni. Dar oricât de mărunț ai fi în ierarhia lor, tot ai bucurii mai mari ca ale noastre. Chiar dacă numai pui luminile, sau ai grijă ca fiecare să intre la secunda potrivită, tot se cheamă că participi la ceva de care habar n-are ăla care se holbează la tembelizor. Ce mai, e fain! Am fost și eu la o emisiune a Almei – n-aveați cum să mă vedeți, ho, nu vă rezeziți așa, asiguram paza unui grangure, îl știți voi, ăla cu Loteria, de-a călcat pe bec, Iftode. Am stat numai la câțiva metri de jupânița asta – miroase trăsnet, un parfum de-al ei e leafa mea pe-o lună. Iftode ăsta pare un om cumsecade, ți se face milă de el când îl vezi, crezi tot timpul că-i cu capul în nori, de aia nici n-o fi vrut vreo muiere să stea lângă el. Nici Alma nu l-a încolțit prea rău de la început. L-a întrebat de una, de alta, iar ăsta îi răspundea ca un domn, de, persoană educată. Din când în când discuția lor se întrerupea. Atunci năvăleau pe platou dansatorii, îmbrăcați care mai de care mai deșucheat, fetele nu prea aveau ceva pe ele, din materialul de la rochiile lor mie mi-ar fi ajuns poate de un slip. Dar, la un moment dat, discuția celor doi s-a încins rău de tot. N-am văzut-o niciodată pe Alma așa de pornită, poate că o supăraseră cineva, sau poate că i se spusese să-l termine pe Iftode, să-i sară la beregată, și să nu-i mai dea drumul până când

nu-l vede că nu se mai zvârcolește. Dar tipul nu și-a ieșit din sărite nicio clipă. A rămas tot timpul calm. A dat cu papagalul despre noroc, despre șansele de a câștiga potul cel mare la Loterie, despre calculul probabilităților și alte vrăjeli de-astea, care fac să te doară capul ca după cea mai cruntă beție. Pe mine, unul, m-a convins că n-are niciun amestec în toată tevatura asta, iscată din pricina faptului că lozul cel mare de la Loterie a fost câștigat ori în preajma alegerilor, ori cu alte ocazii în care guvernanții ar fi avut nevoie de bani, ca să acopere niște găuri.

— Asta-i o lucrătură politică, vor să mă dea jos, vor să-și pună un om de paie al lor, care să-i asculte orbește și să execute exact ceea ce mi se pune mie acum în cârcă, ar fi putut proceda elegant, în alt mod, acum degeaba îmi cer demisia, n-am să mi-o dau, o să plec după ce-mi dovedesc nevinovăția.

Vă repet, eu unul i-am dat crezare. Cum naiba să se poată extrage din mașinăria aia, sub atâtea priviri, exact numerele care sunt pe un bilet care trebuie să iasă câștigător? Mentea mea refuză să creadă așa ceva. M-am uitat și eu la televizor când are loc o extragere de asta, nu mi s-a părut nimic necurat, așa ceva nu se poate truca, doar nu-i magie. I-au vrut omului scaunul și asta e.

La sfârșit, discuția s-a mai calmat, Iftode a făcut și câteva glume izbutite despre soartă și noroc și cei doi s-au despărțit în relații cordiale, semn că artagul Almei fusese o prefăcătorie, o făcătură, ca să aibă emisiunea o tensiune și telespectatorul să fie ținut în priză. Alma a trecut din nou pe lângă mine – miroase trăsnet, dar asta v-am mai spus. Dar ce-mi răcesc eu gura de pomană cu voi? Sunt sigur c-ați văzut emisiunea. Mai bine să aducă încă un rând de berici!

Stătuse neclintit în fața televizorului. Niciodată nu urmărise cu mai multă atenție *Steaua norocului*. Rămăsese însă impasibil pe tot parcursul ei. Tresărise doar câteva clipe, când Alma părea să-l încolțească pe Iftode cu întrebări mai dure. Dar totul se dovedise apă de ploaie. Iftode parase orice lovitură și ieșise din orice clinci.

— Ești mai deștept decât am crezut, murmură el la sfârșit. Unameleon ar putea să ia lecții de la tine. Iar tu,

Alma, nu poți să aspiți la ceva mai mult. Atât te duce mintea.

Nu așteptase sfârșitul emisiunii. Se îmbrăcase în grabă și ieșise din casă în gerul năprasnic. Mașina îi porni de la prima cheie. Dar n-o luă spre locul unde Iftode continua încă să peroreze sub lumina reflectoarelor.

După ce ultimele acorduri de la *Steaua norocului* s-au stins, eu și Miron l-am încadrat pe Iftode, aruncând priviri în stânga și în dreapta, mai ceva ca bodyguardii unui președinte. Cu excepția Almei, care mi-a zâmbit recunoscându-mă și mi-a adresat și câteva vorbe, toți ceilalți din jur erau suspecti în ochii mei. E drept, instruisem personalul de la poartă să nu lase pe nimeni să intre dacă nu lucra aici, dar parcă poți să știi? Mă temusem ca nu cumva țicnitul nostru de ucigaș să-și dorească o crimă în direct, dar am răsuflat ușurat că totul se terminase cu bine.

L-am condus pe Iftode acasă. Pătrundem, după miezul nopții, în holul blocului în care locuiește. Un bloc cu o înfățișare ponosită. Urcăm toți trei la etajul opt. Așteptăm să descuie ușa de la intrare – are două yale. Nu ne invită să intrăm.

— Sunt frânt de oboseală. De, la vârsta mea, emoțiile sunt mai greu de suportat. De-abia aștept să mă culc.

Așteptăm să aprindă lumina în hol. Ceea ce vedem îl face pe Miron să se schimbe la față – decorul pe care îl zărim e într-o contradicție vădită cu aspectul neîngrijit al blocului. Îl auzim cum aprinde luminile și în alte încăperi. Revine într-un târziu cu o expresie de mulțumire întipărită pe chip.

— Am controlat peste tot. E în regulă. Vă mulțumesc, dar nu cred că plutește vreo amenințare asupra mea. Ce să aibă cu mine ucigașul ăla nenorocit? Eu zic să renunțați și la supravegherea blocului. E pierdere de timp. Noapte bună!

Închide și ne lasă în bezna de pe palier – lumina s-a stins pe neașteptate. Bâjbâi după comutator și îl văd din nou pe Miron mormăind nemulțumit:

— Pramatia naibii! Îmi devenise simpatic. Putea să dea și el un coniac. Mare zgârciob! De altfel, de ce să mă

mai mir? Are leafă de grangure și stă singur cuc într-un bloc ca ăsta!

Îl aduc cu picioarele pe pământ.

— Blocul o fi arătând ca vai de lume, dar Iftode ocupă trei apartamente a patru camere. Le-a cumpărat și a dărmătat pereții dintre ele. Cum să te invite înăuntru? Să-i vezi mobila de lux? Să-i vezi tablourile de pe pereți? Porțelanurile din vitrine? Haida-de, Miroane, păstrează-ți capul pe umeri!

Urcăm din nou în lift. Miron e siderat:

— Cum? Stă singur cuc în douăsprezece camere? Ce face în ele? Nu pare genul de individ care dă petreceri!

Îl las să boscorodească până ajungem la parter. Ieșim din bloc. Ceilalți colegi care ne-au însoțit în acțiunea asta ne așteaptă în mașini. Mă duc la ei și le spun să plece acasă.

— Gata pentru azi! Rămân doar eu cu Miron.

Colegii noștri oftează ușurați, își pornesc mașinile și se îndepărtează spre casele lor.

Eu și partenerul meu rămânem de veghe în mașina noastră. Am ales un loc de unde vedem ferestrele luminate ale apartamentului lui Iftode.

Miron soarbe cafea dintr-un pahar de plastic. Încă nu și-a revenit după ce l-am informat ce spațiu ocupă Iftode.

— Trei ori patru fac doisprezece. Ce naiba face în atâtea încăperi?

— Nu uita bucătăriile și băile. Deși unora le-o fi dat o altă destinație.

— Peste două sute de metri pătrați! Măiculiță! Eu n-am decât șaptezeci. Și suntem patru.

Continuă să bodogănească pe tema asta vreo oră. De la o vreme, eu însă nu-l mai ascult. Am devenit neliniștit.

— Miroane! Iftode a zis că se culcă.

— Da, și?

— Atunci de ce ferestrele continuă să fie luminate?

Se uită în sus cu luare aminte.

— Chiar.

Mai așteptăm vreun sfert de oră. Mă hotărâsc brusc și formez la mobil numărul lui Iftode. Nu răspunde nimeni.

— Și-o fi închis telefonul.

Încerc și pe telefonul fix. Același rezultat. Nu se poate! Ucigașul să fi lovit din nou, chiar sub nasul nostru?

— Repede! Hai la Iftode!

Nici nu știu cum ajungem în fața ușii lui. Mă sprijin de butonul soneriei care se aude ca un vaier. Dar la ușă nu apare nimeni. Apăs pe clanță – ușa se deschide fără niciun zgomot.

CAPITOLUL 30

În cușca leilor

Îl așteptase să intre în apartament și să închidă ușa în urma lui. Dar nu-l lăsa nici măcar să-și dea jos paltonul. Ieși din debaraua unde se ascunsese și-l atacă pe la spate. Îi puse la nas o batistă îmbibată cu cloroform. Lui Caius Iftode i se înmuiaseră îndată picioarele și i se lăsase moale în brațe. N-avea timp de pierdut. Îl luă de mijloc și începu să-l târască de parcă ar fi fost beat. La ora asta nu era nimeni pe palier, dar chiar dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, aceluia nu i s-ar fi părut nimic suspect – un individ își căra prietenul care luase prea mult la bord la o petrecere. Coborâră din bloc cu un alt ascensor, aflat în lateral, așa că nimeni din mașina de supraveghere nu-i zări. Se urcară în mașina care fusese parcată într-un loc întunecat. Pentru mai multă siguranță, îl legă fedeleș pe Caius. Apoi porniră pe o străduță lăturalnică.

Amândoi paznicii se îmbătaseră în noaptea aceea. Fișa postului le cerea ca, pe timpul nopții, să controleze de cel puțin două ori cuștile cu animale adăpostite de gerul năprasnic în niște încăperi în care caloriferele abia reușeau să ridice temperatura cu câteva grade peste zero. Dar chiar dacă n-ar fi terminat cele trei sticle cu vin prost, tot n-ar fi ieșit de la căldură. Cine ce să aibă cu niște animale prăpădite, care avuseseră ghinionul să fie prinse în jungla sau savana unde văzuseră lumina zilei, și fuseseră vândute acestei Grădini zoologice sărmane? Aceasta abia reușea să le asigure mâncarea, iar condițiile de adăpost erau atât de mizerabile, încât stârniseră indignarea mai multor societăți de protecție a animalelor. Așa că preferaseră să bea pahar după pahar, până îi biruise somnul. Nu se treziră decât în zori, când le venise schimbul. Raportară cu seninătate că, în timpul serviciului lor, nu se petrecuse nimic neobișnuit. Plecaseră ca să se dreagă cu o bere.

La ora opt izbucni nebunia. Femeia care se dusesese la cușca leilor să le dea de mâncare descoperi un spectacol terifiant. Pe cimentul îngrădit de zăbrele zăcea un cadavru sfâșiat. Erau bucăți de carne, ici-colo se zăreau oase și resturi de haine pline de sânge. Biata femeie scoase un urlat și leșină. Chiar și după ce fu adusă în simțiri tremura din toate încheieturile și bolborosea aceleași cuvinte:

— Doamne-Dumnezeule! Doamne-Dumnezeule!

Ca și cum s-ar fi rușinat de fapta lor abominabilă, sau mai curând sătui după festinul neașteptat din timpul nopții, leii nu se arătară din văgăuna unde își aveau improvizat culcușul. Fură scoși de acolo cu multă caznă și mutați într-o altă cușcă, eliberându-se astfel scena crimei pentru anchetă.

Primii polițiști care au fost chemați la fața locului s-au dumirit rapid că trupul sfârtecat de colții felinei aparținea lui Caius Iftode, așa că, respirând ușurați, mă anunțaseră pe mine să continui cercetările.

— Groaznică moartei, se zbârli Miron.

Fără să vreau, mi-am închipuit scena care avusese loc în toiul nopții. Mi-am închipuit ce-a simțit Iftode când s-a trezit față în față cu leii hămesiți. Mi-am închipuit urletele pe care le-a scos. Spre binele lui, speram să-și fi pierdut cunoștința de la prima mușcătură care i-a smuls o bucată de carne. Iar oasele sfărâmate trebuie să fi produs un zgomot înfiorător.

M-am uitat la cei doi paznici care fuseseră de serviciu noaptea. Stăteau pieriți, mirosind puternic a băutură – fuseseră pescuiți dintr-o cârciumă unde obișnuiau să se dreagă după orele de program. Dar nu simțeam nicio milă pentru ei.

— N-ați auzit nimic astă-noapte?

— Nimic, dom' șef! Și-am stat de veghe cu urechea ciulită.

— Ați stat pe dracu'!, le răspund eu, și-l las pe Miron să-și piardă vremea cu ei – n-are ce să afle de la amărății ăștia.

Pe unde o fi intrat ucigașul în Grădina zoologică? Dau un ocol gardului înalt de sârmă. Într-un ungher îndepărtat descopăr o spărtură. Dacă asasinul a avut un clește cu fălci puternice, i-a fost ușor să taie sârma și să se strecoare pe acolo, târându-l și pe Iftode, care era probabil amețit de vreo lovitură în cap, sau adormit prin cine știe ce alt mijloc. Iar de-acolo era doar o azvârlitură

de băț până la cușca leilor. Aceea era și mai ușor de deschis – porțița avea doar un lacăt care fusese spart în doi timpi și trei mișcări.

Între timp, vestea alertase presa. O puzderie de ziařiști năpădise locul. Ca să nu apuce să mă ia la întrebări, îi fac un semn discret lui Miron și ne urcăm în mașină, părăsind în grabă scena celei mai ciudate crime de care am auzit până acum. Dar parcă toate celelalte cum au fost?

Dragă Alma,

Ai scăpat. M-am răzgândit în privința ta. Te las în viață. Poți să faci în continuare emisiunea, sau poți s-o abandonezi. Pe mine nu mă mai interesează. Nu va mai fi nicio crimă. N-o să știe nimeni cine sunt și nu va ști niciodată. Adio! Dar pentru că ai trăit niște clipe de coșmar, îți ofer o explicație. Citește cu atenție rândurile de mai jos și ai să pricepi totul.

Mai am puțin și ajung la balamuc. Moartea îngrozitoare a lui Iftode a pus capac la tot ce mi s-a întâmplat în ultima vreme. Stau ferecată în casă și nu îndrăznesc să răspund nici la telefon, de frică să nu aud de vreo altă nenorocire. De-abia am îndrăznit să-mi deschid calculatorul ca să-mi citesc mesajele. Printre ele am dat și peste cel al ucigașului. Al lui o fi? Nu cumva e o farsă a cuiva care vrea să-și bată joc de mine?

Las gândurile negre și continui să citesc ceva ce seamănă mai curând cu o încercare literară a cuiva care dorește să afle o părere despre modul cum scrie. Ba nu. Pare mai curând o relatare a ceva ce s-a întâmplat în realitate...

Bărbatul era încă tânăr, n-avea mai mult de treizeci de ani. Era îmbrăcat sărăcăcios și avea ochii cuiva care așteaptă totuși mai mult de la viață. Ca în fiecare sâmbătă, juca la Loto, la aceeași agenție, unde lucra o femeie care ar fi trebuit să iasă de mult la pensie. Juca aceleași numere – ziua lui de naștere, a mamei lui, ziua în care scăpase de tiranul care fusese tatăl său... 2, 5, 13, 25, 33, 46. Simțea că de data asta avea să dea lovitura – se strânsese o sumă uriașă, nu mai ghicise nimeni de multe săptămâni numerele câștigătoare, reportul era de aproape trei milioane de euro. Cu banii ăștia avea să

ducă o viață de vis, exact așa cum îi promisesse mama lui, care îi repeta mereu că va fi un om norocos. Și chiar așa se întâmplă. Urmărise tragerea la televizor, și chiar înainte de a se termina extragerea tuturor numerelor, era convins că el era marele câștigător. Spre surprinderea lui, nu sărise în sus de bucurie, nu-și băuse mințile în vreo cârciumă, și nici nu ieșise pe stradă să împărtășească lumii marea veste. La urma urmei, se întâmplase ceea ce îi fusese prezis. Nici nu se repezise a doua zi să-și revendice câștigul. Lăsase să mai treacă o zi până se dusesse la agenție. Îi arătase femeii aceleia acre biletul și o întrebase ce trebuie să facă. Femeia îl privise cu frică și le făcu semn celor doi bărbați în scurte de piele care chipurile erau ocupați cu analizarea unor grafice atârinate pe pereți, prezentând frecvența numerelor la extragerile din ultimii ani. Nu mai era nimeni în agenție. Cei doi se apropiară binișor de el și unul dintre ei smulse biletul aflat în mâna femeii care tremura.

— Nicio mișcare!, îi zise celălalt. Trebuie să stăm de vorbă.

Încercă să se zbată, dar cei doi erau niște zdrahoni care îl imobilizară imediat. Îl scoaseră din mica încăpere și îl vârară într-o mașină.

Cine naiba mai sunt și ăștia? Nu păreau a fi niște hoți. Și era clar că îl urmăriseră și că îl așteptau să-l înșface.

Îl duseră într-o clădire cu un aspect posomorât. Ce poate fi aici? Îl împinseră într-o încăpere și-l siliră să se așeze pe un scaun. Cei doi rămăseseră în picioare.

— Avem o problemă, zise cel care avea o mustață pe oală.

— Ce problemă?, se răstise bărbatul.

— S-a produs o greșeală.

— O greșeală?

— Da. Nu trebuia să câștigi tu marele pot.

— De ce?

— Pentru că n-ai ce face cu atâția bani. Ți-ar ajunge și o sută de mii de euro. Primești suma asta dacă ne lași nouă biletul fără să faci gălăgie – adică nu te duci la presă, nu faci scandal la televizor... Îți poți lua o căsuță, îți rămân și de cheltuială...

— Dar e vorba de norocul meu! Cu ce drept îmi furați banii?

Cei doi începură să râdă. Râdeau urât, parcă fără nicio plăcere.

— Banii ăștia trebuie la ceva mult mai important decât să aducă bogăție unui nenorocit. Dacă la extragere nu s-ar fi produs o greșeală, n-am mai fi fost în situația asta. Altul ar fi câștigat și lucrurile ar fi curs pe făgașul lor firesc. Ei, ce zici? Batem palma?

Îi privise sfidător.

— Nu batem nicio palmă.

— Atunci întoarcem foaia. Unde ai fost joia trecută, pe la miezul nopții?

— Unde să fiu? Acasă, în pat.

Cei doi începură din nou să râdă.

— Ei, nenișorule, noi avem alte informații. Cineva a dat o spargere la o bijuterie de pe Calea Victoriei. S-a furat cam mult aur de-acolo. Și doi martori susțin că autorul spargerii ai fost tu. Se jură că te-au văzut în timp ce se întorceau de la un restaurant.

Se uitase neîncrezător la cei doi.

— Nu puteți să-mi faceți așa ceva!

— De ce nu ne pui la încercare? Ai să vezi că putem. Și dacă nu ești ascultător, putem apela și la alte metode. Crezi că s-ar sinchisi cineva dacă ai fi găsit țeapăn pe o stradă? Dar nouă ne place să lucrăm curat. De ce să lăsăm în urmă cadavre, dacă se poate ajunge la o înțelegere bună pentru ambele părți?

Simțise fiori de gheață pe șira spinării. Dar cedase după mai multe ore de discuții. Îi lăsaseră și lui ceva bani. Și o cumplită dorință de răzbunare.

Alma citi de două ori textul. I se părea halucinant. Chiar așa ceva s-ar fi putut petrece în realitate? Dacă da, înseamnă că presa mirosise bine afacerea, din moment ce se sesizase în legătură cu modul curios cum se câștiga la Loto în ultimii ani. Iar asta explica ura ucigașului misterios îndreptată împotriva lui Caius Iftode și a altora despre care se credea că se îmbogățiseră prin mijloace necinstite.

Luă telefonul și formă numărul lui Luca Pinte.

CAPITOLUL 31

Provocarea

Am citit cu toții mesajul pe care îl primise Alma de la necunoscutul misterios. Ne-a povestit și conținutul celorlalte texte pe care le ștersese. Fiecare fusese trimis de la un alt internet-caffé. Acum totul e de o limpezime de cristal: asasinul acționase ca să se răzbune pe unii dintre cei care se socoteau sub protecția zeiței Fortuna. În concepția lui, niște falși profeți, care nu-și datorau norocului ascensiunea, ci matrapazlâcurilor, modului ingenios în care reușiseră să-i păcălească pe alții. Niște șarlatani. În schimb, el avusese cu adevărat noroc. În ciuda unei vieți chinuite, poate tocmai ca o recompensă din partea proniei divine, câștigase la Loto o mare sumă de bani. N-apucase să se bucure de darul căzut din cer – băieții isteți avuseseră grijă să-i lase doar mărunțișul.

Dar oare povestea lui e reală?

— Eu cred că spune adevărul, îmi zice Alma, care stă pe un scaun în fața biroului meu. Iar tot ce-a trăit l-a zdruncinat rău de tot.

Are o paloare în obraji care n-o urâtește. Nici cearcănele care îi împodobesc ochii nu reușesc s-o facă neatrăgătoare.

Miron e împietrit – nu-i mai aruncă priviri înflăcărate. E de înțeles: un astfel de caz nu figurează în analele poliției. Pe oricine l-ar umple de uimire. Iar ce-a pățimit în copilărie e zguduitor. Dacă nu s-ar fi apucat să ucidă, povestea lui ar înduioșa pe oricine.

Pe fereastră se vede cum cad fulgi răzleți. De pe coridor nu se-aude nimic – să fi rămas numai noi în clădire? S-a făcut aproape întuneric, dar nimeni nu apasă pe comutator, atât de tare ne-am lăsat absorbiți de veștile pe care ni le-a adus Alma.

Adina Popescu ar trebui să exulte – profilul pe care l-a schițat asasinului se apropie de cel real. Dar și ea stă într-un colț al încăperii și nu zice nimic.

E vremea să rup tăcerea stânenitoare.

— Adina! Ce crezi, asasinul a terminat cu crimele?

Îmi răspunde cu promptitudine.

— Cu siguranță.

— Pe ce te bizui?

Își cumpănește vorbele.

— Individul a dorit să demonstreze ceva. A avut în cap un proiect. L-a dus la bun sfârșit. De-acum încolo se va retrage și va duce o existență obișnuită. Nu mai are nimic de arătat. A spus tot ce avea de spus.

— Prin urmare, n-o să-l prindeți niciodată?

— De ce să nu-l prindem, domnișoară Alma? Numai că va fi greu, foarte greu. Numai când mă gândesc că ar putea să plece din țară și mi se face rău. Cred că i-au mai rămas ceva bani. A fost foarte prudent. N-a făcut mari greșeli care să-i deconspire identitatea. În aparență știm foarte multe despre el. De fapt, nu știm esențialul: cine e.

— În cazul ăsta, ce-ar trebui să facem? După cum am înțeles cu toții, nu-l mai interesează viitorii invitați ai Almei.

Adina e cea care îi răspunde lui Miron.

— Ar trebui provocat.

— Cum adică?

— Ar trebui ca Alma să aibă un invitat care să-l mai smulgă încă o dată pe asasin din bârlogul lui.

Alma sare ca arsă.

— Adică să mai primejduiesc viața cuiva? Mulțumesc, nu.

— Mai ales că nici prin cap nu ne trece cine anume i-ar mai putea stârni interesul. Iftode a fost, de fapt, cel pe care l-a vânat de la bun început.

O privesc gânditoare pe Adina. Prin cap îmi trece o idee. Nu-mi place prea mult, dar ar putea să meargă.

— Ce-ar fi dacă Alma m-ar invita pe mine în emisiune?

Toți mă privesc cu gura căscată.

— Pe tine? Hai, moșule, te-ai țărănit la cap!

Miron râde cu gura până la urechi.

— Criminalistul Luca Pinte la *Steaua norocului*! În ce calitate? Ca să povestești că singurul tău noroc în viață e că m-ai cunoscut?

Adina mă privește gânditoare.

— E o idee excelentă! Nu-l va lăsa nepăsător. Cu siguranță că va reacționa.

Apoi adaugă îngrijorată:

— Dar pe tine te poate pune într-o situație primejdioasă.

— Asta și vreau! Numai așa putem pune mâna pe el. Doar n-o să căutăm mii de Opel-uri ca să găsim unul din a cărui portieră a sărit puțină vopsea. Mai ales că, în mod sigur, mașina aceea a fost între timp reparată.

Până acum Alma ne-a ascultat fără să scoată o vorbă.

— Alma! Tu ce zici?

Își cumpănește răspunsul înainte să deschidă gura.

— Nu vreau să fie cu supărare, dar domnul Miron are dreptate.

Colegul meu devine și mai țănoș decât de obicei.

— Nu prea văd cum ați putea apărea într-o emisiune cum este cea pe care o moderez. Locul dumneavoastră ar fi într-o emisiune de anchete. Cu un reporter de la investigații ați avea ce vorbi. Dar într-o emisiune mondenă...

— Ați putea face o excepție.

— Mai sunt la mijloc și șefii mei. Ce-or să zică? Precis că nu vor fi de acord.

— Am să le obțin eu acordul.

— Maică-măiculiță, explodează Miron, n-am știut că ești atât de însetat să te știe o țară întreagă!

— Ai aflat acum.

— Și ce-o să le spui gospodinelor care cască ochii cât sarma la *Steaua norocului*?

Alma se foiește stânjenită – nu-i convine că i s-a reamintit care e segmentul de populație care îi asigură ratingul.

— Am să le spun că știu cine este criminalul. Și voi arăta cum a acționat.

Toți se uită la mine neîncrezători.

— Vorbești serios?

— Da. Și că marele meu noroc e acest caz ciudat pe care am reușit să-l rezolv.

— Păi dacă l-ai rezolvat, hai să-l săltăm pe ucigaș!

— Toate la vremea lor. Ce spui, domnișoară Alma, batem palma?

Se uită la mine gânditoare.

— Știu și eu ce să zic? Trebuie să-mi întreb șefii... Nu sunt de capul meu. Mai trebuie să aveți grijă și să vi se asigure o protecție excepțională... N-aș vrea să mai fie vreo victimă.

Îi las pe toți cu gura căscată.

— De data asta nu va mai fi nicio protecție. O să fiu doar eu și ucigașul. Într-o competiție în care va ieși

învingător cel mai bun. Dar trebuie să stabilim o strategie.
Miron e cel care trage concluzia întrevederii noastre.
— E clar că te-ai sonat!
Apoi adaugă:
— Nu cumva vrei să te sinucizi?
Nu-i răspund. De-abia ne mai distingem chipurile.
Rămânem cu toții tăcuți, fiecare cu gândurile lui.

CAPITOLUL 32

Remember

Prima oară era să mă sinucid când aveam cinci ani. La noi în vizită veniseră fiicele unchiului meu, cu doar puțin mai în vârstă decât mine. Fuseseră aduse să stea la noi câteva zile. Într-o zi am rămas singuri. Ne-am jucat de-a v-ați ascunselea prin cele trei încăperi ale casei, am clădit un castel din cuburi, iar cea mai mare dintre noi, Angelica, ne-a spus o poveste. După ce am început să ne plictisim și nu știam ce să mai facem, tot ea a dispărut în bucătărie de unde a venit cu un cuțit.

Am privit-o cu mirare – ce avea de gând?

— Hai să vedem care dintre noi e cel mai curajos.

— Adică?, a întrebat-o Lucia, sora ei mai mică. Se stăpânea cu greu să nu pufnească în râs. De-abia mult mai târziu mi-am dat seama că urziseră împreună întregul plan.

— Tragem la sorți. Cel care ia bețișorul cel scurt se sinucide.

— Cum adică se sinucide?, am îngăimat eu neliniștit.

— Își înfige cuțitul în piept.

— Grozav!, a exclamat Lucia – i-a făcut cu ochiul sorei sale, sau doar mi s-a părut?

Angelica a scos trei bețișoare de diverse mărimi. Lucia l-a tras pe primul.

— Haide!, m-a îndemnat sora mai mare. Trage și tu unul.

Cu mânuța șovăitoare am tras și eu unul. De-abia atunci și-a desfăcut pumnul.

— Ai câștigat!, exclamă în cor fetele.

Le-am aruncat pierit o privire.

— Și acum ce trebuie să fac?

— Îți pui cuțitul în piept și apeși cât poți de tare.

Am luat cuțitul în mâna dreaptă. Am început să tremur.

— N-o să mă doară?

— Doare puțin la început. Pe urmă n-ai să mai simți nimic.

M-am deschiat la cămașă. Am fixat vârful cuțitului în dreptul inimii care bătea mai puternic decât de obicei. Am simțit o pișcătură și am retras lama. Fetele au izbucnit în râs.

— Fricosule!

N-am suportat batjocura lor. Am pus din nou cuțitul exact în același loc și am apăsat din ce în ce mai tare. Îmi venea să plâng, dar încercam să nu las liber șuvoiul lacrimilor.

Tocmai atunci s-a auzit ușa de la intrare. Am înghețat. Mama și-a făcut apariția. I-a fost destul o privire ca să înțeleagă scena.

— Ce faceți voi aici?

Mi-a smuls cuțitul din mână și s-a răstit din nou la fete.

— Ce naiba e asta?

Fără să se fâstâcească, Angelica și Lucia începură să turuie luându-și vorba din gură una alteia.

— Tușică, a zis că vrea să ne arate un joc nou. A luat cuțitul și a început să se împungă cu el în piept. Noi tocmai vroiam să i-l luăm.

Mama le-a aruncat o privire mânioasă și n-a mai zis nimic. A făcut însă în așa fel încât cele două surori să-și strângă rapid calabalâcul și să se întoarcă la casa lor.

A doua oară era chiar să-mi curm viața. De data asta din pricina unor împrejurări de care nici măcar nu vreau să-mi amintesc – moartea părinților mei, zdrobiți de un camion pe o trecere de pietoni. Aveam 15 ani. Rămăsesem singur, nu-mi mai vedeam niciun rost pe lume. Și citisem mult despre moarte. Eram curios să aflu ce se întâmplă după ce nu mai ești. Oare așa îmi voi reîntâlni pe cei mai dragi mie? Nu cumva așteptau să fac chiar pasul ăsta, ca să fim din nou împreună? Așa că mi-am scos cureaua de la pantaloni și m-am urcat într-un pom din curte. Am făcut un laț la un capăt, iar pe celălalt l-am legat de o cracă. Mi-am vârât capul în laț și mi-am dat drumul în gol. Dar cureaua pe care o socoteam trainică s-a rupt. Am pornit vijelios printre crengi, rupându-mi cămașa și zgâriindu-mă. Am aterizat pe pământ plin de sânge. Mi-am pierdut, câteva clipe, cunoștința. Și acum mai am pe spate urmele juliturilor de atunci.

A treia oară a fost după ce a murit Mara. După înmormântarea ei, m-am dus acasă și am luat un pumn de

somnifere. Nici de data asta nu mi-a izbutit. Au fost prea puține pastile. Am tras un somn zdravăn de multe ceasuri. Când mi-am revenit, m-am dus de câteva ori la baie și am vărsat până când din gură mi s-a mai prelins doar fiere. Am zăcut vreo două zile – nimeni de la slujbă n-a avut nimic de obiectat, doar de-abia îmi îngropasem soția. Din episodul cu pricina m-am ales cu dureri de cap, care sunt cumplite și revin periodic. De aia iau medicamente care doar îmi alină suferințele, fără să le pună capăt definitiv. Parcă s-ar fi dereglat ceva în funcționarea „micilor celule cenușii”. Dar trebuie să ascund stările prin care trec. N-am chef să ajung în vreun sanatoriu, îndopat cu medicamente care m-ar scoate din circuit. De multă vreme mi-am dat seama că doar o activitate cât mai intensă mă poate ajuta să uit totul. Mai ales aceste cumplite dureri de cap.

Iar acum trebuie să fac față unei noi provocări. Nu vreau în niciun caz să mă sinucid acceptând o confruntare cu asasinul. Dimpotrivă, vreau să-l demasc și să-l termin pentru totdeauna. Pentru asta îmi trebuie un plan cât mai bine alcătuit. Ucigașul trebuie să-și primească răsplata binemeritată. Zice că are noroc? Să vedem al cui noroc e mai mare.

Îmi torn un deget de whisky într-un pahar pe care mi-l aduc în bibliotecă. Ascult câteva clipe vijelia care s-a stârnit din nou afară. Apoi îmi pun *Anotimpurile* de Vivaldi. Las aprins numai un lampadar. Cufundat în fotoliu, încep să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Alma. Pe măsură ce planul mi se conturează, un zâmbet îmi înflorește pe buze. I-ar înmărmuri pe colegii mei, care m-au văzut rareori zâmbind.

CAPITOLUL 33

Fără frică

E pentru prima oară când mă aflu sub lumina reflectoarelor. Chiar dacă știu în detaliu decorul de la *Steaua norocului*, tot arunc priviri curioase în jurul meu. Constat cu surpriză că, văzut de aproape, nu mai inspiră fastul de la televizor. Unele dintre pânzele colorate sunt pline de praf și zdrențuite, iar mobilierul arată destul de ponosit. În spatele a trei camere de luat vederi se află tineri care mestecă gumă și fixează diverse cadre. Se pare că sunt singurii care au treabă dintre toți cei care se foiesc în dreapta și în stânga.

Alma n-a apărut încă. Pe mine m-au instalat pe un fotoliu, după ce mi-au atașat un microfon la reverul hainei. Aplaudacii de serviciu îmi aruncă priviri curioase. Aproape nimeni nu știe cine sunt și se întreabă unul pe altul ce hram port.

— Să fiți cât mai degajat!, mă sfătuiește unul dintre asistenții de platou.

În sfârșit, apare și Alma. E îmbrăcată într-o rochie verde. Se apropie de mine și îmi strânge mâna. Palma îi e ușor umedă.

— Aveți emoții?

— De ce-aș avea?

— Eu, una, am. Parcă aș fi la prima emisiune.

— N-aveți nicio grijă, domnișoară, o să iasă bine.

— Să dea Domnul!

Își face discret cruce. Se uită pe ecranul mare din spatele nostru, ca să vadă cum îi stă rochia.

— Zece secunde!, anunță o voce de femeie. Și începe să numere: zece, nouă, opt...

Deodată, aud muzica de generic a emisiunii. Oricât ar părea de ciudat, nu simt nicio tresărire.

O aud pe Alma cum rostește primele cuvinte:

— Dragii mei, bună seara! Suntem în direct, la o nouă emisiune *Steaua norocului*! Invitatul nostru este domnul Luca Pinte, un criminalist de excepție!

Trag cu ochiul la public – anunțul nu pare să le fi trezit niciun interes. Mica formație de pe podium

intonează o melodie la modă. După ce ultimele acorduri se sting, Alma se apropie de mine.

— Domnule Pinte, mulți se vor întreba de ce v-am invitat.

Începutul e promițător.

— Pe bună dreptate. Un om cu meseria mea nu are statutul celebrităților pe care le găzduiți de obicei.

— Și totuși, ați acceptat invitația mea. Vă socotiți un om norocos?

— Destul de norocos.

— În general, în viață? Sau doar în profesie?

— Mai mult în profesie.

— Și în ce constă acest noroc?

— Eu și colegii mei am rezolvat mai multe cazuri destul de încâlcite.

— E vorba de noroc sau doar de iscusință profesională?

— Fără un dram de noroc, anchetatorii ar alerga după mai mulți criminali care și-ar vedea nestingheriți de crimele lor.

— Domnule Pinte, povestiți-ne una dintre enigmaticele pe care ați dezlegat-o.

— Ar fi mai multe care ar merita să fie relatate... Am să aleg una dintre ele...

Stau înghesuiți în fața unui televizor din biroul Marelui Ștrumf. Printre ei se află și Miron și Adina Popescu.

— Este extraordinar de degajat, zice Miron. Eu unul aș face pe mine de frică dacă ar trebui să particip la o emisiune ca asta.

— Tu nu ai de ce să participi la o emisiune ca asta, îl ia Adina peste picior.

Miron tace bosumflat.

Marele Ștrumf se foiește pe scaunul cu spătar înalt.

— Sper că o să pomenească și de rolul secției noastre în rezolvarea acestor cazuri. Doar nu le-a dat de cap de unul singur...

În gând Adina își zice: „Adică să pomenească și de tine!”

Aplauzele conținesc – privirile celor din public au început să exprime în sfârșit interes pentru persoana mea.

— Foarte interesant! Iar modul în care ați acționat a fost ingenios de-a dreptul!

— N-am fost singur. Meseria noastră cere muncă de echipă. Echipă pe care o conduce Marele..., marele nostru șef, Ștefan Radu.

— Vedeți că ne-a amintit și pe noi!, se înfoaie Miron.

Iar în gând: Era cât pe-acți să calce pe bec. Era să-i zică Marele Ștrumpf. Doamne! Ce i-ar mai fi frecat ridichea! Oare știe cum îl poreclim?

— Liniște!, cere Marele Ștrumpf, vizibil tușat.

Trupa de dansatori și-a terminat numărul. Alma mi se adresează din nou.

— Din câte știu, acum lucrați la un caz extrem de complicat.

— Da. Îl urmărim pe criminalul în serie care terorizează Bucureștiul.

— Și aveți sorți de izbândă?

— De ce nu? E un caz ca oricare altul. Ne dă mai mult de furcă, însă o să-i venim de hac.

— Înainte de a vedea cum aveți de gând să faceți asta, v-aș pune o altă întrebare: Nu vă e frică să apăreți în această emisiune?

— Frică? De ce?

— Ultimii mei invitați au... au fost...

Alma începe să se bâlbâie.

— Au fost omorâți, domnișoară, așa e.

— Și nu vă e frică să nu aveți cumva aceeași soartă?

— Nu. Mie nu-mi poate face nimic.

De data asta aplauzele nu mai izbucnesc la comandă. Omuleții sunt încântați că îl au în preajmă pe cavalerul cel curajos, învingător în orice cruciadă la care ia parte.

— Foarte interesant. Dar să revenim la cazul pe care poliția încă nu l-a rezolvat. De ce trenează ancheta?

— Fiindcă avem de-a face cu un criminal extrem de inteligent, căruia nu-i pasă de nimic. Cu toate acestea, acționează fără greșală și nu lasă în urmă niciun indiciu. Cel puțin așa crede el.

Vasile Tanacu intra în cursă abia după miezul nopții. Se uita fascinat, împreună cu nevasta lui, la *Steaua norocului*.

— Femeie, eu am stat de vorbă cu omul ăsta! E tare! Zice că l-am ajutat în ancheta lui. O dată l-am avut și client – dar nu mai țin minte când.

Nevasta lui nu-i răspunse. Îl privi drăgăstoasă și își spuse – pentru a câta oară! – că n-a greșit când l-a luat de bărbat.

— Arestarea lui e iminentă.

— Cum așa?

— Mai avem nevoie doar de câteva elemente. Chiar dacă se socotește infailibil, avem destule probe care ne vor conduce la el.

— Ne-ați putea spune ceva mai concret? Sau e secret?

— Din moment ce totul se va sfârși în curând, nu mai există niciun secret.

Marele Ștrumf sări de pe scaun, cu ochii injectați de furie.

— Omul ăsta e nebun! Spune la toți tot ce știm! Compromite ancheta. Telefonul! Căutați-mi un număr de telefon de la blestemata asta de televiziune. Să oprească imediat emisiunea! Cine dracu' m-a pus să accept apariția imbecilului ăsta pe micul ecran!

— Nebun o fi, dar imbecil în niciun caz, zice Adina. Lăsați-l în pace! Are el un plan. Să nu i-l dăm peste cap.

Marele Ștrumf se potolește ca prin farmec.

Le-am povestit totul cu lux de amănunte. Asistența a rămas cu suflarea tăiată. Dacă s-ar dezlipi un timbru de pe o scrisoare și ar cădea pe jos, l-ai auzi cu siguranță.

— Impresionantă relatare!, reușește Alma să îngaiame.

Pentru prima oară în cariera ei, cineva reușește s-o lase aproape fără grai.

— Ne-ați prezentat cum au fost făptuite crimele. Presa n-a avut parte de astfel de informații complete, despre omoruri înfăptuite cu sânge rece, în urma cărora au pierit oameni nevinovați.

Îmi dreg glasul – ceea ce vreau să spun în continuare n-o să convină multora.

— Oameni nevinovați? Mă îndoiesc. Toți au fost certați cu justiția, care n-a reușit, sau n-a vrut să-i condamne.

— Nu cumva aprobați aceste crime?

E timpul să-mi iau seama.

— Nu domnișoară, nu le aprob.

Marele Ștrumf sare din nou ca ars.

— Telefonul! Dați-mi telefonul! Omul ăsta e complet sonat! Trebuie oprită mascarada asta!

Alma a trecut cu eleganță peste spusele mele.

— Ne-ați istorisit multe despre acest criminal. Dar el rămâne în continuare misterios. Probabil că se uită la televizor și își râde de noi. Ne vede și râde.

Fără să vreau, arunc o privire spre ecranul din spate.

— Cu siguranță se uită. Dar nu are chef de râs. Fiindcă îi e frică.

— De ce i-ar fi mai frică decât până acum? Doar nu-i știe nimeni chipul.

— Ba i-l știm. Datorită unei camere de supraveghere de la Muzeul Antipa.

Într-adevăr, Leo Guran era în fața televizorului. Nu râdea, dar nu-i era nici frică. Se uita cu perplexitate la emisiunea Almei.

„Deci așa arată cel care e în fruntea anchetei! Faimosul criminalist! Se prezintă destul de bine. Și-i merge mintea. Chestia aia cu camera de supraveghere de la Muzeul Antipa nu putea să-i dea oricui prin cap. Iar prezența la *Steaua norocului* e o găselniță genială. E ca aruncarea mănușii în Evul Mediu. E o provocare. Vrea să ne confruntăm – care pe care. Ei bine, îi voi da satisfacție.”

Timpul trecea și, încet, încet, îl cuprindea, totuși, o mare neliniște. Și emoție. O asemenea emoție nu mai simțise din ziua în care primise vestea morții mamei sale. Individul de pe ecran i se părea cunoscut. Îl mai întâlnise undeva? Îl văzuse în vreo fotografie? În orice caz, nu într-una publicată de ziarele pe care le parcursese în ultimele săptămâni. Dar atunci de ce i se părea atât de familiară înfățișarea lui? Iar numele...

Pinte... Luca Pinte... Luca.

Brusc, își aduse aminte.

...Era într-una dintre primele zile pe care le petrecea la orfelinat. Ieșise de la spălător, în mână cu o perie și o pastă de dinți. Deodată, asupra lui s-au repezit trei vlăjgani – unul negru ca smoala la față, un altul acoperit de bube pe obraji și pe frunte, al treilea – gras ca o butie. L-au târât, cu toată împotrivirea lui, înapoi în încăperea care mirosea puternic a dezinfectant. I-au cărat pumni, până când au obosit, și l-au lăsat prăbușit pe ciment.

— *Ăsta-i comitetul de primire, a rânjit tuciuriul. Cât timp stai aici, te supui la regulile pe care noi le facem. Bagă la cap și n-o să ai grețuri cu noi.*

Bubosul intră într-o cabină de WC și trase apa. Mai zăbovi câteva minute și se întoarse încheindu-se la pantaloni.

— *Treci și fă curățenie în urma mea. Văd că ai o periută în mână. Cu periută să freci closetul.*

Îl împinseră în cabina în care mirosul îi întoarse stomacul pe dos. Îl siliră să îngenuncheze. Vederea a ceea ce ieșise din măruntaiele insului cu fața plină de bube îl făcu să verse.

— *Vezi că o să ai și mai mult de lucru, râseră acela batjocoritor.*

Căută cu disperare lanțul ca să tragă apa – fusese smuls și acum se afla în mâna bubosului.

— Ei, ce mai stai? Ne faci să pierdem timpul.

Încercă să iasă, dar zidul pe care îl formau cei trei era de netrecut.

Bubosul îl lovi cu lanțul pe spinare, mai întâi ușor, ca o mângâiere, apoi începu să izbească din toate puterile.

— Dobitocule! Marș la treabă!

Doamne! Unde nimerise? Scăpase de bătăile de acasă și avea să afle altele, și mai cumplite?

— Mișcă-te!

Cel gras începu să-i dea șuturi cu toată puterea, până îi lăsă din nou lat pe ciment, în duhoarea aceea cumplită. Nu mai avea forțe să li se opună. Erau mai puternici ca el.

Tuciuriul îl înșfăcă de păr și încercă să-i vâre capul în closet. De-abia mai reușea să se opună apăsării brutale.

— Nu vrei să faci curat cu periuța? Atunci fă cu limba.

Pe neașteptate, s-a auzit scârțâind o ușă. Se smuci cu mai multă putere și reuși să-l privească pe noul venit. Cu ochii acoperiți de lacrimi, de sânge, zări un alt vlăjgan. Se cutremură de groază.

— Hei! Ce faceți voi aici?

Cei trei deveniră ca niște fiare în fața pericolului.

— Avem un novice! Îl facem să cunoască regulile casei, zise tuciuriul.

— Nu te băga, Pinte, o iei și tu pe coajă!

— Ce-ai spus?

Noul venit luă o mătură dintr-un colț. Începu s-o rotească amenințător.

— Reguli zici? Uite reguli!

Porni să-i lovească metodic, cu coada măturii, peste brațe, peste picioare, cei trei opunând o rezistență firavă. Abia mai târziu avea să afle că Pinte practica judo.

Strigătele lor nu-i impresionară deloc. Îi bătut pe cei trei până îi umplu de sânge.

— Să nu vă mai prind că vă mai legați de băiatul ăsta! Și nici de altcineva. Altfel, o să aveți din nou de-a face cu mine.

L-a ridicat de pe ciment și a vrut să-i întindă o batistă, ca să se șteargă pe față. A vârât-o la loc în

buzunar.

— *Mai bine dă-ți cu apă!*

În timp ce se spăla, i-a zărit pe cei trei cum își iau tălpășița, înjurând și blestemând.

— *De-acum or să te lase în pace. Eu mă numesc Pinte. Luca Pinte. Pe tine cum te cheamă?*

— *Leo Guran.*

Din păcate, prietenia care s-a legat între ei n-a durat decât două luni. Împlinind 18 ani, Luca a plecat din orfelinat, și n-a mai auzit de el până azi. S-a gândit însă de multe ori la salvatorul lui, ca la un frate pe care și l-a dorit.

Cei trei nu i-au mai făcut niciun rău. Dar toți au avut un sfârșit cumplit. Unul a fost găsit spânzurat într-o magazie, altul s-a înecat în lacul din apropiere, iar al treilea a căzut de pe o schelă ridicată pentru repararea clădirii...

De multă vreme Leo Guran nu mai simțise o emoție atât de mare.

— Salut, bătrâne!, zise el privind la televizor. Bine te-am găsit. Păcat că nu pot să te invit la o bere. Acum suntem în tabere opuse. Și tare mi-e teamă că, de data asta, tu ai nevoie de ajutor. Îmi pare rău, n-am cum să mă revanșez. Oricât ai da din gură la televizor, n-o să mă faci să ies din bârlog. Norocul tău.

— Să zicem că știți cum arată. Dar știți de unde să-l luați?

— N-aveți dumneavoastră grija asta. Înțeleg însă că emisiunea s-a terminat. Nu mai am nimic de adăugat. E timpul să mă întâlnesc cu ucigașul. M-așteaptă de prea multă vreme. Vă mulțumesc pentru invitație. La revedere!

Guran pufni în râs.

— Joci la cacealma, bătrâne! Habar n-ai cine sunt. Vrei doar să mă provoc. Vrei să te atac și să pui mâna pe mine. Dar ai șutat în gol. Totuși, în amintirea zilelor pe care le-am petrecut împreună, beau un pahar în cinstea ta. Adio, bătrâne! Povestea mea s-a sfârșit. De-acuma dispar.

Cu mâna stângă ridică paharul la gură. Două degete de la cealaltă mână le duse la un chipiu imaginar.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

În urma cazului cunoscut sub numele *Steaua norocului*, a urmat o anchetă severă și complicată, care s-a lăsat cu multe sancțiuni.

Luca Pinte a fost mutat în provincie. Nesăbuița sa de a apărea la televizor, oferind multe detalii ale anchetei, a fost socotită ca o compromitere a acțiunii de prindere a unui criminal primejdios. În curând, a ieșit din poliție, din cauza problemelor de sănătate.

Marele Ștrumpf s-a ales cu un avertisment pentru atitudine tolerantă față de subalterni și neglijență în serviciu. S-a pensionat înainte de a împlini vârsta.

Victimă colaterală, Petre Calomfirescu n-a mai fost avansat legist-șef.

Adina Popescu a renunțat la postul său și a intrat în învățământul superior.

Miron Stratilat a fost amenințat cu darea afară din poliție, dacă va mai lua apărarea fostului său partener.

Steaua norocului continuă să fie emisiunea cu cea mai mare audiență. Nimeni dintre invitații Almei n-a mai murit de vreo moarte suspectă. Din când în când însă, la intervale mari de timp, și fără să trezească vreo bănuială, câte unul mai moare din pricina unui stop cardiac, a vreunui accident de circulație, a vreunei embolii...

PARTEA A DOUA – JUCĂTORUL DE TABLE

CAPITOLUL 34

Ehei, ce clipe am trăit în crâșma lui Politicosu, până acum vreo zece ani! Pe vremea aia nu te scăpai în nădragi când te urcai într-un avion, de teamă ca nu cumva vreun zărghit să ia gâtul piloților, să se așeze el la manșă și să izbească aeroplanul de cine știe ce clădire mai semeață și de interes strategic, nu era nici criză mondială care să te lase fără gologani în buzunare și în incapacitatea de a mai lua credite de la bănci, iar noi eram mai tineri și mai puși pe glume, jocuri și băutură. În cazul nostru nu era bețivăneala aceea dezgustătoare, când mușteriii vorbesc haotic, fără să se înțeleagă unii cu alții, sau se înjură ca la ușa cortului, și se încaieră, rupându-și scaunele în cap, trezindu-se a doua zi dimineața mahmuri, prin spitale, sau după gratii. Noi descântam băutura, o sorbeam cu delicatețe, ca pe o licoare divină, o ambrozie la îndemâna plebeilor, care ne dădea puteri să rezistăm în confruntările aspre pe care le aveam cu viața, care ne ascutea mințile și ne deschidea sufletele. Desigur, mai scăpăm și noi hățurile, bând un pahar mai mult decât puteam duce, dar și în astfel de ocazii eram frumoși, manierați, grijulii la orice detaliu care ne-ar fi putut compromite. Pe atunci nu începuse nici campania aceea deșănțată contra fumatului în spațiile publice – actualmente, în unele locuri guvernate de către niște săriți de pe fix, n-ai voie să-ți aprinzi o țigară pe stradă. Era mai multă grijă față de natură, poluarea se ținea în limite rezonabile, nu se discuta cu atâta aprindere despre încălzirea globală, despre topirea ghețarilor, poate doar o gogoriță a ecologiștilor, e drept, omenirea inhala mai puține noxe, și cancerul nu făcea ravagiile pe care toate leacurile din fabricile cu medicamente nu le pot stopa. Timpul trecea mai domol, lentoarea curgerii lui făcea zilele și nopțile mai lungi, mai pline de întâmplări magice, savurate pe îndelete. Anul avea tot cincizeci și două de săptămâni, însă nu știu cum se făcea, între un revelion și altul parcă era o perioadă mai mare, comprimarea timpului ar trebui să ne dea mai mult de gândit, ziua a devenit oră, iar ora minut. Mai și munceam, dar ne și distram pe cinste, după un protocol al oamenilor

cu bun-simț, fără hărmălaie și scandaluri. Aștia din ziua de azi n-au snagă, nu știu ce înseamnă să tragi la măsă o noapte întreagă, spunând bancuri, fumând ca apucații – în tavernă fumul plutea ca norii deasupra creștelor înzăpezite din apropierea orașului – și jucând table, poker, zaruri sau darts. Câteodată, ne lansam și în partide de biliard – într-un colț se găsea o masă cu postavul cam jumulit, cu bile de pe care se cam dusesse culoarea, însă taman bună pentru performanțele noastre precare. Iar după aceea ne apucam de cântat – acompaniați de un tip cu o armonică jerpelită, îmbrăcat cam mizer, cu o față spuzită de coșuri, care se pripășise și el pe acolo și înveselea și mai mult atmosfera. Îi dădeam câte un pahar de băutură, Politicosu – îi ziceam așa fiindcă vorbea ceremonios cu toată lumea, de, băiat cu educație, îmbrăcat întotdeauna frumos, aranjat, dichisit, la costum, și ras la sânge – îl omenea și el cu mâncare și niște bănuți, iar Melodiosu crea o atmosferă fantastică – nicio trupă de rockeri cu toate chitarele lor electrice n-ar fi fost în stare să ne facă să ne simțim mai bine. Ne înfierbântam și la potpuriul de muzică folk pe care îl interpreta cu toată dăruirea, dar cel mai mult ne ungea la lingurică un cântec pe versurile descoperite în cartea lui Lawrence Block, *Când sfânta crâșmă se închide*. Cartea aia era cu dichis, o trufanda, toți o citiserăm din scoarță în scoarță, de mai multe ori, știam unele fraze pe de rost, ne aminteam episoadele tensionate și le evocam în gura mare, ce mai încolo și încoace, era *Biblia* noastră, parcă autorul pe noi ne descrisese, i-am și trimis câteva rânduri, dar nu ne-a răspuns niciodată, siguramente, om ocupat, sau poate dăduse de mult ortul popii și noi habar n-aveam. Era deja ajuns s-auzim primele note, și toți cei care ne nimeream în seara aia acolo începeam să cântăm cu un entuziasm nereținut, marcând ritmul cu bătași ușoare de palme:

Și-am petrecut încă o noapte
Cu poezii și pantomime,
Și știm prea bine: suntem singuri
Când sfânta crâșmă se închide.¹¹

Armonica aia, cât de veche și prăpădită o fi fost, suna formidabil în mâinile lui Melodiosu – ce păcat că n-a avut bani de studii, s-a pierdut un talent de milioane, băiatul avea vână de mare instrumentist. Orga dintr-o

catedrală n-ar fi avut un efect mai tulburător asupra firilor noastre lesne impresionabile și însetate de frumos. Noi n-aveam niște voci grozave, unii erau afoni de-a dreptul, dar bucuria de a fi împreună, prietenari de nădejde, ne dădea avânt și ignoram orice derapaje de la tonalitatea de bază.

Nu exista o speluncă mai vestită în tot Barintownul, chiar dacă era situată mai la margine de oraș, și nu arăta ca restaurantele de lux din centru, unde vii îmbrăcat în smoching, iar chelnerii roiesc în jurul tău aferati, fiind atât de serviabili, încât ar fi în stare să și mănânce și să bea în locul tău, numai pentru ca onor clientela să nu se obosească. Râdeam de sclifoseala unor astfel de locuri, zicându-ne că noi suntem și mai exclusiviști, nu admiteam pe oricine să ni se alăture, deși nu trebuia plătită o cotizație de membru usturătoare. Mulți papițoi care ne-au vizitat, fiindcă ni se dusesse buhul, n-au reușit să ne dea pe spate cu fițele lor, dar și ei au strâmbat din nas contrariați după ce ne-au vizionat, și a doua oară nu s-au mai aventurat în cercul nostru, neînțelegând spiritul locului, farmecul lui tăinuit la o cercetare pripită, iar clevetelile și idiosincraziile acestor candidați respinși ne-au crescut și mai mult cota, spre stupoarea concurenței invidioase și puse în umbră. Și totuși, totul s-a sfârșit din pricina unui pistol nenorocit. Dar să nu o iau înainte, să urmez cursul poveștii așa cum s-au petrecut faptele, să le înșir ca pe niște mărgele multicolore pe un fir de ață trainic, fiecare la locul potrivit. Numai așa viziunea de ansamblu nu e deformată, capătă o coerență indestructibilă, logica ei nu mai poate scăpa nimănui, oricât de neatent sau lipsit de perspicacitate ar fi.

La drept vorbind, șandramaua lui Politicosu arăta cam rău, dărăpănată de trecerea nemiloasă a vremii. Era o clădire cu subsol, parter și două etaje, între două blocuri, ciuntite și ele de inexorabilul atac din partea intemperiilor. Mai mulți dezvoltatori puseseră ochii pe casa care contrazicea tendința spre gigantism și modernism, ce mai, se prezenta ca o emblemă vetustă scăpată, ca prin miracol, de lama buldozerelor, ei râvnind să o radă de pe suprafața pământului și să trântescă pe respectivul teren un monstru din oțel și sticlă. Cupiditatea lor s-a izbit de refuzul ferm al patronului, deloc ispitit de perspectiva încurajării unei afaceri imobiliare de succes, care ar fi desfigurat ambianța. Acesta moștenise casa de

la părinții lui, odinioară funcționase ca o băcănie unde se vindeau mezeluri, brânzeturi, carne, produse semipreparate și alte finețuri trebuincioase gospodinelor, pentru ca să-și hrănească masculii și plozii. Politicosu era o ființă construită pe alt calapod decât mama și tatăl lui – se duseseră dintre noi într-o vară, amândoi deodată, răpuși de boli de inimă – și cu o altă viziune existențială, mai profundă, mai generoasă, și mai romantică. Nici în ruptul capului n-ar fi acceptat să se ocupe cu desfacerea unor mărfuri care îl oripilau numai la gândul că ajung în bucătării slinoase, cutreierate de gândaci. De aceea, înlocuise firma de tablă de la intrare cu una de neon, și transformase prăvălia într-o bodegă ospitalieră, cu un dever destul de bun, chiar dacă nu avusese bani ca să-i dea o față mai comercială, mai împopoțonată. Dar tocmai aspectul ăsta de magherniță cu oareșce pretenții ne fascina. Pe stradă treceau mașini luxoase, la doar câteva azvârlituri de băț se înălțau magazine opulente, săli de concert și teatre unde lumea se îmbulzea îmbrăcată în costume de cinci mii de dolari bucata, iar câteva picături din parfumul pe care îl foloseau cucoanele costau cât salariul pe o săptămână al unora dintre noi. Dar noi ne simțeam bine între pereții aceia cu tapetul jupuit și îmbibați de mirosuri de mâncare și tutun, așezați la niște mese joase, pe taburete cu tapițeria scămoșată. De cum intram acolo, ne socoteam descinși într-un alt timp, ca o sectă care oficiază un ritual misterios, ce mai tura-vura, uitam de toate, ne cuprindea o amnezie benefică, deloc îngrijorătoare. Ca să aflăm în ce anotimp eram, uneori trebuia să ne uităm pe fereastră, și indiferent dacă afară strălucea un soare dogorător, sau ninge cu fulgi fastuoși, noi trăiam perpetuu într-o fericire de paradis. Nimic nu prevestea restriștea care se pregătea să se abată asupra noastră, legată de blestematul ăla de pistol care, după ani de ne folosință, a bubuit din nou într-o dimineată geroasă, semănând panică în sufletele noastre...

Crâșma avea un hol unde iarna ne lăsam paltoanele în niște cuiere sub forma unor coarne de cerbi – nimeni nu știa dacă sunt autentice sau nu, Politicosu se jura că sunt, dar zâmbea într-un dinte când spunea asta, eu unul înclin să cred că erau contrafăcute. Din hol intrai într-o încăpere cu tavanul jos, unde încăpeau cam zece mese, pe care erau așternute niște mușamale roase. Pe pereți erau o groază de tablouri aparținând unor pictori care le lăsaseră

acolo zălog, sau drept plată pentru ceea ce consumaseră ca să-și biciuiască fantezia, așa cum procedează mulți artiști de pe toate meridianele, unii apelând și la droguri, pentru a atinge extazul creației. Cele mai multe erau niște aiureli, niște mângălituri, nu înțelegeai nimic privindu-le, nu descifrai nimic novator la ele, fără vreun mesaj constructiv, vibrant, ca în cazul operelor de aleasă ținută artistică. Dar petele alea de culoare înviorau ambianța, și Politicosu le păstra cu evlavie, le contempla drăgăstos, mândru de pinacoteca sa generatoare de gânduri curate. Unul singur dintre pictori avea să se acopere, mai târziu, de glorie, dovedindu-se că a mânuit o pensulă și nu o bidinea, iar din vânzarea a două pânze pe care le poseda de la acesta – la o a treia n-a avut inimă să renunțe –, proprietarul cu fler la artele vizuale avea să-și asigure o bătrânețe prosperă și liniștită. Mai era și o bucătărioară unde, pe o plită, se făceau la comandă ochiuri cu șuncă, dar și niște cartofi prăjiți de lingeași și farfuria după ce îi mâncai, și niște friptane groase de două degete, pregătite după o rețetă specială – condimentele veneau de la mari depărtări –, și cârnați întotdeauna proaspeți, iuți ca focul și aspectuoși. Cafeaua se prepara într-un ibric de dimensiuni cum n-am mai văzut, nu se spăla niciodată, apa se fierbea în zațul rămas, depus într-un strat gros și pe pereții lui, ar fi trebuit să-l spargi cu picamerul dacă voiai să-l înlături, savoarea acelei licori n-am întâlnit-o nici în cele mai pricopsite cafenele, ce să mai vorbesc despre automatele unde introduci monezi, iar în pahare de plastic, despre care nu știi dacă nu cumva au mai fost folosite, se prelinge un lichid de culoare dubioasă, și cu un gust oribil. Se servea în ceșcuțe mici, de porțelan fin. Dacă o pui în stacane, ne explica Politicosu, până o termini își pierde aroma și se răcește. Însă mâncarea era fudulie, băutura era temelie, cum bine spune vorba din bătrâni – whisky din cele mai diverse mărci, irlandeze și scoțiene – Haig, Ballantine's, Jameson, Johnny Walker, Chivas Regal –, bere cehească – Budweiser, sau nemțească – Heineken, Löwenbrau –, dar și daneza Carlsberg, „probabil cea mai bună bere din lume”, dar eu n-aș băga mâna în foc,ăștia se laudă că și site-ul lor este, probabil, cel mai bun din lume –, și câteva sortimente de vinuri franțuzești, păstrate în pivniță cu sfîntenie, la temperatura potrivită. Nu lipseau ginul și votca, și, evident, tequila – nu prea avea

căutare, te turtea imediat, iar noi nu eram ca niște căruțași de odinioară, ahtiați să ne pierdem cât mai rapid mințile. Noi beam în special bourbon – Wild Turkey, Jim Beam, Early Times. O să vedeți de ce dacă veți citi romanul lui Lawrence Sanders. Dar n-o să-l citiți, în ziua de azi nimeni nu mai are curiozitatea să răsfoiască o carte, poate din grija de a-și cruța ochii, așa că mai bine vă spun eu, ca să vă scutesc de o grijă: bourbon beau gentlemenii. E o băutură „șmecheră”, cum depune mărturie acest autor îndrăgit rebelă, capabilă să-ți răscolească până în străfunduri ființa, dar și s-o protejeze de infamia unor agresiuni cotidiene – toți avem parte de așa ceva, semînția umană le-a cunoscut încă de când trăia în peșteri.

Dar să nu credeți că doar pe Lawrence Sanders îl admiram noi. Cu toții eram căzuți pe spate din pricina romanelor polițiste, thriller sau mystery, ce or fi fost. Le citeam cu nesaț, ni le împrumutam unul altuia, le comentam cu însuflețire, având un dispreț profund pentru toți cei care le acopereau de ocări, socotindu-le „paraliteratură”, adică o chestie care se folosește de cuvinte, însă nu poate a fi considerată artă. În special indivizii care se ocupă cu critica literară, niște inși morocănoși și fără umor, aruncau cu necuviințe pe operele lui Chandler, Chase, Cheney, și pe cea a lui Dashiell Hammett care, după cum spunea primul dintre cei trei magnifici „C”, „a scos crima din vasele venețiene și i-a dat drumul pe fundăturile sordide.” Profesorașii aceia înăcriți n-aveau încotro și îl acceptau doar pe Edgar Allan Poe, care, într-adevăr, e tatăl tuturor, el scriind și horror, și mystery de bună calitate. Dar mulți dintre urmașii lui au izbutit să ridice tot mai sus ștacheta genului, un gen care a produs mai puține cărți plicticoase decât așa-zisa literatură adevărată, cu intrigi de doi bani și cu trăiri închipuite de către creatori lipsiți de experiența vieții, niște filfizoni de tot râsul.

Indiferent dacă unuia îi plăcea Ross McDonald, alții fiind înnebuniți de Mickey Spillane, James Caine, Rex Stout, Carter Brown, Chester Himes, Patricia Highsmith, Thomas Harris – cu *Tăcerea mieilor* dăduse lovitura, Hanibal Lecter fiind un personaj de senzație –, toți eram categorici într-o privință: nu suportam scrierile lui Arthur Conan-Doyle și pe ale Agathe Christie, pe care întreaga suflare îi considera cei mai mari, corifeii romanului

polițist. Ne enerva artificialitatea acestor autori, infatuarea lor de a se crede mai deștepți decât cititorii, propunând șarade pe care n-aveai cum să le dezlegi, fiindcă pehlivanii ăștia aveau întotdeauna un as în mânecă, pe care îl scoteau la momentul potrivit, ca niște prestidigitatori șmecheri și fără rușine. Iar ori de câte ori ne aduceam aminte de *Zece negri mititei*, hohoteam ca apucații, nechezam ca niște cai scăpați pe o pârlăoagă – rareori a compus cineva o istorie atât de convențională, în care totul se petrece ca într-o seră, departe de exuberanța și farmecul existenței, iar numele criminalului îl află dintr-un mesaj pus într-o sticlă, culeasă din valurile mării.

Radioul mergea tot timpul, cu sonorul dat în surdină. Mai ascultam muzică, dar rareori ciuleam urechea ca să auzim știrile – o lovitură de stat, o crimă cu sânge rece, un viol. Numai blestemății. Știam dinainte, după inflexiunile din glasurile crainicilor, la ce să ne așteptăm: pentru jafuri se folosea un ton vag uimit, pentru asasinate se apela fără jenă la tipi cu voce cavernoasă, capabilă să-ți provoace flori de gheață pe șira spinării. Alături, pe aceeași etajeră, se afla și un televizor color. Nici pe el nu-l prea băgăm în seamă – prea multe reclame stupide, prea multe filme de duzină, sau talk-show-uri plictisitoare, cu oameni politici mincinoși, cu starlete fără nimic în cap și cu puține pe trup. Ne strângeam în jurul lui numai când se transmiteau meciurile lui Chicago Bulls. Atunci lăsam toate baltă, nici măcar paharele nu le mai duceam la gură. Fiindcă admirabilul Scottie Pippen, nebunul Dennis Rodman, exactul Kukoc și meseriașul Luc Longley, pur și simplu ne entuziasmau. Iar prestația lui Michael Jordan transforma baschetul într-un joc mirific, de pe o altă planetă. Hodorogea îl văzuse și pe magnificul Chamberlain prin anii '50. Într-un meci, acesta cică marcase din colțul terenului său în coșul echipei adverse. I-am zis că exagerează pentru a supralicita o performanță din epoca lui, consolându-l că toți facem la fel, credem că numai în vremurile în care ne-am trăit tinerețea s-au petrecut fapte extraordinare. S-a ofuscat, i-a venit să plângă. Ca să ne convingă de adevărul din spusele lui, a găsit pe undeva, o înregistrare pe o casetă video cu isprava celui mai bun pivot din toate timpurile, și ne-am crucit când am văzut-o. Noi îl apreciam și pe Magic Johnson, de la Los Angeles Lakers, revenit după ce se

îmbolnăvisese de SIDA și scăpase în mod miraculos – gurile rele spuneau că totul fusese o făcătură publicitară, noi nu credeam în ruptul capului o asemenea aberație –, însă nimic nu se compara cu Air Jordan, cu plutirea lui încântătoare, o sfidare a legii gravitației. În general, negrii – ptii!, afroamericanii, ca să fiu *politically correct* – au alte articulații decât ale albilor, sunt mai agili, mai iuți, mai dezinvoluți. Doctoru – o să vedeți mai încolo cine e – zicea că înzestrarea lor genetică de excepție se datorează strămoșilor pe care i-au avut. Aceștia trebuiau să se apere de tigri, de lei și alte fiare, și ce apărare mai bună poate fi decât o goană sănătoasă din fața primejdiei? Nu-i vedeți cum aleargă și azi suta de metri? Nu-i întrece nimeni. Parcă pe urmele lor s-ar năpusti o haită de leoparzi ținuti doar cu apă.

Politicosu ținea singur taverna asta. Doar o fetișcană îl ajuta la spălatul vaselor, paharelor, și la gătit. Pășea prin incintă neauzită. O umbră. Nu era nici frumoasă, nici urâtă. Firavă ca o trestie. Tot ea servea la mese, dar numai mâncarea, pe farfurii curate, spălate cu un detergent care nu te îngreșoșea. Eterică și sfioasă, trecea neobservată. Rareori îi auzeam glasul. Unii gândeau că e fata din flori a jupânului, însă informații precise nu aducea nimeni, nimeni nu îndrăznise să-l chestioneze în această privință, de teamă să nu zgândăre vreo rană tănuită, așa că mai bine tac și eu, rămânând altora să elucideze acest aspect, dacă va avea vreodată o semnificație. Nu era nevoie de chelneri cu uitătură pofticioasă, avizi de bacșiș, puși pe sfeterisit. Fiecare se ducea la vitrina cu băuturi din spatele barului, ca la o expoziție cu vânzare, și se servea cu ce-i poftea inima. Prețurile erau afișate la vedere și banii erau puși pe un platou de pe tejghea. La o casă de marcat înregistram consumația, pentru ca bonurile emise să evite orice bănuială din partea inspectorilor de la fisc, cum că Politicosu ar spăla bani murdari – nici pomeneală de așa ceva, era integru ca nimeni altul din branșa sa. Nu lăsa nimeni mai puțin, nici prin gând nu ne trecea să ne înșelăm gazda – cei mai mulți dădeau în plus decât scria pe nota de plată, mai ales că, din când în când, la ocazii speciale, patronul făcea cinste la toți mușteriii. Nu câștiga cine știe ce, ținea afacerea asta ca pe un hobby, ca pe un club select, în care își primea prietenii, ca să-și alunge singurătatea în preajma lor. Fiindcă avusese un mare necaz – nevasta, la care ținuse ca la ochii din cap, se

prăpădise când era însărcinată în luna a opta, făcuse nu știu ce infecție și se curățase în câteva zile. Asta fusese mai demult, în urmă cu vreo treizeci de ani, dar Politicosu nu-și mai revenise din traumă, și nu se mai atinsese de atunci de nicio femeie, deși unele îl luaseră la ochi, din dorința legitimă de a-și întemeia o căsnicie, lângă un soț cu un oareșce cheag și deloc hâd.

Mai avea un chichirez crâșma asta – nu se închidea niciodată. Dacă aveai chef la miezul nopții de un lubrifiant, și nu doreai să-l deguști acasă – urâtă mai e beția când stai ca un cuc, în fața unei fiole, în propriul tău hogeag –, știai sigur că Politicosu te omenea chiar și sculat din somn – de altfel, dormitorul lui era la primul etaj, la al doilea mai erau niște dormitoare, într-unul dintre ele se culca fata, iar când vreunul nu se îndemna să dea ochi cu nevasta lui, fiind mai euforic, sau călcând pe bec din altă pricină, era cazat și el, ca la un hotel, dar fără nicio plată. Patronul cobora de îndată pe scară cum auzea că îi bate cineva la ușă. Dacă aveai dorința să stai cu cineva la taclale, rămânea lângă tine și bea și el un pahar, două, dacă vroiai să fii singur, se ducea înapoi în pat, spunându-ți să tragi ușa la plecare, fiindcă se încuia singură cu yala. Nu-i era teamă de hoți – toți respectau locul ăsta, ca pe un spațiu intangibil și sfânt, nici poliția, nici infractorii nu-i creau niciodată vreo supărare. Ce să mai vorbim, era ca un loc de pelerinaj, ocrotit de pronia cerească.

O singură dată o zgaibă de tinerel năvălise amenințând cu un cuțitoi în mână – pândise un moment când Politicosu era singur, la orele dimineții – și-l somase să-i dea toți banii pe care îi avea în casă. Patronul se dumirise rapid cu cine are de-a face – ochii dilatați ai ipochimenului dezvăluiau că se află complet sub stăpânirea drogurilor, fir-ar ele afurisite pe veci! Nu se înfricoșase, doar scosese pe tejghea pistolul lui antic, greu ca un tanc, fioros la vedere, și îi explicase pedant că banii din seara precedentă îi depusese la bancă, dar că mai are câte ceva, și e gata să-i dea câteva bancnote de cheltuială, numai dacă nu-i va irosi cumpărând iarbă. Uluit marțafachele și-a mai domolit impetuozitatea, s-a mai și dezmeticit din vraja stupefiantelor ingurgitate, a făcut nevăzut șișul, și a început să bocească – v-am spus, era doar un puștan –, s-a tânguie că o duce greu, că n-are resurse suficiente, fiind orfan și crescut pe stradă, laolaltă

cu alți inși năpăstuiți, și a promis că nu-l va mai deranja niciodată, numai să nu-l toarne la sticleți, fiindu-i frică de ce poate păți la închisoare, din partea celor dornici de carne fragedă. A fost lăsat să plece după ce i s-au îndesat niște sandviciuri în mână. N-a scăpat însă teafăr. Cineva l-a urmărit și l-a turnat. A luat o bătaie soră cu moartea de la ai lui, pentru că încălcase consemnul din cartier, de a nu crea probleme celui mai cumsecade crâșmar din câți există pe mapamond. O fi o legendă pe care a creat-o Politicosu, pentru a ne binedispune, o fi vreun sâmbure de adevăr în tărașenia asta, n-am de unde să știu, o vând la rândul meu mai departe, fără înflorituri, așa cum îi șade bine unui cronicar, dacă vrea să fie credibil.

Veneau acolo oameni unul și unul, cum nu mai găsești în ziua de azi, croiți dintr-un material cum nu mai există, s-a gătat demult. În primul rând, era cel mai vechi mușteriu, prezent aici din prima zi când se deschisese taverna, ce mai încolo și-ncoace, părinte fondator – i se spunea Hodorogea, fiindcă era cel mai bătrân dintre noi, se apropia de opt decenii, văzuse și auzise multe, trupul său firav era o mărturie a bolilor de care suferise, dar pe care le suportase cu stoicism, bând cot la cot cu noi, medicii minunându-se de ce rezistență are. Stătea pe un scaun la bar, mormăind de obicei ceva în legea lui, altceva neavând de făcut toată ziua. Pirogă cunoscuse câțiva ani viața de marinar, dar după ce fusese gata-gata să se scufunde cu o corabie, se lăsase de navigație, nu mai umblase pe mări niciodată și acum câștiga un ban pe la niște depozite unde se cereau bărbați cu brațe noduroase ca ale lui. Doctoru căra pacienții cu căruciorul într-un spital, le schimba așternutul sau îi muta de pe o parte pe alta, îi mai și masa – leașa era de mizerie, dar muncea – după expresia lui – într-un mediu curat, aseptice, și cu surori drăguțe. Gușteru avea limba ascuțită, pe cine îi cășuna îl făcea albie de porci, de-i venea să-și ia câmpii, numai ca să nu mai fie bălăcărit, dar cu noi rareori își dădea în petec, se abținea, spre lauda lui. Tare drag tuturor ne era Băsmăluță, numit așa fiindcă își ținea întotdeauna părul într-o basma albastră, dacă ar mai fi avut și un ochi acoperit ai fi jurat că e pirat dar n-avea nimic fioros în înfățișare, și dacă se pornea spunea anecdote o zi întreagă – unii au o memorie de rămâi tuț, mi-aș fi dorit și eu o asemenea ținere de minte, pentru ca relatarea mea să fie presărată cu cât mai multe detalii.

Nici Zugravu, unul dintre pictorii care ne călcau pragul mai des – nu cel care avea să ajungă celebru –, nu se lăsa mai prejos, ăsta înșirând povești insolite citite prin tabloide: „Ați auzit? Un motan de zece kilograme terorizează femeile dintr-o insulă japoneză. Le atacă și le fură peștele din sacoșe.” Ca să-și întărească spusele, ne arăta fițuica de unde pescuise pătăranii – mare-i grădina Ta, Doamne, când jurnaliștii ăștia nu mai au ce să scrie, inventează găini fripte care ciugulesc boabe prin ogrăzile fermierilor, sau descriu pe bune ce senzații ai când te răpește o extraterestră cu sâni siliconați. Ne pricopsisem și cu un Poet costeliv, ăsta mângălea versuri într-un carnețel de o culoare incertă, aruncând, din când în când, priviri în sus, ca și cum și-ar fi implorat muza să-l inspire – ei bine, individa aia afurisită nu se lăsa înduplecată să-i acorde atenție. Nu publicase nicăieri nicio strofă, dar în clipe de mare extaz, scotea un exemplar din *Barintown News* și arăta că, la *Poșta literară*, un redactor îi răspunsese, scriindu-i scurt: „Mai trimiteți!”. Despre Avocat știam că venea de la vreun proces sau din altă parte în funcție de hainele pe care le purta pe trupul său dolofan – dacă era la patru ace însemna că susținuse o pledoarie, altfel se îmbrăca întotdeauna sport, mai ales cu blugi. Ne privea prin niște ochelari cu lentile ca fundul de borcan, nu știam niciodată încotro se uită. Pleda în cauze mărunte, apărând băiețandri care înșfăcaseră poșeta vreunei cucoane sau ciordiseră ceva din rafturile unui magazin. Tuci era un negru mătăhălos și volubil, forjor sau turnător, mirosea întotdeauna a fiare încinse, ar fi putut ajunge boxer și să câștige o centură, însă nu-i plăcea să care pumni cuiva care nu-i făcuse nimic. Aproape zilnic veneau și doi polițai de la secția de care aparținea locanta – Colt și Beretta, nu i-am văzut niciodată unul fără altul –, dar nu ne vizitau când erau de serviciu, ci doar când simțeau nevoia să se destindă, după surmenajul inerent unei ocupații de mare răspundere cum era cea a lor, în slujba cetățeanului și a protecției lui. Cu mare tam-tam era primit Trombon, un jurnalist între două vârste, care chiar publica știri de câteva rânduri în *Barintown News* – gurile rele spuneau că el îi răspunsese Poetului la *Poșta literară*, ca să-și facă pomană cu el, să-i dea un imbold să persevereze, mai bine nu i-ar fi creat iluzii. Așa cum e de la sine înțeles, Scarface avea o cicatrice pe obraz, care îl

făcea și mai interesant, fără ea nimeni nu i-ar fi acordat nicio atenție. Evident, era un mare admirator al filmului în care jucase Al Pacino, o măreție de rol. Compas își trăgea porecla de la un obicei pe care nu l-am mai întâlnit la nimeni. Purta asupra sa un compas, și în timpul pe care îl petrecea cu noi, trasa pe coli albe cercuri de diverse dimensiuni, la nesfârșit, unele în altele, de la unele mici până la cele mai mari, cât îngăduiau dimensiunile hârtiei, sau intersectate, folosind mine de creion divers colorate. Un ciudat – dar e vreunul care să nu aibă vreo marotă a lui? Specialistu lucra la o firmă de calculatoare, mereu îl îndemna pe Politicosu să achiziționeze unul, zicea că se face luntre și punte să i-l găsească la un preț bun. Desigur, Mutulică era cel mai tăcut, îi scoteai vorbele cu cleștele, uneori uitam că e alături de noi, mai era și greu de observat, fiind scund și firav, semăna, întrucâtva, cu personajul din filmul lui Disney. Pe Cowboy nu l-am văzut îmbrăcat decât în binecunoscutele veșminte ale crescătorilor de vite, iar Prelatul într-un fel de redingotă neagră – fusese o vreme preot, n-a zis niciodată nimic despre ce i s-a întâmplat de a lepădat haina preotească. Și, bineînțeles, mai eram și eu, Fachiru, supranumit așa fiindcă o vreme lucrasem la un circ, dar mă accidentasem la o reprezentație în timp ce executam o jonglerie la mare înălțime, iar acum șchiopătam și umblam în baston. Dar cea mai mare figură dintre noi era Anticaru – era de aproape doi metri, nu știai ce vârstă să-i dai, umbla, chiar și în zilele călduroase, cu un pardesiu larg, pulpanele acestuia părând aripile strânse ale unei păsări uriașe, mai era și bine clădit. Nu știa nimeni de unde răsărise printre noi, engleza lui avea un ușor accent din sud, trăgănat la vorbă, dar se exprima cu mai multă îngrijire ca noi, de, un om cultivat, parcă își extrăgea cu penseta cuvintele din dicționar, pentru a le folosi pe cele mai potrivite, mai alese, mai exacte. Lucra la un anticariat din centru, nu venea tot timpul în crâșma noastră – s-o fi dus și prin altele?, dar, de câte ori sosea printre noi, făcea spectacol. El ar fi fost cel mai potrivit să istorisească povestea asta – era tobă de carte, avea meșteșug la vorbire, amesteca dezinvolt arhaisme cu neologisme, presăra și câte ceva din argou, parcă era un lingvist dornic să cunoască toate arcalele limbii, de aceea se mai și poticnea când căuta un cuvânt mai distins, dar chiar dacă rostea unele expresii pe care nu le înțelegea toată lumea, nimeni nu credea că le

folosește ca să ne umilească pe noi, ignoranții. De la el am învățat și eu o exprimare mai de salon, fraze pe care nu le întâlnești la oricine, în cinstea lui încerc să redau faptele uluitoare pe care le-am trăit, așa cum îmi închipui că ar fi făcut-o el, convins însă că n-o să mă ridic niciodată la standardele lui, mult prea înalte pentru un învățăcel ca mine.

Desigur, aveam și noi nume, le știam, dar ne plăcea să ne strigăm după porecle, ca și cum am fi făcut parte dintr-o organizație secretă, astfel încât identitatea noastră să rămână ascunsă, deși nu ne ocupam cu nimic fraudulos, câștigând te miri ce din cele mai banale activități, iar unii trăind din pensii, sau din ajutoare sociale. Și, bineînțeles, unii dintre noi erau însurați, dar faptul că zăboveau atât de mult la Politicosu, aproape noapte de noapte, spunea multe despre căsnicia lor. Însă nimeni nu pune pe tapet necazurile domestice. La ce bun să-i împovărezi pe alții cu o listă interminabilă de certuri și scandaluri? La ce bun?

Dar în crâșma lui Politicosu nu se întâmplau numai cele despre care am dat seamă până acum. Ne mai lega un obicei al naibii de drag – inventam narațiuni cu suspans. Aproape în fiecare săptămână, în zilele în care ne strângeam mai mulți, câte unul dintre noi spunea câte o poveste polițistă, imaginată ad-hoc, sau o citea, dacă apucase să o scrie.

După aceea nu urmau discuții aprinse despre valoarea istoriei respective, ca într-un cenanclu al unor fandosiți, care abia așteaptă un prilej ca să se repeadă, aidoma vulturilor, și să facă zdrențe opera celorlalți, socotind cu trufie că doar unii dețin adevărul suprem. De obicei, dacă ne plăcuse ce auzisem, spuneam din inimă cuvinte de laudă, băteam din palme, tropăiam, iar dacă ne plictiseam ascultându-l pe autor, rosteam doar câteva fraze de circumstanță, astfel încât nimeni să nu fie descurajat, sau rănit mai ales că unii dintre noi erau de o sensibilitate exacerbată.

În relatarea mea vor fi presărate mai multe astfel de povestiri ale musafirilor pe care îi avea Politicosu. Într-un carnet mi-am notat unele dintre cele care m-au impresionat – adică intriga, personajele, deznodământul. Din nefericire, pentru a le aduce la cunoștința altora, a trebuit ca eu să le refac din memorie. Astfel s-a pierdut stilul inconfundabil al fiecăruia dintre povestitori, mult

mai atractiv decât cel din însăilările mele, un simulacru al strălucitoarelor intervenții datorate unor convivi cum n-au mai fost, băieți și de viață, dar și cu doxă. Oricui îi este ușor să rescrie din memorie *Marele Gatsby*. Dar va mai fi minunatul op al lui Scott Fitzgerald? Va rezulta o pastişă fără miez, fără farmecul tulburător și inexplicabil al originalului. Țin minte că odată am pierdut o povestire pe care o scrisesem eu însumi, și de care eram tare mândru. Am încercat s-o reconstitui – degeaba, n-am mai fost în stare să-i recreez atmosfera inițială, n-am mai regăsit tonul just, cadența frazelor, așa că am aruncat la coș copia fără sare și piper. Ce păcat că nu mi-a dat prin minte să înregistrez, cu un reportofon, aceste istorii spuse în crâșma lui Politicosu, care n-au mai rămas pentru viitorime decât în veșmântul literar sărăcăcios în care le-am îmbrăcat eu! S-ar fi păstrat și glasurile șovăitoare sau sigure, liniștite sau avântate, ale prietenilor mei de odinioară, s-ar fi creat o fonotecă insolită, de o inestimabilă valoare.

Cu puțină vreme înainte de a începe de fapt întâmplarea pe care țin musai să v-o spun, venise rândul Zugravului să ne desfete cu un text cât mai plin de suspans. Cu toții eram curioși, era pentru prima oară când se producea cu o încercare literară în fața noastră, și toți așteptam nerăbdători să-l auzim.

Povestirea Zugravului – *Crime din tablouri*

Ne întâlnisem într-un bar din centru. Ca de obicei, Edith întârziase. Când, în sfârșit, a apărut, n-am apucat să-i fac niciun reproș, arătându-i posomorât ceasul. S-a repezit la mine, mi s-a atârnat de gât și a început să mă sărute cu patimă, fără să-i pese de trecătorii care ne priveau curioși și amuzați. Ar fi întors capul după ea chiar dacă ar fi fost singură. Fiindcă Edith e o faptură încântătoare. Un metru șaptezeci și doi înălțime. 91–62–90. Aproape de dimensiunile standard. Un oval perfect al feței, ochi migdalați, nasul drept și părul negru. Semăna cu Nefertiti – văzusem bustul acesteia într-o reproducere. Era chiar mai frumoasă decât soția lui Akenathon, fiindcă nu avea pomeții obrazilor atât de reliefați, ochii nu-i erau așa de mici, nici bărbia așa de voluntară și sprâncenele atât de bogate ca ale faimoasei regine, și nu pentru că și le pensa. Ar fi putut fi manechin. A preferat să urmeze cursurile de studii economice la Universitatea din Barintown. Asta pentru a face hatârul părinților care îi doreau un viitor sigur într-o bancă. Însă după absolvire refuzase orice ofertă de serviciu. Se înscriesese la o altă facultate, care o pregătea pentru un viitor nebulos. Era acum în anul II la Istoria Artei. Și era în primul an al iubirii dintre noi. O iubire nebună, așa cum se poate naște doar între un detectiv de poliție și o ființă mai interesată de Rafael, Leonardo da Vinci, Tizian, decât de fluctuațiile cursului dolarului în comparație cu alte valute și de indicele Dow Jones.

M-am smuls cu greu din încleștare și am intrat în local. Imediat privirile s-au ațintit asupra ei. Dar eram de multă vreme obișnuit cu asta.

Ne-am cățărat pe două scaune înalte de la bar.

— Ce bei?

Uitasem de perdaful pe care dorisem să i-l trag pentru că mă lăsase să aștept aproape o jumătate de oră.

— Nu luăm două „burghie”?

I-am explicat barmanului ce e acela un „burghiu” – jumătate gin, jumătate suc de lămâie. Băutura lui

Marlowe din *Rămas-bun pentru vecie*. Nu știa de amestecul ăsta. Unii barmani citesc prea puțin.

Bărbatul cu părul cărunt și ochi înecați în grăsime ne-a servit băuturile și s-a ocupat de alți clienți. Nu erau prea mulți și niciunul nu era pus pe harță. Era ora aceea magică în care muzica de la tonomat se aude în surdină, mușteriii vorbesc mai mult în șoaptă, iar fețele de masă nu sunt încă pătate de spuma de bere revărsată din halbe.

— Ce-ai făcut azi?

— Sunt băgat până în gât într-o anchetă afurisită. Era cât p-aci să nu ne putem întâlni în seara asta.

— Povestește-mi!, a poruncit ea.

— Nici vorbă!

Nu-i spuneam niciodată nimic despre investigațiile mele. Păstram pentru mine imaginile groaznice de la locurile crimelor. Preferam să n-o smulg dintr-o lume cu madone, sfinți, prunci cu aureole. E drept, unele dintre tablourile măștrilor pe care îi adora înfățișau scene de o cruzime la fel de atroce ca și cele de care aveam eu parte în realitate.

N-a insistat – știa că n-are sorți de izbândă să mă înduplece. Dar a mai vrut un „burghiu”. Îi plăcea băutura lui Marlowe. Îi plăceau și cărțile în care marele detectiv apărea. Am golit paharele în tăcere.

Localul se aglomerase. Nu mai era un spațiu potrivit pentru iubitorii de liniște. Urmau, la rând, bețivanii. Puși pe harță, pe cafturi, pe înjurături. Am plătit și am plecat acasă cu un taxi.

Nici n-am apucat să încui ușa cu cheia. S-a repezit asupra mea ca o fiară sălbatică. M-a dezbrăcat și s-a dezbrăcat, și, în același timp, m-a târât în pat. A urmat o noapte fierbinte.

Când s-a liniștit mi-a cerut o țigară.

— Sunt în geanta diplomat, i-am răspuns.

Mi-a zis cu un glas de stăpână – o altă asemănare cu Nefertiti:

— Sclavule! Adu pachetul!

I-am răspuns pe un ton răzvrătit:

— Nu mai am puteri! M-ai stors! I-ai singură. Geanta e pe hol.

Dacă am fi trăit în Antichitate, n-aș fi scăpat cu viață. Nu se răspunde așa unei regine. A țâșnit goală din pat. Albeața trupului său m-a amețit. De-abia așteptam să se întoarcă, să o luăm de la capăt.

După zece minute de așteptare, m-am îngrijorat. Nu cumva refuzul meu o supăraseră? Mi-am tras un halat pe mine și am ieșit din dormitor. Am găsit-o în bucătărie, cu o țigară aprinsă în gură. Se uita la fotografiile pe care le găsisese răscolind în geantă. Le întinsese pe masă.

M-am infuriat.

— Nu te uita la ele!

Am dat să le strâng. Mi-a dat ușor peste mână.

— Ce-s astea?

Am vrut să pun din nou mâna pe poze. Nu m-a lăsat. Așa că m-am dat bătut, oftând cu obidă.

— Ți-am spus, anchetez niște omoruri teribile. Sunt fotografii de la scenele crimelor.

Am dat s-o îmbrățișez. S-a ferit.

— Adu-mi halatul!

De data asta m-am supus. L-a îmbrăcat, uitându-se în continuare la fotografii. Părea de-a dreptul fascinată.

— Edith, te rog... Nu e o priveliște plăcută.

N-a zis nimic. A continuat să le studieze cu luare-aminte. Una înfățișa un cap tăiat. Un alt cap tăiat era așezat pe o tavă. Un cadavru printre multe piese de lego. Un trup străpuns de sulițe, încâlcit în crengile unui copac.

M-am așezat pe un scaun și am aprins și eu o țigară. Tăcerea s-a prelungit.

— Erast!

— La ordin, stăpână!

— De când datează crimele astea?

— Au început în urmă cu trei luni.

— Interesant.

Eu negăsind nimic interesant, nu i-am răspuns. Am rămas îmbufnat, trăgând din țigară cu sete.

— Și care e ordinea lor?

— Poftim?

— În ce ordine s-au comis crimele?

M-am infuriat.

— Înțelege odată că nu pot să vorbesc. E o anchetă secretă. N-a ajuns la urechile presei.

De-abia acum a catadicsit să mă privească.

— Cum ați reușit să păstrați secretul?

Am șovăit – să-i spun, să nu-i spun? M-am hotărât de-abia când a bătut cu piciorul gol pe gresie.

— Domnule detectiv Erast Cunighan, dacă nu-mi răspunzi, n-ai să mă mai vezi niciodată!

Ar fi fost ceva cumplit. Unde să mai găsesc o nebună ca Edith Murgrave, 25 de ani, studentă la Istoria Artei, dezertoare din lumea bancară?

— Răposații sunt niște vagabonzi. Nimeni nu le-a simțit pierderea. Iar cei care i-au găsit au fost sfătuiți să-și țină gura. Edith, te rog, lasă mizeriile astea și hai în pat. Mi-e somn.

— Și în ce ordine au fost comise?

Am scos un suspin. M-am ridicat și m-am dus la masă. Am răvășit fotografiile.

— Lipsește una.

Am găsit-o în geantă. Înfățișa un Țap parțial jupuit, atârnat de un stâlp. În loc de cap avea o mască de clown.

— Când am găsit Țapul, am crezut că e opera unui glumeț. Nici acum nu suntem siguri că are vreo legătură cu crimele.

— Fii liniștit, are.

— De unde știi?

— Toate la timpul lor. Următoarea?

— Tot în Parcul Central a fost descoperit un cap cu un hamburger în gură. Era pus într-o plasă cu găuri. Paznicul care l-a găsit noaptea a leșinat.

— Unde a dat de el?

Dacă tot o pornisem pe panta asta, n-am avut încotro și i-am mărturisit.

— Plasa era atârnată de mâna unei statui. Nu știu pe cine reprezintă. De fapt, cred că lucrarea nu vrea să evoce pe nimeni. Cu plasa aia în mână, parcă era o gospodină plecată la piață.

— Judith.

— Poftim?

— Nimic. Zi mai departe.

Ceva nu-mi suna bine. Părea că Edith se prinsese de ceva care mie îmi scăpase.

— A urmat un alt cap tăiat. Țsta era pus pe o tavă. Alături de el – o sticlă de Coca-Cola.

— Tot în parc?

— Da.

— Minunat!

— Ce vezi tu minunat în chestia asta? Mai ales că trupurile încă nu s-au găsit.

— N-are importanță.

— Pentru anchetă are.

N-a zis nimic. S-a uitat doar la mine. M-am uitat și eu lung la ea. Oare ce-i clocea mintea?

— Continuă.

— Următorul cadavru era întreg. Acoperit însă cu piese de la mai multe jocuri lego. Dacă asasinul vrea să transmită un mesaj, e ascuns teribil de bine.

A clătinat sceptică din cap. Am început să-mi ies din fire. Îmi era și teribil de somn. Din nou m-am abținut să nu mă înfurii.

— În sfârșit, ultimul semn de la asasin – sau de la asasini – e acest cadavru străpuns de sulite. Era rezemat de un copac, înconjurat de tufișuri. Parcă ar fi dorit să fugă, dar hățișul l-a împiedicat.

— Chiar așa a și fost.

Am dat din mână a lehamite.

— Vorbești de parcă ai fi fost acolo.

— N-am fost, dar am priceput câte ceva.

— Las-o baltă, e vorba de o enigmă a dracului de grea.

— Poate că nu e așa de greu de descifrat.

Am privit-o cu superioritate.

— Parcă te știam studentă la Istoria artei. Ai absolvit cumva Academia de Poliție și eu nu știu?

— Tocmai pentru că studiez Istoria artei am posibilitatea să văd lucruri pe care polițiștii le trec cu vederea.

Am devenit ironic.

— Ca de pildă?

— Pune de-o cafea și am să-ți explic totul.

S-a dus în bibliotecă. Eu am pus în ibric apă la fiert. S-a întors exact când turnam cafeaua în cești. Avea în brațe mai multe albume de artă. Le-a pus pe masă. A murmurat:

— Mm! Ce bine miroase!

Și-a mai aprins o țigară. N-am rezistat și mi-am mai aprins și eu una, deși îmi propusesem să o las mai domol cu fumatul. A luat un album și l-a deschis după ce s-a uitat la tabla de materii.

— Prin urmare, prima victimă e țăpul.

Am pufnit în râs. Ea nici măcar n-a surâs.

— Veniți încoace, domnule detectiv, și priviți aici.

Mai mult în silă m-am dus lângă ea. Și-a acoperit un sân pe care halatul îl lăsase la vedere. Nu voia să mă ispitească.

— Ce vedeți?

Am sorbit, mai întâi, din cafeaua încă prea fierbinte. Oare cât mai avea să dureze aiureala asta? Am privit pagina din album. N-am zis nimic.

— E o reproducere după un tablou de Tizian. O pânză de 212 x 207 centimetri intitulată *Jupuirea lui Marsyas*. Știți cine a fost Marsyas, domnule detectiv?

— Vag. Spune tu.

— Marsyas a fost un satir. O făptură dintre acelea bizare, jumătate om, jumătate animal. Ei bine, Marsyas ăsta a găsit un fluier pe care îl inventase Atena. Pentru că îi schimonosea fața atunci când cânta, zeița l-a aruncat înfuriată. Peste novatorul instrument a dat Marsyas. A început să cânte la el, i-a plăcut cum sună, și a căpătat o asemenea măiestrie în folosirea lui încât a avut nesăbuința să-l provoace la o întrecere pe frumosul Apollo, marele mânuitor de liră. Juriul a fost format din Muze și Regele Midas. Evident, nefericitul satir a pierdut. Nu e bine să intri în competiție cu zeii.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile, am mai luat o gură de cafea – acum era tocmai bună.

— Uimitor de interesant!

Edith n-a luat în seamă ironia din glasul meu.

— Drept pedeapsă, Apollo l-a jupuit de piele. Scena pe care o înfățișează Tizian nu este chiar așa de înfricoșătoare. Marsyas e înfățișat cu capul în jos. Pare să-și fi acceptat sentința. E înconjurat de mai multe personaje. Cei care mănuiesc cuțitele sunt un tânăr – acesta acționează asupra picioarelor – și o frumoasă care se ocupă de piept – o membră a juriului? Un bătrân privește așezat în poziția *Gânditorului* lui Rodin. Mai sunt și un câine și un cățeluș – probabil lipăie sângele curs pe jos. Decorul este bucolic.

— Și de ce trebuie să aflu toate astea? Mai ales la ora unu noaptea?

— Ai răbdare. Asasinul nu a avut de unde să facă rost de un satir. Fiindcă aceștia erau, cum ți-am spus, jumătate om, jumătate animal, a folosit un țap, cu care aceștia semănau. Ca să aducă și a ființă omenească, i-a pus masca aceea de clown.

În sfârșit, s-a atins și ea de cafea.

— Mm! E bună.

— Merge după două „burghie”.

— Ca să-ți termin povestea, și Midas a luat-o pe coajă. Pentru că a votat în favoarea lui Marsyas, mâniosul zeu l-a înzestrat cu urechi mari, de măgar.

— Ca să aibă auzul mai fin, am dat-o eu pe glumă.

A izbucnit în râs.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Să știi că de aia.

Aveam însă o nedumerire.

— Dar în tabloul lui Tizian nefericitul concurent e atârnat cu capul în jos.

A deschis un alt album.

— Uite, în această sculptură romană, din epoca imperială, Marsyas e legat de un stâlp. Exact ca în cazul fotografiat în Parcul Central din scumpul nostru oraș Barintown.

N-am avut ce să mai zic.

— Să trecem la al doilea caz.

A luat un alt album. Mi-a arătat o reproducere.

— Ajungem acum la Caravaggio: *Judith și Holofern*.

Am mărturisit cu sinceritate.

— De ăștia n-am auzit.

— Stai puțin. La un moment dat, israeliții erau la mare ananghie. În treacăt fie zis, s-au aflat deseori în clipe de cumpănă. Prin secolul al IV-lea înainte de Cristos, cetatea lor Betul era asediată de către asirieni. Însuși Nabucodonosor îi trimisese la luptă în frunte cu generalul Holofern. Cum să scape din încleștare? Au trimis-o pe frumoasa Judith în tabăra dușmană. Chipurile, aceasta voia să-și trădeze poporul; îi amăgește pe asirieni că le va arăta drumul care îi va duce în calea adversarilor. Frumoasa femeie îi sucește mințile generalului. E invitată la un ospăț în cortul lui somptuos. Marele conducător se îmbată. Pentru Judith e floare la ureche să-i taie capul cu propria lui sabie. A înfășurat căpățâna într-o perdea și a prezentat-o alor ei. E, dacă vrei, primul agent Mossad de care avem știre.

— Mossad-ul – cel mai bun serviciu secret din lume, am rostit eu ca la școală. Dar în pânza lui Caravaggio nu văd niciun hamburger.

— Ajungem și la hamburgeri. Iar scena cu Judith și Holofern au redat-o mulți pictori și sculptori. Ne-am oprit la Caravaggio fiindcă îl avem la îndemână.

— Dacă nu-ți mutai cărțile la mine, cu siguranță nu-l aveam nici pe el.

— Ce te-ai fi făcut dacă îmi aduceam și cărțile de contabilitate?

— Cine știe dacă nu era mai bine? Poate am fi avut mai mulți bani.

Am dat să pun albumul de o parte. Mi l-a luat din mâini și la deschis la altă reproducere: *Salomeea cu capul Botezătorului*.

— Legenda asta o știu.

— Dacă o fi o legendă. Dar s-aud ce știi.

Mi-am dres glasul ca atunci când eram scos la tablă.

— Irod s-a însurat cu nevasta fratelui său. A avut cu ea o fată, Salomeea. Ioan Botezătorul nu vedea cu ochi buni căsătoria celor doi. A fost aruncat în temniță. Irodiada a vrut să scape de el. De ziua de naștere a tatălui ei, Salomeea a dansat atât de frumos, încât Irod i-a făgăduit că o să-i dea tot ce-i va cere. La sfatul Irodiadei, Salomeea a cerut capul Botezătorului. Neavând încotro, Irod l-a sacrificat, ca să-și țină cuvântul. De, un adevărat gentleman...

A bătut din palme.

— Excelent! Așa s-au desfășurat lucrurile.

I-am răspuns cu modestie.

— De, mai știm și noi câte ceva...

— Caravaggio o prezintă pe fată ținând o tavă pe care e capul profetului. Însă atenția ne este atrasă de cel care a comis odioasa faptă. Chiar dacă n-ar avea mâna înfipă în părul Botezătorului, privirea tot de el ți-ar fi atrasă. Fiindcă are înfățișarea unei brute ucigașe. Iar Caravaggio știa mai multe despre ucigași decât mulți confrăți de-ai săi.

— Și cu ce ne ajută această incursiune în Istoria artei?

— Pe la Academia aia unde ai fost nu v-au învățat să aveți răbdare?

Nu i-am răspuns – îmi terminasem de băut cafeaua și mă întrebam dacă să mai fac un ibric.

— Cu siguranță că știi și de Samson și Dalila.

— De data asta e invers decât în cazul Holofern. Samson, aflat în fruntea evreilor, era înzestrat cu puteri deosebite. Dumnezeu l-a ales ca să fie salvatorul poporului său, dominat de către filistenii. S-a îndrăgostit însă de o fată, Dalila. Aceasta a devenit unealta filistenilor. A aflat în ce-i constă forța – în podoaba capilară. L-a tuns ca o frizeriță meseriașă și filistenii n-au

mai avut nicio problemă să-l prindă, să-i scoată ochii, și să-l arunce în temniță. Într-o zi, când erau mai cu chef, l-au adus în încăperea unde benchetuiam, ca să-și bată joc de el. Samson n-a mai putut îndura rușinea și l-a implorat pe Dumnezeu să-l redea măcar pentru câteva clipe puterea. Cel de sus s-a îndurat de suferințele lui. Așa că Samson a dărâmat cu brațele stâlpii de susținere a șandramei chefliilor, dându-și obștescul sfârșit odată cu ei. Sindrofia s-a terminat cu o implozie, cum s-ar spune acum. Nefiind pompieri pe vremea aceea, au fost victime cu duiumul sub dărâmături.

Edith a zâmbit.

— Dacă pasajul ăsta din *Biblie* s-ar povesti așa în biserică, tare mi-e teamă că ai fi alungat cu pietre.

— Dacă. Mai bine mi-ai spune de ce vorbim despre Samson și Dalila la orele astea.

A redevenit serioasă.

— Ajungem acum la Absalom.

— Ța la ce echipă joacă?

A ignorat gluma mea.

— Am să-ți citesc chiar din *Biblie*. „Când s-a întâlnit Absalom cu oamenii lui David, era călare pe un catâr. Când catârul a fugit cu el pe sub crăcile unui stejar mare, părul lui Absalom s-a încurcat în crengile stejarului și el a rămas spânzurat în văzduh, iar catârul de sub el s-a dus înainte.”

— Un animal deștept.

— „Apoi a luat în mână trei săgeți și le-a înfipt în inima lui Absalom, care era încă viu în crengile stejarului. Așa s-a sfârșit fiul lui David.”

— Cred că a bocit zdravăn după el.

— Să știi că da. Uite, aici e o reproducere după Gustave Doré. În centrul imaginii se vede un călăreț care galopează cu o sulită în mână spre stejarul unde atârna Absalom. Acesta abia se zărește, ascuns de rămuriș. Dincoace, în această reproducere după Albert Weisberger, Absalom pendulează în crengile stejarului, zbatându-se să se elibereze. E singur, dar presimte primejdia care se apropie.

— Vezi? De aia mă tund scurt. Ca să nu o pătesc ca Samson și Absalom. Dar nu văd legătura cu crimele din Parcul Central.

— Dar este evident!

N-a mai apucat să-mi spună ce e atât de evident. A sunat telefonul. M-am uitat la ceasul de pe perete – era aproape patru. Am oftat. Nicio veste bună nu vine la ora asta. Am ridicat receptorul. Am ascultat. Am spus doar atât: „Vin imediat.”

De același stâlp unde fusese găsit țăpul jupuit era legat un individ complet gol. În trup avea înfîpte mai multe săgeți. La capătul lor fluturau mai multe bentițe pe care scria „Made în SUA”.

— Sfântul Sebastian, a șoptit Edith care venise cu mine. Înrolat în armata Imperiului Roman. A ajuns căpitanul gărzii pretoriene. A ajuns chiar și senator. Condamnat la moarte prin săgetare pentru convingerile sale religioase. Martiriul lui a inspirat mulți pictori. Il Sodoma l-a imortalizat într-un tablou celebru, păstrat la Galeria Palatină din Florența.

I-am spus să stea mai departe – și așa medicul legist, fotograful și ceilalți colegi ai mei se uitau chiorâș la ea și la mine.

— Dacă vrei să faci lumină în cazul ăsta, caută-mă în barul unde am fost ieri. Deschide la opt.

Și a plecat. De-abia pe la nouă am reușit să ajung la locul unde îmi dăduse întâlnire. Stătea în fața unei cești de cafea. Am luat loc pe un scaun. Barmanul mi-a strigat:

— Un „burghiu”?

— Cafea. Multă cafea.

Mi-a adus o cană din care mi-a turnat într-o ceașcă. A lăsat cana pe masă. A făcut bine.

M-am uitat la Edith. Avea cearcăne în jurul ochilor ei minunați. Probabil că și eu arătam stors.

— Te ascult.

— Ai fost vreodată la Muzeul de Artă din Barintown?

— De mai multe ori. De fiecare dată cu școala.

— Ai ajuns și în sala unde sunt expuse lucrări semnate de către Kinley? Max Kinley?

Mi-am scociorât prin memorie. Numele nu-mi spunea nimic.

— Nu cred. Sau poate că am uitat.

— În primele sale pânze, Kinley a fost foarte cuminte. A pictat naturi moarte, peisaje, portrete. Fără niciun fior artistic. Tablourile lui din acea perioadă parcă sunt niște fotografii color mai puțin izbutite.

Am trecut la o a doua ceașcă de cafea – nu înțelegeam unde vrea să ajungă.

— Văzându-se tratat cu indiferență, a dorit să șocheze. A vrut să fie original. A reușit să stârneasca senzație. Dar asta nu înseamnă că a devenit un pictor valoros.

N-am zis nimic.

— A creat tablouri în care a reinterpretat mituri. După cum spunea el însuși, miturile și-au secăt înțelesurile pentru noi, cei de azi. Pentru că le tratăm ca pe niște lucruri vechi, care s-au întâmplat altora. Plasate în ambianțe actuale, cu embleme ale civilizației noastre, ele se încarcă din nou cu sensuri. Reușesc să ne tulbure iarăși.

— Ca Gioconda cu mustață.

— Aceea era o glumă. El vorbea serios.

A mai luat și ea o gură de cafea.

— Pe Marsyas l-a înfățișat ca pe un țăp jupuit, cu o mască de clovn. Lui Holofern i-a pus un hamburger în gură, ca și cum ar fi fost decapitat în timp ce mânca la un McDonald's. Pe tava unde odihnește capul Botezătorului se află o sticlă de Coca-Cola. Pe Samson l-a ridiculizat punând să dărâme o construcție clădită cu piese de lego. Sulițele din trupul sărmanului Absalom fac reclamă la un gel de păr. Pe săgețile înfipite în Sfântul Sebastian apare scris „Made în SUA”. Dar ceea ce pictorul credea că înseamnă un suflu novator în artă s-a dovedit ridicol și absurd.

— Kinley e ucigașul!, am exclamat eu. Vrea să atragă atenția asupra sa. Vrea să-și vândă tablourile.

A zâmbit.

— Bietul de el! E mort de peste zece ani.

Mi-am revenit cu greu aflând vestea asta.

— Și a pictat multe blestemății de-acelea?

— Eu știu doar de șase. Fiindcă numai șase sunt expuse. N-am știre despre altele. Poate că au mai rămas pe undeva. În orice caz, nu în atelierul lui. A luat foc într-o noapte. Clădirea care îl adăpostea s-a făcut scrum.

— Cine o fi criminalul pe care îl inspiră tablourile astea?

Mi-a întins ziarul. O clipă m-am cutremurat – nu cumva presa a aflat de crimele din parc? M-am liniștit – nu era nicio referire la ele. În schimb, am dat peste un interviu cu Mark Spadolini, cel mai important dezvoltator

imobiliar din zonă. Acesta își exprima speranța că va putea transforma Parcul Central într-unul de distracții, mai exact într-un Horror Park. Spunea că terenul aparținuse strămoșilor săi, descoperise acte pentru el, și-l cerea înapoi. Primarul se opunea însă cu strășnicie. Cu un primar nu te pui.

I-am înapoiat ziarul.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu-l văd pe Spadolini în chip de criminal. La urma urmei, are peste șaiszeci de ani. Iar Parcul Central a devenit deja un Horror Park.

— Eu nu spun nimic. E de datoria poliției să facă lumină în acest caz.

— Aș vrea să mergem până la muzeu. Vreau să văd cu ochii mei tablourile lui Kinley.

Ne-am dus direct în sala unde îi erau expuse lucrările. Mi s-au părut mai puțin oribile decât mi le închipuisem din descrierea pe care mi-o făcuse Edith. M-am plimbat vreo oră prin fața lor. La sfârșitul vizitei îmi era clar: într-adevăr, ele inspiraseră crimele din parc.

Dar de-abia peste o lună am pus mâna pe făptaș. După ce a mai fost comis un asasinat. Într-o dimineață, pe un dâmb din Parcul Central, pe care iarna copiii se dădeau cu sania, a fost găsit cadavrul unui necunoscut ținut pe o cruce. Brazde de pământ îl acopereau parțial.

Am chemat-o și pe Edith la scena crimei.

— Un Crist îngropat cu cruce cu tot, a șoptit ea.

— Nebunul ăla de Kinley a pictat așa ceva?

— Din câte știu eu, nu. Dar nu pot băga mâna în foc.

De data asta a izbucnit un scandal uriaș. Doamne-ferește să pitești de presă informații. Când jurnaliștii le află în cele din urmă, sunt ca turbați. Mușcă în dreapta și-n stânga.

Și opinia publică a înnebunit. Acuzațiile la adresa poliției care ascunsese adevărul au fost furibunde. Însuși primarul a intervenit cerând sancțiuni aspre. Nici el nu fusese pus la curent. Părinții nu-și mai plimbau copiii pe alei. Pensionarii nu mai stăteau la soare pe bănci. Toți preferau să ocolească parcul, decât să o ia de-a dreptul prin el.

Mie nu-mi dădea pace o întrebare: unde mai văzusem un Iisus pus pe cruce în mormânt? De fapt, nu întregul tablou, doar ceva din el. Mi-am chinuit memoria degeaba. Am luat-o pe Edith părtașă la frământările mele. Nu a reușit să mă ajute cu nimic.

Între timp, pornind de la indiciile pe care le avea, poliția căuta să dea de cei care furnizaseră recuzita pentru înscenările sângeroase. Sulițe și săgeți se găseau în toate magazinele de articole sportive, lemnul folosit pentru cruce se vindea în multe depozite de cherestea, nici măcar tava nu era ceva ieșit din comun, care să ofere o pistă.

Parcul a fost împânzit cu polițiști care supravegheau zona ascunși prin boscheți. Dar nimeni n-a semnalat ceva neobișnuit.

Noroc tot cu Edith. Într-o dimineață a venit val-vârtej la secție. S-a așezat pe scaunul din fața mea. Mi-a întins o coală de hârtie.

— Ia uită-te aici!

Am privit hârtia. Era o copie a interviului pe care îl dăduse Mark Spadolini și pe care îl avusesem și eu sub ochi.

— Ce-i cu asta?

Mi-a arătat cu degetul un colț al fotografiei în care apărea dezvoltatorul imobiliar. În spatele lui se zărea o porțiune dintr-un tablou.

— Dumnezeu! Am pus mâna pe el!

Am obținut urgent un mandat de percheziție. În biroul lui Mark Spadolini am descoperit tabloul lui Max Kinley. Parcă ar fi fost scena ultimei crime din parc. Când l-am arestat, marele dezvoltator a uitat brusc engleza. Numai „mascalzone” și „figli di putana” erau la gura lui.

Bineînțeles că nu el îi omorâse pe nenorociții ăia de oameni ai străzii. Dar el îi năimise pe ucigași. Iar asta numai din lăcomie. Un Horror Park, cu trenulețe care circulă prin tunele cutreierate de stafii, cu gropi în care cazi și vampiri se reped asupra ta, cu multe camere de tortură de unde se aud țipetele celor schingiuiți aduce mulți bani.

N-a recunoscut de la bun început. A avut de ales între scaunul electric și închisoare pe viață. Ultima variantă i-a surâs mai mult. A admis că l-a apreciat pe Kinley, l-a sponsorizat de câteva ori, și i-a cumpărat și tabloul aninat în birou. I-a dat în gât pe cei doi acoliți ai săi pe care îi angajase să ucidă. Uneori, cei dirijați din umbră plătesc în locul celor care ar merita să fie pedepsiți cu vârf și îndesat.

Brusc, Max Kinley a devenit cel mai cunoscut pictor al momentului. Sala care îi era destinată a fost vizitată de mii de locuitori ai scumpului oraș Barintown. Timp de

câteva luni, încasările muzeului au fost exorbitante. În sfârșit, bizarul artist a cunoscut o glorie la care nici nu visase. Și pe care, poate, o merita.

Toate astea le-am discutat pe îndelete cu studenta în anul doi la Istoria Artei Edith Murgrave. Cu ocazia respectivă s-au băut multe „burghie”. După lungi dezbateri, am ajuns și la o concluzie imposibil de combătut: când se întâlnește cineva care studiază Istoria Artei cu un detectiv din poliție, ies scânteii. Noaptea care a urmat a dovedit-o din plin. Și nu numai noaptea aceea.

CAPITOLUL 35

— **D**acă ai picta așa cum povestești..., a zis visător Gușteru, după ce vraja povestirii s-a risipit.

Zugravului i-a sărit țandăra.

— Ia să te vedem pe tine de ce ești în stare!

— Altă dată amice, altă dată. Am ceva pe țeavă de o să vă las pe toți mască.

Ceilalți s-au grăbit să aplaneze din fașă conflictul.

— Bravo! Ne-ai dat gata! Dar nu știam că ești atât de expert în Istoria Artei.

Dar să revin la prietenul nostru Anticaru, pentru că el e personajul principal al poveștii, protagonistul, cum vreți să-i ziceți, eroul istoriei pe care încerc s-o însăilez după cum mă țin și pe mine puterile și cunoștințele lexicale. El a apărut ultimul în grupul nostru – mai veneau străini atrași de faima locului, dar nu pe toți îi acceptam să ni se alăture, așa cum am mai spus, cei mai mulți, dacă vedeau că nu sunt luați în seamă, potrivit pretențiilor lor, își luau tălpășița în scurt timp. La fel se întâmpla și cu femeile, mai ales cu cele care sperau să agațe, pentru o noapte, bărbați fercheși ca noi, în stilul lui elegant Politicosu le invita să-și caute vad în altă parte. Dar pe cel care venea dintre cărți vechi, dintre manuscrise îngălbenite ale scriitorilor care dăduseră demult colțul, dintre stampe frumos colorate, l-am acceptat companion din prima seară.

Cântam, cum aveam obiceiul. *Când sfânta crâșmă se închide* – eram la strofa a doua:

Și-o să ne bem paharul ultim

Cu bucurii și cu tristeți,

Și-o să sperăm c-a doua zi

Vom reveni la fel de beți.

Deodată, ușa s-a dat de-o parte brusc și în prag a apărut o ființă deșirată, cu un chip de-o paloare neobișnuită și cu oasele feței puternic reliefate, de parcă pielea ar fi fost întinsă direct pe ele. Odată cu el a pătruns un val de aer rece – tocmai cu câteva clipe mai înainte Politicosu se certase cu ventilatorul din tavan, care dădea

semne de oboseală. Noul venit a rămas în prag, a dat roată cu privirea încăperii pline de fum, și a zis un „Bună seara!” cavernos, cu un glas ca al lui Alfred Hitchcock când prezenta seria aceea de filme scurte, cu subiect mai mult horror. Ne-a cercetat pe toți cu luare-aminte. O clipă, m-am foit ca o amoebă pusă pe lamă la un microscop. Într-o viziune fulgerătoare, am avut revelația că ni se deschide, odată cu sosirea lui, un drum al pierzaniei, al decăderii, al prăbușirii, pe care aveam să pășim fără a putea să ne împotrivim, ca vitele la tăiere. Imaginea șocantă a dispărut, însă am rămas într-o amorteală inexplicabilă, cu energiile secătuite și neliniștit. Ceilalți erau doar intrigati, eu însă – pun mâna în foc că am fost singurul – am simțit, chiar de atunci, cum mi se instalează în suflet frica, fără să-i găsesc o motivație anume. Individul i-a zărit pe Poet, pe Trombon, pe Băsmăluță și pe Avocat, care încinseseră o foiță cu miză mică. Pe masa lor mai erau două teancuri de cărți pe care nu le foloseau, erau de rezervă. Necunoscutul s-a dus direct la ei și a zis cu aceeași voce care parcă venea dintr-o grotă cu o rezonanță gravă:

— Din trei încercări tai un șeptar.

A luat un pachet și, din a doua încercare, a scos șeptarul. Din cel de al doilea l-a scos din prima.

Apoi s-a dus la bar, s-a cățarat pe un scaun cu spătar metalic, a citit instrucțiunile casei și s-a servit cu un Jim Beam cu gheață – sticla era pe tejghea, l-a dat peste cap, a mai luat unul, și încă unul, le-a terminat și pe astea, a ronțait cuburile de gheață care nu se topiseră, a așezat niște bancnote în farfuria de pe tejghea. A uitat să treacă pe la casa de marcat, a revenit, și a înregistrat consumația. Se conforma regulamentului pe care îl stabilisem, cu un firesc care te făcea să te întrebi dacă nu cumva mai fusese pe aici. Nu, nu mai fusese, de asta eram sigur. Noi îl urmăream cu suflarea tăiată, nu se mai auzea nici musca, mai ales că ventilatorul din tavan își dăduse obștescul sfârșit. Ne întrebam cu toții: cine mai e și ăsta? L-a invitat vreunul dintre noi? O să facă mulți purici pe aici? Sau a intrat doar din întâmplare, din curiozitate, într-o prospecție sumară, la recomandarea cuiva?

S-a dat jos de pe scaun și s-a îndreptat spre ieșire. De-abia atunci Politicosu s-a smuls din uluială și s-a repezit la el – ce mai, îi căzuse cu tronc de la prima

vedere, sau poate că acționa ca halucinat, la comanda cuiva nevăzut.

— Domnule, îmi permiteți să vă ofer un pahar?, i-a zis el, recunoscându-l, dintr-o ochire versată, ca fiind unul de-al nostru, – totuși, ca să mă liniștesc, am preferat explicația asta – desigur, și cu cei pe care nu-i plăcea se purta serviabil, dar distant.

Insul a încuviințat dând din cap.

— Apreciez.

Paharul ăsta l-a luat în mână și s-a așezat fără să scoată o vorbă în colțul unde eu și Tuci jucam înfierbântați o partidă de table, ușor enervați de zgomotul tacurilor de biliard mânuite de Doctor și Pirogă, de exclamațiile lor nu tocmai potrivite pentru o ambianță simandicoasă – de câteva ori patronul se uitase cu severitate la ei. Mai aveau puțin și se luau de-a binelea la hartă, fapt fără precedent în anturajul nostru. Cu chiu, cu vai, i-am luat lui Tuci o linie, apoi m-a făcut de două ori marț. Căzusem, cum v-am mai spus, în mrejele unei neliniști greu de explicat. Ca să înțelegeți mai bine, era ca atunci când lucram în tagma circarilor și mă aflam în preajma unui ins care reușea să hipnotizeze pe câte un naiv ales dintre spectatori. Individul acela îmi inspira teamă, mi-era frică să nu-mi provoace o cădere în transă și să-și bată joc de mine, punându-mă să umblu gol pe stradă, sau convingându-mă să mă arunc în calea unui automobil. Și acum intuiam o tensiune teribilă în jur, manifestare a unei forțe oculte. Nu mă mai simțeam în largul meu și după ce observasem un fapt ciudat: chibițul nostru era mai curând interesat de rostogolirea zarurilor, decât de mutările de pe tablă. Am mai jucat o partidă și iar am pierdut. Cu un gest demn de protocolul de la orice curte regală, l-am invitat pe noul venit printre noi să joace și el o partidă, desigur, numai dacă îl pasionează acest joc de noroc, desconsiderat de către așa-zisa înaltă societate, care descoperă desfătări doar în *bridge*. N-a fost nevoie de multă persuasiune. A rostit însă sec: „Tablele nu sunt joc de noroc, iar cei care le disprețuiesc le ignoră posibilitatea de a deveni, când se confruntă parteneri de clasă, o cale de cunoaștere și de autocunoaștere. O mai ușoară modalitate de a te evalua nici că există.”

M-am uitat întrebător la el. A continuat. «Sunt două zaruri. Pe fiecare fațetă a lor există puncte negre, de la 1 la 6. Vă dați seama în câte feluri se pot așeza la o

aruncare? Calculul e simplu – combinări de „n” luate câte „k”. Doar 21 de combinații. Par puține. Dar ele înseamnă infinitul într-o coajă de nucă. Farmecul îl conferă tocmai imprezibilul rostogolirii acestor mici cuburi de os – cele din plastic sunt o mizerie. Aici intervin emoția și suspansul așteptării. De-abia pe urmă jucătorul folosește cum crede de cuviință combinația obținută. De cele mai multe ori, jucători diferiți o utilizează diferit. De data asta intervin talentul și experiența fiecăruia. Însă este chiar imposibil de prevăzut modul în care vor cădea zarurile? Problema merită să fie dezbătută. Și atenție: aceste banale obiecte minuscule au o viață a lor. Te aud și reacționează cum vor. Te ajută dacă te simți un prieten, îți fac în ciudă dacă descoperă că le porți ranchiună. Cu cât le blestemi și le afurisești, cu atât îți vor fi mai împotriva.»

Vorbele astea ne-au dat pe spate. Noi jucam table ca ghiolbanii, fără să ne gândim la vreo conotație metafizică. Explicațiile docte pe care le auzisem ne păreau niște enunțuri cu substrat subversiv. Uneori, nu e bine să știi prea multe, devii anxios.

Necunoscutul mi-a luat locul și l-a făcut pe Tuci două marțuri la rând. Apoi mi-a venit mie rândul să iau o chelfăneală fără drept de apel, pierzând partida în trei linii. Nerăbdători, și ceilalți au vrut să dea piept cu un adversar atât de redutabil. Unul după altul s-au acoperit de rușine. Eram siderați. Așa ceva nu se mai întâmplase la Politicosu. Fără să se umfle în pene, cu o eleganță studiată, străinul a dat peste cap băutura, a ronțăit cuburile de gheață câte mai rămăseseră în pahar, a mulțumit pentru tratație, s-a ridicat de pe scaun și s-a prelins în noaptea care se lăsase pe nesimțite în zăduful de afară.

Nu s-a închis bine ușa după el, și au și început comentariile, nu toate la obiect, așa cum se întâmplă când fiecare își dă cu părerea, fără să stăpânească autoritar subiectul abordat.

— O fi vreun scamator de la circ, a zis Pirogă. Când e la scos, ia mai multe puluri și nu se prinde nimeni. Abilitate de mână și nebăgare de seamă.

Am sărit ca ars.

— Aș! Niciun scamator nu poate să joace așa, l-am contrazis eu. Și l-am urmărit cu luare-aminte – e de o corectitudine exemplară. Joacă fair-play. Ai uitat? Tu

credeai că ai dat 2-1, și el ți-a atras atenția că ai dat, de fapt, 2-2. Era cât pe-acți să câștigi.

Am primit un răspuns plin de năduf.

— Culmea, câștigam dacă nu-mi atrăgea atenția c-am greșit.

— Nu mă mai aburiți! Trișează!, a răbufnit Tuci. O astfel de prestație e cusută cu ață albă.

— Da' de unde! Are un noroc chior, ne-a consolat Avocatu – el era singurul care nu suporta jocul de table, îl socotea o pierdere de vreme scandaloasă. Cu siguranță că, din pricina asta, nu are șansă la femei. Nu poți să le ai pe toate în viață. Dar să dai 6-6 de trei ori la rând? Apoi de două ori 4-4? Nici eu, care stau pe margine, n-am mai pomenit așa ceva!

Era în vervă, parcă pleda în fața juraților, căutând să le impună punctul său de vedere, apelând la argumentele cele mai convingătoare.

— Dar nu cumva a zis că tablele nu sunt joc de noroc?, a remarcat visător Poetu, și s-a cufundat în carnetelul lui, căutând o rimă cât mai cu dichis – de ce s-o fi chinuind atâta? Doar există dicționare de rime.

— Dar ce-or fi? Șah?, a râs Trombon. Lăsați-l în pace. I-auziți mai bine ce scrie în foaia asta. Cică...

— Lua-o-ar naibii de foaie! s-a stropșit la el Gușteru. Acolo dai numai peste minciuni. Nu vezi că aici se dezbat chestiuni serioase?

Într-adevăr, o conferință la nivel înalt n-ar fi dat naștere la disensiuni mai pronunțate.

— Are o tehnică de aruncat zarul. Când îi trebuie duble dă mai moale, a intervenit din nou Avocatu. Alteori le dă târâș. Câteodată le izbește de toți pereții cutiei. Aș fi curios să-l văd cum le azvârle dacă ar folosi un pahar.

Într-adevăr, la regulament scrie că zarurile nu se țin în palmă înainte de aruncare. Le-ai putea potrivi ca să iasă aranjamentul care îți e de folos. Se pun într-un pahar special, îmbrăcat în piele, se agită bine, și abia pe urmă li se dă drumul în cutie. Așa se elimină orice suspiciune. Era o regulă pe care o călcam în deplină cunoștință de cauză, socotind-o o prelungire inutilă a partidelor. N-au decât să joace în modul ăsta cei care se bagă la concursuri pe bani grei.

— Dă și tu mai moale! N-ai să faci nicio scofală, l-a pus la punct Politicosu, apărându-și cu înfocare noul

client – era opinia lui? Îi dicta ceva din umbră să se erijeze în avocatul unui necunoscut?

— Eu? Mi se pare inadmisibil să fac scurtă la mână din pricina unor zaruri de os, care se aşază cum le vin hachițele. Cine-a inventat jocul de table a vrut să-şi bată joc de oameni, ca să stopeze expansiunea şahului. Ala da joc, un adevărat sport al minţii. Nu-i pentru cei cu bibilica slăbănoagă, ca tablele.

Dându-şi seama că a sărit peste cal şi că ne-am putea simţi jigniţi, Avocatu a încercat s-o dreagă, mai înainte ca vreunul dintre noi să se burzuluiască:

— Persoanele de faţă se exclud.

— Data viitoare îl fac praf, a ameninţat Tuci cu arţag. Azi m-a prins cam şifonat, am îmbulinat-o la lucru, ne-au mărit norma, credeam că nu se mai termină orele de program...

— În orice caz, s-a amestecat şi Melodiosu în vorbă, sprijinindu-şi bărbia pe armonică, a dat o înaltă apreciere jocului de table. N-am mai auzit astfel de cuvinte pline de miez.

— Filosofie de la periferie, a pufnit Guşteru – Poetu a tresărit, iată o posibilă rimă, şi-a notat-o, apoi nu i-a mai convenit şi a şters-o cu nervozitate. Ne consideră nişte tolomaci care n-au călcat niciodată în vreo bibliotecă.

— Măiculiţă! ăsta e marţial!, a dat-o pe glumă Băsmăluţă, o aluzie fină la măturile care ne fuseseră administrate.

— Dar crezi că mai are curajul să mai dea ochi cu noi? Mie mi se pare un individ dubios.

Catalogarea aceasta, venită din partea unui specialist în domeniu ca Avocatu, ne-a pus serios pe gânduri. Suspiciunea a început să planeze asupra insului cu pardesiu. Nu ştiu de ce, dar mie parcă îmi părea rău. Chiar dacă ne înfrânsese pe toţi, într-o competiţie stupidă, părea mai vulnerabil chiar şi decât Hodorogea.

— Dacă v-aţi uitat mai atent la faţa lui, trebuie să-i fi remarcat culoarea nesănătoasă a pielii. Şi n-a zămbit deloc. Eu zic că ăsta a stat la pârnaie, şi nu doar o lună. Acolo o fi învăţat toate şmecheriile alea, cu tăiatul şepţarilor şi măsluirea zarurilor.

Lui Politicosu nu-i plac deloc intriganţii, aşa că s-a revoltat:

— Las-o mai moale, Guştere. De unde ai mai scos-o şi pe asta, cu măsluirea zarurilor? Dacă ţi-ai muşca limba,

ai muri otrăvit.

Gușteru l-a privit lung, a mai dat să spună ceva, dar și-a înghițit vorba.

— Hai să facem un darts, a propus Scarface, ca să alunge atmosfera apăsătoare. La darts n-are cum să înșele nimeni.

Ne-am lăsat păgubași în scurtă vreme, aruncam cu săgețile mai aiurea ca niciodată, nu nimerea nimeni tripla, jucătorii avându-l în minte pe enigmaticul vizitator. Literalmente ne pusese pe jăragai. Și toți ne întrebam: oare ce hram poartă? O să-l mai vedem vreodată? Am fi dorit să nu fi plecat atât de repede, avea charismă, prezența lui te atrăgea ca un magnet, curioasă ființă.

De venit a venit, dar abia după o săptămână. Din nou a băut trei pahare de whisky și din nou ne-a bătut la table pe toți cei care ne nimeriserăm în seara aceea la crâșmă. De data asta a fost și mai ciudat. În timpul jocului îl auzeam murmurând: „Acum dau 3-1”, sau: „Acum dau 5-5”, și al naibii, dădea exact ce spunea, n-a zbârcit-o decât o dată sau de două ori, o fi vreun sâmbure de adevăr în zisa lui că zarurile au urechi. I s-a întâmplat să-i fie scoase și șase puluri, era în pericol să fie făcut marț, Tuci jubila, însă nu știu cum a făcut încât până la urmă a câștigat el linia, mutând, la o primă impresie, total aiurea. Prin alte părți, cu jucători mai înfocați ca noi, ar fi luat tablele-n cap, s-ar fi lăsat cu admonestări verbale și corecții punitive. În câteva rânduri nu s-a putut abține și a ghicit și zarurile adversarului, dar nu s-a enervat nimeni. Eram doar morți de curiozitate.

Poetu n-a mai răbdat și l-a întrebat direct, plictisit să mai caute rima aceea tembelă de la poemul vieții lui:

— Cum faci, dom'le?

Răspunsul nu s-a lăsat așteptat și ne-a înmărmurit pe toți.

— Încă n-am aflat. De fapt, am aflat, dar încă nu sunt sigur. Când voi fi în totală cunoștință de cauză, am să vă spun. Meritați. Nu sunteți cu fumuri, ca amărăștenii pe care i-am întâlnit până acum. Întrunirile voastre au un aer de noblețe. Simt că aici se oficiază un ritual. Băutura e doar un pretext.

Și-a coborât în mușenie, muncit de niște gânduri numai de el știute. Noi ne-am îndreptat de spate pe scaunele noastre, vorbele lui ne flataseră.

Doar Tuci suferea în continuare, până acum el fusese jucătorul de table numărul 1 al crâșmei, și nu-i convenea să fie detronat de pe un pedestal ce socotea că i se cuvine. Era pătimăș, era și superstițios, juca stând numai pe un anumit taburet, zicea că-i aduce noroc, arunca zarurile când cu mâna stângă, când cu dreapta, în funcție de ce combinații avea nevoie, își puneă pe masă o veioză, pentru ca lumina să-i cadă într-un anume fel. Mai avea și alte ciudățenii, le-am uitat, nu mai am memoria de la junețe. I s-a adresat Anticarului pe un ton care nu se prea auzea în locanța asta:

— Te provoc la o partidă – cincizeci de dolari linia și o sută de dolari marțul. Ce zici? Te prinzi?

Cel interpelat l-a scrutat rece.

— Nu joc niciodată pe bani. E necuviincios.

— Aha, s-a înveselit fostul campion, ți-e frică? Și de ce ar fi necuviincioasă o partidă jucată cinstit?

— Răspunsul la prima întrebare e simplu: nu, nu mi-e frică. Nu mi-e frică de nimeni. Și nu pentru că mi-aș desconsidera adversarii. Dimpotrivă, îi prețuiesc pe toți cei cu care mă confrunt. Îi analizez, le cercetez personalitatea – orice joc, chiar și o partidă de table, te dezvăluie ce fel de om ești. La a doua întrebare răspunsul e mai complicat. Pentru că am o părere, imposibil de supus unei verificări riguroase, dar asta e credința mea: numai în aparență noi dăm cu zarul. De fapt, suntem instrumente mânuite de către altcineva. Și nu știe nimeni dacă aceleia îi place să se joace pe bani în numele lui. Am putea cădea în păcat dacă l-am contraria.

Anticaru l-a privit lung, ca și cum ar fi dorit să se încredințeze că preopinentul său l-a înțeles, s-a ridicat de la masă și a plecat, salutând curtenitor în dreapta și-n stânga. Tuci era din ce în ce mai vesel, de parcă și-ar fi recăpătat titlul, mai avea puțin și crăpa pe la cusături de bucurie.

— Vedeți? N-a avut curajul să joace pe bani. Un impostor. Sau un sărăntoc. O sută de dolari nu-i un capăt de țară!

Apoi a adăugat:

— Nu cumva e țăcănit? Auzi la el: cică suntem instrumente! De care? Chirurgicale? De măsurat? N-am auzit o prostie mai mare! Ce mai, e într-o dungă!

Politicosu l-a pus însă la punct, enervat cum nu l-am văzut niciodată. I se întâmpla rar, și ne băga în sperieți,

nu-l mai recunoșteam:

— Mai pune lacăt la moara aia de-ți ține loc de gură! Și nu-mi alunga clienții. Și așa afacerea asta de-abia se târâie. N-am de gând să dau faliment din pricina unora mereu cu capsă pusă. Parcă știam că la noi își fac veacul numai oameni de treabă!

Dar s-a liniștit imediat – așa era el, blând, bun de pus pe rană, scandalurile îl oripilau, nu știa ce să facă pentru a ne potoli când se încingeau spiritele. Ca la un semn, ne-am domolit și noi, ne-am dat pe brazdă, redevenind ceremonioși ca întotdeauna. Însă izbucnirea lui ne-a pus pe gânduri. Furați de chiolhanurile noastre, nu băgaserăm de seamă la dificultățile prin care trecea crâșma. Ne-am sfătuit la iuțeală, noi între noi – Politicosu se dusesse până în pivniță –, și, la întoarcerea lui din hruba aceea cu licori rafinate, i-am propus să mai ridice tarifele. Pe toți ne îngrijora perspectiva de a nu mai avea unde trage atunci când simțeam nevoia de a lua un stimulent într-o companie selectă și de a spune povești. Ne-a mulțumit cu toată curtoazia, dar n-a acceptat – v-am mai spus, un om deosebit.

Când a revenit, după vreo câteva zile, Anticaru n-a jucat nicio partidă, oricât l-a rugat unul sau altul. A dat însă pe gât tot trei pahare și a cântat cu noi – ne-a impresionat, știa cuvintele poeziei din romanul lui Block, și avea și un glas bun, e drept, cam șovăitor, însă deloc dogit de băutură și de tabac, cum erau ale noastre:

Și când ne va fi greu să mergem –
Ca pentru paralytic dansul,
Cu toții știm ce să-ntrebăm,
Cu toții știm care-i răspunsul.

După ce-am terminat cântarea, ne-a ținut un fel de dizertație despre Lawrence Block. De fapt, a inițiat un fel de dialog, asemănător acelor pe care le purta cu discipolii săi celebrul filosof din Antichitate, care băuse cucută, acuzat fiind că strică moravurile cetății în care își avea habitatul. Ce mai încolo și-ncoace, ne-a „moșit” ca la carte. A început cu o întrebare pusă pe neașteptate:

— De ce credeți că e minunat Matt Scudder, eroul lui Lawrence?

— Pentru că încearcă să se lase de băutură, i-a răspuns prompt Pirogă. E al naibii de greu. Face eforturi

considerabile. Și până la urmă reușește. Caz rar.

Știa el ceva, Pirogă – într-o vreme frecventase cu asiduitate întrunirile alcoolicilor anonimi, de-abia scăpase de năravul dobândit prin porturile unde debarcase, acum bea modic, și era tare mândru că izbutea să se oprească din băut taman când trebuia, mai înainte de a cădea pe sub mese, ca odinioară, când era azvârlit din spelunci ca o zdreanță nefolositoare. Într-un astfel de moment de frenezie bahică lăsase să-i fie tatuată pe brațul drept o sireună oribilă. Ne prăpădeam de râs când vedeam silueta aceea, jumătate damă, jumătate pește, era clar și ea sub influența alcoolului.

— De acord. Un alt motiv?

— Pentru că elucidează crime fără să țină seama de primejdiile la care se expune, și-a dat cu părerea Compas. Are meseria în sânge. O exercită fără să-i pese de consecințe. E un brav.

— Și asta e adevărat. Dar de ce bea atât de mult?

— Ca să uite că, într-o încăierare, gloanțele din pistolul lui au ucis o fetiță aflată întâmplător prin împrejurimi.

Zicând astea, lui Politicosu aproape că i-au dat lacrimile. Se gândea, poate, la copilul pe care îl pierduse fără măcar să apuce să-l cunoască.

— Da. Are remușcări. Insuportabile. Dar mai bea și pentru că, prin natura profesiei lui de polițist a investigat cele mai abjecte străfunduri ale ființei umane. Bea ca să uite ce-a aflat. Crede în dragoste – și n-are parte de ea. Crede în prietenie – însă vede cum oameni pe care îi socotea apropiați se înșală unii pe alții. El venerează valori pe care, dacă le-am respecta cu toții, ne-am simți mai bine în coaja de nucă în care ne-am găsit adăpostul. Am fi mai buni, mai uniți, mai atenți unii cu alții.

Colt și Beretta aprobau dând satisfacți din cap. Și ei văzuseră multe mizerii de când patrulau pe străzi. Au dat să intervină, dar s-au răzgândit. Și ceilalți au tăcut impresionati. Mie mi-a plăcut mult metafora cu coaja de nucă – o mai folosise, abia mai târziu aveam să aflăm că nu-i aparține.

Hodorogea, care se cam cherchelise, l-a provocat din nou la o partidă de table.

Anticaru n-a mușcat momeala.

— Mulțumesc, astăzi nu.

— De ce?, a insistat decanul nostru de vârstă, aranjând pulurile pentru o nouă partidă, ca să fie mai ispititor. Eu sunt un ageamiu, nu trebuie să-ți fie frică. Refuzi un moșneag?

— Îmi pare rău, cu tot respectul, însă nu sunt în formă. Și chestia cu frica mă prefac că n-am auzit-o.

— Nu ești în formă? Țsta nu-i un motiv plauzibil. Caută un altul, caută o justificare întemeiată.

I s-a răspuns enigmatic:

— Bine... În seara asta nu mă lansez în nicio partidă pentru că Dumnezeu nu dă cu zarul. Sau poate că dă, dar n-am informații certe.

Și-a strâns înfrigurat pardesiul în jurul trupului – noi muream de cald – și s-a făcut nevăzut, în stilul lui caracteristic.

Am rămas cu toții muți. Tot Hodorogea a rupt tăcerea:

— Ce-a vrut să spună cu asta?

Tuci a răbufnit, ștergându-și mâinile de un șervet – tocmai mâncase o porție de cartofi prăjiți:

— Nu v-ați prins? Se crede mare și tare. Se crede Dumnezeu. Iar azi n-are chef să dea cu zarul. Are de vegheat la rânduiala Universului. Să asiste la nașterea unei stele, la moartea unei galaxii... Să tragă de coadă o cometă... O tâmpenie mai mare ca asta n-am auzit.

Trombon l-a pus însă la punct.

— Tâmpenia de-a spus-o e o vorbă a lui Einstein.

— Și ce legătură are ăsta cu jocul de table? Îl știam un savant serios – $E=mc^2$. Formula lui o știe și un preșcolar. Fără ea și azi ne holbam la Lună, fără să punem piciorul pe suprafața ei. A jucat și el, ca și noi, ca să-și omoare plictisul, câte o partidă de table? Dacă da, nu cred c-a pierdut vreodată. Să joci împotriva unui IQ ca al lui ar fi fost o sinucidere curată.

— Nu știu. Dar nebunul ăla de fizician cu părul vâlvoi voia să spună că nimic nu e întâmplător în lumea asta. Totul e supus voinței divine, adică totul se desfășoară potrivit unor reguli, bune, rele, asta e o altă mâncare de pește, dar statuate pentru totdeauna.

Explicația ne-a lăsat și mai mult în ceață. Am tăbărât cu întrebări pe el.

— Ho, ușurel, nu mă întrebați mai multe că nu știu. La școală am fost tămâie la fizică. Așteptați-l pe omul în pardesiu să vă lumineze la bibilică.

Toată seara, în mintea fiecăruia s-a rostogolit aceeași întrebare: „Ce naiba însemnau vorbele Anticarului?” Ca să mai destindă atmosfera, Băsmăluță ne-a spus un banc. Cică unul mergea prin mlaștinile Floridei. Întâlnind un cetățean îl întreabă: „E adevărat că dacă ai la tine o lanternă, crocodilii nu te mănâncă?” Cel întrebat i-a răspuns: „Depinde cât de repede poți să fugi cu ea în mână.” N-a râs nimeni, ba nu, Politicosu s-a hlizit de complezență și l-a bătut pe umeri, în semn că a apreciat gluma.

Eram tot mai neliniștit. Aveam o presimțire rea, de parcă în spațiul nostru proteguit se infiltraseră primele semne ale unei primejdii iminente. Printr-o favoare inexplicabilă, mi se înmânase un avertisment pe care nu-l puteam descifra, astfel încât, la rândul meu, să-i pun în gardă și pe ceilalți, dar într-o manieră convingătoare, care să nu stârnească hohote de batjocură. Mai ales că, după cum avea să se dovedească, succesiunea evenimentelor era tot mai rapidă, și conducea la o tragedie. Ce să le împărtășesc tovarășilor mei? Dacă le-aș fi spus ce vedeam, ce coșmaruri mă chinuie noaptea, l-ar fi rugat pe Doctor să-mi indice adresa ospiciului cel mai apropiat. Iar în piept simțeam uneori o fierbințeală, ca pe urmă, la numai câteva secunde, să se instaleze o răceală de gheață. Abia mă mai târam sprijinindu-mă în baston, eram cuprins de o sfârșeală pe care n-o cunoscusem nici după blestematul ăla de accident.

Într-o seară, Hodorogea dăduse radioul mai tare – cânta Miles Davis. Toți am ciulit urechea ca să-i ascultăm trompeta de aur. De-abia la minute bune după ce muzica nu s-a mai auzit, ne-am reluat îndeletnicirile obișnuite. Melodiosu ascultase cel mai vrăjit.

Hodorogea a mângâiat radioul.

— Am ascultat mari cântăreți înregistrați pe CD-uri, i-am ascultat la radio, la casetofon, sau la pick-up. Nimic nu m-a dat gata ca o înregistrare pentru gramofon. Mai era și arătos aparatul acela! O bijuterie. Unde mai găsești așa ceva!

— Mai ocupa și mult loc în spațiu!, îl completează în șoaptă Prelatu.

— Lumea zice că progresează. O gogoriță! Habar n-are ce pierde. În fiecare zi pierde ceva.

Cowboy ni se adresa tot în șoaptă:

— Acum o să ne țină tirada despre dispariția meșterilor de altădată. Despre croitorul care îi făcea haine, despre cizmarul care îi puneă flecuri trainice la pantofi, de nu le desprindeai nici cu dinamita, despre cel cu tocila în spate, despre lustragiul din colț...

— Consumismul e boala lumii moderne. Totul e făcut în serie, de mântuială, și durează puțin. Nu mai are nimeni pic de respect pentru obiectele care ne înconjoară. Ce-am cumpărat ieri, trebuie să înlocuim mâine, spre bucuria fabricanților care-și rotunjesc averile.

Hodorogea n-a apucat să-și termine perorația înflăcărată. Pe ușă a pătruns Anticaru. Nu-l mai văzusem de trei săptămâni. Unii pronosticau din nou că n-o să-l mai vedem niciodată. Dar poate că fusese bolnav. Poate că pusese mâna pe el vreo drăguță. Sau poate că se săturase de ostilitatea unora față de el. Îi simțisem lipsa – era un personaj misterios, seducător, captivant, atractiv, dădea bine printre noi, era trendy, în limbajul filfizonilor unși cu gel pe păr, care se grozăvesc la televizor, îndrugând verzi și uscate, posesori ai unor adevăruri absolute. Dar odată cu el s-a tulburat pacea unui lăcaș pe care îl socoteam ocrotit de pericole. Și totuși, îmi repetam iar și iar că tot ce întrezăream într-un viitor nu prea îndepărtat, era doar rodul imaginației mele care o luase razna din cine știe ce pricini. Pe bune, mi-a venit să bat la ușa unui psihiatru, ca să mă consulte, să vadă de la ce mi se trage angoasa istovitoare.

A reapărut pe neașteptate, proaspăt la față, cu ochii care îi sclipeau jucăuși, de parcă primise o veste minunată. Și-a băut porția de whisky, apoi s-a așezat la masa de joc. A fost devastator. Dacă aș fi vrut să scriu un manual al acestui joc, ar fi trebuit să consemnez derularea tuturor partidelor din acea seară. Ar fi fost un bestseller printre pasionații de table. Anticaru dovedea o inspirație pe care și-ar fi dorit-o și Poetu în poeziile lui. Contrazicea reguli elementare, pe care orice novice e învățat să le respecte, se plia, sau ataca, într-un mod genial. Muta pulurile mai înainte ca zarurile să-și termine rotirea – n-a zbârcit nici măcar o dată ghicirea lor. El era irezistibil, noi eram siderați. După ce ne-a bătut pe toți cei care ne-am încumetat să-i ținem piept, a luat un al patrulea pahar și, deodată, s-a relaxat și a ieșit din muțenie.

— E, totuși, ceva ce nu înțeleg.

— Ce anume?, s-a repezit Specialistu.

— Nu știu dacă să vă spun sau nu... M-ați putea acuza de blasfemie.

S-a îndreptat de spate pe scaunul care stătea, cu o stânjeneală în priviri. Pentru prima oară îl vedeam nesigur.

— Ei, aș! Suntem numai între noi. Fiecare poate spune orice-i trece prin cap. Aici e ca în parcul ăla al englezilor – poți înjura liniștit și guvernul, l-a asigurat Politicosu.

A început să vorbească șovăitor, aproape în șoaptă – a trebuit să ne încordăm binișor auzul ca să deslușim ce spunea.

— E o observație pe care n-a mai făcut-o nimeni înaintea mea. Mă mir că a ignorat-o o lume întreagă. Nici măcar cei mai vestiți teologi nu s-au sesizat. Sau, poate, au ținut-o dinadins sub obroc. Fiindcă e dinamită curată.

Eram din ce în ce mai curioși – mai ales Prelatu, care pufăia dintr-o pipă scurtă. Presimțeam că ne aștepta o dezvăluire importantă, care să ne mai smulgă din lânzezeala în care ne complăceam, letargia nu ne era potrivită, contrazicea cutumele noastre de temerari în căutarea de noi experiențe, ieșite din comun, fabuloase și instructive, mai ales că, de o bucată de vreme, nimeni nu mai citise vreo povestire care să ne ațâțe imaginația.

Anticaru a continuat cu același glas ezitant:

— Cu toții ați citit *Biblia*.

— Carte de căpătâi!, a tunat Băsmăluță, fără să-i pese că rostește un clișeu. Cea mai citită.

— Ce se zice în *Cartea Facerii*, exact în primele rânduri? Ce zice Domnul?

— Să fie lumină. Și a fost lumină.

— Corect. Și mai departe?

— Dumnezeu a numit lumina „zi”, iar întunericul l-a numit „noapte”.

— Așa e. Dar mai înainte de a le pune nume, ce se mai zice în Carte?

Ne-am uitat unul la altul neștiutori, scormonind în memorie, până ne-am dat bătuți. Politicosu s-a oferit să aducă de sus o *Biblie* – avea două, una o ținea la cap, pe noptieră, o alta în mica lui bibliotecă.

— Nu-i nevoie, vă spun eu, puteți să verificați pe urmă: „Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.”

Eram cu toții dezamăgiți. Crezusem că aveam să aflăm ceva uluitor. Când colo... Ne simțeam trași pe sfoară de un pișicher care ne ațâța cu promisiuni deșarte.

— Și ce-i cu asta?, a întrebat nedumerit Zugravu.

Anticaru ne-a privit gânditor – ne citise pe chipuri deziluzia.

— Asta înseamnă că Dumnezeu habar n-avea ce creează. De-abia după ce a apărut lumina la porunca Lui, a văzut că e bună, și a despărțit-o de întuneric. E ca și cum un arhitect vede cum se înalță o casă după planurile sale, și de-abia după aceea spune dacă i-a ieșit sau nu ce schițase pe hârtie. Și mai e ceva.

Am întrebat mai mult de complezență – nu mai eram atât de curioși.

— Ce?

— Cartea nu zice nimic dacă Dumnezeu a mai făcut mai înainte vreo încercare sau, pur și simplu, i-a reușit figura cu lumina din prima.

Chestia asta chiar ne-a lăsat în ceață.

— Eu nu înțeleg, a mărturisit cu sinceritate Hodorogea.

Nici noi, ceilalți, nu eram mai breji. Ne scăpa un sens profund, dar nici măcar nu bănuiam ce anume.

— E simplu! Noi credem că Dumnezeu le știe pe toate. E omniscient. Dar în episodul cu pricina îl vedem bâjbâind, creând la întâmplare. Ceea ce înseamnă că și în alte ocazii a mai dat rateuri. Evident, dacă au mai fost și alte tentative.

— Așa ceva n-am mai auzit!, s-a băgat în vorbă și Colt – între timp, cei doi polițiști ni se alăturaseră și ei. Asta chiar că e o blasfemie. E lucru diavolesc. Cine poate contesta puterea Creatorului, a toate câte sunt?

— Eu ce v-am spus? Poate pune pe jar orice om simplu, iar o față bisericească ar da cu mine de-a azvârlita, m-ar anatemiza, m-ar clasifica printre propagandiștii subjugăți de Diavol.

Zicând asta, l-a ațintit pe Prelatu.

Francezii au o vorbă pentru a marca momentele de tăcere – a trecut un înger. Știam asta de la un echilibrist pe sârmă, de origine franceză, pe care l-am cunoscut la circ. Ei bine, au trecut cete de îngeri până când conversația s-a legat din nou. Și toți cu fețe posomorâte.

— Și zici că la povestea asta nu s-a mai gândit nimeni?, am întrebat eu cu ezitări.

— Nimeni. Și nu-mi dă pace de mulți ani. E ca o boală de care nu mă pot vindeca.

Am lăsat iarăși îngerii să treacă într-un zbor lent. Nu erau mai veseli.

— Einstein a căzut și el în capcană, socotind că totul e supus unei reglementări superioare. Dar iată că, din prima zi a Facerii, e o hibă care îl contrazice. Iar eu nu știu ce să mai cred.

— Crede în Dumnezeu, a spus cu obidă Prelatu. Crede și-ți vei salva sufletul.

Anticaru l-a privit dus pe gânduri.

— Cred. Dar nu pot să nu-mi pun întrebări. Întrebări pentru care, pe vremea Inchiziției, aș fi fost ars pe rug.

— Brr! Groaznică moarte, a zis Scarface, care se văita și când se tăia cu lama de ras, o fi fost de la cicatricea de-o avea pe obraz, nu mai suporta vreo rană.

Anticaru a continuat să peroreze – pulpanele hainei îi fluturau încolo și-ncoace, stătea în picioare, silueta lui deșirată dominând ambianța.

— Ați auzit de Stephen Hawking?^[2]

Ne-am uitat unii la alții – nu auzisem, asta probabil se ametea într-o altă cârciumă.

— E cel mai vestit fizician din timpurile noastre. Din păcate, are un mare necaz: stă ținut într-un scaun cu roțile, din pricina unei boli perfide. Și, ca să comunice cu ceilalți, e legat la senzori care transmit vibrațiile coardelor vocale la un aparat, pe ecranul căruia îi apar cuvintele și frazele. Cumplit!

Fără să vreau m-am uitat la bastonul meu; din groaznicul accident pe care l-am suferit puteam să rămân paralizat și eu pentru toată viața. Am scăpat ieftin, doar șchioapăt.

— Și ce-i cu Hawking ăsta? M-ai făcut curios.

Anticaru s-a uitat cu prețuire la Compas.

— Am citit câteva dintre cărțile pe care le-a scris pentru marele public. Am descoperit la el câteva dintre obsesiile mele. Obsesii legate de noroc, de hazard.

Îl urmăream fără să înțelegem prea mult. Reușise să ne stârnească din nou.

— Probabil că v-a intrigat de ce câștig totdeauna la table.

— Ba bine că nu!

— E simplu.

— Simplu pe dracu'. Doamne iartă-mă!, s-a repezit Zugravu.

— Ai noroc, a ieșit din muțenia lui Mutulică – toți am tresărit surprinși, îi uitasem timbrul vocii de când nu mai deschisese gura.

— Multă vreme am crezut și eu în noroc. Acum nu mai cred. Norocul e o chestie pentru care trebuie să te pregătești.

— E din ce în ce mai complicat ce ne spui.

Mutulică, două luări de cuvânt una după alta? Asta merita consemnat în catastiful meu. Stupefiant. Uimitor. Uluiitor.

— Ba nu, e foarte simplu.

— Atunci spune!, s-a repezit Tuci.

— Când mă scol dimineața, încep să dau cu zarul. În două-trei ceasuri mă lămuresc dacă în ziua aceea voi juca sau nu. Dacă dau numai duble, sau îmi cad zaruri cu ajutorul cărora pot să fac porți în casă, e clar, seara nu mai joc, pentru că nu voi mai da la fel de bine. Dacă, dimpotrivă, obțin numai zaruri proaste, e semn că voi câștiga orice partidă într-un viitor apropiat. De aia nu vin în fiecare zi. Aștept momentul în care voi fi sigur câștigător.

Mărturisirea asta ne-a lăsat cu gurile căscate.

— Asta e șarlatanie!, a declarat Tuci.

— Chestia asta nu poate ține. Doar ai și un adversar. N-ai cum să știi ce zaruri va da el.

Pirogă analizase problema pe toate fețele. Nu descopeream nicio fisură în judecata lui.

— Numai în aparență ai dreptate. Însă dacă eu dau bine, înving pe oricare îl am în față. Doar ați fost martori.

Ce-i drept, așa era. L-am privit cu și mai multă uimire.

— Dar o partidă de table jucată într-o crâșmă e ceva banal. Chiar și într-o crâșmă ca asta. Eu mă pregătesc să joc o altă partidă, cu Dumnezeu. Cea mai importantă partidă. E pe viață și pe moarte. Numai ea mă va lămuri dacă am trăit degeaba sau nu, încercând să descopăr înțelesuri greu accesibile.

S-a auzit un glas – nu știu al cui a fost, nu semăna cu al niciunuia dintre noi, dar poate că băutura îl făcuse de nerecunoscut, n-am dat mare atenție:

— N-ai curaj.

— Ba am, a zis cu îndârjire Anticaru, neștiind nici el cine îi aruncase în față mănuașă. O să vedeți!

— Nu-l pune la încercare pe Dumnezeu – de data asta știam cine vorbise, Tuci cel arțăgos, care se foia pe scaun, fierbea, pradă unei agitații vizibile. Ai să pierzi.

În glasul lui era o notă triumfală care nu mi-a plăcut. Renunțase la atitudinea cavaleriească pe care o adoptaserăm cu toții, încă de la înființarea clubului. Iar eu am avut din nou în față ochilor scene din coșmarurile mele.

Fără să mai adauge nimic legat de cele vorbite până atunci, Anticaru a început să cânte de unul singur. L-am mai urmat câțiva, cam fără chef, acompaniați de armonica Melodiosului, și el întors pe dos de controversele la care asistase:

Și o să bem paharul ultim
Cu care mintea se turtește.
Nici un răspuns nu mai există,
Nici o-ntrebare nu mai este.

După accidentul pe care îl suferisem, am zăcut în spital mai multe săptămâni. Luam calmante cu pumnul din pricina durerilor. Acolo am descoperit o alinare extraordinară în citit. Împrumutam cărți de tot felul de la biblioteca spitalului și, cufundat în lectură, de dimineața până noaptea târziu, uitam de necazul care se abătuse asupra mea. Și după ce m-au externat am continuat să citesc pe rupe – dacă nu eram la Politicosu, cu siguranță că băntuiam prin librării, făcându-mi provizii de cărți pentru ceasurile de singurătate.

A doua zi m-am dus glonț într-o librărie și am cumpărat toate cărțile lui Stephen Hawking pe care le-am găsit – *Visul lui Einstein*, *Scurtă istorie a timpului*, *Universul într-o coajă de nucă* – abia atunci am priceput de unde știa Anticaru metafora aia. Lucrări de popularizare, astfel încât și un elev de liceu mai cu doxă să priceapă de unde am apărut și încotro ne îndreptăm. M-am întors în mansarda unde locuiesc și am început să dau pagină după pagină. Timp de o săptămână am mâncat și am dormit pe sponci, așa de captivat am fost de lectură. Am băut, în schimb, multe cafele, și am fumat ca un apucat. N-am înțeles chiar totul, sincer să fiu, n-am înțeles multe, dar cele citite m-au tulburat peste măsură.

Mi-am dat seama cât de mărunț trăim, noi, cei care acceptăm lumea așa cum este, fără să ne punem întrebări legate de destinul nostru. A fost o desfătare cum n-am mai cunoscut urmărind gândirea celui care era titularul Catedrei de Matematică de la Universitatea din Cambridge, în fruntea căreia se aflase, cu trei secole în urmă, Isaac Newton. M-au răscolit multe fraze de-ale lui: „Dacă ați privi către stele, așa cum fac eu, și ați încerca să găsiți sensul a ceea ce vedeți, v-ați întreba, la fel ca mine, ce anume face ca Universul să existe. Întrebările sunt limpezi și dezolant de simple. Răspunsurile însă au părut întotdeauna să fie dincolo de puterile noastre.” M-a lăsat cu gura căscată teoria potrivit căreia întoarcerile în timp sunt posibile în anumite condiții, și m-am întrebat ce rost a mai avut nașterea acestui Univers, dacă totul se va sfârși într-o gaură neagră. Printre multele răspunsuri pe care aş fi vrut să le aflu era unul de o mare importanță în ochii mei: oare Dumnezeu va crea lumea din nou? Va fi la fel cu cea de azi? Adică, peste miliarde și miliarde de ani, ne vom întâlni din nou la Politicosu, fără să ne aducem aminte că am mai trăit odată? Și ce a însemnat această lucrare pe care o vedem cu toții – un proiect eşuat, care va fi reluat cu mai multă pricepere și energie la o nouă Facere a lumii, astfel încât nu va mai fi loc pentru noi, care ne-am dovedit a fi niște neisprăviți? Stephen Hawking n-a îndrăznit să atingă o astfel de problemă spinoasă, probabil ca să nu se pună rău cu Biserica. Tare aş mai fi vrut să-l întâlnesc și să-l bombardez cu întrebări. Îmi închipuiam cu invidie ce vârtej de idei se formează în capul faimosului fizician. Și totuși, nici el nu ajunsese la răspunsurile ultime, încercând în continuare să le descopere. Simțeam o durere la tâmpile de la atâta concentrare nervoasă și că-mi pierd mințile. Culmea, cel mai puțin interesat am fost de sentința dată de Einstein – „Dumnezeu nu dă cu zarul”. Formulare extraordinară, dar în paginile acelea erau dezbătute teorii cu mult mai grave. Ba nu, greșesc, pornind de la aserțiunea fizicianului german, Hawking punctase remarcabil: „Puteți crede că a conduce un cazino e o treabă tare riscantă, fiindcă ați putea pierde banii la orice rostogolire a zarurilor sau învârtire a ruletei. Dar după un număr mare de pariuri, pierderile și câștigurile se mediază și se obține un rezultat care poate fi prezis, chiar dacă

rezultatul fiecărui pariu în parte nu poate fi prezis.” Oare observația asta îl obseda pe Anticar?

Când le-am povestit prietenilor mei câteva dintre ideile desprinse din acele cărți, am reușit să-i captivez, ca un profesor aflat în fața unui auditoriu nu prea pretențios. Anticaru însă nu s-a ivit printre noi, și tare aș mai fi avut chef să obțin de la el niște deslușiri bine argumentate. Dar oare el stăpânea mai bine subiectul?

— „Tipul trivializează un demers științific”, a rostit sentențios Avocatu, citând din Block. Hai să ne vedem de treburile noastre. Am încheiat un capitol, e bine să vedem ce mai urmează în celelalte. Nu vă mai gândiți la Anticar – omul e dus puțin cu pluta.

În următoarele săptămâni s-a întâmplat o minune: toți cei din cercul nostru au citit cărțile lui Hawking. Seară de seară, în afară de ocupațiile noastre obișnuite, am început lungi dezbateri pornind de la ideile marelui fizician. E drept, ne încurcam deseori în temele aride abordate. Trebuie să recunoașteți, trecerea de la cărțile polițiste la teorii despre big-bang, quasari, pitice albe și găuri negre, era un salt remarcabil. Iar Colt a venit cu o idee de-a dreptul genială.

— Ce-ar fi dacă, pornind de la cărțile lui Hawking, fiecare dintre noi ar imagina o poveste care să împace și dragostea noastră pentru policier, și noua noastră pasiune pentru fizică? Mai bine zis, pentru fizicianul ținut într-un scaun cu roțile? Abstractul ideilor lui ar căpăta o exprimare mai plastică și mai lesne de înțeles.

Propunerea lui a stârnit entuziasm.

— Și cum vom face?

— În fiecare seară unul dintre noi va prezenta o istorie cât mai captivantă, după care vor urma mici dezbateri.

— Ca și până acum, bătu din palme Poetu.

— Cam așa ceva. Ei! Cine începe?

— Din moment ce ideea a fost a ta, deschide tu drumul, îi răspunse Politicosu. Te așteptăm să te produci în fața noastră mâine, poimâine, sau când vei vrea tu. Avem nevoie de un model de la care să pornim.

— De ce nu azi?

Spre uimirea noastră, fără să aștepte alte invitații, Colt începu să citească un manuscris scos din buzunar.

Povestirea lui Colt – *Dalia fine al capo*

„Veți vedea cești sparte adunându-se și sărind înapoi pe masă.”

Stephen W. Hawking

Plouă.

Ceasul din turnul Gării Barintown arată ora treisprezece. Numele gării e scris cu litere luminoase. Un tren tocmai a sosit – din pricina clădirii, din acest unghi se văd doar câteva vagoane și o porțiune din peron. La geamuri sunt capete de călători aplecate în afară – îi caută probabil din priviri pe cei care le-au venit în întâmpinare. Aceștia se agită și fac semne frenetice. Unii coboară, alții urcă. Tot din perspectiva asta poate fi zărit un individ care stă încovoiat în fața unui bancomat. Chioșcul de ziare e închis. Și alte magazine din zonă au obloanele trase. Multe reclame de pe acoperișuri sunt aprinse. Un cerșetor doarme sub copertina unei stații de autobuz. E mai întuneric decât de obicei la această oră. Atmosfera e apăsătoare.

Frank Baum și Neil Beamon sunt doi polițiști care mai au mult până la pensie, dar deja li s-a acrit de câte le-a fost dat să vadă datorită unei meserii în care se câștigă puțin, iar primejdiile sunt la tot pasul. Amândoi sunt înalți de statură, bine făcuți – scurtele de piele pe care le poartă îi fac și mai solizi. Acum stau în biroul lor sorbind cafea proastă, luată de la automatul de pe coridor. O chestie din aia în care bagi o monedă, auzi un zornăit și în pahare de plastic ți se servește aceeași licoare insipidă și străvezie, indiferent dacă ai cerut un espresso sau un cappuccino. Trag cu sete din țigări și comentează cu glas obosit.

— Urâtă crimă, zice Frank – e un roșcovan cu fața acoperită de pistrui.

Celălalt – un blond cu o mustață hazlie începe să râdă:

— Da' ce? E vreo crimă frumoasă?

Frank nu-i răspunde. În sinea lui îi dă însă dreptate. Se întinde, cascade de-i trosnesc fălcile. Continuă să se uite la televizor.

Plouă din ce în ce mai tare.

Rigolele – unele înfundate de frunze – abia mai prididesc să evacueze uriașa cantitate de apă. Pe strada din fața Gării se văd bălți prin care mașinile trec improșcând fațadele caselor. Puținii trecători pășesc la adăpostul umbrelor, zgribuliți și morocănoși. Cei mai mulți probabil stau în fața televizoarelor și urmăresc prognozele meteo. După cum arată un ceas electronic cu calendar, dintr-o vitrină, în Barintown e duminică, 22 octombrie. O echipă a televiziunii filmează de zor potopul revărsat din cer. Fac probabil un material critic la adresa municipalității, care nu se preocupă îndeajuns de rețeaua de canalizare.

Pe ușa barului *Night is Night* ies doi indivizi care poartă pelerine de ploaie portocalii. Aruncă o privire spre ceasul din turnul Gării – e 12:45. Se adăpostesc sub copertina unde doarme cerșetorul. Peste câteva clipe se urcă într-un autobuz care se pierde în zare. Cu ei urcă și echipa televiziunii care îi pune câteva întrebări șoferului.

— Închide dracu' fereastra aia! Ne congelăm de tot.

Ascultător, Neil se duce la geam și-l închide, după ce aruncă o privire în stradă.

— Afurisită vreme! Parcă-i potop.

— Pe-o vreme ca asta bogătanii sunt la vilele lor de la munte, cu gagici care apar pe copertele revistelor, și beau coniacuri franțuzești trântiți în fotolii, lângă șemineuri. Trai pe vătrai, iar noi tragem la saibă pentru liniștea lor...

— Nu mânia pe Dumnezeu, alții o duc și mai rău.

— Asta cam așa e.

...Cei doi zdrahoni în mantale portocalii merg pe aleea centrală a unui cimitir. La un moment dat o cotesc la dreapta, pe o alee mai îngustă. Se opresc în dreptul unui mormânt acoperit cu o lespede pe care scrie; Paul Morgan. 1950 – 2000. Îndepărtează coroanele de flori, ridică lespede și încep să sape. Când ajung la sicriu – e negru, dintr-un lemn scump, cu mânere de bronz – mai mulți bărbați și femei se adună în jurul gropii. Toți au umbrele în mâini. Preotul își rostește litania, câteva doamne cu fețele acoperite de văluri plâng încetișor. Groparii petrec niște frânghii groase pe sub sicriu și îl scot în ploaia care curge în continuare. Mai multe brațe înșfacă sicriul și îl așază pe un dric. Acesta se pune în mișcare urmat de mulțime. Sicriul e depus

în capela de la intrarea în cimitir. Cei mai mulți pleacă la casele lor. Mai rămân să jelească văduva și câțiva prieteni. Apoi dispar și ei.

Frank își ia ochii de la micul ecran. Își apostrofează colegul.

— Nu te mai fâțâi atâta!

Ascultător, acesta se așază pe un scaun, aruncând o privire tristă în jur – decorul e ticsit cu o mobilă simplă și veche, care de multă vreme ar fi trebuit înlocuită. De unde, însă, bani? Primarul a promis la alegeri că va avea grijă de sediul poliției și-l va dota cu mobilier nou și cu tehnică de ultimă oră. Alegerile însă au trecut, și acum primarul ridică neputincios din umeri la orice solicitare din partea șefului poliției. Nici măcar de-o zugrăveală nu e rost – afișele și hărțile de pe pereți de-abia acoperă crăpăturile ivite în urma cutremurului de acum doi ani.

Pe Frank îl frământă însă altceva.

— Banul rămâne ochiul dracului. Avea și așa destui biștari. De ce-a trebuit să-l omoare? Se știau din copilărie, afacerea era înfloritoare, ce mama naibii, erau parteneri!

— Dacă-l fura, n-a mai suportat. L-a curățat. Ce? Dacă pe tine te-ar jupui cineva din câștigul pe care îl ai, mult-puțin, nu i-ai lua gâtul?

— Ba bine că nu.

Sicriul e urcat într-o furgonetă neagră și dus la un serviciu de pompe funebre. Aici capacul e ridicat și trupul e întins pe o masă. Cineva îi scoate toate hainele, un altul îi extrage substanțele cu care fusese îmbălsămat și îi șterge machiajul de pe față. De-abia acum, în dreptul inimii se zărește o gaură de glonte. Aceeași furgonetă duce trupul la Morgă. Medicul legist îl cercetează din cap până în picioare, asistat de detectivul Frank Baum – poartă un ecuson pe care i se poate citi numele. Medicul vorbește, detectivul ia notițe pe un carnețel. Apoi cadavrul e îmbrăcat într-un costum bleumarin și dus într-un parking subteran de lângă Gară. E așezat pe jos, lângă o pată de ulei.

În jurul lui apar polițiști și unii dintre cei pe care i-am văzut la cimitir, dar și mulți gură cască. Se culeg probe, se iau amprente, se pun întrebări.

Toți se retrag din parking. O vreme locul rămâne pustiu. Apoi, lângă cel mort se ivește un individ îmbrăcat cu un sacou cărămiziu. În mână ține un pistol. Privirile îi sunt rătăcite. Ține arma în continuare

îndreptată în poziție de tragere. Deodată, cel mort se ridică sprinten de la podea. Cei doi se înfruntă privind-se cu ură.

Bărbatul în costum cărămiziu se retrage spre un Audi roșu. Arma îi e acum în buzunar. Urcă în mașină. Dă cu spatele și iese din parkingul subteran, uitându-se cu atenție în jur. După câteva clipe, Morgan urcă și el într-un jeep.

De-abia atunci Frank Baum îi spune colegului său Neil Beamon:

— Aici e începutul casetei. Ce-i înainte nu mai are importanță.

Neil Beamon oprește derularea casetei folosind telecomanda.

— Mare baftă am avut cu camerele de supraveghere din parking! Ce simplu am rezolva orice caz dacă am putea fi filmați în fiecare clipă! Am pune mâna imediat pe orice criminal. Și ce idee: să pui cap la cap imagini luate de camerele de supraveghere și de către o echipă de televiziune!

— Așa e, aprobă Frank morocănos. Dar caraghios mai arată oamenii într-un film dat înapoi! Și mașinile care merg cu spatele! Și picăturile de apă care urcă la cer! Și mortul care învie! Însă nu-i prea mișto să te știi filmat când te duci la budă. Chiar dacă așa ai prinde orice ucigaș. Am rămâne șomeri dacă tehnica asta se mai dezvoltă mult.

— N-avea grijă, o să vină o vreme când tot ce se petrece pe Pământ o să fie înregistrat pe casete. Or să pună camere de supraveghere și în dormitoare, ca să vadă ce ghidușii faci cu nevasta.

— Pușchea pe limbă!

Pe colegul lui îl muncesc dintr-odată alte gânduri. Se uită la ceas și pufnește:

— Dacă rabla mea n-a luat-o din nou razna, e trecut de miezul nopții, e deja luni, mi s-a acrit de ancheta asta, criminalul e la prigon, mortul e în groapă, am terminat și raportul de scris... Hai să halim ceva! Mor de foame. N-ar fi rea și o bere. Pe urmă, ușcheală acasă. Dimineața o luăm de la capăt, fir-ar a naibii de slujbă!

— Fără ea ai muri de foame. Dar o bere pe frigul ăsta? Mai bine o tărie!

Cei doi sting televizorul la care se uitaseră, scot caseta din aparatul video, o pun în învelitoarea ei, deschid geamul și ies din încăperea plină de fumul unor țigări ieftine. În urma lor, o pală de curent, iscată de deschiderea și închiderea ușii, ridică o filă de calendar care zăcea aruncată pe jos și o poartă prin aer. Cu litere roșii, mari, pe ea scrie doar atât: DUMINICĂ, 22 OCTOMBRIE.

Tocmai atunci, ceasul din tumul Gării bate de douăsprezece ori...

CAPITOLUL 36

După ce a terminat de citit povestirea, Colt a întins mâna după sticla de whisky, apoi s-a răzgândit; a luat un pahar cu apă pe care l-a dat peste cap dintr-odată. Noi eram amuțiți de uimire – nu ne așteptasem ca prietenul nostru să aibă o imaginație atât de bogată și să posede o asemenea tehnică narativă. Ne mai citise câte ceva și altă dată, dar nimic nu prevestise performanța de azi.

— Bravo!, a exclamat Politicosu.

— Bravo!, am zis și noi ceilalți, repezindu-ne să-l îmbrățișăm, să-i dăm pumni amicali în spate.

— Ăsta-i canonul!, a zis pe un ton peremptoriu Poetu. Așa trebuie să fie și celelalte povestiri.

Tuci se tot învârtea pe lângă Colt. Se vedea că îl frământa ceva.

— Spune drept... Istoria pe care ne-ai spus-o... Ai născocit-o mai demult, nu-i așa? Și pe urmă i-ai plasat la început fraza aia din Hawking.

— Asta-i bună... Acu' vreo trei zile mi-a venit ideea. Am pritocit multe ceasuri la text.

— Faină idee!, a oftat Tuci. Teamă mi-e că m-oi face de râs când va veni rândul meu.

— N-avea grijă, ai să te descurci. Lasă-ți mintea să zburde și-ai să dai șase-șase.

— Din păcate, nu-i ca la table.

— Ce tot șușotiți acolo?, s-a interesat Hodorogea. După ce că n-auz, mai vorbiți și șoptit.

Nimeni nu l-a băgat în seamă.

— Ei! Cine ne delectează mâine seară cu o poveste?, a întrebat Trombon.

Toți ne-am prefăcut absorbiți de îndeletniciri care ne solicitau atenția la maximum.

— Bine! Dacă nu se înscrie nimeni, voi urma eu după Colt.

Dar de-abia peste trei zile a apărut jurnalistul. N-a așteptat muștruluiiala noastră și, cățărât pe un scaun de la bar, ca să domine întreaga scenă, a început să citească de pe niște foi scoase din buzunar.

Povestirea lui Trombon – *Picnic la marginea timpului*

*„...dacă găurile de vierme există, le poți folosi și pentru a
vă întoarce înainte de a pleca.”*

Stephen W. Hawking

Am plecat din Barintown la ora prânzului. Ca de obicei când ne programam o ieșire, trebuia să se întâmple ceva care să ne întârzie, ceva implacabil ca data la care trebuie să plătesc ipoteca pe casă – la altceva mai sigur și mai neîndurător nu pot să mă gândesc. De data asta, soacra mea nu fusese gata la timp. „Prea buna Mary”, cum îi spuneau cunoscuții, nu-și găsisese niște pantofi – „știți, ăia cu tocul jos, grozav de comozi, unde naiba i-am pus?” și îi căutase timp de o oră, spre exasperarea tuturor – și a lui James, bărbatul ei, și a fiicei sale Laurie – „iubita mea soție”, ca să nu mai vorbesc despre fiul nostru – „drăgălașul și zvăpăiatul Tommy”, care nu mai avea răbdare și se încurca printre picioarele noastre, punând mereu aceeași întrebare: „Când plecăm?”. Ce să mai zic despre Spot – cockerul al cărui nume era un accident de percepție vizuală, accident pe care nu mai încercasem de multă vreme să-l deslușesc, socotindu-l poate o pedeapsă pentru câinele care n-avea nicio pată pe blana lui mătăsoasă, dar dispărea uneori zile întregi de lângă noi – „poate are vreo drăguță, ce-aveți cu el?” – ofta cu invidie James care, și la aproape șaptezeci de ani, mai arunca ocheadă pofticioase fetișcanelor întâlnite pe stradă. Spot pățise și el o belea – chiar când să purcedem în lumea largă, se încăierase cu Missy, motanul nostru tărcat, botezat cu nume de pisică, iarăși dintr-o frenezie onomastică ieșită din țâțâni – și se alesese cu o rană urâtă la bot. Am mai zăbovit și din pricina lui, trebuind să-i punem un plasture care să-i oprească sângerarea. Arăta acum mândru nevoie mare, pășea țațoș, ca și cum s-ar fi întors de la o înclăștare viguroasă de pe un câmp de bătălie faimos.

Într-un târziu ne-am imbarcat în Ford-ul nostru vechi și încăpător, eu la volan – „Sam, ești sigur că ai pus fripturile și cârnații în portbagaj?” – „Da, Laurie, fii fără grijă, am luat tot ce trebuie, și condimentele, și grătarul și cărbunii”. „Dar apa? Știi ce sete ni se face, mereu rămânem fără ceva de băut.” „E apă destulă, și bere și am luat și o sticlă de whisky.” „Foarte înțelept din partea ta, Sam, foarte înțelept.”, a mormăit James de pe bancheta din spate unde se așezase împreună cu Mary și cu Tommy – acesta îl ținea în brațe pe Spot. „Întotdeauna am spus că ești un ginere desăvârșit.” Îl privesc

recunoscător. James e singurul meu aliat, îmi ia deseori apărarea, și din pricina asta încasează cu stoicism multe dintre bobârnamele destinate mie. Pavăza lui? Nu pune nimic la inimă.

Am ieșit în sfârșit de pe alea din fața casei și ne-am înscris pe strada care ne duce fără ocoluri în șoseaua principală. Cu coada ochiului l-am zărit pe zăbăucul de Missy stând impasibil la o fereastră din colț, prefăcându-se că nu-i pasă că-l lăsăm singur – îi pusese și lui mâncare din belșug într-o farfurie din hol.

De obicei, ne duceam pe malul oceanului, dar de data asta consiliul de familie hotărâse să ne îndreptăm spre niște dealuri pe care nu urcasem niciodată și habar n-aveam ce se găsea acolo. „E nevoie și de puțină aventură, prea trăim numai după șabloane, mai trebuie să ieșim din tipare”, afirmase Laurie cu un glas sentențios – de fapt, ea avusese ideea să mergem într-acolo. În sinea mea eram sceptic – ce aventură, ce mister ne puteau aștepta pe culmile acelea golașe și pârjolate de soare? Dacă am fi mers pe țârm, am fi avut măcar șansa să ne mai răcorim intrând în apă – „Tommy, nu mă mai stropi, îmi uzi părul!”, „Tommy, te duci prea departe în larg!” De auzirea apostrofărilor ăstora totuși scăpăm, ceea ce era un lucru notabil, și promitea mai multă tihnă picnicului nostru, care, în ciuda întârzierii, mai avea șansa de a nu fi ratat.

Laurie se lovi cu palma pe frunte. „Și totuși, am uitat ceva! Eram sigură că nu poate să fie totul perfect.” „Ce-am uitat, dragă?”, zic eu încercând să rămân calm – tocmai depășeam un vehicul lung, care abia se târa. „Fructele! N-am văzut fructele.” Glasul îi e triumfător. Pulsul care începuse s-o ia razna îmi revine la normal. „Fii fără grijă. Am luat și mere și banane și portocale.” „V-am repetat de atâtea ori: am un ginere desăvârșit.” „Vreau un măr”, scâncește Tommy. „Sunt în portbagaj, puiule. Așteaptă până ajungem.” „Vreau acum!”, insistă băiatul. „Om fără inimă ce ești! Dacă îi e poftă băiatului, ce-i așa mare lucru să oprești mașina și să-i dai un măr?” Dacă n-a reușit să mă înfunde descoperind o lacună în prestația mea de organizator, Laurie caută o altă pricină ca să răbufnească împotriva mea.

N-am încotro și trag pe dreapta într-o parcare. Mă dau jos și, după ce deschid portbagajul, cotrobăi după afurisitele alea de mere. Le găsesc cu greu, sunt tocmai la fund, o clipă cred că într-adevăr le-am uitat. Iau unul la întâmplare și i-l întind lui Tommy. „Mai vrea cineva?” Nu mai vrea nimeni – nu garantez însă că peste un kilometru n-o să i se năzare altuia că nu mai poate trăi nicio clipă dacă nu ronțăie zgomotos dintr-un fruct. Trântesc capacul portbagajului, mă sui din nou la volan, și o pornim iar la drum – o familie din clasa mijlocie pusă pe fapte mari.

Pe șosea nu văd prea multe mașini. Cine să meargă în direcția spre care ne îndreptăm noi? Cine să vină dintr-acolo? Cred că alegerea

noastră n-a fost deloc inspirată. Mă abțin să spun ceva. Ca întotdeauna, de altfel. Ar fi gaz turnat cu înconștiență peste foc. E mai bine să tac decât să stârnesc cine știe ce conflict imposibil de aplanat zile în șir, pus din nou pe tapet când te aștepți mai puțin.

Îl văd prin oglinda retrovizoare pe Tommy care se uită la măr fără să-și înfigă dinții în el. Încerc să nu mă înfurii. „Ce faci? Nu-l mănânci?” „E viermănos. Uite, are o gaură.” Laurie sare ca arsă. „Dai copilului numai porcării! Unde ți-e capul?” James intervine împăciuitoare: „Dă-l încoace, mie-mi plac merele cu carne.” „Iisuse! Scârbos mai ești!”, zice preabuna Mary. Fără să-i pese de spusele nevestei, James ia mărul – e roșu, mare, cum naiba n-am văzut că s-a încuibat un vierme în el și a săpat un ditamai tunelul? – și începe să-l ronțăie. Laurie e neînduplecată: „Oprește mașina și dă-i copilului alt măr!” „Nu mai vreau!”, se răstoiește țăfnos Tommy – la zece ani are deja o personalitate accentuată, după spusa delicată a profesorilor lui.

N-am străbătut decât vreo douăzeci de kilometri, dar sunt istovit de tot balamucul dimineții. De fapt, ar trebui să nu-mi pese de nimic – așa sunt toate zilele de când am luat-o pe apriga Laurie. Uneori îmi doresc puterea de a da timpul înapoi. Dacă ar fi posibil, și ar trebui să fac din nou cunoștință cu actuala mea consoartă, aș lua-o la sănătoasa fără să mai privesc în urmă, sperând să-mi și reușească evadarea. M-am săturat de nemulțumirile ei continue, de observațiile pe care mi le face în orice clipă și, mai ales, mi s-a acrit de migrenele ei. Dacă la început or fi fost reale, acum și-a făcut din ele un scut. Cum se lasă noaptea, începe s-o doară capul, își pune o compresă și se culcă văitându-se, astfel încât avertismentul e limpede – nu te atinge de mine, n-am chef de hârjoneli în așternut. Dar Doamne ferește ca în vreun magazin sau la vreo sindrofie – ei, da, se întâmplă și astfel de minuni, să acceptăm vreo invitație a cuiva la o petrecere – privirile mele să se intersecteze cu ale unei frumuseți locale, că se face foc și pară, trei zile mă boscorodește și bocește, acuzându-mă că sunt un crai bătrân și libidinos. Dacă fiecare poartă o cruce, a mea e una care de mulți ani mă constrânge să fiu un altul, falsificându-mă în funcție de toanele pe care le trăiește Laurie. Faptul că majoritatea bărbaților cumsecade trăiesc la fel nu mă consolează deloc.

Părăsim asfaltul și începem să ne hurducăm pe un drumeag nici măcar pietruit. Nu văd urme de alte mașini. Ford-ul se hâțână prin hârtoape, ne izbește unii de alții. Dau un cap în geamul lateral și-mi mușc și limba. Spot începe să scheaune nefericit. Numai o clipă mă gândesc să accelerez, pentru ca să mă răzbun pe cea care ne-a împins să mergem la mama naibii. Dar nu degeaba sunt socotit un bleg – inima mea bună nu mă lasă să-mi zdruncin și mai tare pasagerii avizi de aventură – sunt sclavul lor pe vecie. Înghit în sec – mi s-a uscat

gura, aş bea o bere rece, chiar dacă, fără îndoială, aş fi admonestat fără cruţare – „Mai uşor cu băutura, Sam, ce exemplu dai copilului?”.

Ajungem pe o coamă de deal – drumul nu mai continuă în nicio direcţie, se sfârşeşte brusc. Ochesc un pâlce de salcâmi şi opresc la umbra lor precară. Ne dăm jos – în urma noastră am lăsat un nor lung de praf. Cel mai vesel e Spot – a uitat gheara perfidă a lui Missy şi porneşte în salturi pe tăpşanul acoperit cu o iarbă uscată. Toţi se împrăstie în toate părţile, ca nişte exploratori dornici să descopere, cu pedanterie, tainele unui teritoriu necunoscut. Numai eu rămân la maşină ca să descarc calabalâcul. Sunt deja learcă de transpiraţie, bluza mi s-a lipit de corp, la subsuori am probabil urme de sare, nu am chef să verific, o va face Laurie când o va arunca în maşina de spălat, mai bine să nu fiu în clipa aceea lângă ea. Pe cer – niciun nor, iar soarele e imens şi ciudat, nu l-am simţit niciodată aşa de străin. În afară de noi – nimeni în jur. O linişte nefirească ne împresoară de pretutindeni. Până şi lătratul lui Spot, de obicei zgomotos şi enervant, se aude înăbuşit, ca de sub un clopot de sticlă. Parcă am fi nimerit pe o altă planetă. Îmi simt picioarele grele, fiecare pas mi se pare o corvoadă, iar mişcările îmi sunt lente, fără vlagă. Arunc o privire spre ceilalţi – şi ei parcă ar fi filmaţi cu încetinitorul. „Oboseala e de vină. Sau poate arşiţa asta ne-a dărmănat pe toţi. Şi mi s-a făcut dintr-odată şi somn. Îmi vine să mă-ntind pe o pătură şi să las baltă orice altă ocupaţie. Dar ştiu cum va reacţiona Laurie dacă m-ar vedea trăgând la aghioase. Nu risc o altă avalanşă de apostrofări. La urma urmei, am venit să petrecem împreună o zi de duminică, şi nu vreau ca tocmai eu să provoc o stare de tensiune.”

— Ai montat grătarul?

Îi răspund în gând: „Da, iubită Laurie, am montat anticul nostru grătar, o moştenire de familie, picioarele lui metalice sunt înfipite zdravăn în sol, aşa cum se cuvine unei relieve păstrate cu evlavie din generaţie în generaţie, am reuşit să aprind şi focul şi acum aştept să se facă jarul.” Din când în când îl mai aţâţ – vântur un carton deasupra cărbunilor, şi imediat se văd flăcărui ca nişte şerpişori care se zvârcolesc bezmetici. Obrajii mi s-au împurpurat de dogoare, au sărit şi scânteii pe mine, sper că nu mi-au ars cumva bluza, „catastrofal te porţi cu hainele!”, mai şi lăcrimez din pricina fumului. Tommy aleargă după o minge pe care o loveşte cu piciorul, urmărit cu lenevie de către Spot. Mary s-a întins pe o rogojină de paie, şi-a scos pantofii deosebit de comozi şi dormitează, indiferentă la ce se petrece în jur. James e foarte vioi de când a descoperit sticla de whisky, pare efectiv ataşat de ea. Laurie m-a lăsat în pace şi continuă să exploreze teritoriul pe care am ajuns. Umbrela ei de soare se iveşte când ici, când colo, un avertisment ca nu cumva să calc iarăşi pe bec. Îmi iau o pauză şi desfac o bere nevăzut de nimeni – s-a păstrat rece în lada frigorifică.

Beau câteva înghițituri fără să folosesc vreunul dintre paharele de plastic, „urât obicei să bei direct din sticlă”, dar nu mă simt mai răcorit, poate doar puțin răzbunat pentru că am încălcat o interdicție.

E timpul să pun pe grătar fripturile și cârnăciorii. Pe unele bucăți nu presar condimente, Laurie nu le suportă. În curând se simte un miros îmbietor de prăjeală. Mai aștept puțin și strig în gura mare, cu un fals entuziasm:

— Haideți la masă!

Tuturor le e foame și se strâng în jurul meu într-o clipă. Încep să mănânce cu poftă, punându-și porțiile pe farfurii de plastic – se pare că am potrivit bine focul, fripturile au ieșit gustoase, numai puțin crocante – ba nu, pe una am ars-o prea tare, și Laurie mi-o arată cu o expresie severă pe chip. O iau fără să murmur nimic și i-o arunc lui Spot, care o hăpăie într-o clipă – se pare c-am nimerit-o taman potrivit pretențiilor lui. Mai primește una; drept bonus îi dau și un cârnăcior.

După masă se retrag cu toții la umbră, cu sticle de bere în mâini. Mary și Laurie și James încep să joace cărți, acuzându-se reciproc că trișează. Numai Tommy aleargă din nou cu mingea, dar Spot nu se mai ține după el – și-o fi găsit un culcuș unde își face siesta, clocind planuri de răzbunare împotriva lui Missy – oare ce-o fi făcând abandonatul?

Curăț temeinic grătarul și-l pun la loc în portbagaj. Pâinea am adus-o degeaba – nimeni nu s-a atins de ea. Nici fructele puse într-un coșuleț de nuielă n-au căutat. Am și eu un moment de răgaz și vreau să-mi termin berea – s-a încălzit, așa că arunc pe jos lichidul gălbui. Pata de umezeală dispare imediat. Aș putea desface o altă sticlă, dar nu mai am niciun chef. O pornesc prin iarbă, fără nicio țintă. Nu mă simt deloc în largul meu, sunt amețit ca după un chef de pomină.

O pasăre cu aripi mari se ivește în văzduh și zboară deasupra mea în cercuri largi. Uneori rămâne nemișcată – sau poate e doar o iluzie. O fi stăpână peste acest spațiu și s-o fi mirând văzându-l populat. Dispare într-un moment în care nu-i mai acord atenție. Curios, nu văd niciun fluture, nicio gânganie printre firele de iarbă. Totul e dezolant de pustiu.

— Spot!

E glasul lui Tommy.

— Unde ești, diavole?

Diavolul nu se arată de nicăieri.

— Spot! Spot!

Ceilalți s-au ridicat în picioare și strigă și ei. Fără să vreau, mă alătur lor cu un glas din ce în ce mai alarmat:

— Spot! Spot!

Dar Spot nu-și face apariția.

Ne-am strâns cu toții și ne privim unii pe alții nedumeriți.

— Cine l-a văzut ultima oară?

— L-am văzut cum a luat-o într-acolo, arată Tommy spre o creastă.

N-aștept ca Laurie să-mi spună ceva și pornesc de unul singur să urc dâmbul. Drumul mi se pare mai lung decât am crezut la început. Și e și mai în pantă. Iarba e și ea mai puțină decât la locul nostru de popas. Gâfâi și din când în când mă opresc și strig – am și răgușit:

— Spot! Spot!

Privesc și în urmă – ai mei au devenit niște siluete pe care le identific cu greu. Par niște fantasme tremurătoare în aerul fierbinte.

Într-un târziu ajung pe un platou stâncos, de o culoare roșiatică. Și, spre uimirea mea, zăresc o casă. Cine s-a instalat în pustietatea asta? M-apropii cu un sentiment de neliniște de construcția ivită parcă din pământ. Pare mai curând o cabană. Nu sunt semne că ar fi locuită. Casa e făcută din bârne acum putrezite – cine știe de când a fost părăsită. Urc trei trepte șubreze și ajung pe cerdac. Pășesc cu precauție, ca atunci când vin noaptea mai târziu și nu vreau să m-audă Laurie. Ușa de la intrare e smulsă. Un coridor străbate de la un capăt la altul alcătuită din lemne.

— E cineva aici?

Nu-mi răspunde nimeni. Mai fac un pas – podeaua scârțâie sinistru. Și de-abia atunci îl văd. Întins pe jos e un trup – un bărbat îmbrăcat în blugi și cu o cămașă în carouri. În picioare poartă niște adidași jerpeliți. Părul îi e crescut în neorânduială și-i acoperă chipul. În piept are înfipt un cuțit. Înfricoșat, dau să m-apropii de el, privind cu luare aminte jur-împrejur. Din umbra unui ungher apare însă un câine. Scâncește.

— Spot!

În loc să vină la mine, o ia la fugă spre cealaltă ieșire. Mai fac un pas și mă opresc – se aude un zgomot ca de bârne pe cale să se prăbușească. Calculez dacă am timp să străbat coridorul și să o iau după câine. Nu risc. Mă întorc în fugă pe platou, pe unde am intrat. La timp, fiindcă spatele casei cade cu vuiet. În aer se ridică un praf înecăcios.

Inima îmi bate cu putere – am scăpat cu viață. Aș fi putut muri sub dărâmături. Un sfârșit glorios. Laurie nu mi-ar fi iertat niciodată o astfel de ieșire din scenă.

Las să treacă mai multe clipe și strig din nou:

— Spot!

Niciun răspuns. Ocolesc casa și ajung în spatele ei, acolo unde mi s-a părut că l-am văzut dispărând. Nu dau de el, oricât îl caut. S-o fi speriat de zgomot și o fi fugit.

— Spot!

Nu cumva... nu cumva e sub bârnele căzute? Lângă trupul fără viață al acelui străin? Dar a fost Spot?

Revin în față și intru din nou, cu mai multă grijă, gata s-o iau la sănătoasa la orice sunet suspect. Dacă bârnele care stau acum claie peste grămadă l-au prins sub ele, cockerul meu n-a avut nicio șansă să scape. Mi-ar lua o zi ca să le dau la o parte. Și ce-aș descoperi? Un trup chircit plin de sânge? Ies din casă și mă îndepărtez cât pot de repede. La un moment dat arunc o privire în urmă – după ce o parte din ea s-a prăbușit, casa a căpătat o formă aproape sferică, străbătută de un tunel întunecos, înfundat la un capăt. „Parcă e mărul lui Tommy cu gaura aia de vierme. Un măr uriaș, auriu sub razele soarelui.”

Ajung în fugă la pâlcul de salcâmi. Ceilalți mă asaltează nerăbdători.

— Ei?

Pe drum m-am pregătit ce să le spun. Nu vreau să-i fac să sufere – urechile blegi ale lui Spot le-au fost la toți dragi. Nu suflu o vorbă nici despre străinul ucis. Măine însă trebuie să merg la poliție.

— Nu l-am găsit. O fi luat-o într-o altă parte. S-o fi rățâcit. Apare el la un moment dat. Nu-i știți obiceiul de a dispărea?

Despre casa aceea străbătută de o galerie sumbră nu amintesc nimic.

Laurie începe să mă boscorodească:

— Ți-am spus să fii cu ochii pe el! Numai la tine ți-e gândul!

Nu mi-a spus, dar n-are a face. Pornim în căutarea lui, fiecare într-o altă direcție. Orele trec fără noimă. E noapte când ne adunăm din nou sub salcâmi. N-am dat de el.

Ne-am întristat cu toții. Nu mai avem chef de nimic. Strâng grijuliu lucrurile și o pornim spre casă. Drumul mi se pare și mai lung ca la dus. Nu scoate nimeni nicio vorbă. Doar Tommy se smiorcăie din când în când.

Intru pe aleea din fața casei și parchez mașina. Toți coboară și dispar, lăsându-mă să mă descurc cum pot cu bagajele – „Dragă, tu știi cel mai bine să le pui pe toate la locul lor! Ai și tu o calitate – ești ordonat.”

Deodată aud vocea lui Tommy:

— Spot!

Nu-mi vine să-mi cred ochilor – Tommy iese din casă ținându-l în brațe pe Spot, care dă vesel din coadă. Nu mai înțeleg nimic. Doar l-am auzit cu urechile mele scâncind în casa de pe platoul stâncos! Când a avut timp să străbată aproape patruzeci de kilometri? Să fi fost o halucinație câinele acela din cabană? Îmi vine să cred că nici nu l-am luat cu noi. Sau mi-au făcut o farsă? Dar unde l-au ținut ascuns? Și nici pe vagabondul acela nu l-am văzut? Și nici casa de bârne șubrede nu există?

— Spot, afurisitule, de ce ți-ai dat jos plasturele? Răule! Cum ai reușit? Tii! Ce chestie! Mamă, uite ce repede i s-a vindecat lui Spot

rana! Nu se mai vede nicio urmă de sânge. Cum zici tu? E bun de carne?

S-a întunecat. În casă s-au aprins toate luminile. Fiecare s-a dus în camera lui și se pregătește de culcare. Sunt fericiți, au petrecut o zi de neuitat. Eu îmi mai fac de lucru la mașină. Îmi vuiește capul, sunt buimac și nu pot da vina pe cei câțiva stropi de bere pe care i-am băut sau pe insolație – „Sam, de ce nu ți-ai luat o pălărie pe cap, of, Doamne, parcă ești copil mic”. Din când în când mă uit în sus. Pe cer a apărut o stea mai strălucitoare decât celelalte. N-am mai văzut-o niciodată în locul acela. Sau poate că n-am fost eu atent – „Sam, parcă trăiești într-o altă lume, visezi cu ochii deschiși, n-am mai întâlnit un astfel de specimen de om.” Pulsează ca lumina unui far. Nu știu de ce, dar o socotesc ca pe un semnal prietenos, din partea cuiva care mă înțelege. Așa sunt eu, optimist, deși n-am prea multe motive. Apoi mă uit la fereastra din colț. Missy stă și acum nemișcat pe pervaz, așa cum l-am lăsat la plecare.

CAPITOLUL 37

Sfârșind de citit, Trombon se dădu jos de pe scaun și se uită la noi întrebător.

— Ei?

Poetu exclamă entuziast:

— Deseori am spus că ucenicia pentru proză trece prin jurnalism.

— E mai bună decât povestirea mea, zise fără pic de invidie Colt.

— Nu. Dar e la fel de bună, se amestecă și Băsmăluță în vorbă.

— Iar Laurie... Ah, Laurie... Uite, de-aia nu mă însor, s-a felicitat singur Cowboy.

— Hawking ar fi mândru să afle ce sursă de inspirație a devenit.

În sinea mea mă întrebam dacă Băsmăluță avea dreptate și pe ilustrul fizician l-ar fi amuzat jocul nostru. Probabil că da, în textele lui, uneori aride, erau strecurate de multe ori vorbe de duh.

Trombon începu să chicotească.

— Ce ai?, se interesă Politicosu.

— Nu știu dacă să vă spun sau nu...

Toți i-am dat ghes să-și continue vorba – probabil vroia să ne spună ceva amuzant.

— Băieți, din pricina spațiului restrâns de acasă, când am ceva de scris mă refugiez în bucătărie. Îmi compun textele în timp ce oalele sunt pe foc, sau în cuptor se face o friptură. Mirosurile îmbietoare mă inspiră, iar paginile mele poartă amprenta lor. Aromele iuți îmi dau ghes să pun mai mult ritm în text, în vreme ce mâncărurile preparate la foc mic mă îndeamnă să mă las în voia descrierilor de natură sau de interioare.

Am izbucnit cu toții în râs.

— Și ce se gătea când ai scris povestirea asta?

— N-o să vă vină să credeți, dar, pentru câteva ore, am fost lăsat singur în bucătărie – am prins un respiro în activitatea culinară a nevastei.

— În ziua aia ai mâncat ceva? se interesă Tuci.

— Nici nu mai știu. Parcă am ciugulit ceva. Scrisul m-a făcut să uit de foame.

— Ei, s-a făcut târziu, e timpul să mergem pe la casele noastre, propuse Beretta.

Am început să ne ridicăm de la mese și să ne pregătim de plecare. Doar Pirogă ne privea cu o expresie dezamăgită pe chip.

— Ce-i cu tine?, îl întreabă Avocatu. Ți s-au înecat corăbiile?

— Aveam pregătit și eu ceva... Dar dacă ziceți că s-a făcut prea târziu...

— S-auzim! S-auzim!, au răsunat câteva glasuri, și ne-am așezat din nou la locurile noastre.

— Două povești într-o noapte... ăsta e un adevărat regal! s-a entuziasmat Doctoru.

— Atunci, așa să fie, a zis cu hotărâre Pirogă, a cărui față s-a luminat de plăcere.

Povestirea lui Pirogă – *Experimentul La Valletta*

*„Ce s-ar întâmpla dacă v-ați întoarce în trecut și v-ați ucide
bunicul, înainte ca tatăl dumneavoastră să fie conceput?”*

Stephen W. Hawking

Era a patra zi de când mă aflam în Malta – un teritoriu râvnit, datorită importanței sale strategice, când de fenicieni, când de romani, arabi, cavaleri ioaniți, francezi, englezi, până când și-a câștigat independența. Închiriasem o mașină și colindasem insula în lung și în lat. Poposisem prin orașele ca Vittoriosa – loc care celebra, prin numele său, o importantă victorie împotriva otomanilor, prin fosta capitală Mdina, vizitasem templele megalitice de la Hagar Qim și Mnajdra. Desigur, dacă tot eram cazat la hotelul Phoenicia din La Valletta, „La citta umilissima”, bântuisem ceasuri în șir pe străzile înguste ale actualei capitale – aproape la fiecare intersecție se înălța câte o statuie a Sfintei Fecioare. Admirasem zidurile masive care odinioară o apăraseră de asediatori, fortificațiile ingenioase, încercasem să descifrez arhitectura caselor – un amestec de baroc cu neo-clasicism și modernism. Cineva din grupul în care mă aflam, dornic să epateze și să stârnească interesul unei platinat, venite singură în vacanță, repetase cu emfază cuvintele pe care le rostise Benjamin Disraeli referindu-se la această urbe: „Un oraș construit de gentlemen, pentru gentlemen”.

La un moment dat, participasem, fără să vreau, la defilarea locuitorilor care sărbătoreau, ca în fiecare an în august, izbânda obținută, în urmă cu veacuri, împotriva turcilor. O hărmălaie veselă și multicoloră, acompaniată de o fanfară care nu se cruța și-și intona marșurile astfel încât o auzeai de la mari depărtări.

Mă refugiasem de căldura năucitoare în răcoarea Co-Catedralei Sf. Ioan. Acolo, un ghid plictisit de câți turiști văzuse în viața lui, ne tradusese inscripția latină de pe sarcofagul care conținea rămășițele pământești ale lui Jean Parisot de La Valette, întemeietorul orașului: „Aici odihnește La Valette/ Demn de o veșnică onoare/ El care a fost spaima Africii și Asiei/ Scutul Europei/ A zdrobit barbarii cu sfintele lui arme/ E primul îngropat în acest loc iubit/ Pe care l-a fondat” Mă rog, nu mai știam dacă reținusem exact vorbele călăuzei noastre. În orice caz, pânza lui Caravaggio, înfățișând sfârșitul tragic al Sfântului Ioan Botezătorul, aflată tot în acel loc, îmi produsese o impresie puternică, prin cruzimea detaliilor, prevestind parcă evenimentele

neobișnuite prin care aveam să trec. Cu puțin timp în urmă asistasem și la o demonstrație de artilerie – în grădinile Barrakka se trăsesse cu un tun vechi o salvă, anunțând întregii lumi că sosise ora 12. De la înălțimea de la care îi privisem, artileriștii îmi păruseră niște păpuși mânuite cu dibăcie de cineva nevăzut, cu un pronunțat simț al umorului. Dar, mă rog, mulțimea de gură-cască le-a aplaudat frenetic osârdia, bucuroasă că bubuitura nu provocase, în aparență, nicio victimă.

Începuse să mă doară capul de atâtea informații pe care le primisem cu toptanul în numai câteva zile, în fața ochilor îmi jucau imagini mai mult sau mai puțin clare, fără să mai știu unde anume le înregistrasem pe retină. Îmi era cald și de-abia așteptam să mă întorc în Barintown, mult mai răcoros la vremea asta. A doua zi dimineața aveam să mă imbarc în avion și, la bordul lui, aveam să uit de căldura asta blestemată – îmi jurasem să nu mai pășesc în niciun loc a cărui temperatură depășea 30 de grade. Până când avea să se însereze, trebuia să-mi omor timpul în vreun fel, așa că mă așezasem pe terasa unui restaurant, ca să dau pe gât o bere rece, privind la forfota turiștilor năuci în arșița cumplită.

Eram la al doilea pahar, însă îmi era în continuare cald, tricoul mi se lipise de trup de atâtea transpirație, lichidul gălbui n-avea niciun efect liniștitor asupra mea. De pe scaunul de plastic pe care stăteam, vedeam o parcare cu zeci de mașini nu foarte luxoase. Terasa era străjuită de clădiri cu trei-patru etaje, construcții în galben și portocaliu. La balcoane – multe flori. Câțiva palmieri nu prea înalți încercau să completeze vegetația săracăcioasă. În afara unor ziduri severe, de turnurile și crenelurile fortăreței, nimic n-aducea aminte de fala cavalerilor de la Malta. Oamenii păreau să se fi trezit în decorul abandonat al unui film istoric. Bluzele lor multicolore, sandalele moderne, pantalonii scurți sau fustele până la genunchi contribuiau și mai mult la diferențierea dintre ambianță și cei care o populau, înși rătăcind bezmetic, având la gât aparate de fotografiat sau camere video, mânuite cu frenezie.

...Orele înaintază alene. Undeva, în fața unui magazin, se descarcă sticle – voci răstite punctează manevrele greșite. O mașină pune brusc frână și un trecător nefamiliarizat cu circulația pe stânga – o reminiscență a ocupației britanice de odinioară – scapă nevățamat. Asfaltul încins emană un miros grețos.

De-abia acum îl observ pe bătrânul care se află printre cei câțiva clienți ai terasei. Zăduful nu pare să-l afecteze. Culmea, e îmbrăcat într-un costum negru, semănând mai mult a redingotă, și poartă pantofi de aceeași culoare, cu o cataramă cum n-am mai văzut. Numai gândul că aş putea fi și eu îmbrăcat la fel mă face să mai cer o bere.

Mi se pare sau mă urmărește cu privirea?

Deodată, îl văd că se îndreaptă spre masa mea și se așază pe scaunul din față. Ce-o fi vrând? Să-i fac cînte cu o băutură? La urma urmei, de ce nu? Un Heineken costă doar câțiva euro. Dar nu-l văd milogindu-se pentru un pahar – e prea bine îmbrăcat, și arată distins, cu o coamă leonină în care se mai văd doar câteva fire de păr negre. Atunci ce vrea de la mine?

Parcă ghicindu-mi gândurile, zâmbește larg.

— Nu vă faceți griji, nu vreau să vă cer nimic. Pur și simplu doresc să schimb o vorbă cu cineva.

Vorbește o franceză fără cusur, totuși cu un accent pe care nu reușesc să-l identific. Iar de conversație n-am niciun chef pe o asemenea vîpie.

Mă măsoară din ochi, iar eu mă foiesc stînjedit.

— Pot să vă ofer un pahar de vin rece? Berea nu te răcorește decât pe moment.

Nu așteaptă să-i răspund și face un semn. În câteva clipe, un chelner își face apariția cu o tavă pe care sunt două pahare cu un lichid rubiniu.

La urma urmei, poate asta e o soluție ca să îndur mai ușor o temperatură potrivită pentru un furnal.

Sorb din pahar – e un vin ușor, rece, așa că îl beau pe nerăsuflăte, fără să-i simt nici aroma, nici gustul.

Bătrânul mă privește ca un pișicher care a văzut multe la viața lui.

— Mai merge unul?

Încuviințez dînd din cap – oare tot 40 de grade să fie în atmosferă? Cîte or fi atunci la sol?

Bem fără să rostim o vorbă.

De-abia după al treilea pahar îi propun să dau și eu un rînd.

Acceptă.

Încep să mă simt amețit, și de la căldură, și de la licoarea al cărei nume nu-l știu. Dar nu-mi pasă. Minutele au început parcă să mășăluiască mai vioi. Dar tot nu reușesc să pricep ce e cu accentul pe care îl sesizez în vorbirea bărbatului din fața mea. Rostește cuvintele fără să se repeadă, așa cum fac cei mai mulți. Și, lucru curios, hainele îi miros a vechi, deși sunt periate cu grijă.

Am făcut schimb de impresii despre Malta – numai banalități – cînd, deodată, îmi spune pe un ton misterios și uitându-se pe furiș în jur:

— Eu nu sunt ce par a fi.

Și ce-mi pasă mie?, îi răspund în gând, dar nu scot nicio vorbă. Urmăresc cum o pereche s-a oprit în dreptul nostru și se sărută cu foc. Doar cu un fierăstrău i-ai mai putea desprinde din înlănțuire.

Bătrânul domn nu ia însă aminte la ei.

— M-am născut în urmă cu cinci secole. Chiar în aceste locuri.

Tresar.

— Ce-ați spus?

— Vârsta mea se numără în sute de ani.

Ce mai e și aiureala asta? Clar: m-am trezit cu un nebun pe cap. Trebuia să-mi fi dat seama de la început. E timpul s-o șterg. Plătesc toată consumația și pe-aci mi-e drumul. Trebuia ca până la urmă întâlnirea asta să se sfârșească prost.

Îmi ghicește gândurile.

— Nu, tinere domn, nu sunt nebun. Dacă mai aveți răbdare, v-aș spune pe scurt o poveste. Dar să mai luăm un vin.

— E prea mult!

— Nu, insist să mai luăm unul. Sunteți foarte simpatic. E greu să mai găsești în ziua de azi tineri care să știe să asculte. Toți sunt pe fugă, toți par a le ști pe toate. N-apuci să legi două vorbe cu ei, fiindcă le merge gura ca o moară neferecată.

N-am puterea să mă opun. Chelnerul își face din nou apariția lângă noi. După ce se îndepărtează, bătrânul domn mi se adresează din nou.

— Numele meu e François de La Valette.

— Extraordinar! Aveți același nume ca și orașul.

Se amuză.

— Nu, port numele fondatorului orașului. Jean Parisot de La Valette.

— Nu știam că mai are urmași în ziua de azi.

— Nu sunt un urmaș din ziua de azi. Dar să nu anticipăm. Jean Parisot se trăgea dintr-o familie ilustră în Franța. Bunicul lui, Bernard de La Valette și tatăl său, Guillot, au participat la cruciadele împotriva otomanilor. Jean Parisot s-a născut în 1494. A făcut parte din Ordinul militar și ospitalier al Sf. Ioan din Ierusalim. Membrii lui au fost însă alungați din „Orașul sfânt” de către turci, după bătălia de la Accra, apoi și din Insula Rodos, unde se refugiaseră. La 23 martie 1530, Carol al V-lea a semnat un act prin care le-a oferit insulele malteze, pentru un tribut simbolic – un șoim. Pe atunci, Marele Maestru al Ordinului era Philippe de Villiers de l’Isle Adam. Jean Parisot a devenit Mare Maestru al Ordinului de Malta în 1557.

Încerc să-mi aduc aminte chipul Marelui Maestru. L-am văzut într-o gravură a lui Laurent Cars, care îl înfățișează în armură, cu crucea malteză în opt colțuri pe piept. Trăsături energice, barbă îngrijită, părul dat pe spate. Impunător. În schimb, în portretul ecvestru realizat, în 1842, de către Charles-Philippe Larivière, pare mai curând un Don Quijote fără țel.

Bătrânul din fața mea continuă să vorbească. O fi vreun ghid scos la pensie care, din când în când, își face mâna pe câte unul ca mine, cu speranța că se va mai apela la serviciile lui.

— În 1565, Jean Parisot de La Valette a rezistat unui asediu de patru luni trupelor lui Soliman Magnificul comandate de către corsarul grec Dragut. În ziua de 18 mai a acelui an, în dreptul țărmurilor malteze și-au făcut apariția 138 de galere turcești, purtând 40.000 de combatanți. Dintre aceștia, doar zece mii s-au mai întors acasă. Maltezii au celebrat victoria zile întregi. Atunci s-a hotărât să se ridice La Valletta, în cinstea marelui comandant care obținuse o biruință de răsunet în toată lumea. Chiar pe locul fortului Saint-Elme, apărat cu atâta bravură..

Încep să-mi pierd răbdarea.

— Sunt lucruri pe care le găsești în orice carte de istorie.

Nu pare să-mi bage în seamă observația. Mai soarbe din paharul cu vin.

— Bunicul meu s-a stins în 21 august 1568. Fiul lui, Raymond, i-a continuat cu strălucire opera. Mi-ar fi revenit și mie onoarea de a contribui la păstrarea unei tradiții glorioase. Numai că...

Capul mă doare din ce în ce mai tare. Parcă un omuleț cu un burghiu îl sfredelește în toate direcțiile.

— Numai că...

— Am căzut în mâna turcilor. O echipă special trimisă în acest scop m-a răpit de pe o corabie cu care ieșisem nechibzuit în larg.

E limpede, bătrânul a luat-o razna rău de tot. Sau e doar un ghiduș care își râde de mine?

Aruncă o privire în zare. Pe cer trec neîntrerupt avioane încărcate cu turiști, într-un du-te-vino frenetic.

— Am avut o captivitate ușoară la înalta Poartă. Aș putea spune că am trăit în lux. Bănuiam că vor cere o răscumpărare grasă, pe care tatăl meu avea de unde s-o dea. Dar intenția lor era cu totul alta.

— Adică?

— M-au supus unui experiment.

Aiurelile preopinentului ating cote alarmante.

— Ce experiment?

— Niște savanți de-ai lor puseseră la punct o metodă de trimitere a unui om în trecut. M-au ales pe mine. Cu o misiune teribilă.

Dacă tot m-am pomenit târât în povestea asta trăsniță, îl las să-și facă jocul.

— Ce misiune?

— Aceea de a-mi ucide bunicul înainte ca fiul lui să fie conceput. Doreau ca astfel să spele rușinea pe care o suferiseră, iar istoria să ia un alt curs, favorabil lor.

Îl urmăresc tot mai greu – aburii beției? Căldura? Durerea de cap?

— Am fost vârat într-o mașinărie cum nu mai văzusem până atunci și am fost trimis înapoi în timp. N-am avut încotro și mi-am ucis bunicul. În 21 august 1568.

Tresar fără să vreau – mâine e 21 august.

— Da, domnule, ai în fața ta un ucigaș.

Îmi vine să mă ridic de la masă și să-l las naibii de nebun. Ceva însă mă țintuiește pe scaun.

— Din câte știu, Jean Parisot de La Valette a murit bătrân!

— Așa e! Aveți însă puțină răbdare, domnul meu, termin imediat.

Continui să fiu cu atenția încordată – dacă o fi periculos? E cam pirpiriu, dar dacă te ia pe neașteptate, și unul numai piele și oase te poate lăsa lat dintr-o lovitură.

— Numai că experimentul a eșuat. L-am omorât pe bunicul meu, dar nu atunci când ar fi trebuit. Tatăl meu era deja și el în vârstă, și mă născusem și eu. S-a greșit în programare momentul revenirii mele. Practic, nimeni n-a observat că am lipsit din Malta.

Ochii îi sclipesc nefiresc.

— Nimic nu s-a putut schimba în cursul evenimentelor. Și din nou m-am născut, și din nou am fost răpit, și din nou am fost trimis să-mi ucid bunicul, și tot așa. Asta se petrece de veacuri. E groaznic!

Nu-l contrazic – cum să contrazici un dement?

— Mai cumplit e că de fiecare dată când mă întorc din lumea în care m-am născut de fapt, mă trezesc într-o altă epocă. Așa i-am cunoscut și pe francezii lui Bonaparte, și pe britanicii care i-au urmat la guvernarea Maltei, ba, mai mult, am făcut cunoștință și cu bombardamentele nemților din cel de Al Doilea Război Mondial.

Îl văd ca prin ceață – băutura mi s-a urcat cu siguranță la cap. Cei de pe stradă mi se par niște fantasme care îmi joacă în fața ochilor.

— De aceea mă aflu în fața dumneavoastră, eu, care nici nu-mi mai știu bine vârsta. Nu există nicio soluție de a scăpa de blestem.

Îi răspund batjocoritor:

— Chiar niciuna?

Rămâne pe gânduri.

— De fapt, este una singură, însă nimeni n-a vrut să mă ajute.

N-am de lucru și-l întreb:

— Care ar fi soluția asta?

— Să mă omoare cineva înainte de a-mi ucide bunicul. Te rog, te implor în genunchi, ia-mi viața. M-am săturat să colind prin secole. Am obosit. Nu mai suport! Am văzut destule, am pățit destule. Ajută-mă! Aș putea să mă sinucid – am încercat, n-are însă niciun efect. Trebuie ca altul să-mi pună capăt zilelor. Te conjur! Ajută-mă!

Îmi întinde un pistol. Îl iau în mâini ca în transă. E greu și dintr-un alt veac. Apăs, fără să vreau, pe trăgaci – migrena a devenit crâncenă, îmi vine să mă tăvălesc pe jos de durere. Se-aude o bubuitură care în urechile mele răsună ca și cea a tunului preistoric din grădinile Barrakka. Trupul domnului în vârstă se prăbușește pe dalele terasei.

Izbucnesc țipete, în timp ce eu privesc buimac în jur, sub soarele care parcă e gura incandescentă a unui cuptor imens.

— Asta-i tot ce s-a întâmplat, domnilor jurați. V-am spus adevărul și numai adevărul. Am ucis doar ca să scap o ființă de coșmarul pe care îl trăia. Orice om cu inimă ar fi procedat la fel. Faceți cu mine ce vreți – eu am conștiința împăcată.

CAPITOLUL 38

Niciunul dintre noi nu l-ar fi crezut în stare pe Pirogă să născocească o istorie cu atâta schepsis. Dar, la urma urmei, cutreierase mult, bătuse mări și țări, avea o experiență de invidiat.

După ce aplauzele care i-au răsplătit prestația au încetat, Gușteru – să nu-și dea el în petec! – l-a iscodit pe un ton cavernos:

— Sper că nu tu ai apăsător pe trăgaciul acela!

S-a ales cu o privire întunecată din partea celui întrebat cu atâta lipsă de curtoazie, respect, considerație.

Politicosu s-a simțit dator să intervină.

— Băieți, dragii mei, haideți să nu ne luăm la harță! A fost o seară minunată, am ascultat două povești de excepție, ar fi păcat să ne despărțim supărați. Mai bine să mai luăm câte un pahar înainte de a ne despărți.

I-am ascultat sfatul, ca întotdeauna gazda noastră dovedea înțelepciune, ce ne-am fi făcut fără minunatul lui dar de a-i aduna pe oameni în jurul său și de a-i face să rămână prieteni?

Pe drumul spre casă, tulburat de ceea ce rostiseră și Trombon, și Pirogă – și povestea lui Colt mă impresionase puternic – am avut un singur gând: oare eu aveam să fiu în stare să-i electrizez pe ceilalți cu o narațiune plină de suspans? Și de la ce frază a lui Hawking să pornesc? Erau atâtea care nu-mi dădeau pace...

În seara următoare a fost rândul lui Beretta să ne desfete cu un text plin de tâlcuri – ce mai încolo și-ncoace, ilustrul fizician ne pusese pe jar, înainte de-abia se citea câte o poveste polițistă la o săptămână, două, acum toți se înghesuiau să spună câte o istorie, după un tipar mai complicat.

Povestirea lui Beretta – *Tramvaiul fantomă*

„Universul are orice istorie posibilă, fiecare cu probabilitatea ei. Trebuie să existe o istorie a Universului în care Insulele Belize să fi câștigat toate medaliile olimpice la jocurile Olimpice, numai că probabilitatea e cam mică...”

Stephen W. Hawking

Nu demult am împlinit 45 de ani. Colegii de la Secția de poliție din Hormann mi-au organizat o sărbătorire pe care n-am s-o uit niciodată. Totul a început chiar la sediul nostru, cu bere, pizza și hamburgeri. În ziua aceea, dacă ar fi știut, hoții de buzunare sau din magazine ar fi putut să acționeze nestingheriți – nimeni n-a mai patrulet pe străzi după-amiaza până a doua zi dimineața. Din fericire, nu s-a raportat niciun eveniment, era o zi ploioasă, nici măcar borfașii nu aveau chef să lucreze. Am primit și un cadou scump – un Rolex de 5000 de dolari. Chiar din clipa în care l-am scos din cutie, l-am pus la mână, în locul anticului meu ceas care ajunsese să meargă alandala.

Petrecerea a continuat în cel mai select restaurant al orașului, unde rezervasem un salon pentru douăzeci de persoane – povestea m-a costat o groază de bani, dar am plătit fără să crâcnesc, tot n-aveam ce face cu ei. Am fost mai mulți, unii venind cu nevestele, dar ne-am înghesuit pe la mese și ne-am descurcat. S-a băut whisky, s-au ciocnit pahare cu vin roșu, s-au depănat amintiri, s-au spus bancuri și s-a cântat. La tort s-a servit și șampanie. De-abia după ce am suflat în lumânări, mi-am dat seama că mai toți ne făcuserăm cui. De aceea și îmbrățișările au fost cele ale unor oameni care mai mult îngăimau vorbele, unii clătinându-se pe picioare. Câțiva au lăcrimat – era și o petrecere de adio, deoarece plecam în Barintown, fiind avansat ca șef al unei secții de poliție de acolo. Am dat apă la șoareci și eu – mă înțelesesem bine cu ei, îmi fuseseră apropiați în clipele grele prin care am trecut la un moment dat, unii chiar ținuseră la mine, atât cei de seama mea, care mă cunoșteau de peste două decenii, cât și cei mai tineri, care îmi admirau experiența și pe care îi sfătuisem adeseori, și atunci când aveau probleme profesionale mai grele, cât și atunci când asupra lor se abătea vreun necaz.

După două zile de la marea petrecere, am plecat în Barintown cu o mașină închiriată. În portbagaj erau puținele lucruri pe care le luasem cu mine – câteva haine, ceva încălțăminte, un geamantan cu fotografii. O ploaie sâcăietoare m-a însoțit tot drumul de peste douăsprezece ore.

Am oprit o singură dată la un motel, unde am ciugulit ceva și am băut o cafea mare. Am oprit și la o stație de benzină ca să fac plinul. Pe la șapte seara eram în orașul unde aveam să ocup o funcție pe care nu mi-o dorisem – banii pe care îi luam în plus nu însemnau nimic pentru mine.

După cum mi-am dat seama, eram așteptat cu mult interes. De-abia m-am dat jos din mașină în fața secției de poliție de pe Elm Avenue – eram în uniformă – și un ofițer tânăr s-a repezit să mă întâmpine, ignorând stropii de ploaie care îi bombardau creștetul descoperit.

— Căpitanul Thomas Howard?

— Da.

— Detectiv Paul Morrison. Dați-mi voie să vă ajut.

Și s-a repezit să-mi ia din mână servieta. L-am îndepărtat cu blândețe.

— Nu-i nevoie. Du-mă la căpitan.

Căpitanul Mike Jones era scund, rotofei și jovial. Mi-a strâns mâna cu putere.

— Bine ai venit! Cum a fost drumul?

Fără să-mi aștepte răspunsul, m-a invitat într-un birou, despărțit de restul secției printr-un geam de sticlă. A zâmbit.

— De-acum încolo, aici o să-ți faci veacul.

Am aruncat o privire în jur. Nimic neobișnuit – același mobilier modest pe care l-am văzut în zeci de secții de poliție, aceiași pereți pătați de muște și același parchet care nu mai fusese rașchetat de mulți ani.

— O cafea?

Am încuviințat, dând din cap. Prin geam am zărit vreo cinci fete fardate violent, care vociferau în timp ce doi polițiști le împingeau de la spate, spre o celulă care se afla în fundul încăperii.

— Neil Beamon și Frank Baum, mi i-a recomandat Jones. Băieți de nădejde.

Am sorbit din paharul de plastic în care mi se adusese cafeaua de la un automat de pe coridor. Avea un gust oribil.

— Cum ți se pare?

— Merge.

— Merge pe dracu'. E o zeamă chioară.

Până pe la zece m-a pus la curent cu treburile secției, urmând ca până la sfârșitul săptămânii să-mi predea toate actele, pe baza unui opis, și să-mi deslușească și alte aspecte legate de ceea ce trebuia să fac în continuare. Am răsuflat ușurat – nu era anchetată nicio crimă. N-aveam chef să m-avânt de la început în vreo investigație tenebroasă. De altfel, Jones m-a liniștit:

— E o zonă liniștită. O să ai necazuri doar cu boarfele – pe unele deja le-ai văzut – și cu vreo câțiva derbedei care fură din magazine,

smulg poșetele unor cucoane mai în vârstă, sau se încaieră pentru împărțirea zonelor de influență. Nici nu mai știu de câți ani nu a mai fost comisă pe aici o crimă. Dar s-a făcut târziu, ești obosit, continuăm mâine. Ți-am închiriat o casă – dacă îți convine, o păstrezi, dacă nu, găsești o alta, oferta e bogată și chiriile nu prea mari.

Casa mi-a plăcut din prima clipă în care am văzut-o. Mică și cocheta. Parter și etaj. Îmi părea o căsuță din turtă dulce, ca în povești. Jos avea un hol, un living și o bucătărioară. Sus erau dormitorul, un mic birou și o baie. În spatele casei se întindea, pe vreo trei sute de metri pătrați, un gazon bine îngrijit. Garajul putea adăposti două mașini. N-aveam niciuna. Îmi puteam însă amenaja un mic atelier pentru lucrările de bricolaj care îmi alungau singurătatea.

— Iată cheile. Ți-am lăsat pe masă numărul de telefon al proprietăresei. Casa e de vânzare, nu cere mult. Dacă zici că îți place, poți s-o cumperi. Ai să vezi, o să vă înțelegeți la preț. Noapte bună! În frigider ți-am lăsat ceva de-ale gurii.

— Îți mulțumesc pentru tot.

— N-ai pentru ce. Aici sunt oameni cumsecade. În New York nu cred că te-ar fi primit la fel.

— Nici nu-mi doresc să ajung la New York.

S-a uitat lung la mine, dar și-a dat seama că vorbesc serios și n-a mai zis nimic.

S-a urcat în mașină și m-a lăsat în pragul ușii. L-am urmărit cu privirea până când nu i-am mai zărit luminile de poziție. M-am uitat jur-împrejur – case cufundate în întuneric, la fel ca și cea pe care deja doream s-o păstrez. O puzderie de căsuțe de turtă dulce. Am închis ușa și m-am dus în bucătărie. Frigiderul era garnisit cu multe produse semi-preparate. Am ales niște hamburgeri și i-am pus în cuptorul cu microunde. Până când s-au făcut, am băut un whisky cu gheață. Am mâncat la masa din bucătărie. Așa mănânc de douăzeci de ani. Am băut și o bere. După care m-am dus în dormitor, mi-am despachetat lucrurile, mi-am pus pijama și m-am vârat în așternuturile curate, care miroseau a levănțică. Am adormit imediat, dar m-am zvârcolit până în zori. Am visat de mai multe ori, o scenă pe care am trăit-o în copilărie, chiar în acest oraș. Pentru că, în urmă cu patruzeci de ani, mai fusesem în Barintown.

De dimineață, m-am uitat în primul rând pe fereastră. Ploaia contenise, dar cerul era mohorât. Am făcut un duș și am mâncat niște cereale cu lapte. M-am îmbrăcat din nou în uniformă – era ziua de preluare oficială a postului. Am sunat-o pe proprietăreasă. După glas, părea să aibă vreo șaptezeci de ani. Mi-a zis, din proprie inițiativă, că are șaptezeci și patru. I-am comunicat intenția de a cumpăra casa. A șovăit înainte de a-mi spune prețul. După ce l-am aflat, am asigurat-o că îmi convine.

— Dacă vi se pare prea mult, pot să-l dau mai jos.

— Nu, e bine așa. Când o să am un răgaz o să vă sun pentru acte.

După aceea, am dus mașina la o reprezentanță a firmei care mi-o închiriasse. Au vrut să-mi restituie niște bani pentru că o ținusem mai puțin decât le spusese. I-am lăsat tinerelului căruia i-am încredințat cheile.

Până la secție m-am dus pe jos. Un șofer m-a stropit din cap până în picioare. A oprit; și-a cerut scuze. L-am liniștit spunându-i că eu eram de vină fiindcă mersesem prea aproape de marginea trotuarului. A plecat mai departe nu prea convins.

La secție erau mai mulți polițiști decât fuseseră seara. Așa i-am mai cunoscut pe câțiva – Phillip Cummings, căruia abia îi mijeau tuleiele, John Conrad, incredibil de mic de statură, probabil că avusese probleme la angajarea în poliție, Smith Cornwall, un tip cu privirea întunecată. Mi-am dat seama că tuturor le părea rău că Mike Jones se pensionează. În același timp, se întrebau cum se vor înțelege cu mine. I-am asigurat că nu trebuie să-și facă probleme, atâta vreme cât toți ne facem datoria pentru care suntem plătiți. Apoi fiecare s-a dus la treburile lui.

Eu cu Jones am petrecut câteva ceasuri plictisitoare examinând dosare și luându-le în primire. Niciun caz important pe rol. Pe la orele două, mi-a declarat că îi este foame.

— E o cârciumă în colț. Se fac niște friptane pe cînste.

Asta mi-a adus aminte de ceva.

— Spune-mi ce-ți datorez pentru mâncarea pe care mi-ai lăsat-o în frigider.

A izbucnit în râs.

— Nimic. Primăria a plătit totul.

— În orice caz, mulțumesc pentru grijă. Lasă-mă să fac cînste cu masa de azi.

A acceptat. În timp ce savuram fripturile – erau, într-adevăr, gustoase – mi-a spus ce va face în continuare.

— Mulți dintre cei care ies la pesie din branșa noastră se angajează la firme de pază și protecție. Eu unul însă m-am plictisit de muncă. Băiatul meu e deja pe picioarele lui, e un funcționar bine plătit la Washington. Soția mea lucrează la o firmă de avocatură, câștigă bine, mai are puțin și se pensionează și ea. Noi n-am ieșit aproape deloc din Barintown. Aici ne-am născut, aici am trăit – doar studiile le-am făcut în altă parte. În anii următori vrem să călătorim. Îți dai seama – n-am văzut încă Marele Canion, n-am fost în Las Vegas. Dacă se va putea, o să mergem și la Paris. Tare mult ne-am dori să vedem și Piramidele.

La Piramide am vrut să ajung și eu, dar parcă au trecut veacuri de când am avut visul ăsta.

În următoarele zile mi-am intrat pe deplin în funcție. Mi se părea ciudat să am în subordine atâția oameni, care încremeneau când mă vedeau – oare de ce le inspiram o asemenea teamă?, doar nu mă răstearm la ei și le răspundeam cu tot respectul când mă salutau. În ultima zi pe care Jones a petrecut-o la secție, i-am organizat și o mică petrecere de adio. La sfârșitul ei, mi-a spus vizibil mișcat:

— Ori de câte ori ai nevoie de ajutor, nu ezita să mă suni.

— Așa voi face.

În sinea mea mi-am promis să-l deranjez cât mai puțin.

Zilele au început să se deruleze monotone. Nimic palpitant – dar nimeni n-avea chef de ceva ieșit din comun. Am făcut și actele pentru casă – doamna Clyde m-a întrebat din nou dacă nu cumva prețul mi se pare exagerat. Am liniștit-o și n-am acceptat nici propunerea de a-i plăti în rate, promisem deja banii pentru vila din Hormann pe care o vândusem. Am rugat-o doar să-și ia patul și alte câteva mobile pe care doream să le schimb, ochisem ceva într-un magazin. Mi-a zis că n-are ce face cu ele și mi-a dat adresa unui depozit de mobilă veche, unde am primit în schimbul lor câteva sute de dolari – le-aș fi lăsat în stradă, în fața casei, ca să le ia niște oameni sărmani, dar orașul era în continuare potopit de o ploaie sâcâitoare, în numai câteva ore s-ar fi distrus.

De câteva ori am ieșit cu mașina care îmi revenise prin natura postului, ca să mă familiarizez cu orașul. La volan îl aveam pe Smith Cornwall. În ciuda privirii lui mereu posomorâte, era un băiat liniștit și deloc pus pe harță. De altfel, așa și conducea – calm, fără să pună sirena în funcțiune, ca să ne dăm mari. Sistemul GPS montat pe mașină m-ar fi putut ajuta să ajung oriunde doream, dar simțeam nevoia unui om al locului care să și povestească despre zonele în care ne aflam.

— Aici e teatrul – uneori sunt niște spectacole extraordinare. Avem și o sală de concerte. Dincoace e o crâșmă vestită – La Politicosu îi zice –, loc de întâlnire a unor ciudați, dar nu fac nimic rău. Pe strada asta ies damele din Barintown la agățat, cele mai multe probleme ele ni le fac, de ce nu se face o legislație care să le lase în pace, să-și câștige banii așa cum vor? În casa asta s-a comis o crimă – au trecut vreo cinci ani de atunci, v-am spus, noi suntem într-o zonă liniștită... Să dea Domnul să rămână la fel...

După mai multe zile de patrulare, l-am întrebat gânditor:

— Nu văd niciun tramvai. Ce s-a întâmplat? Le-au scos?

M-a privit surprins.

— În Barintown nu sunt tramvaie. După știința mea, n-au fost niciodată. E drept, eu am venit aici acum vreo zece ani. Dar de ce întrebați?

N-am apucat să-i răspund. De la stația radio a mașinii s-a auzit vocea lui Paul Morrison, care era de serviciu:

— Cod 12. Strada Plumkin numărul 10.

Smith a dat drumul la sirenă și a pornit în trombă. Cod 12 însemna crimă.

În câteva clipe am ajuns în fața unui bloc cu patru etaje. Am fost primii polițiști la fața locului. Mai mulți gură cască se și strânseseră.

— La doi. Apartamentul 22.

Am urcat în goană treptele. Ușa apartamentului era dată în lături. Ne-am scos pistoalele și am intrat cu precauție. Smith mă acoperea.

În micul hol nu era nimic neobișnuit. Mai multe haine în cuier, câteva perechi de pantofi bărbătești. Am pășit mai departe. Atunci am văzut grozăvia.

Fata zăcea pe pat într-o pată uriașă de sânge. Era complet goală. Murise după ce fusese înjunghiată de mai multe ori cu un cuțit de bucătărie. Arma crimei era aruncată pe covor. În încăpere era și un bărbat, în chiloți și maieu. Și el era plin de sânge. Își ținea capul în mâini și se tânguia:

— Ce-am făcut, ce-am făcut...

Bărbatul era mort de beat. O sticlă de whisky era la picioarele lui. Ne-am pus pistoalele în tocuri. M-am apropiat de el, pășind cu grijă, ca să nu distrug vreo probă. I-am zis cu blândețe:

— Ridică-te!

Nu m-a auzit, sau s-a prefăcut că nu mă aude. De-abia când l-am apucat de braț și-a ridicat privirea încețoșată spre mine. S-a tânguit din nou.

— Ce-am făcut ce-am făcut...

Între timp și-au făcut apariția și alți colegi. Au rămas în hol. Doar Samuel Bryan, medicul legist a venit lângă mine.

— Hai să-l luăm!

L-am ridicat cu greu – nu pricepea ce vrem de la el. I-am găsit pantalonii și l-am ajutat să se îmbrace. Și-a tras pe el și un tricou. Apoi l-am scos din încăpere. Nu merita să-i punem cătușe, era ca o păpușă de cârpă în mâinile noastre. L-am lăsat pe Samuel și pe ajutoarele lui la scena crimei. Un fotograf a început să facă poze. L-am dus pe individul plin de sânge într-o mașină care a pornit spre secție. Mulțimea l-a privit indiferentă. Eu m-am întors în apartamentul 22. La intrare, Smith stătea de vorbă cu un individ burduhănos care mirosea puternic a transpirație.

— E vecin cu Patrick O'Connell, proprietarul apartamentului. Zice că ăsta se ocupă de proxenetism. Cam bea, dar nimănui nu i-a pricinuit nicio supărare până acum. A văzut ușa întredeschisă și a aruncat un ochi, să vadă dacă e cineva acasă. Așa a dat peste grozăvia de aici. L-a

găsit pe O'Connell așa cum l-am văzut și noi – stând pe marginea patului și văitându-se. S-a repezit imediat la telefon și a anunțat crima.

— I-ai o declarație completă.

Am intrat în apartament și i-am urmărit la lucru pe Bryan, pe fotograf, pe cei care luau amprente. După ce și-au strâns lucrurile, am mai rămas scotocind cu privirea după vreun amănunt care să aducă lumină în acest caz. Fiindcă flerul pe care îl dobândisem după atâta amar de ani îmi zicea că doar în aparență lucrurile erau ca și rezolvate. N-am descoperit nimic.

La plecare, o jună care s-a recomandat a fi de la *Barintown News* m-a abordat cu obrăznicie:

— Domnule Howard, de-abia v-ați instalat și s-a și comis o crimă. Se anunță vremuri frumoase în orașul nostru...

A trebuit să-l țin de braț pe Smith – se înfuriase și era gata-gata să-i răspundă fetișcanei la fel de insolent.

— Nu comentez, i-am zis eu pe un ton fals liniștit – în sinea mea și eu clocoteam de furie.

M-am dus la secție. Am așteptat câteva ore până când O'Connell s-a trezit cât de cât din beție. L-am adus în camera de interogatoriu. I se dăduseră alte haine. Lângă el era un avocat din oficiu. Alături de mine era Smith.

— Vă cunoașteți drepturile, domnule Patrick O'Connell?

— Da.

— Ne permiteți să înregistrăm interogatoriul?

— Da. Dar haideți să nu mai pierdem vremea. Am omorât-o pe Lucie. De ce, Dumnezeu știe... N-aveți decât să mă prăjiți pe scaunul electric.

Avocatul a intervenit cu severitate:

— Lasă-mă pe mine să vorbesc!

I-am privit o clipă pe amândoi. Apoi m-am adresat lui O'Connell.

— Povestești-ne cum s-au petrecut faptele.

S-a uitat la avocat. Acesta a încuviințat dând din cap.

— Azi am avut o zi grea. A trebuit să-i dau cuiva niște bani și n-am avut de unde. Mizerabilele astea de care am grijă au început să mă înșele. Nu-mi mai aduc toți banii pe care îi câștigă. Una dintre cele mai ale dracului e... era Lucie. Am sunat-o de mai multe ori pe telefonul mobil, dar nu mi-a răspuns. M-am dus acasă. Ca să-mi potolesc furia, am deschis o sticlă de whisky. Am început să beau. Din când în când am sunat-o pe Lucie. De fiecare dată mi-a răspuns căsuța vocală. Am băut în continuare. Probabil că, în cele din urmă, am dat de ea și am chemat-o la mine, ca să o iau la rost. Mai mult ca sigur că ne-am certat, ne-am încăierat și i-am făcut felul.

Avocatul – nu-i reținusem numele – a sărit ca ars.

— Nu te mai incrimina!

O'Connell nu i-a aruncat nicio privire. Mi-a spus pe un ton șoptit:
 — N-aveți ceva de durere de cap?
 Smith i-a adus o pastilă pe care O'Connell a înghițit-o fără să mai aștepte paharul cu apă.
 Am așteptat să se mai liniștească.
 — Haide s-o luăm metodic. Zici că te-ai dus acasă.
 — Da.
 — Și ai început să bei.
 — Așa e.
 — Din când în când, ai sunat-o pe Lucie.
 — Într-adevăr.
 Se uita la mine tot mai intrigat, neștiind unde vreau să ajung.
 — La un moment dat ți s-a rupt filmul.
 — Doar am băut o sticlă...
 — Vreau să stabilim niște lucruri: îți aduci aminte să fi vorbit cu Lucie la telefon?
 — Nu.
 — Ți-o aduci aminte venind la tine în apartament?
 — Nu.
 — Zici că e posibil să te fi luat la harță cu ea.
 — E posibil.
 — Atunci de ce n-ai nicio urmă de la încăierare?
 S-a uitat la mine uimit.
 — Dar m-ați găsit plin de sânge!
 — Însă tu n-ai nicio zgârietură. Dacă v-ați fi luat la bătaie, ar fi trebuit să fii și tu rănit.
 O rază de speranță i-a trecut pe chip.
 — Atunci n-am omorât-o eu?
 — N-am zis asta.
 Am apăsat clapeta reportofonului pe care înregistrasem interogatoriul, nu înainte de a menționa ziua și ora la care luase sfârșit.
 — Continuăm mâine. Rămâi, în continuare, în arest.
 Avocatul a dat să spună ceva, dar privirea lui Smith l-a amuțit.
 Am mai zăbovit câteva ore înainte de a pleca la mine acasă. Am mâncat în bucătărie, am băut o bere, și cu o altă sticlă în mână m-am dus în living. Am dat drumul la televizor. Tocmai la ȣanc pentru a urmări un comentariu răutăcios la adresa mea. M-a lăsat indiferent și m-am culcat.
 Pe noptieră pusese două fotografii alb-negru. Într-una eram eu, pe la patru ani, în pantaloni scurți și cu o bluză pe care scria ceva ce nu se mai deslușea. Femeia care mă ținea de mână purta o rochie înflorată. Râdea fericită. În anii în care au urmat după ce un fotograf a surprins instantaneul acela n-am mai văzut-o niciodată atât de fericită pe mama. Pe bărbatul înalt care își pusese mâna pe umărul meu mi-l

aminteam vag. Uneori, glasul lui îmi mai răsună limpede în urechi. Alteori, îl auzeam de parcă îmi vorbea de la mari depărtări. Nu-i mai știam chipul, oricât mă căzneau să mi-l amintesc. După cum îmi spusese mama, tata, care se ocupa de construcții de căi ferate, primise un proiect pentru Europa. Acolo întâlnise pe cineva care îi sucise mințile și ne părăsise. Mulți ani la rândul am refuzat să cred istoria asta. Nu-mi puteam închipui că omul acela cu voce caldă, care mă ridica până în tavan când venea acasă, era capabil de trădare. De multe ori îi spusese mamei: „De ce ne-am mutat din Barintown? Dacă vine tata și nu știe unde să ne găsească?” Întrebările mele rămăneau fără răspuns. Dar deseori o surprindeam pe mama cu ochii în lacrimi. Poate durerea o măcinase în asemenea hal, încât s-a îmbolnăvit și m-a lăsat singur. Nu împlinise nici cincizeci de ani.

În cealaltă fotografie era soția mea. O pierdusem când aveam douăzeci și trei de ani. Se dusese la schi în Munții Stâncoși. Fusesse surprinsă de o avalanșă. De-abia în primăvară, când s-au topit zăpezile, am dat de ea. De-abia atunci mi-am dat seama că nu se va mai întoarce la mine. Câteva luni îmi construisem cele mai fanteziste scenarii. Mi-o închipuisem locuind sub troiene, așteptând răbdătoare ca să vin s-o salvez. Fusesse singura mea iubire. Orice încercare de a o înlocui se soldase cu eșec. De la o vreme, mă resemnasem și nu mai umblasem după nicio altă experiență. Mă cufundasem în muncă de dimineață până seara. Avansarea mea se datora și ceasurilor rămase după program, și renunțării la zilele libere și la concedii. De aceea aveam și ceva bani – nu-i cheltuisem pe excursii, pe case somptuoase, potrivite pentru o familie cu mulți copii, așa cum ne dorisem eu și Jennifer. Mă gândeam cu groază la anii de pensie. Ce-o să fac atunci? O să vizitez Marele Canion sau Parisul, ca Jones? De unul singur, proptit în baston? Mai bine lipsă.

Am visat-o întreaga noapte. A doua zi când m-am uitat în oglindă mi-am descoperit ochii roșii – probabil plânsesem în somn. Când îmi beam cafeaua m-a sunat Jones. M-a sfătuit să nu pun la inimă reacțiile gazetarilor. L-am asigurat că jurnaliștii sunt ultima mea grijă.

Primul drum l-am făcut pe strada Plumkin. Frank Baum, care rămăsese în mașină ca să supravegheze zona, nu observase nimic suspect. Mi-a deschis ușa apartamentului și m-a lăsat singur.

De-abia acum puteam să cercetez în voie scena crimei. Ea nu mai arăta așa cum o văzusem cu o zi înainte. Lipsea, în primul rând, cadavrul. Iar obiectele fuseseră mutate din locul lor de către cei care luaseră amprente. La o adică, așezarea lor putea fi reconstituită după fotografii. Și așternuturile fuseseră luate de pe pat, duse la laborator, ca să se recolteze probe de sânge. Pe covor era marcată cu o cretă poziția în care se găsisese cuțitul. Îi aparținea lui O'Connell.

De câte ori m-am aflat singur în încăperi unde se comisesse o crimă? Nu mai știam. Dar toate semănau între ele. În toate regăseai același miros inconfundabil al unei morți violente.

În cameră nu se afla nimic neobișnuit. Un pat larg, cu două noptiere, cu niște nimicuri pe ele, un fotoliu și un dulap de haine. Am trecut în camera cealaltă, mai mică. În mod normal, aici ar fi trebuit amenajat dormitorul. Dar O'Connell preferase ca pe asta s-o folosească drept birou. O masă de lucru și două fotolii. Niște vechituri răpciugoase. Nici măcar televizorul de pe etajeră nu părea nou. Mi l-am închipuit cum își primea aici partenerii de afaceri și pe damele pe care le angaja. Toți trebuiau să treacă mai întâi prin dormitor.

În bucătărioara în care se intra din așa zisa cameră de zi era o dezordine și mai cumplită. Farfurii și tacâmuri murdare zăceau claie peste grămadă în chiuvetă. Pe jos – cutii de carton în care fusese pizza comandată prin telefon. Multe sticle goale de whisky și vin, precum și doze de bere din care se scursese ultima picătură. Aici mirosea puternic a rânced.

În totului-tot ambianța în care își dusesese viața meschină un proxenet mărunț. La ce altceva puteam să mă aștept?

Deodată, mi-a venit o idee. Am sunat la secție. Mi-a răspuns Neil Beamon.

— Neil?

— Salut, șefu'! Cu ce te pot ajuta?

— Spune-mi, te rog, s-a găsit mobilul lui O'Connell?

— O clipă.

L-am auzit vorbind cu cineva.

— Nu. Nu s-a găsit.

— Mulțumesc.

În mașină, Frank citea *Barintown News*. A dat să-l ascundă. I l-am luat din mână. Pe prima pagină era o fotografie a mea. În articolul de dedesubt, fătuca obraznică de ieri – Cindy Gerald – mă făcea praf.

După ce am citit articolul, am împăturit frumos ziarul și i l-am înapoiat lui Frank.

— Niște porci, șefu'!

— Își fac și ei meseria.

Apoi, fără nicio legătură cu cele discutate până acum, l-am întrebat:

— În Barintown nu circulă tramvaie?

S-a uitat la mine perplex.

— Nu, șefu'! Și, din câte știu, n-au circulat niciodată.

— Tu de când locuiești aici?

— De vreo douăzeci de ani. De ce?

Nu i-am răspuns. Nu mai înțelegeam nimic. M-am urcat în mașină și m-am dus a secție.

Până la sfârșitul zilei am primit rapoarte de la medicul legist, de la cei care luaseră amprente. O'Connell putea fi incriminat, dar, în același timp, un avocat dibaci l-ar fi scos cu ușurință basma curată. Cel mai mult mă intriga absența telefonului său mobil. Nimeni nu dăduse de el. Am cerut insistent să continue căutarea lui.

Noaptea a trecut din nou îngrozitor pentru mine. De data asta, am visat ceva din copilărie. Mergeam cu tramvaiul împreună cu părinții mei. Urcam un dâmb și tramvaiul încetinise. Deodată, am văzut un ins alergând după primul vagon. Un bărbat cu un pistol în mâna dreaptă. A reușit să urce pe treapta de lemn. După care, l-am văzut cum își descarcă pistolul în capul vatmanului. Acesta s-a prăbușit de pe scaun. Au izbucnit țipete. Cineva s-a repezit, a apucat o manivelă și a oprit tramvaiul. Întreaga poveste se desfășurase cândva, când încă nu împlinisem cinci ani. Dar cei pe care îi întrebam până acum susțineau că în Barintown nu circulasera niciodată tramvaie.

Să mă fi înșelat cumva memoria și întreaga scenă să se fi petrecut în altă parte? Să nu fi călcat niciodată în Barintown? E drept, decorul prin care treceam acum nu-mi spunea nimic. Orice era posibil. Dar n-aveam pe cine să mai întreb. Mama mea odihnea de multă vreme într-un cimitir. De tatăl meu n-aveam nicio știre. Alte rude nu mai aveam. Am apelat la internet.

Spre cinstea ei, redacția lui *Barintown News* avusese destui bani ca să treacă pe net întreaga colecție a ziarului, de la fondarea lui, în 1928, și până azi. Am început cu numerele de ziare din urmă cu patruzeci și cinci de ani. Nicăieri n-am găsit nicio referire la vreo rețea de tramvaie care să străbată orașul. Nicio știre despre vreun vatman ucis la locul său de muncă.

John Conrad mi-a bătut discret în ușă. M-am uitat la el cu mirare – de câteva ceasuri eu eram într-o altă lume, îmbrăcată cu alt fel de haine și cu alte obiceiuri.

— Intră!

Probabil că eram transfigurat datorită călătoriei în timp.

— Vă e rău?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— O'Connell s-a spânzurat în celulă.

Într-o clipă am fost în picioare.

O'Connell atârna de cureaua pe care nimeni nu i-o luase cu o zi înainte, socotindu-l prea beat ca să mai fie în stare de un gest necugetat. L-am privit cu milă – continuam să cred că nu el o ciopârțise pe Lucie.

— Prin chestia asta și-a recunoscut fapta, a zis Paul Morrison. I-a fost frică de scaunul electric.

— Așa e, a întărit Conrad.

M-am uitat rece la ei.

— Nu fiți așa de siguri.

Nu mi-au răspuns.

— Nu el e criminalul.

Nici de data asta nu m-au contrazis.

— Pur și simplu s-a speriat.

Aceeași tăcere.

— Și nu de noi. Ați găsit blestematul ăla de mobil?

Nu mai înțelegeau nimic. Se uitau speriați unul la altul.

— Nu, șefu’.

— Atunci ce mai stați? Căutați-l!

Era pentru prima oară când mă răsteam la cineva din subordinea mea. Au zbughit-o amândoi pe ușă.

Eu m-am întors în biroul meu. Mi se făcuse lehamite de toate. Am simțit nevoia să-l aud pe Mike Jones. Mi-a răspuns de la primul apel.

— O’Connell s-a sinucis.

Tăcere.

— Nu-l cred vinovat.

Niciun răspuns.

— Încă îl mai caut pe făptaș.

S-a auzit un oftat greu.

— Faci parte dintr-o stirpe blestemată. Nu alegi calea cea mai ușoară. Poți să-ți frângi gâtul, dar poți să și ajungi sus de tot.

— Nu mă interesează să ajung sus de tot.

— Va fi cu atât mai greu pentru tine. Cum pot să te ajut?

Am ezitat numai o clipă.

— Spune-mi, te rog, în Barintown au circulat vreodată tramvaie?

— Poftim?

— Ai auzit bine. Mă interesează dacă în orașul ăsta au circulat vreodată tramvaie.

A urmat un moment de tăcere.

— Nu. Dar de ce te interesează?

— N-are importanță. Noapte bună.

Eram cuprins de o frenezie neobișnuită. Pur și simplu, povestea cu tramvaiul nu-mi dădea pace. Dar n-aveam timp să mă gândesc la ea. Paul Morrison a năvălit în biroul meu fără să bată la ușă.

— I-am găsit mobilul!

Parcă eram picat din cer.

— Ce mobil?

— Mobilul lui O’Connell. A dat peste el un copil al străzii care scotocea prin coșurile de gunoi. Mi l-a adus, dădusem sfoară în țară că îl caut și ofer recompensă.

Mi l-a întins triumfător. L-am luat fără grijă – trecuse prin prea multe mâini ca să mai poată fi luate amprente. Era un Nokia 1310. Un model care nu se mai fabrică. Bateria îi era descărcată. Am găsit cu

greu în secție un încărcător care să i se potrivească. L-am pus în priză. Din fericire, codul PIN era cel din fabrică – patru de zero.

Mai întâi, am vrut să aflu la ce numere sunase. De vreo zece ori formase numărul lui Lucie. Un număr egal de apeluri avea în dreptul numărului numele Jack.

— Aflați al cui e numărul ăsta.

Iar eu m-am cufundat din nou în căutările mele pe net. N-am găsit nimic care să mă lumineze mai mult.

Mi-am adus aminte de mătușa Austen. Singura mea rudă rămasă în viață. Am sunat-o, deși era o oră cam târzie. Mi-a răspuns imediat, de parcă stătea lângă telefon și aștepta apelul meu.

— Ce mai faci, Thomas? – glasul ei exprima o bucurie sinceră. Cum o mai duci?

Am asigurat-o că o duc bine și m-am interesat, la rândul meu, de modul în care își trăiește bătrânețea. Sora tatălui meu se ținea încă bine la cei optzeci de ani ai ei.

Am schimbat mai multe amabilități, am depănat amintiri. Discuția a început să lăncezească.

— Spune-mi, mătușă, dacă îți mai aduci aminte, noi am locuit cumva, în copilăria mea, în Barintown?

Glasul ei a devenit îngrijorat sau doar mi s-a părut?

— În Barintown? Ba bine că nu. Ați stat acolo aproape un an. Dar ce-ți veni cu Barintownul ăsta?

— M-am mutat cu slujba aici. Dar nu-mi mai aduc aminte de nimic din ce văd în jur.

Hotărât lucru, la celălalt capăt al firului mătușa mea devenea tot mai neliniștită.

— Nu te pot ajuta cu nimic. N-am fost niciodată în orașul ăla. Iar tu erai prea mic ca să-ți mai aduci aminte ceva.

Și totuși, eu îmi aduceam aminte mai multe lucruri. Dar erau fragmente de amintiri, ca niște plauri pe o apă calmă.

— Dar unde am locuit?

A urmat un moment de tăcere. Apoi glasul mătușii mele s-a auzit din nou:

— Stai puțin la aparat.

Am așteptat mai multe minute.

— Am găsit o scrisoare pe care mi-au trimis-o din Barintown părinții tăi. E notată pe plic adresa la care locuiați atunci. Ai cu ce nota?

Aveam. Am scris pe o coală de hârtie „strada Palm numărul 6”.

Am mai schimbat câteva vorbe și apoi a închis, lăsându-mă mai nedumerit decât înainte.

Am vrut să mai colind pe internet, dar m-am răzgândit. Am vrut să mă reped pe strada Palm, dar m-am uitat pe fereastră – se întunecase.

Am preferat să mă duc să mă culc – oboseala din ultimele zile începuse să-și facă simțită prezența.

A doua zi m-am trezit cu forțe proaspete. M-am ras, am făcut duș, am mâncat trei ochiuri cu șuncă și am băut un pahar mare cu suc. De-abia după aceea am pornit spre strada Palm.

Ghidat de GPS, am descoperit-o cu ușurință. O casă pe care trecerea vremii își pusese amprenta. Proprietarii actuali probabil că nu avuseseră resurse s-o renoveze. Eu mi-o aminteam fără ziduri de pe care căzuse tencuiala și cu un acoperiș vopsit proaspăt. Am vrut să bat la ușa izbind inelul metalic; din nou m-am răzgândit. Am vrut să-mi rămână în memorie mobilele de care mă loveam deseori când o luam la goană prin camere. Nici măcar curtea din spate unde mă jucam cu un căluț de lemn, sau construiam castele din cuburi multicolore nu m-a tentat s-o vizitez. Noua așezare a scaunelor, fotoliilor – mai mult ca sigur altele decât cele pe care le știam eu –, ar fi alungat din amintire clipele fericite pe care le petrecusem aici, alături de părinții mei.

Un bătrânel a ieșit din casă cu un câine. A tresărit când a văzut mașina poliției.

— S-a întâmplat ceva?

Din nou am avut imboldul să-i cer să-mi permită să vizitez casa. Și din nou am renunțat.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic.

Bătrânelul s-a apropiat și mai mult de mașină. S-a uitat la mine cercetător. Câinele îl trăgea de lesă ca să pornească mai curând la plimbare.

— Parcă te-am văzut la televizor... Nu cumva ești noul șef al poliției?

— Ba da.

L-am salutat ducând un deget la frunte și am pornit agale spre secție. I-am găsit pe Beamon, Baum și pe Cummings pradă unei agitații teribile.

— Șefu', azi noapte s-au dat trei spargerii – la o cofetărie, la un bijutier și la o benzinărie.

M-am uitat întrebător la ei.

— De ce nu m-ați anunțat?

— Am încercat, dar ați avut telefonul închis.

Mi-am scos mobilul din buzunar – nu era închis, era descărcat. L-am pus imediat în priză.

— S-a furat mult?

— Mai nimic. Cofetarul nu păstrează banii în prăvălie, bijuteriile din vitrină pe care le-au luat sunt doar de hohă, să ia ochii clienților, să-i ademenească să intre în magazin – altfel n-au nicio valoare. Iar benzinarul avea sub tejghea o pușcă. I-a ținut pe cei doi puștani sub

amenințarea armei până când a sosit un echipaj de-al nostru. Vreți să-i vedeți?

— Ocupați-vă voi de ei.

Pe birou mă aștepta un exemplar din *Barintown News*. Fetișcana aceea începuse să-mi scormone biografia. Datele erau reale și nu aveau nimic compromițător în ele. Dar relatarea dovedea o răutate cum nu mai întâlnisem la niciun gazetar. Nu lipsea nici episodul cu Jennifer. O frază mi-a urcat sângele în cap: „La ce te poți aștepta de la un șef de poliție care n-a fost capabil să treacă peste un accident nefericit din tinerețe?” Am vrut să o sun pe fetișcana aia obraznică, dar din nou m-am răzgândit. Ce să-i spun? Că e o individă care tropăie cu ghetetele murdare prin sufletele oamenilor? M-am lăsat păgubaș. Mai ales că probabil asta și dorea – să mă irite și să mă silească să reacționez la furie. Pentru ca apoi să mă încondeieze și mai tare, sub titluri de-o șchioapă: „Șeful poliției de la secția 2 din Barintown vrea să pună botniță presei!”.

Am vrut să intru pe internet, dar John Conrad și-a făcut apariția în cadrul ușii.

— Intră!

Nu-și scosese pelerina de ploaie pe care scliffeau picături de apă.

— Am aflat cine e Jack.

Eram complet nedumerit.

— Care Jack?

— Cel care l-a sunat de mai multe ori pe O’Connell.

— A, da...

— Îl cheamă Jack Darley. E bănuț de trafic cu droguri, dar nu l-am putut dovedi niciodată.

— Și ce legătură poate fi între un mărunț proxenet și un traficant de droguri?

Și-a dres glasul.

— Sursele mele spun că Jack ăsta îl împrumutase pe O’Connell cu o mare sumă de bani. Vreo sută de mii de dolari.

— Și?

— Și O’Connell nu avea de unde să-i restituie. Scadența trecuse de mult. Jack Darley l-a amenințat de câteva ori și în public.

Am rămas pe gânduri.

— Aduceți-l la secție!

A ridicat din umeri.

— S-a făcut nevăzut. Parcă l-a înghițit pământul. Nu știm nici măcar dacă mai e în oraș.

— Dați-l în urmărire generală.

— L-am dat.

— Ei bine, țineți-mă la curent.

John a înțeles că discuția a luat sfârșit și a închis ușa în urma lui. Din nou am vrut să accesez internetul, însă a sunat telefonul fix.

— Samuel Brown te deranjează.

— Bună, Sam.

— Arma crimei din cazul O'Connell este într-adevăr cuțitul acela de bucătărie. Curios însă că pe el nu s-a găsit nicio amprentă. Mi-e greu să cred că, în starea în care l-am găsit, ar mai fi avut atâta minte încât să șteargă orice urmă.

— Mulțumesc, Sam.

Am închis. Cele aflate îmi confirmau impresia că în strada Plumkin numărul 10 avusese loc o înscenare care se soldase cu două victime. Dar, în meseria mea nu se lucra cu impresii.

M-am rezemat de spătarul scaunului și am sorbit din cafeaua care se răcise. Asasinatul pe care îl anchetam îmi îndrepta gândurile într-o altă direcție decât voiam. Povestea tramvaiului din Barintown nu-mi dădea pace. Puteam să jur că-l văzusem în copilărie. Mi-l aminteam cu limpezime – galben, cu o dungă roșie la mijloc și împodobit cu câteva reclame. Îmi mai răsună în urechi clinchetitul vesel al clopoțelului. Iar vatmanul... ei bine, vatmanul era îmbrăcat foarte curios. Purta un costum alb, de vară, iar pe cap avea o panama. Țineam la omul acela, dar nu-mi explicam de ce. Nu găseam niciun răspuns în memorie.

În sfârșit, am intrat pe internet. Am continuat să scotocesc în arhiva lui *Barintown News*. E o experiență fabuloasă să ai sub ochi gazete care au apărut cu mulți ani în urmă. Dar evenimentele sunt la fel ca și cele de azi, chiar dacă personajele sunt îmbrăcate după moda unui alt timp. O inaugurare a unui pod. Un jaf la Banca Centrală. O crimă într-un parc de la periferie. Nicio vorbă însă de vreun tramvai.

De-abia acum observ că oamenii de la *Barintown News* n-au reușit să pună pe internet întreaga colecție. Au introdus de-abia vreo patruzeci de ani de la începuturi. Exact perioada care mă interesează pe mine lipsește. Ce să fac? Să sun la redacție și să le cer voie să consult la ei colecția? Nu e o idee ispititoare, ținând cont de relațiile încordate dintre noi. Pun mâna pe o carte de telefon. Caut numărul celei mai mari biblioteci din oraș. La telefon îmi răspunde o voce prietenoasă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Vă rog, la dumneavoastră există colecția completă a ziarului *Barintown News*?

— Evident, îmi răspunde cu mândrie fata de la capătul firului.

— Până la ce oră țineți deschis?

— Până la opt seara.

Închid și mă pregătesc de plecare. Dar Frank Baum apare în ușă. E vădit încurcat.

— Ce e?

— Individua aia de la *Barintown News*. Vrea să vă ia un interviu.

— Programeaz-o pe mâine.

— Insistă să intre acum.

Încep să-mi pierd răbdarea.

— Zi-i că azi nu se poate. Zi-i că mi s-a îmbolnăvit câinele.

Găsești tu ceva.

Baum se retrage cu o expresie îndurerată pe chip.

Aștept câteva clipe. Prea mult, pentru că mobilul începe să sune. E Cummings.

— L-au înhățat pe Jack Darley. A fost prins într-un alt stat. Îl aduc mâine sub escortă.

Închid fără să simt nicio mulțumire. Telefonul sună din nou. De data asta e Neil Beamon.

— Am găsit doi martori care i-au văzut pe Darley și Lucie împreună, cu vreo oră înainte ca fata să fie asasinată.

— Le-ai luat declarațiile?

— Da.

— Ai grijă să nu dispară.

În sfârșit, îmi pun scurta de piele și dau să ies din sediu. Sunt orbit de un bliț. Lângă fotograf se agită, cu un reportofon în mână, fătuca de la *Barintown News*. Îi ignor pe amândoi și mă urc la volan. Îi văd cum se iau după mine într-o altă mașină. Probabil că fac ochii cât cepele când văd că opresc în fața Bibliotecii. Aud cum se declanșează aparatul de fotografiat dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

În sala de lectură suntem vreo cinci persoane. Mi s-a adus colecția din anul care mă interesează. Aș fi preferat să am în față chiar ziarele respective. Dar la dispoziție mi s-au pus doar microfilmele. Dacă ar trece prin prea multe mâini, ziarele acelea ar ajunge ferfeniță.

Ca să citesc, fixează microfilmele pe un ecran luminos. Din nou am parte de informații dintr-o lume dispărută. Și din nou acea impresie că nu e nimic nou sub soare. Citesc până când mi se împăienjenesc ochii. Mă uit la ceas – mai e puțin până la ora opt. Am rămas singur în sala de lectură. De la masa ei aflată pe un podium, supraveghetoria mă scrutează cu subînțele.

Deodată, tocmai când eram pe punctul să las pe a doua zi continuarea lecturii, o știre îmi sare în ochi: „Va avea Barintownul tramvai?” În doar câteva fraze se anunța o intenție a municipalității de a introduce și tramvaiul ca mijloc de transport în comun, autobuzele nemaifăcând față afluxului de pasageri. Era și o schiță care marca primul traseu al noului mijloc de circulație.

În zilele următoare nu se mai revenise asupra acestei probleme. Inima a început să-mi bată însă cu mai multă putere. În sfârșit, iată un prim pas pe o cale care trebuia să-mi arate dacă amintirile mele legate de existența tramvaiului în Barintown sunt sau nu false. Se făcuse ora

opt, supraveghetoarea se foia nerăbdătoare, așa că mi-am strâns lucrurile și am plecat.

M-am dus direct acasă. Eram într-o stare de surescitare pe care nici cele două pahare de whisky pe care le-am băut n-au reușit s-o alunge. Toată noaptea am visat tramvaie frumos colorate, în care urcau, sau din care coborau călători veseli.

A doua zi, la secție, *Barintown News* mă aștepta pe birou. Într-o fotografie am zărit clădirea bibliotecii. Pe treptele ei urcam eu. Dedesubtul pozei scria cu litere mari: „Șeful poliției caută criminali printre cărți”. Mai era și un articol mizer pe care l-am citit pe sărite.

Interogatoriul lui Darley care fusese adus în cursul nopții a durat vreo cinci ore, cu mici pauze de cafea. Confruntat cu doi martori de încredere, și-a recunoscut crima. O’Connell îi datora peste o sută de mii de dolari pe care îi pierduse la cărți. La rândul lui, datora acești bani unor distribuitori de droguri. A făcut o înțelegere cu procurorul: i-a turnat pe aceștia în schimbul unei pedepse mai blânde în cazul de asasinat. La urma urmei, cine avea să plângă după un proxenet mărunt?

Faptele se petrecuseră așa cum intuisem: Darley l-a sunat de mai multe ori pe O’Connell. Însăpăimântat, acesta nu i-a răspuns și s-a refugiat în băutură. O căutase pe Lucie în speranța că ea îi va oferi un adăpost unde să se ascundă de furia lui Darley. Dar pe Lucie o înhățase traficantul. Împreună s-au dus acasă la proxenet. L-au găsit beat mort. Știind că n-are nicio șansă de recuperare a banilor, a omorât-o pe fată ca să-i pună lui O’Connell în cărcă omorul. El a fost primul care a alertat poliția. N-aveam nicio satisfacție că intuițiile mele se confirmaseră. Mizeria pe care o descopăr la oameni continuă să-mi provoace greață.

Am organizat o conferință de presă la care însă n-am participat. L-am lăsat pe John Conrad s-o susțină. La urma urmei, ei îi descoperise pe martorii care limpeziseră cazul.

Pe un coridor m-am întâlnit cu fătucă de la *Barintown News*.

— Mi-ați promis un interviu, a scâncit ea.

Mi-a venit s-o scuip. M-am abținut.

— Ați înțeles greșit.

Am ieșit din sediu în ploaia rece. De o săptămână nu se mai oprise decât pentru câteva ore. Prin împrejurimile orașului erau inundații.

În sala de lectură a bibliotecii eram exact aceleași persoane ca și cu o zi înainte. Am continuat să citesc ziarele din ziua la care rămăsesem. Timp de șapte zile n-am găsit nimic nou.

Apoi, o avalanșă de știri. Părerile celor din *Barintown* erau împărțite. Tramvai sau metrou? Disputele conduceau spre organizarea unui scrutin popular. Adversarii tramvaiului argumentau că străzile nu foarte largi ale orașului ar fi cunoscut o și mai mare aglomerație. Pe

drept cuvânt, cei care nu agreau ideea metroului invocau costurile uriașe ale proiectului.

Și dintr-odată, într-o zi de vineri, am dat peste o fotografie a tramvaiului care îmi bântuia amintirile. Era alb-negru, dar l-aș fi recunoscut dintr-o mie de modele. În cabina vatmanului era un bărbat la costum și cu o pălărie panama pe cap.

Inima a fost gata să-mi facă explozie citind explicația de sub fotografie:

„Pentru a-și prezenta mai limpede intențiile, compania Eduard&Thomas a expus un tip de tramvai pe care dorește să-l introducă pe străzile noastre. E doar un prototip. Liniile pe care e așezat nu duc nicăieri. În cabină îl puteți vedea pe Thomas Howard, autorul proiectului.”

Mi-a venit să sar de pe scaun. Thomas Howard! Tatăl meu care plecase în Europa și se încurcase cu o actriță de mâna a doua!

Supraveghetoarea a venit lângă mine și mi s-a adresat îngrijorată:

— Nu vă simțiți bine?

Am bâiguit ceva, nu mai știu ce. Mi-a adus un pahar cu apă. L-am băut, deși nu mi-era sete.

— Mai doriți ceva?

I-am mulțumit – nu mai doream nimic.

Barintown News din ziua aceea mai avea și o ediție de seară. Lectura ei a fost teribilă. Fiindcă în ea se relata cum un individ desprins din mulțime îl împușcase mortal pe tatăl meu. Insul fusese imediat pus în cătușe.

O durere insuportabilă mi-a invadat pieptul. Nu mai simțisem așa ceva nici măcar atunci când fusese descoperit sub nămeți trupul soției mele iubite. Întreaga mea viață căpătase brusc un alt sens. Mi-am adus aminte de mama mea care construisese o minciună romantică despre tata, pentru a mă proteja. Am înțeles și de ce am plecat din Barintown – cum să rămâi într-un loc în care s-a comis o fărâdelege împotriva celui mai drag om din viața ta, cel care n-a apucat să-ți fie model? Am iertat-o pe mama. Știam că n-am să-l iert niciodată pe cel care comisesse crima.

Pe ucigaș nu mai aveam cum să mă răzbun. Își dăduse obștescul sfârșit într-un azil de nebuni. Poate chiar fusese nebun, sau poate totul fusese găselnița unui avocat abil. Însă pe cel care îl îndemnase să-l împuște pe tatăl meu, momindu-l cu bani, nu aveam să-l iert niciodată. Crin Soward, Biruitorul. Cel care impusese orașului construcția unui metrou.

M-am mutat la un computer. Am dat căutare pe Crin Soward. La început mi s-au desfășurat în fața ochilor afaceri prospere. Mai ales legate de metroul din Barintown. Apoi, odată cu trecerea anilor, cifra de afaceri a început să-i scadă. A devenit un om de afaceri tot mai

neimportant. I-am aflat și adresa actuală. Se impunea de urgență să-l vizitez.

Era deja noapte. Am ajuns în fața casei lui. De fapt, era casa în care locuisem o vreme. Am bătut cu inelul fixat pe ușă. Mi-a deschis imediat – parcă mă aștepta în spatele ei.

Era speriat. Era, în același timp, dornic să poarte o discuție. M-a invitat să intru. N-am acceptat. L-am privit drept în ochi.

— Tu l-ai pus pe nebunul ăla să tragă?

Aveam pistolul deja scos din teacă.

— Ce importanță mai are? Au trecut prea mulți ani. Totul s-a uitat. Totul s-a prescris.

Rânjea. Aș fi putut să-l împușc.

Dar avea dreptate. Nimic nu mai conta după patru decenii. Doar spaima lui că, odată și odată, cineva îi va vrea capul, conta. I-am tras un glonț imaginar în cap. N-a căzut.

M-am urcat în mașină fără să-i mai arunc nicio privire. Am gonit ca nebunul pe străzi, până am ajuns acasă. Durerea m-a împiedicat să mă îmbăt cui.

În ziua următoare ploaia a încetat. După ce m-am trezit, m-am dus direct la secție. Pe trepte mă aștepta fătucă de la *Barintown News*. N-avea niciun reportofon în mână și nu era însoțită de niciun fotoreporter. Am scuipat-o pe obraz. Apoi, mi-am scos batista și am șters-o cu grijă. Îmi părea rău. A izbucnit în lacrimi. Nu mi-a spus decât atât:

— Vă rog să mă iertați!

Mi-au făcut bine vorbele ei. Brusc, am iertat-o. Brusc, mi-au năvălit în minte imagini pe care doar eu le văzusem, în copilăria mea. Un Barintown colindat de tramvaie, cu mulți călători veseli, coborând și urcând în stații cu nume de ținuturi exotice... Un Barintown care ar fi putut să existe... Dacă nu cumva și existase vreodată... Sau, dacă nu cumva, va exista, în viitor... Și asta, doar datorită tatălui meu... Datorită prea puternicului meu tată... Pe care nu l-am cunoscut, de fapt, niciodată... Despre care, nimeni nu are vreo știre...

CAPITOLUL 39

— **C**red c-a fost cam lungă, a mărturisit stânjenit Beretta, la sfârșitul lecturii.

— Nici nu ne-am dat seama cum a trecut timpul, l-a asigurat Poetu. Ai izbutit o urzeală delicioasă.

I-a plăcut expresia ce-o zisese; și-a notat-o în carnețel.

— Iar faptele sunt perfect acoperite de textul lui Hawking.

— Și ceilalți au respectat frazele care i-au inspirat, a observat Melodiosu. Chiar cu foarte multă acuratețe. Așa că să nu-i nedreptăm.

— Cine nedreptățește pe cine?, s-a mirat Hodorogea.

Surprinzător, de când ne lansasem în aventura aceasta, uneori ne sărea țandăra dintr-un fleac, ceea ce nu se întâmpla altădată. Noroc că ne trecea la fel de repede.

Ca să mai destindă atmosfera, Politicosu ne-a pus o întrebare neașteptată:

— Îl mai țineți minte pe Alan Shepard?

— Ei, asta-i bună, doar a fost primul cosmonaut american, ne-am repezit noi să-i răspundem.

— Așa e.

— Ce-ți veni de-l pomeniși? se interesă Tuci.

— Omu' a avut norocu' să ajungă și pe Lună. Știți ce-a făcut acolo?

— Ce i-au spus cei de la NASA.

— Corect. Dar a mai făcut ceva. Neprevăzut în fișa postului.

— Ce?

— Fără să știe nimeni, a luat cu el o crosă de golf și niște mingi. La un moment dat, spre uluirea tuturor, a început să joace golf pe Lună. Din pricina gravitației scăzute, cele două mingi pe care le-a avut cu el au zburat kilometri atunci când le-a lovit.

— Și ce-i cu asta?

— Ce-ar fi dacă episodul ăsta s-ar uita și peste vreo mie de ani, să zicem, niște astronauți din acea vreme ar aseleniza și ar da peste mingile de golf? N-ar rămâne cu gura căscată?

— Asta cam așa e, l-am aprobat noi. N-ar pricepe nimic.

— Iată un posibil subiect pentru o povestire de-a noastră.

În continuare, s-au jucat câteva partide de table și de darts. Dar mintea nu ne-a prea stat la jocuri. Eram de-a dreptul răvășiți de textele prietenilor noștri. Stai lângă cineva de luni întregi sau de ani, îți zici că-l cunoști, și când colo, ia te uită ce comoară zace în el, pe care n-o bănuia nimeni.

Iar narațiunile la intersecția între policier, SF și horror, care se prezentau acum, erau cu mult mai inspirate decât cele citite odinioară. Povestitorii se întreceau, care mai de care, pe ei înșiși, ce mai încolo și-ncoace, parcă o vrajă le stimula inspirația. Sau, nu cumva, totul i se datora lui Hawking? Harul lui să fi pogorât și asupra noastră?

Ei, aș! Fizicianul era nu numai un teoretician sagace, dar avea și un talent literar remarcabil. Când îl evoca pe Einstein sau îi descria pe alți savanți cu descoperiri epocale, textul lui era exact, perfect articulat, plin de o vibrație pe care doar marii scriitori sunt capabili s-o insufle cuvintelor. Noi, în cel mai bun caz, ne consideram niște ucenici cu izbânzi modeste, aspirând zadarnic la perfecțiunea stilistică din operele măestrilor îndrăgiți. Dar chiar dacă n-aveam să cunoaștem Frumusețea absolută, nu era deloc degradant să tânjim la ea.

Anticaru tot nu se arăta. Ne stârnise și dispăruse. Ce s-o fi întâmplat cu el? Poate că totuși era bolnav. Ce-ar fi să-l căutăm acasă? Cine știe, poate avea nevoie de vreun medicament.

La următoarea întâlnire, eroul serii a fost Băsmăluță. A rostit cuvintele clar, răspicat – ce mai, a fost o plăcere să-l ascuți. Se cunoștea că a jucat într-o vreme într-un teatru – ce-i drept, nu roluri de primă mână.

Povestirea lui Băsmăluță – *Autostop pe Calea Lactee*

*„Deci, dacă o extraterestră frumoasă vă invită în mașina ei
temporală, pășiți cu prudență. Ați putea cădea în capcana unei
istorii repetitive...”*

Stephen W. Hawking

De câtă vreme fugea? Soarele răsărise și apusese de două ori – sau, poate, de trei?, totul îi era învălmășit în minte – de când reușise să evadeze din închisoare. Molprat era un penitenciar din care nu mai scăpase nimeni până la el. Avusese un noroc chior. În bucătărie fuseseră descoperiți niște șobolani înfruptându-se din resturile lăsate în găleți peste noapte, până când dimineața aveau să fie duse cu o mașină la crescătoria de porci din apropiere. Comandantul se făcuse foc și pară. Așa ceva nu i se mai întâmplase, mai ales că se anunțase un control sanitar, de rezultatul căruia îi depindea promovarea într-un post mult mai bine situat. Închisoarea lui era întotdeauna dată ca model în toată țara. Cea mai sigură, care nu crea niciodată probleme, deoarece aici se instaurase de la începuturi o disciplină de fier. În biroul său avea pe un perete portretele comandanților de la Molprat, predecesori care se acoperiseră de faimă, organizând activitatea cu fermitate și competență, elaborând regulamente și programe pe care, apoi, le adoptaseră mulți. Iar el, continuatorul unei tradiții glorioase, urma să se acopere de rușine, fiindcă niște subordonați tembelii se lăsaseră pe tânjală, socotind serviciul lor o sinecură, o șansă de a tăia frunză la câini. Dar nu avea să îngăduie să devină ținta batjocurii maimarilor săi, ai celorlalți colegi din sistem. Așa că trimisese mai mulți gardieni și câțiva prizonieri să investigheze pe unde se strecoară vietățile acelea scârboase în sacra lui ambianță, să pună capcane și otravă, să-i nimicească fără milă, ca să se termine, odată pentru totdeauna, cu pelerinajul lor nedorit și greșos.

Scarface pornise mai puțin intempestiv decât ceilalți la vânarea musafirilor nepoștiți. Nu numai pentru că nu suporta nici măcar să-i vadă. Avusese răbdare, se așezase la pândă în diverse locuri, nevăzut, neauzit. Se furișase ca o pisică vicleană în zone în care, de obicei, nu mai circula nimeni – o aripă a închisorii fusese dezafectată, în așteptarea unor fonduri cu ajutorul cărora să fie renovată și pusă din nou în folosință. Așa dăduse, dintr-o întâmplare plină de șansă, peste un canal părăsit, în care odinioară se deversau apele reziduale. Nu mai era utilizat de multe decenii, deși, desigur, figura pe vreun plan din

vechime, dar locul lui fusese luat de noi instalații și amenajări, mult mai conforme cu timpurile moderne, mai eficiente și mai sigure.

Înarmat cu o lanternă și ignorând cetele de guzgani dolofani, îngreșăți pe seama contribuabililor, pe care prezența lui îi făcea să chițâie înfricoșați și să fugă ca bezmeticii, pornise să exploreze tunelul acela strâmt de beton acoperit cu un strat gros de mușcegai. Mersese vreme îndelungată, urmând un traseu întortocheat, ca al unui labirint lugubru. Pe alocuri era surpat, cu mormane de mizerii urât mirositoare, cu un fir de apă negru ca păcura, care nu curgea nici înainte, nici înapoi. Se strecurase mai mult târâș, venindu-i de câteva ori să vomite, sau să se întoarcă, până când observă, cu uimire, cu încântare, cu speranță, că se lărgeste precum o pâlnie. Și dintr-odată, la capătul lui, zărise lumina prietenoasă a soarelui, ca o prevestire a unui miracol. Se grăbise în întâmpinarea ei, cu inima bătându-i în piept încât i se părea că o aude, cu pulsul accelerat ca după una dintre cursele de viteză la care participase odinioară.

Nu ieși imediat din tunel. Ar fi fost prea frumos să fi dat de calea lui spre libertate. Dar dacă, afară fiind, s-ar fi trezit tot în curtea închisorii? Amânase cu deliciu verdictul pe care avea să i-l dea soarta. În cele din urmă, își luase inima în dinți și pășise în exterior. Clipise de câteva ori, ca să se familiarizeze cu lumina orbitoare, după întunericul din care venea. Când deschisese larg ochii, privise cu nesaț jur-împrejur.

În față, la o azvârlitură de băț, văzuse o pădure de un verde proaspăt, o cortină care bara orizontul. Iar în spate, abia mai zăbindu-se, se înălțau zidurile închisorii, deloc înspăimântătoare de la distanța asta.

Îi venise să chiuie de bucurie. Nu șovăise nicio clipă. Ce dacă mai avea de ispășit doar cinci ani din condamnarea primită? Ispita fusese prea mare. Mai voia să guste din bucuriile tinereții, doar abia împlinise treizeci și cinci de ani. Se trântise la pământ și o pornise spre liziera din apropiere ca spre o țară a făgăduinței. Pământul era mocirlos, în curând uniforma lui de pușcăriaș devenise de nerecunoscut. Dar el se târâse mai departe, rupându-și unghiile, julindu-și coatele și genunchii în pietroaiele ascunse sub ierburi. Nici când ajunsese printre copaci și nimeni nu-l mai putea vedea nu se ridicase în picioare. Continuase să se târască, pentru ca să fie sigur că paznicii nu-l observă prin binocluri și nu pornesc pe urmele lui.

De-abia într-un târziu își îngăduise să se odihnească. Stând pe spate, cu brațele sub cap, se simțise ca beat. Gândise: „Asta e aerul tare al libertății.” Își încordase auzul – dinspre locul de unde venise nu se auzea vuietul alarmei care să-i anunțe dispariția. Nu se auzeau lătrat de câini și voci mânioase. De altfel, era abia trecut puțin de amiază. De-abia la apelul de seară or să-i observe dispariția. Până atunci

trebuia să se îndepărteze cât mai mult de opresorii săi. Deținutul cu numărul 3513 nu va mai intra niciodată în vreo celulă.

Mai zăbovise puțin ca să-și revină din emoția puternică pe care o trăise. Fluturi multicolori se alungau fără grijă prin preajma lui. Păsări cu nume necunoscut planau prin văzduh. Mirosea a iarbă încinsă și a pământ reavăn. Nu se putuse abține și ronțăise unul dintre aceste fire, dulceața lui cutremurându-l din creștet până-n tălpi. Mângâiasă mușchiul de la poalele copacilor, ascultase cu evlavie cântecul unei mierle, de parcă s-ar fi aflat într-un lăcaș de cult unde se oficia o slujbă înălțătoare. Chiar se și rostogolise de câteva ori pe covorul de frunze din alți ani, ca în copilărie, când ieșea cu ai lui la un picnic.

Dar apoi o pornise în fugă la drum. Nu știa unde va ajunge. Nu știa dacă va scăpa cu adevărat. Însă orice s-ar fi întâmplat, ceasurile astea de libertate prețuiău mai mult decât orice dar pe care îl primise până atunci. Și se minuna cum, atunci când era mic, orice drum prin pădure i se părea o aventură periculoasă – copacii i se înfățișau ca niște uriași răi, dornici să-l sufocă în crengile lor, iar din orice tufiș i se părea că se ațintesc asupra lui ochi dușmănoși. Acum însă decorul i se părea ocrotitor și tandru.

Alergase până noaptea târziu, dozându-și efortul cu atenție. Se adăpostise în scorbura unui copac și căzuse imediat într-un somn adânc. Doar spre dimineață avusese un coșmar – îl visase pe comandantul închisorii care îl biciuia cu cravașa de care nu se despărțea niciodată. Sărise speriat în picioare și o luase din nou la fugă, pierzându-și, din păcate, lanterna. În curând, în locul copacilor înalți apăruseră pomi din ce în ce mai scunzi, și multe tufe care creșteau haotic în ochiuri de apă. Începuse să se afunde în pământul moale, mai întâi până la glezne, apoi până la genunchi și chiar deasupra lor. Atunci se oprise, înțelegând cu o oarecare teamă că nimerise într-o mlaștină. Nu intrase totuși în panică – orice era mai bun decât celula aceea strâmtă, în care își jurase să nu mai calce niciodată. Dimpotrivă, se bucurase, locul în care nimerise ar fi descurajat pe orice urmăritor, căruia nu-i era indiferent, cum îi era lui, dacă își pierde sau nu viața. Trebuia să înainteze totuși cu atenție. Culesese de pe jos o creangă dreaptă și groasă și-și improvizase din ea un toiag. Cu ajutorul lui încercase terenul înainte de a păși mai departe, printre flori viu colorate, prin papura tremurătoare la orice adiere de vânt. De câteva ori se pomenise în apă până la brâu, dar reușise să iasă din mocirla care înghițea pe oricine care nu era precaut. Înainta acum mai greu, însă cu fiecare pas era tot mai departe de locul de unde fugise. Văzuse broaște de niște dimensiuni cum nici nu știa că există, insecte cu forme monstruoase, cârduri de rațe, pâlcuri de stejari și fagi inundați, plante care se agățau de el și-l trăgeau în străfunduri, unele dintre ele carnivore, pe lângă el alunecaseră șerpi care nici nu-l

băgaseră în seamă, unii înotând cu capul deasupra apei, iar pe un plaur zărise o mogâldeață care semăna cu un lup. Și totuși, nimeni nu dorea să-l atace, ca și cum mai purta impregnat în hainele lui ude și murdare mirosul pușcării, și toate viețuitoarele primiseră consemn să nu-l mai deranjeze și ele pe acest intrus, care și așa trăia periculos. Se oprise din mers de-abia după ce se lăsase întunericul. Își alesese drept pat o moviliță stabilă și, înainte de culcare, privise la fața zbârcită a Lunii și la noianul de stele răsărite în văzduh, pălpâind, ca și cum ar fi transmis semnale, ca și cum ar fi schimbat mesaje între ele – Calea Lactee în toată splendoarea ei. La un moment dat, acel tremurat se intensificase, de parcă se întâmplase ceva extrem de important, ceva ce trebuia știut cu maximum de urgență în întreaga galaxie, sau poate, în întregul Univers. În copilărie, când dormea sub cerul liber, întotdeauna se uimea cum de oamenii nu cad în hăurile acelea populate de aștri sclipitori. Își pusese iarăși aceeași întrebare, dar oboseala îl doborâse și se prăbușise din nou într-un somn profund, de data asta fără vise.

Când se deșteptase, o luase imediat din loc. Începuse să-i fie foame. Mâncase niște rădăcini de plante fără niciun gust. La televizor văzuse emisiuni care te învățau cum să supraviețuiești multă vreme într-un mediu ostil. Dar el n-avea timp să aprindă un foc frecând niște bețe uscate, pescuind pești cu ostia sau vânând vreun iepure cu ajutorul unor capcane. Așa că înaintă mai departe, cu tot mai mult spor, pentru că, spre marea lui ușurare, pământul de sub picioare începuse să fie tot mai ferm. În curând, o porni din nou în fugă – ce bune erau acum exercițiile de gimnastică pe care le făcuse zilnic, îl menținuseră în formă. Traversase un ogor pe care nu se cultivase nimic, erau numai ierburi, probabil că proprietarii lui îl lăsaseră să se mai odihnească, să-și mai adune puterile, înainte de a-l însămânța într-un an viitor. Intrase apoi într-un lan de grâu care trebuia secerat în câteva zile – frecase mai multe spice în mâini și se hrănise cu boabele acelea aurii, de parcă ar fi fost tratația de la o recepție simandicoasă. Dar nu-și contenise fuga – e drept, începuse să ostenească, nu mai alerga la fel de sprinten ca la început. Își astâmpăruse setea umezindu-și buzele cu bluza udată de apele mlaștinii, dar vipia în curând o uscaseră. Transpirase din belșug, însă nu se descurajase și își continuase goana.

Deodată, drept în față, zărise un pâlă de case. Se pitulase imediat și se apropiase și mai mult de ele, începând să le studieze cu luare-aminte. Văzuse bărbați trebăluind prin curți, copii care se jucau cu mingea, femei atârând rufe la uscat. Casele păreau niște construcții din lemn locuite numai vara, de către agricultorii care își aveau aici pământurile, ridicate de către aceștia pentru a nu mai bate drumul în fiecare zi venind la lucru, de aceea și impresia de improvizatie din

aspectul lor. În jur se zăreau mașini de treierat, tractoare, pluguri, magazii de adăpostit recolta înainte de a fi vândută, vaci, cai, și câini cu o înfățișare nu prea belicoasă. Din pricina lor nu se apropiase mai mult. Dar în minte îi încolțise un plan.

La adăpostul nopții, se apropiase cu fereală de o casă care era oarecum izolată de celelalte. Chiar de la primii pași se pomenise față în față cu un câine. Dar mai înainte ca acesta să înceapă să mârâie și să latre, îi vorbise pe un ton blând, așa cum îl învățase bunicul lui să procedeze ca să scape de vreo belea pricinuită de vreo potaie cu arțag. Animalul îl privise la început nedumerit, apoi începuse să dea vesel din coadă, să facă tumbe în jurul lui, socotindu-l un oaspete neașteptat și binevenit. În semn de prietenie, Scarface îl mângâiasse pe cap, îl trăsese cu delicatețe de urechi, îl scărpina pe burtă. Însoțit de noua sa cunoștință, pătrunsese în curte – ferestrele casei erau întunecate, toți dormeau obosiți de truda cotidiană – și studiasse la lumina Lunii rufele puse la uscat pe o coardă de nailon. Alesese o pereche de pantaloni și un tricou care păreau să fie pe măsura lui, și se furișase înapoi de unde venise, cu dulăul pe urmele lui. Îl mai mângâiasse câteva clipe, apoi îl trimisese la locul lui de veghe. El în schimb, începuse să alerge din nou, până când puterile îl părăsiseră, și se culcase din nou pe pământ, cu noile achiziții drept pernă.

Când se trezise, privise buimac în jurul lui – uitase unde se află. Își biciuise fața cu spice udate de rouă, ca să se înviorzeze, mai mâncase vreo câteva boabe de grâu – foamea începuse să-și arate nemiloasă prezența, o gheară parcă îi zgrepțana stomacul. O pornise mai departe, într-o alergare ușoară, economisindu-și forțele. La amiază, locul lanului de grâu îl luase un lan imens de porumb. Încă nu crescuse înalt, mai era până la toamnă când știuleții aveau să fie buni de cules – boabele crude și moi ale unuia le înghițise de îndată cu poftă –, totuși plantația asta îi oferea o protecție destul de bună, astfel încât nu mai trebuia să alerge aplecat de spate. Și totuși, când auzise un vuiet din cer, se făcuse una cu pământul. Un elicopter trecuse razant pe deasupra lui. Oare pe el îl căutau cei doi inși pe care îi văzuse în carlingă? Sau erau într-o altă misiune? Îi fusese frică, așa că o luase la picior de-abia după vreo oră. De data asta fiind cu mult mai atent la tot ceea ce era în jur. Din nou străbătuse un drum lung, până când căzu mort de oboseală sub puzderia de stele.

Dimineața îl treziseră primele raze de soare. În curând, astrul zilei se înălțase pe cer, parcă mai mare ca niciodată, roșu și străin. Dar el deja parcursese o cale lungă, ieșind din lanul de porumb. Acum nimic nu-i mai oferea nicio protecție, era complet vulnerabil. Se afla singur, pe un pământ negru ca lava întărită, alergând parcă pe o planetă pustie. Îi era îngrozitor de foame și sete. Se simțea la capătul puterilor. Dar chiar dacă ar fi dorit să se predea, nu avea cui.

De câtă vreme fugea? Soarele răsărise și apusese de două ori – sau poate de trei?, totul îi era învălmășit în minte – de când reușise să evadeze. Acum îi venea să se întindă pe jos și să nu mai facă nicio mișcare.

Dar avu noroc. Ajunse la un lac din care bău cu lăcomie, fără să se sinchisească dacă apa e curată sau nu. Tot acolo se dezbracă până la piele și se spală îndelung, îndepărtând de pe trup toată mizeria din ultimele zile. Apoi îmbracă hainele furate. Îi veneau de minune, chiar dacă nu erau călcate. Pe ale lui le dosi într-o groapă pe care o acoperi cu bolovani. Până când apărură primele stele, alergă în continuare, dând ocol lacului. Căzu ca secerat sub o salcie.

Toată noaptea visă mașini. De-abia în zori înțelese de ce. Lacul se întindea până la marginea unei șosele cutreierate de o sumedenie de vehicule. Se spală pe față și o porni în fugă spre taluzul de pământ pe care îl urcă gâfâind. Încălecă un parapet metalic și se opri în poziția clasică a oricărui om care face autostopul. Pe lângă el treceau cu zgomot limuzine elegante, decapotabile din care răsună o muzică dată la maximum, camioane încărcate cu mărfuri, motocicliști cu motoarele ambalate. Nimeni însă nu oprea. Și mirosea puternic a benzină arsă.

Se așeză pe parapetul metalic, chinuit de foame. Nu mai avea puteri să facă semne disperate șoferilor grăbiți. Dacă ar fi trecut o patrulă a poliției, n-ar fi șovăit s-o oprească și să le spună polițiștilor cine este. Dar, dacă ar fi apărut vreun echipaj, probabil că nici el n-ar fi oprit.

Bântuit de cele mai negre gânduri, nu observă cum în dreptul lui opri o mașină luxoasă, cum nu mai văzuse niciodată. La volan era o roșcată de o frumusețe răpitoare care i se adresă cu un glas melodios prin geamul deschis:

— Doriți să ajungeți undeva?

Încuviință dând din cap – nu cumva începuse să aibă năluciri? Era aievea ceea ce vedea?

— Urcați, vă rog!

Deschise portiera, se așeză pe scaunul confortabil, din piele, și portiera se închise singură – sau fusese doar o părere?

— Unde mergeți?

Habar n-avea unde se află, așa că făcu un semn vag din mână:

— Până la primul oraș.

— Primul oraș e destul de departe.

Îl scrută cu atenție, apoi, mânuind ușor volanul, se înscrise în trafic.

Primii kilometri îi străbătură în tăcere. Nu gonea, dar culmea, nu-i depășea nimeni. Cu ochii întredeschiși, studie bordul – acolo e kilometrajul, dincolo vitezometrul, tuometrul, dezaburirea, aerul condiționat, dar erau o sumedenie de alte ceasuri al căror rost nu-l

pricepea. Chiar atât de mult evoluase tehnica în cincisprezece ani de când el nu se mai suise la volanul unei mașini?

— E o comandă specială, îl lămurii roșcata, parcă ghicindu-i gândurile.

— Aha.

Fără să vrea, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Dacă nu lua în seamă barba care îi crescuse, ochii încercănați și trăsăturile feții trase, aspectul era destul de acceptabil.

— Cum vă cheamă?

În închisoare toți îi spuneau Scarface, fiindcă pe obraz avea o cicatrice care nu provenea însă de la vreo încăierare. În copilărie se cățăraseră într-un nuc. O creangă de sub el se rupseseră și el se prăbușise în gol, printre ramuri, încercând cu disperare să se agațe de ceva. Mai avea o cicatrice urâtă și pe spate.

— Jack.

— Bună, Jack. Pe mine mă cheamă Thelma.

— Frumos nume.

— Și Jack e un nume frumos.

Din nou se lăsă tăcerea. Bărbatul își încordă auzul ca să audă cum toarce motorul. Dar nu desluși nimic.

— Dacă vă e foame, căutați în torpedou. Am niște sandviciuri puse la rece.

De unde știa că nu mai mâncase de nici nu mai ținea minte de când?

Din mândrie, vru să refuze. Dar nu rezistă. Fără să se grăbească, deschise torpedoul și văzu aliniate câteva sandviciuri învelite în celofan. Luă unul, mușcă din el ca și cum ar fi acceptat invitația la masă numai din politețe, dar nu se putu stăpâni și îl dădu gata din câteva înghițituri.

— Mai luați. Și vedeți că sunt și câteva doze de Cola.

Mai luă unul, și încă unul. De-abia după al patrulea spuse, ștergându-se la gură cu un șervețel:

— Mulțumesc.

Tânăra femeie dădu ușor din cap. Apoi îl întrebă privind drept înainte:

— Știți cum se cheamă șoseaua asta? – chiar dacă îl culesese din milă de pe drum nu-l tutuia, din politețe, sau doar din dorința de a păstra o distanță între ei.

— Nu.

— Calea Lactee.

Acum era sătul, își permitea să aibă opinii în contradicție cu cele ale tovarășei sale de drum. Izbucni în râs.

— Nu prea seamănă cu o Cale Lactee.

Ea zâmbi – într-adevăr, era afurisit de frumoasă, cu niște ochi de un albastru ireal, luminoși, cu o frunte înaltă și boltită, cu gene lungi. Nu părea să folosească smacurile cu care cucoanele se înnebunesc să-și tapeteze obraji. Vorbea fără să se repeadă, corect, dar parcă ar fi gândit într-o altă limbă, și ar fi avut nevoie de un răgaz ca să transpună cuvintele în limba interlocutorului său.

— Numele i se trage de la o fabrică de lapte care era în zonă. Zeci de camioane transportau zilnic laptele pe șoseaua asta. Din păcate, la fabrica asta s-a produs o explozie. Mai mulți martori oculari au susținut că, mai înainte de asta, văzuseră o lumină orbitoare pe cer. Ca un fulger, sau ca un uriaș glob luminos. Fabrica a fost cuprinsă de o mare de flăcări. Alarma care s-a declanșat a adus pompierii într-un timp record. Zadarnic însă. Fabrica s-a făcut scrum. Numai șoseaua asta mai amintește de ea.

Femeia sporovăia în continuare, dar el nu se putea concentra, ba mai și ațipea din când în când. Nici ce vedea prin parbriz nu-l captiva ca să rămână treaz – nicio așezare, nici măcar tradiționalele locuri de popas. Parcă mergeau printr-un deșert negru.

„Doar n-om fi în Nevada”, gândi el.

Fără să vrea, își aduse aminte cum ajunsese la închisoare. Nimerise într-o cârciumă unde se iscase o încăierare între niște bețivani. Unul dintre ei îl luase la ochi, socotindu-l din tabăra adversă. N-avusese încotro și, ca să se apere, îl înjunghiasse pe nenorocit, cu un cuțit luat de pe tejgheaua barului. Nu simțise nimic neobișnuit. Dacă ar fi tăiat o roșie sau o bucată de carne pentru friptură ar fi fost la fel. Nu trăise nicio emoție, nicio remușcare – individul și-o căutase cu lumânarea. Fusesse rapid înhățat de poliție și trimis în judecată. Pledase nevinovat.

Procesul durase mai mult decât se așteptase judecătorul. Mărturiile erau contradictorii. Avusese un avocat tânăr, dornic de afirmare. Risipise multă energie și talent ca să-l scape. Și totuși, până la urmă, fusese condamnat la douăzeci de ani de temniță, fără posibilitatea de a fi eliberat înainte de termen.

Acum însă avea să înceapă o viață nouă. Mai întâi, trebuia să capete o altă înfățișare. O barbă deasă, niște ochelari aveau să-l facă de nerecunoscut. Și neapărat trebuia să-și schimbe culoarea părului.

Îi era ciudă pe el însuși. Altădată, dacă s-ar fi aflat în preajma unei fete atrăgătoare, ar fi pus la bătaie tot ce știa ca s-o cucerească. Acum însă era apatic lângă o zână cum nu mai văzuse în viața lui, ba mai mult, din când în când picotea.

Programul muzical de la radio se întrerupse. Urmau câteva minute de știri. Le ascultă neatent – o bombă a explodat la o ambasadă occidentală din Irak, un avion s-a prăbușit cu o sută de pasageri la bord, o mare captură de droguri la granița cu Mexicul. Ciuli urechea

doar când vocea aceea baritonală prezentă pe scurt care e stadiul căutării unui evadat pe nume Jack Norton.

Fără să vrea, scoase un icnet.

— Nu vă simțiți bine?

Se prefăce sau chiar n-a dat atenție știrii de la radio? O privi cu coada ochiului – nu, nu părea să-l bănuiască de ceva necurat.

— Cred c-am mâncat prea mult. Prea mult și prea repede.

Femeia încuviință din nou dând din cap și ținând mâinile pe volan – avea mâini frumoase, ca de pianistă, fără oă pe unghii –, dar de ce le mai ținea pe volan? Acesta părea să se miște singur, la stânga și la dreapta, după cum era drumul.

La radio era din nou muzică, o dezlănțuire de ritmuri care te scotea din minți. Femeia opri aparatul, scoase un compact-disc dintr-un compartiment al mașinii și-l introduse într-o fantă din bord. O muzică parcă din alte sfere îi învălui pe cei doi. Jack nu mai ascultase niciodată așa ceva. Era ca și cum auzea zgomotul nașterii unor stele, al mersului lor prin Univers, al dispariției lor în hăuri înghețate. Închizând ochii vedea jerbe de lumini multicolore, care porneau dintr-un punct, se intersectau, se îndepărtau, pentru ca apoi să se adune într-un roi incandescent care aluneca lin pe boltă. Iar toată această armonie exprima încredere și speranță, ca și cum orice sfârșit trebuia considerat un nou început. O poveste despre viață și moarte exprimată cu ajutorul unor sunete de puritatea primei ninsori.

Oprirea mașinii îl smulse din visare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. E un baraj de poliție. O fi vreun accident.

Imediat intră în alertă. În fața lor era o coloană lungă de mașini.

Înaintau câțiva metri, apoi șoferii lor frânau. Se auzeau și claxoanele unora mai nerăbdători.

Trebuia să ia urgent o hotărâre. N-avea de gând să se lase prins în cursă, ca șobolanii din închisoarea Molprat.

Deschise brusc portiera și, înainte de a coborî, rosti sec doar un „Mulțumesc”. Femeia nici măcar nu-i aruncă vreo privire.

Escaladă parapetul metalic și își dădu drumul ca pe un tobogan pe taluzul de pământ, rostogolindu-se, zgâriindu-se în niște scaieți. Se ridică și o luă la goană. Alergă înnebunit prin lanuri de porumb și de grâu, prin păduri și prin mlaștini puturoase, ocolind orice așezare omenească întâlnită în cale. Se hrăni din nou cu buruieni și rădăcini de plante, dormi din nou sub cerul liber – acum, când privea stelele, îi răsună în urechi muzica aceea divină ascultată în mașina necunoscută. Noaptea începuse să fie rece, n-avea cu ce să se acopere, tremura din toate încheieturile, strănuta și tușea. Barba îi crescuse, ochii îi căpătaseră o sclipire sălbatică, hainele i se murdăriseră și i se rupseseră – de altele nu mai reușise să facă rost. Alerga în continuare,

ca un posedat, din ce în ce mai obosit, de parcă era o jivină hăituită, pe care vânătorii o așteptau în bătaia puștii, râzând batjocoritor, fiindcă știau că n-are nicio scăpare.

De-abia după multe zile și nopți auzi vuietul unor mașini care treceau pe o șosea. Se repezi într-acolo cu ultimele puteri și începu să facă semne disperate șoferilor grăbiți. Nimeni însă nu catadicsea să oprească. Resemnat, o porni pe jos, fără să mai implore pe nimeni să-l ia în mașină. Se blestema că-l înjunghiasă pe amărâtul ăla, se ura pentru că evadase, dorea să se sfârșească mai repede, într-un fel sau altul, calvarul prin care trecea. Străbătu cu greu câțiva kilometri, picioarele de-abia, de-abia i se mai mișcau, pe obraji îi curgeau lacrimi, în cap simțea o durere ascuțită, era numai răni, când, deodată, o mașină frână lângă el și o voce melodioasă de femeie i se adresă prin geamul lăsat jos:

— Doriți să ajungeți undeva?

CAPITOLUL 40

Ne-am privit unii pe alții după ce Băsmăluță a terminat de rostit textul pe care îl învățase pe de rost – sau poate improvizase în fața noastră? Asta ar fi fost și mai extraordinar. Unii sunt capabili de performanțe uluitoare – își creionează câteva idei, apoi le dezvoltă cu o rigoare remarcabilă. Dintr-o astfel de stirpe răsar oratorii care inflamează mulțimile, sau marii povestitori care pot să țină o asistență cu suflarea tăiată. Neîndoielnic, Băsmăluță făcea parte dintre ei. Ciudat însă, nu oricine povestește cu har e la fel de cuceritor, șarmant, seducător atunci când se-apucă de scris. Vorbitorul cu farmec nu mai are aceeași savoare când ia condeiul în mână. E o bizarerie căreia nu i-am găsit o explicație plauzibilă. Mai ales că mulți împiedicați la vorbă sunt de-a dreptul de nerecunoscut atunci când compun un text. Frazele lor capătă o înlănțuire logică, au o eleganță neforțată și capacitate emoțională.

— Pe unde o fi Calea Lactee asta?, a glumit Tuci. Tare m-aș da și eu huța cu o trotinetă condusă de un asemenea înger blond.

Mai nimeni n-a râs – Băsmăluță crease o vrajă care se risipea greu, mai ales că interpretase textul cu modulații în voce și cu gesturi pe care le-ar fi invidiat orice actor. Ridicase ștacheta sus de tot, sarcina următorilor povestitori devenind extrem de dificilă.

— Sper că nu te-ai supărat că i-am împrumutat porecla ta personajului meu.

— Nici pomeneală. Mai ales că e un tip mișto, i-a răspuns Scarface al nostru.

În noaptea aceea, ieșind din cârciumă, mi s-a părut că îl văd pe Anticar dând târcoale șandramalei lui Politicosu, parcă neîndrăznind să se avânte în spațiul ei îmbietor. Până să le atrag atenția Doctorului și Avocatului, care erau cu mine, umbra aceea deșirată se făcuse nevăzută, creându-mi impresia că a fost doar o nălucă, o fantasmă ivită din dorința mea de a-l mai zări pe enigmaticul nostru conviv din seri de odinioară. Am preferat să rămân mut și să ascult comentariile încântate ale celor doi, vizibil cucerțiți și ei de strania poveste a lui

Băsmăluță. Doriseră să se prezinte în seara următoare cu propriile lor creații, dar au declarat că mai amână, până se va mai estompa impresia puternică lăsată de prestația lui Băsmăluță.

Spre surprinderea tuturor, primul care a sfidat concurența a fost chiar gazda noastră. „Ei bine, mă sacrific eu, dacă nu îndrăznește nimeni să se mai producă.” Pentru „marea aventură”, cum a numit-o el, s-a îmbrăcat și mai frumos decât de obicei. Arăta distins, ce să ne ascundem după deget!

Povestirea lui Politicosu – *Un om din Răsărit*

„Este delicat să faci speculații pe tema călătoriei în timp”

Stephen W. Hawking

Când l-au adus, nu i-am aruncat decât o privire lipsită de curiozitate – fusesem închis pe viață în închisoarea Molprat și schimbasesm deja vreo cinci colegi de celulă, fiecare cu povestea lui, niciuna interesantă – „am dat o lovitură la o bancă, am violat-o pe una, am omorât pe cutare...” Noul venit era înalt, cam de cincizeci de ani, cu un păr de un blond spălăcit, și cu o față pe care nu o prea văzuse soarele – semn că mai petrecuse vremea prin stabilimente de genul celui în care ne aflam acum. Nu părea prea bine făcut. A mormăit un salut, și-a aruncat catrafusele pe patul de sus – dintotdeauna eu l-am preferat pe cel de jos, nu l-aș fi cedat nici în ruptul capului. Și-a așternut grijuliu cearșaful și pătura și s-a urcat dintr-un salt, sprijinindu-se în mâini, fără să folosească scărița de metal – o fi totuși mai în vână decât îl arată fizicul. Imediat a căzut într-un somn adânc.

Când ai trei omoruri la activ, te-ai aștepta la mai multă considerație din partea celorlalți. Purtarea colegului meu de celulă mi s-a părut de-a dreptul obraznică. Mi-a fost lene să-i aplic imediat o corecție. Am amânat-o – doar aveam tot timpul din lume ca să mă răfuiesc cu el.

Când m-am trezit a doua zi dimineața – deșteptarea se dă la șase – l-am găsit în mijlocul celulei, făcând flotări, fără să pară a se forța prea mult. N-am mai răbdut și am răcnit la el cu furie:

— Nu vezi că m-am trezit? Fă-mi loc ca să mă spăl!

Din păcate, nu mi-a răspuns nimic. Eram pregătit să-i administrez câțiva pumni pentru ca să știe cine e stăpânul. S-a ridicat de pe jos și s-a dus într-un colț al încăperii, unde a început să se șteargă de transpirație cu un prosop.

Eu mi-am văzut de-ale mele – m-am spălat până la brâu, mi-am spălat și dinții, m-am șters temeinic, mi-am făcut patul, ignorându-i prezența, nefiind atent la ceea ce face. În curând, glasul ofițerului de serviciu ne-a cerut să ne aliniem pentru apelul de dimineață. Apoi, grilajul din fața celulei a glisat și am pășit amândoi pe pasarela îngustă, dedesubtul căreia se afla o plasă, pentru ca nu cumva să-i vină cuiva ideea creată să se arunce în gol și să termine cu dulcea viață de pușcăriaș. Am pornit-o în șir indian, am coborât câteva zeci de trepte, și am ajuns în sala de mese. M-am așteptat ca noul meu coleg de celulă să se așeze lângă mine. Nici pomeneală! S-a dus la o altă masă,

unde vreo trei inși la fel de blonzi ca și el, și cam de aceeași vârstă, l-au întâmpinat cu veselie, i-au făcut imediat loc, i-au dat scatoalce prietenești pe spate. Din câte știam, erau și ei viețăși, niște tipi cu care nu era bine să te iei la harță, niște venetici fără milă, care-și căutaseră norocul în partea asta de lume. Toți îi ocoleau, dar pe mine nu mă speriau. Când știi că n-ai să mai ieși din închisoare până la sfârșitul zilelor tale, nu te mai poate înfricoșa nimic. Însă îi ignoram, atâta vreme cât nu mă călcau pe bătăture.

După masă, ne-au dus în curte pentru o oră. Era un soare blând, de toamnă, iar cerul avea o culoare de un albastru ireal. Am schimbat vreo două vorbe cu un tuciuriu care îmi făcea rost de droguri, am aruncat câteva mingi la coșul de baschet, am ridicat și niște haltere, ca să mă mențin în formă. Din când în când, îl zăream pe colegul meu de celulă. Se plimba agale, cu cei trei amici ai săi, râzând cu gura până la urechi, de parcă s-ar fi aflat într-o croazieră pe mare, și nu într-un penitenciar de maximă securitate.

Patrulaterul în care ne scoteau la aer avea cam două mii de metri pătrați. La fiecare colț al lui se afla câte un turn de pază, din care ne supravegheau polițiști înarmați. Zidurile înalte descurajau și ele orice tentativă de evadare. De altfel, închisoarea Molprat se mândrea cu faima de a nu fi lăsat să-i scape niciodată vreun pușcăriaș. Polițiști cu bastoane de cauciuc în mâini și cu pistoale la șold se plimbau printre noi. Mai schimbau o vorbă cu unul, mai glumeau cu altul. Dar atitudinea lor binevoitoare nu trebuia să înșele pe nimeni. Dacă era nevoie, deveneau cruzi și fără miiă. Niște bestii în uniformă.

Ne-au dus apoi la lucru, în atelierele de tâmplărie, lăcătușerie, cizmărie. Câțiva – porecliți „servitoarele” – s-au dus la spălătorie. Alții – „budiștii” – aveau în grijă baia și veceurile.

La ora prânzului, ne-au chemat în sala de mese. Bucătarii erau tot dintre noi, și săracii se străduiau să ne pună în față bucate cât de cât comestibile. Colegul meu de celulă s-a așezat tot lângă cei trei. Păreau că doresc să alcătuiască un grup aparte.

Până seara, am mai lucrat câteva ore, fiecare în locul în care fusese repartizat, iar după cină, ne-au aliniat din nou în fața celulelor, ne-au numărat și ne-au închis pentru tot restul nopții în cuștile acelea strâmte. Până când s-a dat stingerea, ne-am spălat, ne-am pregătit de culcare, iar eu mi-am cusut niște nasturi care amenințau să cadă. M-am prefăcut că nu mă interesează deloc ce face celălalt. Dar când s-a stins becul chior din tavan – sigur, de pe coridor mai pătrundea destulă lumină – și Blondul a dat să se urce în pat, l-am înșfăcat de brațul drept și i l-am răsucit la spate.

Nu știu cum s-a desprins din strânsoare. Mișcarea lui rapidă m-a luat prin surprindere. M-am pomenit lipit de zidul rece, cu un cuțit la gât.

— Să nu scoți o vorbă! Iar dacă te mai legi vreodată de mine, îți iau gâtul! Și să știi că nu glumesc!

Mi-a dat drumul și s-a urcat în patul lui, fără să-mi mai arunce vreo privire. În clipa aceea i-aș fi putut sări în spate și l-aș fi putut sugruma. Dar siguranța pe care o afișa m-a înmărmurit. N-am făcut nimic altceva decât să mă târăsc la culcare. Nu mai pricepeam nimic. De unde avea o asemenea îndrăzneală? Nu știa ce ușor trimiseseam pe lumea cealaltă trei indivizi care mă călcaseră pe coadă? Îi împușcasem în văzul tuturor, într-un bar de noapte. Și de unde avea o asemenea forță? Să fi avut mai puțini ani decât i-am dat eu? Și, mai ales, de unde făcuse rost de cuțitul acela a cărui lamă părea să taie ca briciul? Cum de scăpase neobservat la percheziția corporală la care era supus orice nou deținut? Să i-l fi strecurat vreunul dintre amicii cu care își pierdea vremea? Și ce însemna accentul care i se deslușea la fiecare vorbă rostită?

Am adormit cu greu. Până când m-a furat somnul, am clocit zeci de planuri de răzbunare. O asemenea rușine precum aceea pe care o îndurasem trebuia pedepsită exemplar. Ce mai conta dacă mai luam viața cuiva? Tot în închisoare urma să-mi sfârșesc zilele.

Zilele au început să se scurgă în rutina obișnuită. Deși petreceam, vrând-nevrând, multe ore împreună, nu ne adresam niciun cuvânt. Parcă eram doi oameni invizibili, care nu știau că împart același spațiu. Vladimir Kolceak – aflasem între timp cum îl cheamă – era un rus fugit de multă vreme din țara lui. N-avea cincizeci de ani, cum crezusem eu, ci cu trei mai mult. Dar oricât întrebam în stânga și în dreapta, nu reușisem să aflu pentru ce e închis. Și paznicii, și alți deținuți dădeau neștiutori din umeri când îi iscodeam. Eram din ce în ce mai intrigat.

Într-o zi ne aflam, ca de obicei, în curte. Așa cum se întâmpla adeseori, s-a iscat o încăierare dintr-un nimic, descărcare previzibilă a energiei unor oameni siliți să trăiască laolaltă, fără să aibă parte de alte evenimente decât cele incluse în programul riguros al închisorii. Vladi – așa îl strigau prietenii lui – nu avea niciun amestec cu scena respectivă. Însă pentru că se afla, din întâmplare, chiar lângă cei care își cărau pumni, își sfășiau hainele și se înjurau, paznicii s-au repezit asupra lui, socotindu-l vinovat de cele petrecute. Au început să-i administreze bastoane în cap, pe brațe, doborându-l la pământ și pisându-l cu picioarele. Blondul n-a scos un geamăt și n-a încercat să se dezvinovățească. Sub privirile nepăsătoare ale adevăraților vinovați, a fost târât la infirmerie, oblojit de mântuială, după care a fost aruncat la carceră.

Episodul cu pricina mi-a dat de gândit. Prin urmare, individul nu era atât de tare pe cât pretindea că e. Oricine altcineva în locul lui ar fi ripostat măcar cu niște ghionturi; el însă se mulțumise să-și apere doar

capul de lovituri, să se rostogolească de pe o parte pe alta, pe prundișul din curte.

A revenit în celulă după o săptămână. Pe chip purta urmele bății încasate. Era deja ora de culcare. Când s-a dat stingerea, m-am repezit imediat la el, atent să nu mai fiu luat prin surprindere. I-am imobilizat ambele brațe, dar tocmai când mă pregăteam să-i dau un cap în gură, m-am trezit din nou cu un cuțit la gât.

— Ți-am spus să nu mă mai provoci! Țasta e ultimul avertisment!

Mi-a dat drumul din strânsoare și m-a îmbrâncit în pat. Și din nou m-am perpelit toată noaptea. Unde învățase toate tertipurile unei lupte corp la corp? În țara aia afurisită a lui făcuse cumva parte din niște trupe de elită care îl pregătiseră ca pe un animal de pradă, capabil să iasă din orice încurcătură? Atunci cum ajunsese la noi? Și ce era tot misterul care plana asupra lui – în săptămâna în care lipsise aflatem din surse sigure că nici măcar comandantul închisorii nu știa de ce e pedepsit. Simțeam că încep să-l urăsc cum nu mai urăsem pe nimeni până atunci. Valuri de adrenalină mă inundau numai cât mă gândeam la el. Fiindcă nimeni nu mă mai umilise în halul ăsta.

Zilele au intrat iar pe făgașul lor. Deșteptarea, micul dejun, ieșirea la aer, orele de lucru, masa de prânz, alte ore de lucru, cina și coborârea în somn. Totul era de o plictiseală înnebunitoare. Din când în când, câte unul își lua viața, sătul de calvarul monotoniei, atârnat de un laț improvizat dintr-un cearceaf, sau luând o supradoză. Dar asta nu mai uimea de mult pe nimeni. Se întocmea la repezeală un raport și cazul era închis, fără să fie tras nimeni la răspundere. Iar contribuabilii puteau să râsufle ușurați – taxele n-aveau de ce să crească, fiind mai puține guri de hrănit la Molprat.

Dar Vladi nu părea să se sinchisească de traiul monoton pe care îl ducea. Își îndeplinea sarcinile pe care le avea – era printre cei care reparau încălțăminte pușcăriașilor –, respecta programul care nu părea să-l deranjeze. Nu ieșea prin nimic în evidență. Doar faptul că nu discuta decât cu cei trei ruși – fiindcă ruși erau, cum de se nimeriseră acolo nu interesa pe nimeni – îl făcea un ciudat. Cu alții vorbea numai dacă îl întrebau ceva, dar nu purta vreo conversație mai lungă. Iar câțiva care îl zădăriseră, bătându-și joc de el, punându-i piedică în curte, sau îmbrâncindu-l la duș, fuseseră puși rapid cu botul pe labe. El, însă, nu căuta nimănui gâlceavă.

Iar noaptea citea, sub pătură, la lumina unei lanterne – de unde, Doamne-iartă-mă, făcuse rost de ea, și de unde procura baterii? Citea ore în șir, așteptam și, când mă mai trezeam în toiul nopții, chinuit de vreun vis, sau ca să mă ușurez, auzeam cum întoarce paginile. Dar când se dădea deșteptarea, arăta proaspăt, cu obrazul neted, iar ochii îi sclipeau luminoși, ca ai unui om fericit. Eram de-a dreptul consternat.

Am vrut să aflu ce citește. N-am reușit. Cartea pe care într-o zi o lăsase pe pat purta un titlu scris cu litere pe care nu le cunoșteam – mai mult ca sigur rusești. L-am întrebat atunci pe cel care răspundea de biblioteca închisorii și care îi aducea cărțile – la două, trei zile îi aducea o alta –, ce naiba îi tot cără cu căruciorul lui încărcat mai mult cu publicații deocheate. Bătrânul și-a mângâiat mustața, și-a îndesat o țigară în gură, a aprins-o tacticos, a tras un fum pe care l-a expediat apoi spre cer, ca pe un mesaj de libertate – în tot acest timp eu fierbeam de nerăbdare – și mi-a zis cu un ton șoptit, uitându-se cu fereală în jur.

— Insul ăsta nu-i zdravăn la scufiță. Ce citește un om la închisoare, dacă citește? Povești de amor. Povești cu spioni și criminali. Rareori, câte unui, cărți de drept, dornic să descopere o chichiță în sistemul juridic pentru ca să obțină o reducere a pedepsei – descoperă pe naiba! Cei mai mulți cer reviste porno – binecuvântata noastră conducere nu le interzice, așa că facem rost și de ele, e drept, numere mai vechi, pe care au mai salivat și alții, dar la starea în care ne aflăm merge. ăsta însă e dilimache rău. Vrea romane de prin anii cincizeci, din blestemata aia de țară în care s-a născut. Cică pe ăstea a învățat să citească, iar acum, „date fiind circumstanțele în care se află” – bătrânul rosti vorbele pufnind disprețuitor, pentru ca interlocutorul lui să înțeleagă limpede că nu-i aparțin – recitindu-le, trăiește din nou acele momente din copilărie când le-a citit pentru prima oară. Cică parcurgându-le paginile se simte exact ca atunci, fiindcă a avut – din nou o subliniere printr-o schimbare de ton – „o copilărie fabuloasă, și nimic din ce a mai trăit de atunci nu se compară cu acele clipe magice”. I-auzi la el: „Lectura mă transportă într-un alt timp și spațiu”. Nu-i așa că-i sonat?

— Și cărțile astea de ce fel sunt?

„Bibliotecarul” – un fost arhivar care își lovise în cap, cu o sticlă, nevasta necredincioasă, până când femeia își dăduse duhul – își termină mai întâi țigara, aruncă chiștocul departe de el cu un bobârnac, și de-abia pe urmă îmi răspunse:

— Niște grozăvenii! Sunt romane de război, cu mărețul Stalin, cu hitleriști, cu partizani, cu Armata Roșie, cu pionieri – ăștia sunt un fel de cercetași –, cu comsomoliști – ăștia nu știu ce naiba mai sunt. Titlurile mai treacă-meargă – *Zoe și Șura*, *Timur și băieții lui*, *Șoseaua Volokolamsk-ului*, *Povestea unui om adevărat*, *Sub semnul lui Marte*, *Generalul Dovator*, *Fiul regimentului*... Dar ce jalnice istorii! Rusnăcii sunt niște superdotați, ca Supermanii noștri, în vreme ce friții au minți de bibilică, și pierd orice bătălie în care se bagă. Nu te uita așa la mine, că n-am bolunzit ca să învăț rusește și să citesc și eu scârbele astea de hârtoage mucegăite. Mi-a zis unul cu care am corespondat ca să le găsesc – a fost tare greu să dau de ele, a trebuit să

fac o comandă tocmai în Rusia, le-au descoperit dosite pe cine știe unde, nici la ăștia nu mai fac doi bani de când au schimbat macazul.

Am rămas pe gânduri – ce-mi spusese bătrânul era aproape de necrezut.

— Tot n-ai aflat de ce e la pripon?

— Canci! Mister total. Dar o fi o mare sculă-basculă din moment ce s-au plătit o groază de bani ca să-i facem pofta și să-i aducem cărțile alea tocmai de-acolo de unde se-agață harta-n cui. Mă întreb dacă nu cumva e vreo iscoadă strecurată printre noi ca să afle ce și cum. Oricine-ar fi, e dus rău cu pluta. Dacă nu cumva se preface. Însă hai! Valea, că ne iau ăștia la ochi, și mai cred că vrem s-o ușchim când o veni Crăciunul și până și gardienii or să fie matoli.

I-am dat informatorului meu un pachet de țigări pe care acesta l-a îndesat în grabă în buzunar, pentru ca nu cumva să-i vină cuiva ideea să-i ceară să-i servească și pe alții, după care s-a îndepărtat. Eu am rămas locului, și l-am căutat din priviri pe Vladi. Stătea pe niște trepte, laolaltă cu amicii săi, și le povestea ceva ce aceștia ascultau cu luare-aminte. Le istorisea cumva ultimul roman citit – mă rog, recitit? O clipă și-a conținut vorbirea și m-a ațintit, la rândul lui, sfredelitor. Privirile ni s-au întâlnit. Poate mi s-a părut, dar parcă i-am zărit pe față un zâmbet batjocoritor. Indiferent dacă a fost sau nu doar o nălucire, atunci mi-am jurat că, după ce se dă stingerea, o să-i fac felul. De-abia așteptam să-i tai beregata cu cuterul de care făcusem rost. La urma urmei, ce-avea să mi se întâmple? Încă douăzeci și cinci de ani în plus la condamnarea mea de o sută de ani – măcar dacă aş trăi atât. Niște luni de carceră, mâncare mai puțină, câteva reprize de bătaie din partea paznicilor. Dar în statul ăsta pedeapsa cu moartea fusese abolită de mult, iar scaunul electric ajunsese piesă de muzeu.

După ce s-a dat stingerea, l-am auzit cuibărindu-se în așternutul lui și aprinzându-și lanterna. Am tras pe nas puțin din praful care mă trimitea într-o lume mai bună, ca să-mi fac curaj, și m-am pus pe așteptat. Am urmărit fiecare dat de pagină. Când a ajuns la cincizeci, m-am dat jos din pat prefăcându-mă că mă duc să mă ușurez în mizeria aia de gaură din podea. Dar cum am pus picioarele pe planșeul rece, m-am ridicat și m-am repezit asupra rusnacului. Am smuls pătura de pe el, i-am cuprins capul cu brațul stâng, iar cu mâna dreaptă i-am înfipt cuterul în gâtlee, răsucindu-l de la dreapta la stânga. N-a scos niciun sunet. S-a auzit doar șuieratul aerului eliberat din plămâni pentru ultima oară.

Mai întâi mi-am scos cămașa pătată de sânge, apoi m-am spălat cu grijă la chiuveta minusculă la care curgea doar apă rece. Am îmbrăcat o altă cămașă. Mi-am aprins și o țigară, deși regulamentul interzicea fumatul în celule. Parcă mă pregăteam să-mi sărbătoresc un triumf de mult așteptat. De-abia după aceea m-am întors să-mi admir opera.

Capul zăcea pe ultima carte pe care o mai ținuse în mâini acest om din Răsărit. Avea trăsături frumoase, ochi albaștri larg deschiși, părul blond în dezordine, obraji împurpurați. Era fermecător. Expresia îi era de o seninătate și de o încredere cum nu mai văzusem niciodată pe chipul cuiva. Nici măcar pe chipul cuiva de o vârstă fragedă, cum era acesta. Într-adevăr, Vladi fusese un copil fericit.

CAPITOLUL 41

— Ne-ai dat cu roatele-n sus. Literalmente ne-ai făcut praf, a declarat Melodiosu – nu era nicidecum o reacție de complezență, toți eram la fel de tulburați.

Ca să scape de laudele noastre, Politicosu a recurs la o stratagemă.

— Pentru că ați avut bunătatea și răbdarea să-mi ascultați neroziile, fac cinste cu un rând la toată lumea.

Protesteile noastre n-au avut niciun efect – în curând ne-am pomenit cu câte un pahar de whisky în mână.

— Dar de ce era închis rusnacul ăla?, s-a interesat Prelatu.

Am simțit nevoia să intervin.

— Un mare om a spus odată așa: secretul de a fi plicticos constă în a spune totul. Un autor nu trebuie să explice fiecare amănunt dintr-o operă de-a lui. E bine ca unele lucruri să rămână în umbră, ascunse, pitite, și fiecare să le interpreteze cum vrea, potrivit pregătirii și sensibilității de care dispune. Fiind diferiți, avem viziuni diferite asupra întâmplărilor lumii.

— Și tu cum ai răspunde la întrebarea mea?, a insistat Prelatu. Potrivit pregătirii și sensibilității de care dispui?

În glasul lui am deslușit ironie. Am rămas însă calm.

— Pot să-mi închipui că Vladi făcea parte dintr-un program de protecție a martorilor, și fusese închis provizoriu, pentru ca nimeni să nu-i ia urma. Nu-i deplasat să ni-l imaginăm și ca pe un spion care a schimbat tabăra și i s-a găsit un adăpost sigur până la plasarea lui într-un alt spațiu, cu o identitate schimbată. Sau poate că făcea parte dintr-o rețea care vindea armament furat de la garnizoanele militare din fosta URSS și...

N-am apucat să-mi termin vorba. De la o masă s-a auzit o voce plină de dispreț:

— Ce v-am spus? Niște săriți de pe fix. Spun povești de adormit copiii.

De-abia atunci i-am observat pe cei patru indivizi care stăteau într-un ungher. Nu făceau parte din grupul

nostru. Arătau ca și cum luaseră la bord cam prea multe pahare.

Tuci și-a încordat mușchii și s-a ridicat de pe scaun. Ochii lui scăpărau scânteii. Nu l-am văzut așa de fioros nici atunci când incasa papară după papară de la Anticar, la jocul de table.

Politicosu s-a repezit la el și l-a apăsă cu palmele pe umeri, silindu-l să se așeze la loc. Apoi s-a întors spre cei patru.

— V-a supărat cineva?

N-au mai zis nimic – statura lui Tuci era impresionantă. Și-au golit paharele, au plătit, și s-au făcut nevăzuți pe două cărări. Dar vraja pe care o crease Politicosu se risipise.

În altă seară, cel care s-a încumetat să ne încânte cu o povestire a fost Compas. În timp ce citea, compasul, la care ținea ca la ochii din cap, se zărea din când în când, din buzunarul de la piept al bluzei sale.

Povestirea lui Kompas – *Scurtătura*

„Ce este timpul? E oare un șuvoi continuu ce duce cu sine toate visele noastre, cum spune vechiul cântec? Sau e o cale ferată? Poate că ea are bucle și derivații, pe care poți merge înainte, dar te poți și întoarce la o stație anterioară de pe aceeași linie.”

Stephen W. Hawking

Într-o vreme, la vreo doi kilometri de Barintown, primăria amplasase în câmp vreo cincizeci de rulote arătoase, care să servească drept adăpost temporar unor familii defavorizate, cărora nu le putea asigura case convenabile în oraș. Locuiau aici peste două sute de persoane. Bărbații – dar și unele dintre femei – plecau în zori la lucru, și nu se mai întorceau decât seara, istoviți, murdari și puși pe harță. Unii erau muncitori la fabrica de conserve, alții descărcau și încărcau lăzi în camioanele care purtau legume prin toată țara, sau roboteau prin ateliere de reparații auto. Femeile erau angajate ca menajere prin casele celor înstăriți, sau serveau la mesele din restaurante, ori lucrau în atelierele de croitorie. Unii aveau mașini, niște rable care amenințau să se facă bucăți la orice zdruncinătură. Dar cei mai mulți foloseau autobuzele care opreau în fața acestei tabere de năpăstuiți ai sorții – tot o inițiativă a primăriei. Și, desigur, mai erau și mulți bătrâni care, în zilele însorite, stăteau la taclale în fața rulotelor, pe scaune de plastic, jucând table și cărți, sau zăcând pur și simplu cu ochii în zare, gândindu-se că trăiseră fără niciun rost. Cei mai fericiți erau copiii – aveau la dispoziție un teren vast de joacă, de care n-ar fi putut beneficia pe străzile orașului din apropiere, unde ar fi fost admonestați la orice pas.

Proiectul costase mulți bani, fusese considerat un succes, se făcuse mult tam-tam în jurul lui, asigurându-le autorităților încă un mandat. Dar problema locuințelor nu fusese nici pe departe rezolvată. În Barintown încă mai vedeai indivizi zdrențăroși, dormind pe cartoane prin ganguri, în mirosuri pestilențiale, alături de câini vagabonzi. Nu puțini cerșetori fuseseră găsiți morți după câte o noapte geroasă. Dar, așa cum se exprimase un oficial la o conferință de presă, asta înseamnă selecția naturală, numai cei tari rezistă, confruntarea cu existența e dură, indiferent pe ce treaptă socială te-ai afla. În orice caz, atunci când întâlneai inși cu priviri rătăcite, jerpeliți și mirosind de la o poștă a băutură proastă, era preferabil să treci pe celălalt trotuar, nu

știa niciodată cu cine ai de-a face, cu un „întinde mâna”, cu un hoț sau, poate, chiar cu un criminal. Mulți dintre ei se drogau cu cele mai scârboase substanțe, cu tolue, de pildă – măcar ăștia se credeau descinși în cel mai prietenos univers din câte există, erau cei mai fericiți.

Dar toate au un sfârșit – este singura certitudine care ne-a fost dată... După vreo cincisprezece ani, parcul de rulote se înfățișa ca o expoziție în aer liber cu opere create de către niște sculptori nebuni. Cel puțin așa arăta de la depărtare, în cețurile albastrii ale dimineții. Locatarii lor le părăsiseră, căutându-și norocul prin alte părți. Câțiva avuseseră șansă – se mutaseră în oraș, primind credite de la bănci, fiindcă aveau un loc de muncă stabil și un venit cât de cât sigur. Nu se descurajaseră de dobânzile împovărătoare. Lăsaseră de izbeliște fostele locuințe, după ce căraseră mobile, televizoare, frigidere și haine. Evident, numai dacă obiectele mai corespundeau standardelor din noile ambianțe. Geamurile rulotelor fuseseră sparte la niște concursuri cu tir cu pietre pe care le organizaseră mai mulți vagabonzi aciuși din când în când pe aici. Ușile fuseseră smulse, pereții dărâmați sau acoperiți cu expresii obscene. Tot opera lor. Multe fuseseră răsturnate și putreziseră în ploaie. Din mărețul proiect se alesese praful.

O mână de investitori se reunise însă pentru un altul, mai grandios. Cumpăraseră terenul și acum așteptau să strângă destule fonduri pentru a construi aici vile luxoase, pentru cei care nu mai suportau vacarmul orașului și doreau ca orele petrecute în căminul lor, după truda cotidiană, să fie puse sub semnul liniștii și al armoniei. Macheta de reamenajare a zonei putea fi consultată la sediul unei importante firme de construcții din Barintown. Deja unii dintre cei înstăriți plătiseră un avans consistent – practic, doar câteva vile nu fuseseră încă achiziționate. Lucrările aveau să înceapă în curând. Dar mai întâi trebuia curățată întreaga suprafață. Fuseseră aduse macarale care încărcau rulotele dărăpănite în camioane uriașe. Acestea le duceau la un cimitir de mașini unde erau complet dezmembrate. Celelalte resturi se îndreptau spre o imensă groapă de gunoi, înconjurată de tufișuri încălcite, cu o singură cale de acces.

Și totuși, în mijlocul acestei paragini rămase în urma unui plan îndrăzneț, util într-o vreme, un fiasco la un moment dat, locuia un bărbat cam de patruzeci de ani. Rulota lui scăpase și de ravagiile intemperiilor, și de bombardamentul cu pietre. Rudy Power o îngrijise ca pe ochii din cap, și băgase spaima în derbedei care încercaseră s-o ia drept țintă, amenințându-i cu o pușcă de vânătoare. Pe afară era dichisită, deși arăta cam bălțată, fiind vopsită în culori țipătoare, care nu se potriveau unele cu altele. Cum arăta pe dinăuntru nu știa nimeni. Cei care veniseră să-l determine să se mute fuseseră ținuți în prag.

Demersurile lor nu avuseseră niciun succes. Constructorilor le stătea ca un ghimpe în coastă. Primăria nu mai avea încotro și se pregătea să obțină un ordin de evacuare silită. Demararea proiectelor de interes public este mai importantă decât scelioselile unui ins bizar, fie el și înarmat.

Când mai locuiau încă aici, vecinii îl socotiseră un ciudat, pe care doar îl salutau, fiind imposibil să legi o conversație cu el. Nu-l vizitau și nu primeau vizite de la el. Nici nu știau dacă e acasă, decât dacă îi zăreau mașina parcată pe alea de prundiș din fața ușii. Avea un Mustang roșu pe care uneori nu-l mai vedeai zile de-a rândul. Trăia singur. Iar eu îl suspectam că a violat și a ucis mai mult de zece fete și femei.

Sătui de tândăleala de care dădea dovadă poliția, părinții uneia dintre tinerele strangulate se adresase unei agenții de detectivi particulari, Thomson&Thomson. Cum de au ales-o tocmai pe asta, a fost la început un mister. Poate dublarea numelui Thomson le inspirase încredere, socotind-o o afacere de familie, și, prin urmare, sigură. Așa și fusese o vreme. O afacere condusă de către un bărbat și o femeie. Doi foști polițiști. Soț și soție. Peter și Marina. Prenumele unui mare jucător și al unei mari jucătoare de tenis. Peter Sampras și Marina Navratilova. O fantezie a unor părinți îndrăgostiți de sportul practicat la începuturi de către gentlemen îmbrăcați în alb, mânuind rachete pentru propria lor plăcere, nu pentru a câștiga o căruță de bani, așa cum se întâmplă astăzi cu participanții la turneele de Grand Slam.

În primii ani afacerea le mersese bine. Nu aveau angajați, prin urmare nici cheltuielile nu erau mari. În schimb posedau surse din cadrul poliției, cumpărau ponturi de la diverși informatori cu care păstrasera legătura, sau se mișcau ei înșiși în medii interlope, trăgând cu urechea la conversațiile altora, în timp ce se prefăceau că sunt interesați numai de halbele cu bere din fața lor.

Dar Marina murise și rămăsesem singur. De câte ori intram în agenția situată într-un bloc vechi din Los Angeles, priveam cu tristețe la firma pe care scria Thomson&Thomson. N-aveam însă niciun imbold s-o schimb, deși își pierduse din strălucire. Intram în antreul strâmt, în care pusesem câteva scaune ca într-o sală de așteptare, apoi pătrundeam într-o încăpere unde erau două birouri, al meu și al Marinei. Pe al ei pusesem o fotografie înrămată, care o înfățișa pe la vreo treizeci de ani, pe o plajă scăldată de soare. Râdea fericită, într-un costum de baie – avusese un corp superb. Râdea fericită la fotograf – cel care ținea aparatul fusesem chiar eu. De câte ori priveam poza simțeam din nou dogoarea acelei zile, briza ușoară, auzeam țipetele pescărușilor și în nări îmi pătrundea mirosul apei sărate, de o culoare ireală. Și mai simțeam și o adâncă durere.

Pe biroul meu era un maldăr de hârțoage, de tăieturi din ziare, de carnețele în care îmi notasem tot felul de nimicuri – odată și odată poate vor fi de folos la ceva. Lucram la un caz pentru rezolvarea căruia mi-aș fi dat și viața, atât de important era pentru mine. De zile și nopți puneam întrebări în stânga și-n dreapta, iscodeam, cercetam arhive, mă aventuram prin cartiere rău famate. Dar ancheta înainta anevoie.

Într-una din zile am auzit cum se deschide ușa de la intrare, apoi cineva a ciocănit cu sfială la ușa încăperii în care vegetam. Mai înainte de a spune ceva, am ascuns sticla de whisky din care mă cinstisem de dimineață și am pitit și paharul în care mai rămăseseră câteva degete de băutură. Pe masă a rămas însă deschisă o antologie de poezie din care tocmai terminasem de citit un poem al Sarei Teasdale: „O primăvară-a fost ce n-a venit;/ Dar am trăit de-ajuns spre-a ști acum/ Că tot ce nu avem nicicând rămâne,/ Iar ceea ce avem se face scrum.” Cam naiv, dar potrivit stării mele de spirit.

Am zis cu un glas gătit de emoție, ca al unui elev prins copiind:

— Intră!

Ușa s-a deschis încet și în prag și-au făcut apariția un domn și o doamnă cam la șaiszeci de ani – de fapt, după cum aveam să aflu, nu împliniseră cincizeci. El era îmbrăcat într-un costum negru – cum de nu se cocea în el, afară erau peste 35 de grade! Ea purta un *deux pièces* de aceeași culoare și pantofi cu tocuri joase. Au închis cu grijă ușa în urma lor și s-au uitat lung la mine.

M-am ridicat în picioare, mi-am pus și eu haina subțire pe care o așezasem pe spătarul scaunului, și am încercat să vorbesc într-o parte, cu gura de-abia deschisă, ca să nu se simtă mirosul de alcool.

— Peter Thomson. Cu ce vă pot ajuta?

M-au cântărit în continuare din ochi. M-am simțit și mai stânjenit. Nu era o zi în care să fac o impresie bună. De fapt, în nicio zi nu mai aveam cum să inspir cuiva încredere.

Bărbatul a fost cel care mi s-a adresat primul.

— Barbara și Theodor Savalas.

I-am invitat să ia loc pe cele două fotolii din fața biroului meu. Doamna a aruncat mai întâi o privire spre fotografia Marinei. M-am așezat și eu, având grijă să nu răstorn sticla pe care o pusesem pe parchetul neîngrijit de o bucată de vreme. M-am uitat întrebător la ei. Am încercat să-mi ascund emoția. Numele Savalas îmi era cunoscut.

Tot bărbatul a rupt tăcerea. Avea o voce baritonală, deosebit de plăcută. Un glas care de-abia lăsa să se ghicească o suferință profundă.

— În urmă cu patru săptămâni, fata noastră, Thelma, a fost omorâtă. Dar mai întâi a fost violată. I s-a găsit trupul – fusese tentat să spună cadavrul, dar se oprise la timp – la marginea unei parcuri a

unui motel de lângă Los Angeles. A fost strangulată cu propriii ei ciorapi. Nu împlinise 25 de ani. Își făcuse o groază de visuri.

Cunoșteam cazul. Ziarele și televiziunile ahtiate de senzațional oferiseră din belșug informații unui public la rândul lui înfometat de tot ce era ieșit din comun. Într-o seară, Thelma fusese la o petrecere cu niște prieteni și prietene. Plecase singură de acolo. Nu mai ajunsese acasă.

N-am spus nimic. În memorie mi-au revenit versurile minunatei Emily Dickinson: „Să mori – durează doar o clipă –/ Ei spun că nici nu doare –/ Mai pal e totu-ncet-încet –/ Apoi – dispare.” Tot domnul a continuat să vorbească. Faptul că niciunul dintre ei nu se văicărea, nu-și smulgea părul din cap, făcea scena și mai tensionată.

— De o lună se derulează o anchetă a poliției. N-am nimic ce să le reproșez celor care se ocupă de caz. Își dau toată silința. Numai că n-au ajuns la niciun rezultat. Iar pe măsură ce trece vremea, urmele se răcesc.

A tăcut. Eu îmi țineam gura închisă în continuare. Doamna încă nu rostise nicio vorbă.

— Ne-am gândit să ne adresăm și unui detectiv particular. Acesta poate apela la mijloace neconvenționale și poate avea mai mult succes. Uneori, anchetele oficiale sunt prea zgomotoase. De aceea am venit la dumneavoastră. Ce ziceți? Acceptați să investigați pentru noi?

I-am privit din nou, cu și mai multă luare aminte. Un bărbat și o femeie care își purtau suferința cu demnitate. Dacă nu m-aș fi jenant aș fi înșfăcat paharul pitit și l-aș fi golit dintr-o suflare. Uneori, durerea altora e la fel de insuportabilă ca și a ta. Le-aș fi dat și lor să bea. Cu siguranță, m-ar fi refuzat. Băutura sporește suferința, nu o alină.

Parcă rămăsesem fără grai. Domnul s-a neliniștit. A încercat să fie mai convingător.

— Să știți că nu ne uităm la bani. Plătim orice onorariu solicitați.

Știam asta, aveau o situație materială înfloritoare. El era director de bancă, ea era în fruntea unei agenții de marketing și publicitate care condusesese multe campanii de succes. Aveau o grămadă de bani. La ce le mai folosea acum? Un altul, în locul meu, profitând de situație, le-ar fi luat și hainele de pe ei.

Mi-am dres glasul, dar vocea mea a răsunat tot bizar.

— Onorariul e cel afișat în hol. La care se adaugă cheltuielile. Prezint chitanțe pentru orice sumă investită.

S-au uitat la mine cu speranță. În special ochii stinși ai doamnei au scânteiat o fracțiune de secundă. Sau poate doar mi s-a părut.

— Prin urmare acceptați cazul?

Am încuviințat dând din cap – îmi era frică să mai deschid gura, dat fiind că nu mai eram deloc sigur pe glasul meu. Nu mă mai aflasem niciodată într-o astfel de situație.

Domnul a scos un portofel din buzunarul de la piept și a pus pe birou zece bancnote de câte o sută de dolari. A lăsat și o carte de vizită. Litere mărunte și elegante îi indicau numele și profesia.

N-am zis nimic. Îmi stătea pe limbă să-i întreb de ce apelează la mine. Am preferat să tac. S-au ridicat. M-am ridicat și eu.

De-abia atunci am auzit pentru prima dată vocea doamnei Savalas. O voce blândă, învăluitoare. Parcă venea dintr-o altă lume, mai prietenoasă.

Privind spre fotografia Marinei a zis aproape în șoaptă:

— Cred că v-ați iubit mult soția.

Atunci am înțeles de ce au venit la mine. Știau. Știau totul. Printre victimele Strangulatorului cu ciorapul fusese și Marina. Dar de unde aflaseră? Trăsesem niște sfori, iar foștii mei colegi din poliție nu-i divulgaseră numele presei. Jurnaliștii o numiseră în articolele lor, în emisiunile de știri de la radio și televiziune, Necunoscuta. O necunoscută din clasa de mijloc, lipsită de noroc.

Am bâiguit ceva, i-am condus până la ușă, am așteptat ca pașii lor să se piardă pe scări, și m-am repezit la paharul cu whisky. L-am dat peste cap, l-am umplut din nou, și l-am golit iarăși. Până seara mă amețisem în așa hal încât n-am mai avut curaj să plec cu mașina și am dormit într-un fotoliu. Somnul mi-a fost agitat, bântuit de coșmaruri.

M-am trezit în zori, fără dureri de cap. Din fericire. Cămașa îmi mirosea a transpirație, iar în gură aveam un gust neplăcut de la cele două pachete de țigări pe care le fumasem. Am aerisit încăperea. Am făcut puțină rânduială în birou, m-am uitat pe niște hârtii și m-am dus acasă, unde m-am vârat sub duș, am ciugulit ceva și m-am îmbrăcat în blugi și cu un tricou cu Lakers – când trăia Marina nu scăpăm aproape niciun meci al lor. Apoi m-am dus la cimitirul aflat pe un dâmb.

Lespedea de pe mormântul Marinei nu fusese încă vătămată de ploi. O simplă piatră de granit, pe care era săpat numele ei, amintind și anii pe care îi petrecuse pe planeta Pământ. Numai treizeci și nouă. Fără să vreau, am recitat în gând dintr-un poem al lui Edgar Lee Masters, care îi plăcea și ei – ce mult ne plăcea să descoperim poeme tulburătoare și să ni le citim unul altuia!

„Unde sunt Elmer, Herman, Bert, Tom și Charley,

Cel cu voință slabă, cel cu braț tare, clovnul, bețivul, luptătorul?

Toți, toți își dorm somnul pe deal.”

Dar unde e Marina? Și ea își doarme somnul pe deal. Iar când îmi va veni sorocul, și eu o să fiu lângă ea, sub o lespede rece și la fel de simplă. Dar până atunci trebuia să aflu cine e ticălosul care îi curmase viața. N-aveam liniște până nu puneam mâna pe el.

Primul telefon l-am dat Emiliei Savalas. Le-am făcut o vizită, dorind să văd ambianța în care crescuse Thelma, o fată liniștită și studiosă. Am băut împreună o cafea, așezați pe fotolii în jurul unei mese joase. De la ei n-am aflat mai nimic în plus față de ceea ce știam deja. Într-un carnetel mi-am notat numele celor cu care fata fusese la petrecere.

În următoarele zile am stat îndelung de vorbă cu fiecare dintre ei. Tânăra fusese la ziua de naștere a unui fost coleg de școală. Băuse puțin, dansase, iar la miezul nopții plecase singură – a doua zi dorea să participe la o întâlnire cu un scriitor care organizase o sesiune de autografe. Cineva o văzuse pe geam urcându-se într-un Mustang roșu. Dar toate astea le știam și nu mă luminau mai mult. Cum să-l găsești pe proprietarul unei mașini al cărei număr nici nu i-l știi? Mai ales că Strangulatorul lovea când în New York, când în Chicago, când în Los Angeles, când în Detroit. De obicei, un ucigaș în serie își marchează teritoriul, ca și cum ar vrea să arate cine e stăpânul lui, nu umblă alandala, omorând la întâmplare ce îi iese în cale. Dar nemernicul ăsta ieșea din tiparul obișnuit. Străbătea distanțe uriașe pentru ca să comită fărâdelegi. Din dorința de a se ascunde mai bine? Din orgoliul că bagă groaza într-un spațiu mai vast?

Nu puteau fi mai mulți ucigași. Opinia publică nu fusese informată despre un amănunt important: criminalul făcea la capătul ciorapilor un soi de fundă, ca o semnătură inconfundabilă a ceea ce comisese. Dacă ar fi fost vorba de crime la indigo, funda aceea, despre care nu știa nimeni în afara anchetatorilor, ar fi lipsit.

Câteva săptămâni am fost numai pe drumuri. Am colindat prin toate locurile unde se manifestase lucrarea diavolească a Strangulatorului. Am umplut cu însemnări mai multe carnete. Am vorbit cu zeci de oameni – părinți ai victimelor, sau soți, sau alte rude, sau prieteni. Niciunul n-a amintit de vreun Mustang roșu. Ca să străbată însă distanțele acelea lungi îi trebuia cu siguranță un mijloc de transport. Dar nu era neapărat nevoie să-și folosească mașina personală, dacă avea vreuna. La fel de bine putea folosi avionul, trenul, autobuzul, sau putea închiria, pentru câteva zile, o mașină.

Polițiștilor le era limpede modul în care opera ucigașul: își ademenea viitoarele victime sub diverse pretexte, le pune sub nas o batistă îmbibată cu cloroform, le ducea în vreun ungher dosnic și le viola, apoi le înfășură ciorapii în jurul gâtului și strângea până le sufoca. Cei de la laboratoarele de criminalistică nu descoperiseră însă fibre lăsate de către ucigaș pe corpul femeilor, nici urme de sânge sub unghiile lor, ceea ce însemna că acestea nu mai apucaseră să se zbată și să-l zgârie.

I se întocmise și un profil – un bărbat atrăgător, care inspira încredere, astfel încât putea aborda cu ușurință pe oricine, fără să

stârnească suspiciuni. Era evident că trebuia să aibă și o stare materială mulțumitoare, pentru a suporta cheltuielile destul de pipărate ale deplasărilor sale.

Dar statutul fetelor și femeilor ucise era curios. Printre ele figurau câteva prostituate, dar și o profesoară de franceză, o elevă în ultimul an, o casnică, o avocată, o jurnalistă, o nevastă de om de afaceri... Printre ele figura și Marina, asociată cu mine la agenția de detectivi particulari Thomson&Thomson și iubita mea soție.

De câteva ori gândul m-a purtat spre ultimele ei clipe. De fiecare dată am refuzat să-mi duc gândul până la capăt. Pur și simplu refuzam să-mi închipui ce trăise în acele momente. Nu eram destul de puternic pentru a îndura viziunea unei scene atroce. Dar îmi blocau imaginația cu tot mai multă greutate.

În timpul cercetărilor mele, violatorul a mai lovit de două ori. Intervalul dintre două crime începea să se micșoreze. Așa ceva se întâmplă când boala agresorului se agravează. Satisfacția provocată de crimă durează tot mai puțin. El are nevoie să-și dovedească puterea pentru a se liniști. În ritmul ăsta, dacă nu e prins, îl va întrece pe Ted Bundy, cel mai căutat ucigaș în serie din timpurile moderne. Între 1974 și 1978, peste treizeci de femei fuseseră victimele lui. Avea un obicei straniu – ducea corpurile pe Muntele Taylor și petrecea ceasuri întregi printre cadavrele în putrefacție, le machia și făcea sex cu ele. În același timp cu el, sau în alte epoci, au fost alții la fel de vestiți, unii cu mult mai multe victime la activ. La Academia de Poliție ne fusese prezentat cazul lui Jeffrey Dahmer. Între 1978 și 1991, acesta ucisese șaptesprezece persoane. Fusese acuzat nu numai de asasinarea lor, ci și de sodomie, necrofilie, canibalism. Cam tot atunci, Dennis Rader strangulase cel puțin zece persoane, după ce mai înainte le torturase.

Cazul lui Ted Kaczynsky era mai complicat. Cercetătorul de la Universitatea din Berkeley, poreclit Unabomber, trimisese, vreme de optsprezece ani, încărcături explozive unor oameni de știință. Pe unii îi mutilase, pe alții îi omorâse. Era modul lui de a protesta împotriva dezvoltării tehnologiei care ne înstrăinează de natură. Ce mai conta că avea un IQ fantastic – 170? La un moment dat, mintea lui strălucită o luase razna. Din câte știam, mai trăia și acum într-o închisoare, sub o pază severă. Însă el nu se socotea nebun. Dar cine spune despre el însuși că e dement?

Dar Gilles de Rais era campionul. Fostul căpitan în armata pe care o strânsese Jeanne d'Arc contra englezilor a fost condamnat la moarte pentru că a violat și a ucis băieți și fete. Numărul lor – estimat între 80 și 200 – nu va putea fi aflat niciodată cu exactitate, deoarece monstrul acela obișnuia să ardă cadavrele. Unii au ajuns cu numărătoarea la șase sute!

După cum se vede, unora le place să facă viața cât mai urâtă în acest colț de Univers. Cuiva parcă nu îi convine că există ființe raționale pe această planetă.

Familia Savalas m-a mai vizitat de două ori pentru a se interesa de mersul cercetărilor. N-am avut mare lucru să le spun. De fiecare dată au vrut să-mi mai lase niște bani. I-am refuzat cu delicatețe. M-au înțeleș și n-au insistat.

De fapt, nici nu cred că veneau ca să afle ceva. Nu erau dintre aceia care își fac visuri deșarte. Aveau însă poate nevoie să plângă pe umărul cuiva care cunoștea o aceeași durere. Dar toți trei eram niște oameni care își țin în frâu sentimentele, așa că vorbeam puțin și ne despărțeam la fel de abătuți, având senzația că nu putem arunca punți între noi, pentru o comunicare deschisă. Adevărata durere nu e comunicabilă.

Eu coboram pe o pantă tot mai primejdioasă. Nu trecea o zi fără să golesc, de unul singur, o sticlă de whisky. Uneori, treceam și la a doua. Beam și la birou, și acasă. Dar realitatea nu mi se părea mai îmbietoare. În loc să mă liniștesc, mă zbuciumam și mai mult. Asta era ziua. Noaptea mă chinuiau coșmarurile. Ceea ce refuzam să-mi imaginez în legătură cu sfârșitul Marinei, se năpustea asupra mea în somn, cu o violență și cu o cruzime insuportabile. Marina întâlnindu-l pe ucigaș... Marina amețită cu cloroform și târâtă în niște tufișuri... Marina mișcându-se spasmodic, fără să știe poate că e violată... Închipuindu-și, poate, că eu îi provoc intensă plăcere... Sufocată apoi cu propriii ei ciorapi și abandonată ca o canapea de care nu mai ai trebuință... Sub un cer poate presărat cu stele indiferente... Un cer pe care l-am admirat de-atâtea ori împreună...

Mă trezeam înspăimântat și lac de transpirație. Mângâiam cămașa de noapte a Marinei și instantaneu îmi aduceam aminte de versurile lui Wallace Stevens: „Casele sunt bânuite/ De cămăși albe de noapte.” Avea dreptate fermecătorul poet.

Sună cinic, dar îmi doream ca șirul crimelor pe care le comitea acest dement de Strangulator să continue. Mulți criminali în serie nu au fost prinși pentru că, la un moment dat, omorul nu le-a mai produs nicio plăcere, au reintrat pe un făgaș normal și s-au dat la fund. Cu cât erau mai multe victime, cu atât creșteau șansele să comită o greșală și să fie prins. La fel de groază îmi era ca nu cumva să se îmbolnăvească și să moară, ducându-și în mormânt secretul terifiant. Nedrept mi se părea, de asemenea, ca să i se întâmple vreun accident din care să nu mai scape. Văzusem un film zguduitoare după cartea unui elvețian, cu un polițist ager, care își pierduse mințile așteptând un asasin pe care l-ar fi dat în vileag, dacă n-ar fi murit într-o coliziune de mașini. Filmul îl văzusem împreună cu Marina, Jack Nicholson jucase magistral, ca întotdeauna, *Făgăduiala* parcă îi zicea acelei pelicule care ne răscolise

până la lacrimi și ne dezvăluise, încă o dată, ce rol joacă hazardul în viața noastră. Auzisem de un tip care fusese singurul supraviețuitor dintr-un avion prăbușit la decolare. Insul nici n-a apucat să se dezmeticească din șoc, că a murit pe stradă, lovit de un ghiveci căzut de la etajul trei. Știam despre un altul care câștigase marele pot la loteria națională. N-a avut șansă nici asta să cheltuiască nici măcar un dolar din uriașa sumă, fiindcă a dat ortul popii într-un chip neverosimil: a alunecat pe un peron și a nimerit sub metroul care intra în stație. Dar de astfel de întâmplări e plină lumea în fiecare zi.

Aveam să cunosc și eu ce înseamnă hazardul. Violatorul mai comisese o crimă în Cleveland. Tot acolo poliția gonise după un Mustang roșu care zdrobise doi trecători pe o trecere de pietoni. În mașină, după spusele martorilor, erau trei tineri pletosi. După o goană ca în filme, aceștia abandonaseră mașina într-o suburbie a orașului și se făcuseră nevăzuți. Evident, s-au luat amprente, pentru a pune mâna pe puștani care furaseră mașina – aceasta aparținea unui oarecare Rudy Power din Barintown. I-au dat imediat de urmă în rulota în care își ducea veacul. Nici nu știa că îi dispăruse mașina – nu ieșise la aer de două zile. A deplâns moartea celor două victime ale accidentului. Nu i s-a pus nici măcar o întrebare în legătură cu violul și crima din Cleveland – n-avea timp să comită fărădelegea, iar la nici două ore să fie acasă și să stea de vorbă cu poliția. Dar eu eram convins că el e omul căutat într-o țară întreagă. Fiindcă în mașina scotocită temeinic fusese găsită o perlă dintr-un colier. Thelma purtase la ultima sa petrecere un șirag de perle. Coincidența ar fi fost prea mare. Șiragul probabil se rupsese și perlele se împrăștiaseră prin mașină. Ucigașul le culesese una câte una și le aruncase cine știe unde. Dar una dintre perle rămăsese pitită sub scaunul șoferului, până când anchetatorii dăduseră peste ea. Lor nu le-a spus nimic fărâma aceea de bijuterie – pe mine însă mă apropiase de dezlegarea enigmei.

Am început să stau la pândă, urmărind tot ce face locatarul din rulotă. Aveam două termosuri cu cafea, multe sandviciuri și sticle cu apă minerală. Planul meu era simplu – aveam să-l urmăresc pe Rudy Power când va ieși să mai dea o lovitură. Vroiam să-l prind în flagrant delict. De-abia mă stăpâneam să nu năvălesc peste el și să-l sugrum cu mâinile mele. O răzbunare lipsită de sens, din moment ce n-o aducea lângă mine pe Marina.

Trecuse aproape o săptămână și proprietarul rulotei cu numărul 29 – ce semnificație avea cifra asta, atâtea femei își propusesese să ucidă? – nu dădea niciun semn de viață. Să se fi îmbolnăvit și trăgea să moară? Să fi murit deja? Să-și fi pus capăt zilelor, cuprins subit de remușcări? Ce trebuia să fac?

Într-o dimineață mi-am luat inima în dinți și i-am bătut la ușă. Știam și ce să-l întreb – dacă investitorii aceia au cu adevărat de gând

să ridice acel cartier rezidențial, prefăcându-mă interesat de proiect, dorind și eu să acontez o vilă. Am ciocănit o dată, de două ori, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am apăsat pe clanță și ușa s-a deschis. Am pășit înăuntru, gata să mă apăr dacă aș fi fost atacat. Nimeni nu s-a repezit la mine. Nimeni n-a îndreptat spre mine vreo armă de vânatoare. Fiindcă rulota era goală. Probabil că individul se furișase într-o noapte când ațipisem de oboseală. Plecase pe jos, părăsindu-și Mustangul, și lăsându-mă ca pe un prost să supraveghez un domiciliu gol.

Am cercetat cu atenție întreaga ambianță. Și mi-a venit să urlu. Pe toate porțiunile de pe pereți neacoperite de mobile, erau lipite tăieturi din ziare și reviste. Relatări ale faptelor Strangulatorului cu ciorapii. Și fotografii ale victimelor sale. Luate din presă, dar și de pe permise auto. De unele poliția nu știa. Mi-am impus să le număr – clocoteam de furie fiindcă îmi fugise de sub nas. A trebuit să le număr de două ori. Mi-au ieșit treizeci și șase. Printre ele figura și fotografia Marinei.

M-am repezit la mașină și până la sediul central al poliției din Barintown nu m-am oprit. Acolo le-am istorisit toată grozăvia. M-au ascultat buimaci. Nu le venea să creadă că ucigașul fusese tot timpul sub nasul lor.

La toate televiziunile din țară, timp de mai multe zile, a fost prezentată fotografia lui Rudy Power. Cel mai căutat criminal al momentului. Era, într-adevăr, arătos, și privea sfidător, ca și cum ar fi spus: „N-o să puneți niciodată mâna pe mine!”. Înfațișarea lui de bărbat bine, frumos îmbrăcat, justifica încrederea pe care o inspira victimelor sale.

De-abia după trei luni l-au înșfăcat. Nu mai era îmbrăcat la patru ace și nu se mai uita trufaș. Își lăsase barba să-i crească, părul îi era în dezordine, dar tot a fost recunoscut într-un bar mizer din Ohio, unde intrase să bea o bere. Sustinea sus și tare că pe el nu-l cheamă Rudy Power, că nu se mai atinsese de vreo femeie de ani de zile, și că nu-i trecuse niciodată prin cap să ucidă pe cineva. Dar nimeni n-a crezut că numele lui e Samuel Benett, un vagabond fără acte.

Procesul lui s-a desfășurat cu sala plină. În rândurile din față stăteau rudele victimelor. Printre ei – soții Savalas. Într-una din zile mă vizitaseră ca să-mi achite onorariul. N-am acceptat niciun ban de la ei. La rugămințile lor insistente, am făcut pe din două cheltuielile.

Rudy Power n-a mai apucat să-și audă sentința. S-a spânzurat într-o noapte în celulă. A rupt mânecile de la pijama și a făcut un soi de frânghie din ele. A legat-o de un calorifer, și-a vârât lațul pe cap, până i-a înconjurat gâtul, și, cu picioarele proptite de zid, a împins brusc și cu putere. După cum a explicat medicul legist, omușorul i s-a dislocat și a murit instantaneu.

Toți au fost dezamăgiți. Ar fi vrut ca individul să simtă teroarea zilelor și nopților premergătoare execuției pe scaunul electric. După

cum s-a exprimat un ziarist a scăpat prea ușor. Rudele victimelor i-au dat dreptate. Pentru prima oară, și eu am fost de acord cu un jurnalist.

N-am avut acces la locul unde și-a găsit sfârșitul. Dar colegii binevoitori m-au lăsat să văd mai multe fotografii ale sinucigașului. Ele m-au convins de un adevăr zguduitor. În celula închisorii nu fusese Rudy Power. Lațul pe care și-l petrecuse în jurul gâtului nu-i purta semnătura inconfundabilă. Nu avea acea fundă care îi împodobește opera abjectă. Și nu o puteam pune pe seama unei scăări de moment.

De aceea, de ani de zile aștept, ca și criminalistul acela genial interpretat de Jack Nicholson. Dacă Power mai e în viață, nu se poate să nu mai lovească iar. Dacă nu cumva o să reapară cu o altă modalitate de a ucide. Dacă nu cumva s-a potolit pentru totdeauna și, undeva, neștiut de nimeni, își deapănă cu deliciu amintirile. Dacă nu cumva a murit dintr-o pricină oarecare.

Și ceva nu-mi dă pace de la începutul anchetei. Cum putea ucide Power la asemenea distanțe de casă și să poată fi totuși la timp înapoi, astfel încât să nu stârnească nicio suspiciune? Parcă ar fi descoperit niște scurtături accesibile doar lui, trasee directe, căi rapide de circulat. Îmi închipuiam tuneluri secrete prin măruntaiele Pământului, doar de el știute, pe care un Mustang roșu le străbătea în viteză, ieșind la suprafață acolo unde trebuia dată o lovitură, dispărând apoi din nou în subteran, parcurgând sute de kilometri într-o goană halucinantă, reapărând la țanc lângă rulota frumos îngrijită, astfel încât nimeni să nu bănuiască nimic. Dar dacă Power era nevinovat? Dacă, pur și simplu își luase lumea în cap, sătul de somațiile de a-și părăsi adăpostul? Dacă plecase cu autobuzul în oraș, sau în altă direcție, și cineva îi făcuse de petrecanie, iar trupul său zăcea într-un loc ferit de ochi iscoditori, într-un lăstăriș sau într-o baltă? Însă atunci de unde erau probele din mașină care îl incriminau fără putință de tăgadă? Să se fi folosit cineva de mașina lui?

Din când în când, mai trec pe la familia Savalas. Nu le-am spus bănuielele mele, dar am impresia că și ei cred că un inocent a plătit pentru Power. Bem câte o cafea – de whisky mă ating din ce în ce mai rar – și schimbăm doar câteva vorbe banale. Nici Thelma, nici Marina nu sunt evocate în discuțiile noastre.

Din când în când mă duc și pe la cimitir. De fiecare dată nu mă pot reține să nu recit în gând nemuritorul vers al lui Cart Sandburg: „Eu sunt iarba; acopăr totul...”

CAPITOLUL 42

Povestea pe care ne-a spus-o Compas m-a inhibat și mai mult. Oare ce trebuia să născocesc pentru a ajunge la nivelul celor care ne fermecaseră până atunci? Noapte de noapte mă frământam în căutarea unei idei cât mai aproape de desăvârșire. Dormeam tot mai puțin, stând ca paralizat în fața unei coli de hârtie, pe care, în cel mai bun caz, mângăleam figuri geometrice. Eram în situația aceluia personaj creat de către Camus, care cizela, fasona, șlefuia una și aceeași frază, dintr-o bolnavă sete de perfecțiune. Știam pe de rost acele cuvinte: „Într-o frumoasă dimineață din luna mai, o elegantă amazoană parcurgea pe o superbă iapă alezană aleile înflorite ale pădurii Boulogne”. De la el mă molipsisem cu un tic: folosirea mai multor cuvinte cu sens identic, nefiind hotărât la care să mă opresc, neștiind care este cel mai potrivit pentru a-mi exprima ideea. De bine, de rău, eroul acela descoperise măcar fraza de început a manuscrisului, chiar dacă n-avea să-l termine niciodată, tot căutând variante la prezentarea frumoasei amazoane și a superbeie iepe alezane. Dar eu n-aveam în cap nici măcar o silabă de la care să pornesc. Aveam să mă fac de râs. Să-mi fi rezervat destinul doar postura de cronicar, de scriitor pe răboj a izbânzilor altora? Dar oare aveam să mă achit cu brio măcar de această misiune, pe care mi-o asumam singur? Nu era deloc rușinos să rămâi în umbra altora, și să-i pui în valoare, în justa lumină. De ce să aspiři la mai mult decât îți era înzestrarea? De ce să tânjești la locul altora? Ce-ar fi fost dacă Eckermann, în loc să fie fascinat de personalitatea lui Goethe, i-ar fi râvnit statutul, ar fi încercat să scrie și el un *Faust*, în loc să fie fericit că soarta îl adusese în preajma titanului de la Weimar, astfel încât putea să respire același aer cu el și să-i noteze spusele? Un secretar conștiincios este mai presus decât un creator fără talent.

Cuvintele nasc cuvinte, cărțile nasc cărți, cine a spus vorba asta n-a greșit cu nimic. De sute și mii de ani, scrierea cuiva a fost o sursă de inspirație pentru altcineva, un imbold de a realiza o lucrare pentru a păstra în memorie fapte, sau pentru a imagina întâmplări cât mai

pline de miez și de învățăminte. Setea de poveste a omenirii n-o va potoli nimeni. Chiar și acum, când cele mai fanteziste idei ale noastre au devenit realitate – de pildă, zborul printre aștri, aselenizarea – tot mai apelăm la plăsmuiri în care omul se confruntă cu evenimente sau cu el însuși, ieșind biruitor sau înfrânt, ficțiunile acestea dezvăluind puterile miraculoase și slăbiciunile inexplicabile ale stăpânului planetei Pământ. La început a fost cuvântul și de-abia atunci când nu va mai fi, vom cunoaște sfârșitul.

Degeaba mă frământam – n-aveam pic de inspirație.

Așa că Specialistu mi-a luat-o și el înainte.

Povestirea Specialistului – *Laptopul criminal*

„Unii cred că niciodată calculatoarele nu vor ajunge la vreo formă de inteligență adevărată. Eu cred însă că, dacă molecule chimice complicate pot funcționa astfel încât să-i facă pe oameni inteligenți, atunci circuite electronice la fel de complicate pot aduce, la rândul lor, inteligență calculatoarelor.”

Stephen W. Hawking

Multă vreme Clint Cloud – alintat CC – nu se atinsese deloc de calculatoare. Chiar dacă majoritatea celor din generația lui erau înnebuniți după ele, el manifesta o reticență pe care și-o explica prin teama față de tot ce era nou. După un timp, își schimbase părerea. Era un scriitor a cărui stea se afla în ascensiune. O speranță a romanului polițist. Renunțase de mult la mașina de scris, o moștenire de la bunicul său, o antichitate de dinainte de război. Ocupa mult spațiu pe biroul lui, când trebuia să o ridice îl încovoia de spate, atât de grea era, iar unele litere se tociseră, de-abia mai imprimau ceva pe hârtie, chiar dacă schimba des panglicile, tot mai greu de găsit. De-abia pe copia realizată cu ajutorul indigoului cuvintele se deslușeau mai limpede. Dar bătutul la mașină devenise o corvoadă. Trebuia să lovească puternic clapele. Din când în când se oprea din lucru și își flexa degetele amorțite, și le masa, încercând să le redea elasticitatea.

La un moment dat își cumpărase o mașină de scris electrică. Aceasta era și mai îngrozitoare. Țăcănitul ei se auzea din curte. Zgomotul îl înnebunea, îi distrăgea atenția, îl smulgea din atmosfera pe care încerca s-o creeze cu trudă și migală, și care îi cerea o concentrare maximă. Numai cine a scris vreodată un thriller poate ști ce greu se compune într-un astfel de gen, ce atenție îți trebuie pentru ca să nu zbârcești relațiile dintre personaje – cele mai importante fiind, firește, criminalul, anchetatorul și victima. Intriga e mai complicată ca puzzle-ul cel mai dificil. Și, firește, mai trebuie să dozezi bine suspansul, mai trebuie și ca ambianța să fie bine surprinsă, iar personajele secundare să-și aibă și ele un rol bine precizat, apariția lor nefiind de umplutură.

Câteodată, râdea de cele douăzeci de reguli pe care SS Van Dine, un scriitor de succes în anii '30, le stipulase pentru romanul polițist – printre ele, să nu ai o intrigă amoroasă, sau să nu recurgi la descrieri de natură. Și Boileau-Narcejac, doi francezi de mare talent, în lucrarea

lor *Romanul polițist*, și incomparabilul Raymond Chandler în *Simpla artă a crimei*, încercaseră să deslușească rigorile unei astfel de creații. De fapt, nu făcuseră decât să susțină propriile lor arte poetice. Oricine ar fi încercat să le pășească pe urme, s-ar fi trezit într-o fundătură. După lectura unor astfel de cărți, CC ajunsese la o singură concluzie: scrisul e o aventură pe cont propriu, în care îți pui la bătaie experiența de viață, cultura, chiar și atunci când vrei să te afirmi într-un gen considerat de către unii maculatură.

Clint Cloud renunțase la mașina de scris electrică după o săptămână care îl umpluse de nervi. O cărase cu greu în pivniță și o depozitase cu ciudă acolo, printre obiecte care îi aminteau de copilărie – un căluț de lemn, mai multe mașinuțe, cuburi colorate, rachete de badminton, niște patine cu cheie, primele lui schiuri. O socotise o investiție proastă și revenise la antica mașină de scris.

O descoperise pe la patru ani. Și acum își aducea aminte ce impresie puternică făcuse asupra lui. Renunțase instantaneu la multe dintre jocuri, nu se mai uitase o vreme, decât în trecut, la casetele cu Tom și Jerry, petrecându-și ore în șir în fața claviaturii acelei năzdrăvăanii tehnice. Desigur, apăsa deseori pe mai multe clape deodată, tijele metalice care loveau, ca niște ciocuri de păsări, panglica neagră, se încâlceau, trebuind multă răbdare pentru a le readuce la loc, operațiune de pe urma căreia se murdărea și se ștergea pe haine, fără să se sinchisească de observațiile mamei sale. Șubrezenia de acum a mașinii se datora și acelor prime încercări – câteva litere trebuiseră să fie schimbate, iar acum amprenta lor era diferită de cea a literelor originale. Așa învățase în scurt timp alfabetul, îndrumat cu multă răbdare de către domnul Cloud. La șase ani știa să bată cu toate degetele, iar în scurt timp nu mai avusese nevoie să se uite la claviatură, discuta cu interlocutorul său privindu-l în față, în același timp scriind la mașină texte care nu aveau prea multe greșeli. Se atașase de vechitura aceea cu o sclipire tot mai pală, ca de o ființă dragă. O curăța cu o periuță specială, din când în când o desfăcea și îi ungea mecanismele, când nu lucra o proteja de praf cu o husă. La ea scrisese primele sale două romane – *Conspirații la nivel înalt* și *Haos în Brooklyn*, bine primite și de către public, și de către literați, luând chiar și un premiu de debut. Ambele cunoscuseră vânzări fantastice, figuraseră săptămâni în șir în topul celor mai vândute cărți, scăpase de orice griji materiale, și se mutase din casa părinților săi într-o vilă cochetă, unde avea liniște și se putea desfășura în voie.

O vizită la dramaturgul Joe Brandon îi schimbase însă viziunea asupra lumii. Atunci când nu lucra la vreo carte, sau la vreo povestire, lua interviuri unor personalități și le publica în *Barintown News*. Și-ar fi putut găsi o altă ocupație, eventual aducătoare de mai mulți bani.

Lui CC îi făcea însă plăcere să stea de vorbă cu actori, artiști plastici, literați, muzicieni. De la oricare dintre ei învăța câte ceva pentru propria lui carieră.

Îl găsisese pe celebrul autor de drame și comedii în salonul casei sale, îmbrăcat într-un sacou cu petece la coate. În curând însă și-l scoase, rămânând în niște pantaloni raiți și o helancă. În picioare purta niște pantofi Tommy Hilfiger. Mirosea a parfum bun – mai mult ca sigur Christian Dior, pe care îl folosea și el. Îl așteptase în tovărășia unui Courvoisier din care îl invitase să guste. Era excelent, franțuzii se pricep la așa ceva.

Discutaseră îndelung, de multe ori ieșind din sfera de interes a interviului. Joe Brandon era volubil și fermecător. Se apropia de 60 de ani, dar continua să alerge după fuste. Un burlac incurabil, veșnic amoretat.

Pe biroul lui era un PC. Chiar dacă nu se pricepea la calculatoare, tânărul scriitor deghizat în reporter îl catalogă drept unul dintr-o generație mai veche. Brandon îi urmărise privirea și zâmbise.

— E o carapace bătrână, dar îmi fac treaba cu ea. Scrii la calculator, sau la mașină? Sau – Doamne ferește! – de mână?

— Am o mașină de scris. O vechitură. Mă împac foarte bine cu ea.

Dramaturgul pufnise disprețuitor.

— Haida-de, CC – de la al doilea coniac conveniseră să se tutuiască – ești un om tânăr, ce naiba! Dacă o epavă ca mine – spunând asta adoptase un ton alintat – se servește de tot ce apare nou, în orice domeniu, inclusiv în cel al calculatoarelor, cum de te mai cramponezi de trecut? Ia vino încoace!

Îl sili să stea pe scaunul cu roțile de la birou, mai trăsese un scaun alături, și se așezase și el. Deschisese calculatorul și îndată pe ecranul monitorului apăruse imaginea unui alai de furnici, care porneau din stânga și deveneau tot mai mari, mărșăluind spre dreapta. Tastase apoi la repezeală câteva litere și în locul furnicilor se iviseră mai multe fișiere.

— Sper că nu mi-ai reținut parola, glumi el.

Apoi deveni serios.

— Fii atent, îi zisese gazda, deschizând un fișier. Urmează un număr de magie.

Pe ecran era un text. Brandon îl copie și îl salvă într-un alt fișier.

— Acum hai să ne jucăm.

Timp de un ceas, dramaturgul îi arătase cum fragmente din textul respectiv puteau să fie șterse la iuțea, sau mutate în locuri socotite mai potrivite, cum se putea reveni la forma inițială, cum se puteau schimba, la o simplă comandă, numele personajelor, și multe alte trucuri imposibil de realizat la mașina de scris, și care făceau munca scriitorului infinit mai ușoară.

— Sunt acum jucării și mai performante. Am pus ochii pe una și, în curând, or să mi-o aducă de probă. Dacă o să-mi placă, o iau, i-a zis Brandon la despărțire, într-o vădită stare euforică provocată de către minunatul coniac.

A doua zi CC își cumpărase un laptop. Se oprise la un astfel de aparat la sugestia vânzătorului de la magazin. Aflând ce profesie are, acesta îl convinsese că e mult mai convenabil să aibă un instrument de scris pe care să-l poată purta în deplasări, folosindu-l ori de câte ori îi venea inspirația. Vânzătorul avusese dreptate. Acum își transporta unealta de lucru cu mândrie, într-o geantă specială, din piele, de efect și la întâlnirile cu fanii săi, când îl pune pe masă și citea, ca de pe un prompter, pagini din scrierile sale. Trebuia să fie doar atent să nu se descarce – acumulatorul nu rezista mai mult de o oră.

Primului laptop (care avea vreo patru kilograme) îi urmasese un IBook, o bijuterie ușoară ca fulgul, depășit însă, în scurt timp, de un alt tip, și mai performant. Însă CC rezistase ofertei ispititoare avansate de către vânzătorul care îi admira cărțile – „în semn de prețuire pentru devotamentul dumneavoastră față de produsele Apple, beneficiați de o reducere de 200 de dolari”. IBook-ul îl slujea excelent și nu avea de gând să renunțe prea curând la el. Numai gândul la transferul informației de pe un laptop pe altul îl îngrozea.

Cu ajutorul laptopului descoperise și universul fascinant al internetului. Pentru asta, mai întâi avusese nevoie de cablu, dar în curând instalase și wireless-ul, astfel încât și din pat putea porni explorări fantastice. Fusese un împătimit cititor de ziare. Ei bine, acum nu le mai cunoștea decât varianta electronică. Dar și mai mult îl fascina navigația pe net. Căuta o anumită informație, o descoperirea pe Google sau pe Yahoo, dar, de multe ori, răspunsul primit îl îndemna să pornească într-o căutare de noi informații, uimindu-se, de fiecare dată, de acest univers în continuă expansiune. Navigarea pe internet devenise drogul lui zilnic, aflând rapid știri, păreri ale unora sau altora, date privind apariții de cărți, amănunte despre cele mai noi descoperiri științifice, etapele parcurse până când se ajunsese la ele, biografiile oamenilor celebri de pe tot Globul. Nu înțelegea cum de trăise atâția ani departe de această lume virtuală, de cel mai modern mod de înmagazinare a unor cunoștințe – în curând, era sigur, noul sistem nu va mai putea fi concurat de către nicio bibliotecă.

Uneori citea și opiniile celor care discutau pe diverse forumuri. Multe intervenții erau judicioase, pline de bun simț. Însă foarte mulți foloseau un limbaj de maidan, cu înjurături de o obscenitate incredibilă. Cuvintele scabroase de pe pereții WC-urilor publice se lăfăiau acum în spațiul magic al internetului. Asta chiar că n-o mai înțelegea: să folosești o descoperire epocală pentru înjurături și expresii licențioase! În special cei care comentau ziarele de sport, sau

diverse acțiuni politice, erau de-a dreptul scabroși. Și mai realizase un lucru în privința modului în care evolua mediul politic. Dacă un deputat, un senator dintr-o tabără susținea ceva, o cohortă de comentatori din tabăra adversă se năpustea asupra lui, ca să-l desființeze. Se întreba dacă nu cumva sunt plătiți pentru a discredita pe unul sau pe altul.

Îl interesau și filmulețele de pe YouTube. Unele erau amuzante, altele dramatice. De pildă, îl impresionase unul realizat de ziariștii de la *Washington Post*. Aceștia îl filmaseră pe un interpret la vioară care cânta într-o stație de metrou. Timp de o oră acesta câștigase 32 de dolari. Cu o seară înainte concertase într-o mare sală unde cel mai ieftin biletul costa o sută de dolari. Fiindcă era vorba de un violonist celebru, care la gura aceea de metrou, pe lângă trecători grăbiți, interpretase partituri dificile de Bach, pe o vioară care costa peste trei milioane de dolari...

Mașina de scris rămăsese totuși în mica lui bibliotecă, așezată pe o etajeră, ca o amintire dragă.

Uneori, râdea de unul singur, gândindu-se la Balzac. Dacă autorul *Comediei umane* ar fi avut un computer, ar fi scris de zece ori mai mult, și n-ar mai fi fost înglodat în datorii...

În seara asta CC dorea să înceapă o primă povestire dintr-un ciclu dedicat orașului Barintown. Povestiri scurte, de zece-douăzeci de pagini, cu mult suspans și intrigă imprevizibilă.

Îi plăcea să scrie noaptea. Se apuca de lucru pe la zece seara. Timp de patru ore nu se ridica de la birou. Alături avea o cană mare de cafea și o sticlă de vin roșu, din care își turna într-un pahar. Îi plăcea să asculte și muzică, de obicei își puneă câte un CD cu muzică clasică, dar, de data asta, caută un post care transmitea de obicei preclasic, și se lăsă în voia selecției propuse de către moderatorii emisiunii. Era îmbrăcat într-un trening, picioarele i se odihneau în niște papuci comozi, toate condițiile pentru un lucru de durată erau îndeplinite. Sorbi din pahar și începu să scrie, la început mai greu, dar, pe măsură ce narațiunea lua viteză și acțiunea îi era tot mai limpede, degetele lui alergau tot mai vioi pe tastatură. Îi venea ușor să-și vadă personajele – folosea prototipuri întâlnite în viață, în prima fază nici măcar nu le schimba numele, pentru ca să le aibă mai clar în fața ochilor, de-abia când revedea textul le modifica identitățile.

«Sala Teatrului din Barintown era plină până la refuz. Pentru spectacolul din seara asta biletele se vânduseră cu o săptămână înainte. Iar Daniel Caine era unul dintre fericiții care avuseseră șansa de a fi prezent la premiera cu piesa *Dragoste și crimă* a lui Joe Brandon, un fiu al orașului, cel mai în vogă dramaturg al momentului.

Lui Daniel Caine, care încerca și el să devină scriitor, subiectul piesei îi era cunoscut. Fusese publicat într-o revistă de cultură, cu mai multe săptămâni înainte. Dar impresia la lectură era una, și altceva era să vezi cum personajelor li se dă viață pe scenă de către actori.

Printre ei se afla și Judith Moran. La nici douăzeci și cinci de ani devenise o apariție inconfundabilă pe oricare scenă. Jucase și în câteva filme, cu destul succes, dar în teatru era divină. O interpretase pe Nora lui Ibsen, pe Ana Karenina, într-o adaptare după Tolstoi, pe Ofelia, Julieta și Lady Macbeth ale lui Shakespeare, dar și pe Lena din *Leonce și Lena* de Büchner, sau pe Eliza Doolittle din *Pygmalion* al lui Shaw. Trecea cu ușurință de la registrul grav la cel comic, putea să fie fragilă și dură, seducătoare sau de nesuportat, comunicativă sau închisă în sine. Secretul ei era unul simplu: indiferent în ce rol apărea, se juca pe sine însăși, cu o dăruire ce friza sacrificiul. Și chiar dacă unii critici îi reproșau unele accente rămase dintr-o vreme în care era o altă înțelegere a jocului actoricesc, spectatorii o adora – prezența ei într-o piesă îi asigura neîndoielnic succesul.

Daniel Caine își repeta toate acestea în timp ce se foia nerăbdător pe locul său din rândul întâi. Abia aștepta să se ridice cortina.

În sfârșit, o voce imperativă invită, pentru ultima oară, pe spectatori, să-și ocupe locurile în sală, atrăgându-le atenția să-și închidă telefoanele mobile, și să nu folosească aparatele de fotografiat și camerele video în timpul reprezentației. Luminile uriașului candelabru începură să pălească, până se stinseră cu totul, iar cortina se ridică încet, lăsând să se vadă o porțiune din parcul care înconjură o vilă somptuoasă.»

CC se opri din scris. De afară se auzise vaietul unei pășări care nu-și găsea somnul. Sorbi o gură de cafea, își mai turnă vin în pahar, bău câteva înghițituri și coborî din nou în teritoriul imaginar care începea să capete contur.

„În parcul scăldat de o lumină blândă de toamnă mai multe perechi se plimbau braț la braț. Domnii erau în fracuri și cu jobene în mână, doamnele purtau rochii largi și cu multe volănașe, lungi până la glezne, cu pălării mari cu panglici, și cu umbreluțe în mână.”

Ajuns aici, Clint notă: de văzut exact care era moda la sfârșitul secolului XIX.

«Unii dintre domni beau șampanie, comentând cu voce tare, câteva domnișoare admirau bijuteriile unei doamne mai în vârstă. Chelnerii îmbiau oaspeții să se servească de pe tăvile încărcate cu tartine, dulciuri și fructe. O orchestră cânta languros în chioșc.

Deodată, un freamăt cuprinse întreaga asistență. Apăruse stăpâna casei, Judith Moran. (Aplauze răsunară în sală, dar actrița nu le băgă

în seamă, de parcă lumea imaginară în care se afla nu putea primi vești din lumea reală.) Judith luă o cupă de șampanie și își salută oaspeții cu un gest elegant.

Era îmbrăcată într-o rochie roșie, ce contrasta cu albul și negrul toaletelor arborate de către celelalte cucoane. O culoare a voluptății și a crimei. Un roi de curtezani se ținea după ea, încercând să-i afle poruncile. Ea râdea și se apăra cu un evantai de zăduful serii, fără să pară impresionată de senzația pe care o stârnea.

Daniel Caine își aducea perfect aminte prima frază a piesei: „Când o actriță pune ochii pe un scriitor, îi face complimente, face ca aerul în jurul lui să vibreze. Îi trimite scrisori.” Dar nu se așteptase ca marea actriță să se apropie de rampă și să-și rostească primele cuvinte uitându-se drept în ochii lui.

Clint Cloud mai luă o înghițitură din vinul roșu, molatec, care îi mângâia cerul gurii. Se uită pe fereastră – beznă deplină și liniște. Doar un greier se tânguia într-un ungher neștiut.

«Daniel simți că tavanul teatrului se prăbușește. De când o văzuse pentru prima oară simțise că viața lui alături de Judith ar curge pe un alt făgaș. Îi trimisese flori, îi scrisese, dar nu primise niciun semn că demersurile lui nu sunt zadarnice. Până în seara asta, când minunata actriță îi declarase, în fața unui public de patru sute de persoane, că nu-i este indiferent. Se simți în al nouălea cer, simți că se topește în scaunul pe care era așezat, căpătă dintr-odată o importanță imensă în proprii săi ochi. Privi cu milă la Joe Brandon care stătea lângă el. Ce dacă era autorul unor piese care se jucau cu casa închisă? N-avea decât să fie flatat de adularea atâtor oameni – în schimb, pentru Judith, nici nu exista.

Nu mai reuși să fie atent la desfășurarea primului act. Mai ales că îi știa unele replici pe de rost. Cunoștea în amănunțime tot ce se petrecea pe scenă. Era vorba de eternul triumfi amoros. Judith era căsătorită cu dramaturgul Joe Brandon, mult mai în vârstă ca ea. (CC spera să nu se prindă că-l descrie tocmai pe cel care îl îmbiase cu un Courvoisier excelent.) Acesta crea piese special pentru ea, în care rolul principal îi venea ca o mănășă. O cunoștea atât de bine, încât nicio altă interpretă n-ar fi egalat-o. Numai că Judith cunoscuse un dramaturg mai aproape de vârsta ei, Daniel Caine (și acesta exista în realitate, un coleg de generație cam ușuratic). În sufletul ei înmugurise o altă iubire, cea adevărată, unica, pentru un îndrăgostit înfocat și deloc lipsit de talent literar. Și acesta scrisese pentru ea, și acesta îi trimitea flori și epistole înflăcărâte, dar, din pricina venerabilului Brandon, nu jucase în niciuna din piesele lui, mult mai atractive, mai aproape de gustul modern. Judith se zbătea, ca într-o tragedie de Corneille, între datoria de a fi o soție fidelă, și dragostea purtată unui bărbat tânăr și talentat, care îi răscolise existența.

Pauza fu pentru Daniel o izbăvire. Se repezi la bufet și bău un pahar de limonadă, pentru ca să-și astâmpere arșița care îl cuprinsese de când ochii ei se ațintiseră în ochii lui. Simțea în piept o durere insuportabilă. Pentru ca să se mai liniștească, se apucă să citească afișele care anunțau alte spectacole ale teatrului. Întâlni și câțiva cunoscuți cărora le făcu o impresie ciudată, vorbind alandala, râzând fără rost. Ieși chiar și pe treptele de la intrare ca să se răcorească și să-și potolească surescitarea. Degeaba însă. Gândul îi era doar la ea. Și-o închipuia în cabină cum se îmbracă pentru al doilea act, în jurul ei forfotind coafeze, cosmeticiene, costumiere.»

CC se întinse cu poftă și căscă – era aproape ora două, era destul cât scrisese. Reciti textul fără să facă nicio modificare, alta decât de corectură. Îi plăcea ca de-abia după ce realiza integral forma brută să înceapă să-și cizeleze frazele. Mai întâi însă dorea să vadă firul acțiunii în întregul ei. Ce scrisese în noaptea aceea era de ajuns. Dacă ar fi reușit să scrie zilnic măcar o pagină, într-un an s-ar fi adunat 365. Un roman. Ce vis frumos! „Nulla dies sine linea”^[3] nu era un îndemn pe care putea să-l urmeze. Avea lungi perioade de trândăveală, încât și așternerea unei simple fraze pe hârtie îi părea un chin insuportabil.

Termină de băut sticla pe care o duse în bucătărie și o aruncă într-un coș. Printă paginile la care lucrase și le așeză ordonat pe colțul biroului. Mai avu puteri să facă și un duș scurt, după care se duse la culcare. Adormi imediat. Somnul îi fu bântuit de coșmaruri. De fapt, așa i se întâmpla ori de câte ori îl apuca febra scrisului. Realitatea și imaginarul se întrepătrundeau. Ambele sufereau metamorfoze spectaculoase. Trăirea autorului pe două tărâmurile îl marchează decisiv până și în somn.

Se trezi când soarele era sus pe cer. Își deschise telefonul mobil – un Nokia 1310 – și își citi SMS-urile. Nimic important. Doar Fiona Barnes, cea mai nouă legătură pe care o avea, îl interoga inchizitorial: „Răule! Unde ai dispărut?”

„Răul” nu dispăruse decât de o zi. Și doar îi spusese să-l lase în pace un timp, pentru că avea treabă. Dar studenta la Arte Plastice părea să fie o pisăloagă incorigibilă. Chiar dacă era o frumusețe, trebuia să scape de ea cât mai urgent. Insistența ei îi provoca frisoane. Nu cumva îi ardea de măritiș?

S-ar fi dat jos din pat chiar dacă nu s-ar fi auzit soneria de la ușă. Se uită la ceas – aproape douăsprezece. Cine să fie? Nu aștepta pe nimeni. O clipă se gândi să ignore soneria care țârâia insistent. Își trase totuși un halat pe el, își vâri picioarele în niște papuci și se duse să vadă cine e. Deschise ușa pe jumătate. În prag era Fiona.

— Salut!

N-apucă să-i răspundă. Se trezi împins în casă, în timp ce fata trânti cu piciorul ușa la locul ei. În vreme ce cu mâna stângă îi

smulgea halatul, cu dreapta își scotea bluza înflorată și jeanșii – pantofii îi rămăseseră deja în hol, trăgându-l pe scară în sus, într-un vârtej de sărutări pătimașe, de haine aruncate și de șoapte atâțătoare. N-apucă să se dumirească și se pomeni că deja o pătrunsese chiar acolo, pe trepte, unde zăboviră doar câteva clipe, continuând în patul larg, mișcându-se în strâmtoarea ei umedă cu frenezie, când deasupra, când dedesubt, smulgându-i țipete scurte, picioarele ei bătându-i fesele într-un ritm nebunesc, simțindu-i în gură limba ca un șerpișor fierbinte și neastâmpărat, care îi provoca valuri de dorință.

De-abia după a treia repriză scăpă din strânsoarea ei. Se simțea epuizat, în cap nu mai avea niciun gând legat de povestirea pe care o începuse. Făcură împreună duș, și sub jetul de apă se înlănțuită din nou, fără impetuozitatea de mai înainte, ca doi parteneri cu experiență, capabili să prelungească plăcerea la nesfârșit.

Se duseră goi pușcă în bucătărie. În vreme ce ea încălzea niște hamburgeri în cuptorul cu microunde și prepara niște spaghetti, el stătea pe scaun și îi admira linia perfectă a șoldurilor, sânii cu sfârcurile încă împungând aerul, picioarele lungi și musculoase, urmare a alergărilor zilnice prin parcuri. Și brusc își închipui cum va arăta peste patru decenii, cu părul albit și gura smochinită, cu burta atârând dizgrațios din pricina grăsimii. Imaginea fugară îi strică toată buna dispoziție provocată de surpriza de care avusese parte. Deveni morocănos, mai ales că își aduse aminte de povestirea pe care o începuse și pe care dorea să se uite.

Mâncară schimbând doar câteva vorbe. După care Fiona se îmbracă, îl sărută în treacăt pe obraz și se duse la cursuri.»

CC oftase ușurat – bine că nu dorise să rămână peste noapte. Ar fi fost un dezastru. Deschise calculatorul și începu să citească. Pe măsură ce citea era tot mai intrigat. La sfârșitul lecturii, chipul său exprima o nedumerire totală.

Nu-și mai recunoștea textul. E drept, nu erau multe modificări, dar nu-și aducea aminte să fi scris cu astfel de cuvinte care îndrumau acțiunea în cu totul altă direcție. Să fi băut aseară atât de mult încât să se fi îmbătat? Ipoteza asta era exclusă, CC rezista la băutură, nu-și pierdea mințile, simțea doar o vagă stare de euforie. Atunci ce se întâmplase? Să-i fi umblat Fiona în calculator? N-avea când – nu se despărțiseră nicio clipă.

Luă colile de hârtie pe care le printase în toiul nopții. Textul era altul, cel pe care și-l amintea că l-a scris. Înfrorât, începu să caute prin casă. Nu era nimeni. Verifică și geamurile – niciunul nu era deschis, astfel încât să se fi putut strecura o persoană străină. Cât despre ușă – ținea minte că o încuiase cu cheia. Se întâmplase oare ceva cu calculatorul? Dar ce anume?

Vru să-l sune pe vânzătorul de la magazinul de unde-l cumpărase. Se răzgândi. Ce să-i spună? L-ar fi socotit nebun.

Se uită în instrucțiunile de funcționare a laptopului. Căută și pe internet ceva despre defecțiunile calculatoarelor. Nu găsi nimic care să se potrivească situației lui.

Resemnat, citi din nou textul de la *Dragoste și crimă* aflat în calculator. Nu era o aiureală, dar nu-i aparținea, chiar dacă începea la fel.

«Sala Teatrului din Barintown era plină până la refuz. Pentru spectacolul din seara asta biletele se vânduseră cu o săptămână înainte. Iar Daniel Caine era unul dintre fericiții care avea șansa de a fi prezent la premiera cu piesa *Dragoste și crimă* a lui Joe Brandon, un fiu al orașului, cel mai în vogă dramaturg al momentului.

În rolul principal fusese distribuită Judith Moran. La nici douăzeci și cinci de ani, blonda platinată, care încercase să-și construiască o carieră în teatru aruncându-se cu dezinvoltură în brațele impresarilor, ale regizorilor sau ale actorilor mai cunoscuți, reușise, în cele din urmă, să-i sucească mințile bătrânului Joe Brandon și-l convinsese să o ia de soție. Multă vreme ziarele și revistele de scandal se amuzaseră pe seama ciudatului cuplu. Mai ales că Judith nu pusese capăt aventurilor sale. Deseori era surprinsă în scene de mare tandrețe cu membri ai unor formații rock – era înnebunită de astfel de formații –, cu poeți pletosi care nu publicaseră niciun rând mai de Doamne-ajută, cu jurnaliști cărora le oferea nuri ei în schimbul unor cronici favorabile.

Joe Brandon avea știre de escapadele ei. Până acum nu dăduse vreun semn că este deranjat de bârfele din jurul acestui mariaj dezastruos. Continua să scrie piese al căror rol principal era încredințat ușuraticii Judith.

Daniel nu-și putea explica de ce marele dramaturg se complăcea într-o astfel de situație. Ar fi putut foarte bine să trăiască în continuare singur. Sau ar fi putut să accepte lângă el o ființă poate mai ștearsă, dar iubitoare. Dar la urma urmei, ce-i păsa lui? Dramaturgul se scălda în bani și faima lui se răspândise pe tot mapamondul. Nu le putea avea pe toate în viață.

Stătea în primul rând, chiar lângă el. Din când în când, îl privea cu coada ochiului. Capul său leonin, cu părul vâlvoi, atrăgea tuturor atenția. Ar fi fost un prilej minunat să intre în vorbă, să-i spună că și el scrie, o schiță i-a și apărut într-o revistă literară, însoțită de un comentariu elogios al unui critic literar reputat. Dar sfiala îl împiedica să-l abordeze.

Cortina se ridică încet, prelungind suspansul așteptării. În sală se așternu liniștea. În schimb, dinspre scenă se auzi vacarmul unei

orchestre de rock. Terasa unei discoteci găzduia o petrecere. Judith sărbătorea succesul apariției într-o nouă piesă. Tineri și tinere dansau frenetic. Mișcările lor ar fi provocat reverii și unui contorsionist. Toți erau îmbrăcați în blugi și în tricouri cu inscripții care n-aveau niciun înțeles pentru cei care nu trăiseră fervoarea mișcării hippie. Pe unele dintre ele se răsfața portretul lui Che Guevara. Cei care nu dansau prizau niște praf alb, pe care și-l puneau pe degetul arătător.

Deodată apărură și Judith. Era îmbrăcată la fel ca și ceilalți. În picioare avea niște cizmulite cu ținte. Părul îl avea strâns într-o coadă de cal.

Se apropie de rampă și rosti, cu un glas care amintea de glasul unei femei de joasă speță, prima frază a piesei: „Când o actriță pune ochii pe un scriitor, îi face complimente, face ca aerul în jurul lui să vibreze. Îi trimite scrisori.” Spuse cuvintele acestea uitându-se drept în ochii lui Joe Brandon.

Din clipa aceea lui Daniel îi fu limpede totul. Joe Brandon scrisese o piesă despre ceea ce trăise alături de platinata jună. Primul act o prezenta exact așa cum era în realitate: vulgară, proastă, de o incultură fenomenală, ahtiată de bărbați, dornică de parvenire. Era o formă de răzbunare? Venerabilul Brandon ajunsese la capătul răbdării și spunea întregii lumi ce era silit să îndure? Dar toanta de Judith cum de nu se prinsese și acceptase să joace așa ceva? Sau poate că își dăduse seama și nu-i păsa, din moment ce avea din nou prilejul să apară în fața publicului, într-o piesă care, cu siguranță, avea să aibă un succes fulminant?

În orice caz, Daniel Caine, care o văzuse în multe spectacole, nu putea să nu recunoască faptul că Judith făcea rolul vieții ei. Trecea cu dezinvoltură de la un partener de dans la altul, bea pahar după pahar, râdea vulgar sau spunea niște prostii care făceau asistența să se prăpădească de râs. Într-adevăr, era o comedie tragică, așa cum anunța și afișul spectacolului. O găsculiță cu ifose, o otreapă care se cățărare la un rang pe care nu-l merita.

Numai Joe Brandon nu râdea. Daniel continua să-l observe pe furiș. Stătea impasibil și părea să nu observe nici ce se petrece pe scenă, nici rumoarea din sală, la replicile hazlii rostite de către personaje.

Cortina se lăsă într-un ropot de aplauze. Actul întâi luase sfârșit.»

CC șterse enervat peste măsură textul străin. După care își culese din nou propriul lui text. Când ajunse la pasajul unde pusese punct noaptea, continuă să scrie. Pe birou își pusese cafeaua și sticla de vin.

Daniel Caine urmări actul al doilea ca în transă. El se desfășura într-unul dintre saloanele vilei lui Joe Brandon, a doua zi după petrecere. Judith Moran și prietenele ei Katherine și Merryll stăteau la

taclale. Una era o lungană schilavă, cealaltă o bondoacă guralivă și cu o mustață pe care, deși o smulgea fir cu fir, cu penseta, creștea și mai deasă. Gazda parcă le alesese să-i țină companie tocmai pentru a-și pune mai mult în valoare frumusețea.

— Vai, ce bine ne-am distrat ieri!, ciripi Merryll – în ciuda dimensiunilor sale glasul îi era cristalin, dacă s-ar fi îngrijit de ea cineva în copilărie, cu siguranță ar fi ajuns măcar în corul operei, dacă nu cumva chiar solistă.

— Da, dragă, și ce lume bună a venit!, o completă Katherine. Știa de mult că și ea, și Merryll vor rămâne fete bătrâne, dar nu se acriseră, țineau la Judith și se bucurau de fiecare triumf al ei.

Judith le asculta absentă. Tocmai vrură să o întrebe ce are, când în încăpere năvăli Joe Brandon.

— Bună ziua, porumbițelor!, le salută el vesel. Judith! Îți aduc o veste colosală! Plecăm în turneu. În Europa. Două luni! În Franța, Italia, Austria, Germania și Anglia. Pentru două luni o să uităm de mocofanii ăștia din Barintown.

— Vai, ce frumos, bătură din palme Katherine și Merryll. O să faceți o baie de civilizație.

De-abia atunci Brandon își dădu seama de gafa comisă și încercă stângaci s-o repare:

— Evident, nu m-am referit la persoanele de față.

Viitoarele fete bătrâne nu păreau însă deloc supărate.

— Judith, să ne scrii de oriunde ajungeți. Scrisori lungi, nu depeșe telegrafice. Să ne spui ce îmbracă europenii, ce parfumuri folosesc cucoanele, ce cărți citesc și cum sunt muzeele lor.

Tânăra actriță nu părea să se bucure de vestea primită. Le strânse la piept.

— Așa o să fac. Dar acum aș vrea să mă lăsați singură. Am o durere de cap îngrozitoare. Probabil că ziua de ieri m-a obosit.

Brandon se îngrijoră.

— Să chem un doctor?

— Nu, nu-i nevoie, o să-mi revin. Lăsați-mă doar să mă odihnesc un ceas.

— Bine, draga mea, te las, mai ales că trebuie să alerg pentru formalitățile de plecare.

— Dacă sunteți cu trăsura ne luați și pe noi, domnule Brandon?

— Cu mare plăcere, dragele mele, cu mare plăcere. Pe drum am să vă spun ce mi s-a întâmplat când am fost pentru prima oară în Europa. După dumneavoastră, doamnelor!

Judith rămase singură. Stinse lumina din tavan. Doar un lampadar mai alunga o parte din întunericul care se lăsase.

Se așeză într-un fotoliu și scoase din corsajul rochiei o scrisoare. Începu să o citească în șoaptă:

„Incredibilă Doamnă!

Îți scriu încă o dată, deși știu precis că nici acum n-ai să-mi răspunzi. O zeiță ca tine nu are ochi pentru muritorul de rând care sunt eu. Tu ai parte de triumfuri, de glorie, de aplauze și flori, de dragostea tuturor, și de bogăție. Eu sunt un anonim care zadarnic bate la porțile Artei.”

Sala asculta electrizată. Judith avea un glas blând și învăluitor, încărcat de o tristețe grea.

Daniel Caine se foi neliniștit. Ceva nu era în regulă. În textul publicat scena asta nu era. Își aducea aminte cu precizie. Și ce era cu umbra care apăruse în încăpere și asculta nemișcată?

Judith continua să citească.

«Țin minte de parcă a fost ieri ziua în care te-am văzut prima oară. Te plimbai cu două prietene prin parc. Râdeai veselă și fericită. Ai trecut pe lângă mine și nu mi-ai aruncat nicio privire. Asta s-a întâmplat de mai multe ori, pe la balurile din oraș, pe la vernisajul unor expoziții sau la cursele de cai de pe hipodrom. De fiecare dată am încercat să-ți atrag atenția; n-am reușit.

Până într-o zi, când am citit un act dintr-o piesă de-a mea la cercul de lectură din oraș. Dacă aș fi știut că ești în sală, cu siguranță că m-aș fi fâstâcit, și încercarea mea de a convinge niște impresari să se aplece asupra lucrărilor mele ar fi eșuat lamentabil.

La sfârșit, te-ai apropiat de mine și mi-ai spus cu un glas care mi-a înfiorat întreaga ființă: „Domnule Smith, ai un talent remarcabil. Ești un tânăr de mare viitor. Mi-ar plăcea să joc într-o piesă de-a dumitale. Ai și forță, și gingășie, și îți place să vezi lumea într-o lumină curată”.

Nici nu știu ce-am îngăimat, copleșit de emoție. Până când să-mi revin, deja te îndepărtaseși, însoțită de cohorta de admiratori. Dar eu pluteam pe valurile unei fericiri cum nu mai cunoscusem.

N-am îndrăznit să te caut. Am preferat să-ți mărturisesc în scrisori dragostea pe care ți-o port. O dragoste fără speranță.

Aceasta e ultima scrisoare pe care ți-o mai trimit. Am luat hotărârea să plec, pentru totdeauna, în Europa. Nu pentru ca să încerc să mă vindec de dragostea pe care ți-o port – oricât ar suna de bombastic, asta nu se va întâmpla niciodată. Dar poate că în orașele acelea străine, printre oameni necunoscuți, voi reuși măcar să mă adun și să-mi reiau lucrul la piesele la care visez. Țintuit însă la masa de scris, îmi voi ridica uneori ochii de pe rândurile așternute, și mă voi gândi că, pe aceeași planetă cu mine, trăiește o ființă neasemuită, pe care am avut fericirea s-o cunosc.

Adio, Incredibilă Doamnă! Dumnezeu să te ocrotească!»

Cineva din sală începu să se smiorcăie. Și alții se căutau de batiste prin buzunare. Judith crease o atmosferă fantastică. Doar Daniel Caine

nu se lăsase cuprins de ea. O aceeași întrebare nu-l lăsa în pace: de ce se adăugase pasajul acesta?

Judith rămăsese cu scrisoarea în poală. Plângea. Silueta din umbră se apropie de femeie. Aceasta tresări văzându-l pe tânărul înalt și frumos.

— Paul! Cum ai ajuns aici?

Sări în picioare și i se repezi în brațe. Sărutările lor pătimeau nu păreau sărutările convenționale dintre doi actori implicați într-un spectacol. Părea că Judith și Paul se iubesc cu adevărat. Iar asta îl înnebunea pe Daniel Caine.

— Am vrut să te mai văd pentru ultima oară. M-am furișat în casa ta ca să mai culeg o ultimă amintire.

— Casa mea, îl îngână Judith cu amărăciune.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai ști, Paul, dacă ai ști...

— Ce să știu?

— Nimic. Iartă-mă, nu știu ce m-a apucat...

Își șterse ochii de lacrimi.

— Știi, și eu plec în Europa. S-a organizat un turneu.

— Extraordinar!

— Prima escală e la Paris. Poate ne vedem în Orașul lumină.

— Ne vom vedea negreșit.

— Acum du-te! Nu vreau să ne iasă vorbe.

— Zbor! Formidabil! La Paris! La Paris!

Lui Daniel Caine îi fierbea sângele în cap. Ce pușlama era și Judith asta! Îl momise mai întâi pe el în văzul tuturor, declarându-i că îl iubește, apoi se aruncase în brațele lui Paul Smith. Și cu câtă nerușinare! Așa ceva nu mai putea suporta. Se ridică de la locul lui, dintr-un salt se sui pe scenă, se repezi la Judith, începând s-o zgâlțâie. Sala își reveni din uluială. Izbucniră țipete. Mai mulți oameni de pază îl înșfăcăară pe Daniel Caine care se zbătea în brațele lor. Cortina coborî brusc, ascunzând spectatorilor ceea ce se petrecea pe scenă.

CC se opri din lucru. Obosise, și din pricina încordării nervoase la care îl supunea scrisul, și din pricina vizitei pe care o primise pe la orele prânzului. Printă ceea ce scrisese și se culcă imediat.

A doua zi dimineața se trezi odihnit și cu chef de lucru. Cel mai important mesaj descoperit pe telefonul mobil era cel din partea redactorului de la revista căreia îi promisese povestirea. Îi răspunse că în câteva zile o va primi.

Era trecut de ora prânzului, mâncase și nimeni n-avea să-l mai bată la cap. Se hotărî să se apuce de lucru. Dar mai înainte de a a reciti ceea ce scrisese în ziua precedentă, își aduse aminte de pățania pe care o avusese cu laptopul. Îl deschise cu febrilitate. Căută în fișierul unde își

plasase povestirea. Acolo se afla, din nou, un alt text, cu personajele lui, dar între care erau create alte relații. Text precedat de cel pe care îl ștersese. Înnebunit, începu să citească.

«Actul al doilea se desfășura într-unul dintre saloanele vilei lui Brandon. Dar ideea de opulență era alungată de dezordinea care domnea în încăpere. Haine aruncate pe fotolii sau pe jos, pantofi de damă desperecheați pe covoare, sticle de whisky goale răsturnate ca niște popice, cartoane de pizza în care nu mai era nimic.

Judith stătea de vorbă cu Katherine și Merryll, cele mai bune prietene ale ei. O lungană și o bondoacă urâte ca o noapte de coșmar. Dar asta nu le împiedica să se plimbe încolo și-ncoace, numai în costume de baie, ca de altfel și Judith.

— Nu mai mergem odată în piscină? Poate ne trece mahmureala asta, zise Katherine.

— Aoleu! N-ai ceva de cap? Parcă m-am izbit de coada unei comete, se văită Merryll.

Judith însă căuta de zor ceva. În sfârșit descoperi o hârtie căzută sub un fotoliu.

— Ia ascultați aici, fetelor!

Începu să citească – Daniel se uimi din nou auzind-o. Cum putea ca o făptură atât de drăgălașă să aibă un glas atât de aspru și de neplăcut?

„Incredibilă Doamnă!”

Toate trei fetele izbucniră în râs.

— Să nu-mi spui că e o scrisoare de amor, chicoti Merryll.

— Stai s-auzi! „Incredibilă Doamnă! Îți scriu încă o dată, deși știu precis că nici acum n-ai să-mi răspunzi. O zeiță ca tine nu are ochi pentru muritorul de rând care sunt eu. Tu ai parte de triumfuri, de glorie, de aplauze și flori, de dragostea tuturor și de bogăție. Eu sunt un anonim care zadarnic bate la porțile Artei.”

Sala hohotea în delir.

„Țin minte de parcă ar fi fost ieri ziua în care te-am văzut pentru prima oară. Te plimbai cu două prietene prin parc. Râdeai veselă și fericită. Ai trecut pe lângă mine și nu mi-ai aruncat nicio privire. Asta s-a întâmplat de mai multe ori, la discotecile din oraș, la agapele date în cinstea ta după vreo premieră. De fiecare dată am încercat să-ți atrag atenția, dar n-am reușit.”

— Cu noi râdeai veselă și fericită, bătu Merryll din palme.

— Stați să vedeți mai departe. „N-am îndrăznit să te caut. Am preferat să-ți mărturisesc în scrisori dragostea pe care ți-o port. O dragoste fără speranță.

Aceasta e ultima scrisoare pe care ți-o mai trimit. Am luat hotărârea să plec pentru totdeauna în Europa. Nu pentru ca să încerc

să mă vindec de iubirea mea nebunească – oricât ar suna de bombastic, asta nu se va întâmpla niciodată. Dar poate că în orașele acelea străine, printre oameni necunoscuți, voi reuși măcar să mă adun, să-mi reiau lucrul la piesele la care lucrez. Da, îmi place să cred că, într-o bună zi, voi ajunge la fel de vestit ca și soțul tău. Țintuit însă la masa de scris, îmi voi ridica uneori ochii de pe rândurile așternute și mă voi gândi că, pe aceeași planetă cu mine, trăiește o ființă neasemuită, pe care am avut fericirea s-o cunosc.

Adio, Incredibilă Doamnă! Dumnezeu să te ocrotească!”

Cele trei se prăpădeau de râs.

— Adio, Incredibilă Doamnă!, se maimuțări Katherine.

— Dumnezeu să te ocrotească!, nu se lăsă mai prejos Merryll.

Sala continua să hohotească. Unii își ștergeau lacrimile de atâta râs. Doar Joe Brandon rămânea impasibil, de parcă nu el ar fi imaginat creaturile acelea caraghioase.

— Cine-i dobitocul care ți-a scris?, întrebă Katherine.

— Un caraghios. Umblă la costum și cravată. Și n-are nici 30 de ani. Băiatul lui tăticu’ și al lui mămica. Un papă-lapte!

— Ei, văd că n-aveți chef de piscină. Mă car, am o ciocnire cu un tip care mi-a promis niște prafuri. Dacă îs gigea, așa cum se laudă, vă vând și vouă pontul.

— Și eu îmi iau zborul! Mă doare scufița de crăp.

Judith rămase singură în scenă. Puse o muzică sălbatecă și începu să danseze. Din pricina zgomotului, nu auzi cum se deschide ușa. În salon intră un tânăr îmbrăcat la costum. Tuși de câteva ori, din ce în ce mai tare, încercând să se facă remarcat.

Când îl zări, Judith scoase un țipăt și opri muzica.

— Cine dracu’ ești?

Tânărul era vizibil emoționat.

— Eu... V-am scris de câteva ori... Numele meu e Paul Smith.

Judith abia se stăpâni să nu râdă batjocoritor. Vru să-și pună pe ea un halat de baie, dar se răzgândi. Începu să-i dea ocol tânărului care era din ce în ce mai fâstâcit.

— Deci adoratorul meu din umbră e mai curajos decât credeam. Cum de ți-a venit ideea să vii la mine în casă?

— Așa cum v-am scris, plec în Europa. Am vrut să vă vorbesc măcar o dată. Să stau măcar cinci minute de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu ți se strepezesc dinții vorbind așa cu merchez? În mahalaua în care m-am născut toți îmi spuneau Judith.

— Judith... Iubirea mea... Dacă ai ști câte nopți m-am zvârcolit în pat și am plâns gândindu-mă la tine...

— Vezi să nu-ți ruginească pernele de atâtea lacrimi!

Îl apucă pe după gât cu brațele și îl sărută pe gură. Apoi începu să-l tragă spre pat, scoțându-i hainele de pe el.

— Judith! Ce faci? Bărbatul tău poate intra în orice clipă.

— Bărbatul meu e un domn. Nu intră fără să bată la ușă. Hai odată! Jos pantalonii. Azi noapte m-am pilit și n-am avut parte de partida de sex pe care mi-o programasem.

Bărbatul însă se apăra uluit.

— Judith! Nu se poate! Ești măritată!

— Când ești măritată, chestia asta e și mai grozavă. Ia să te văd dacă ești la fel de bun la pat ca și la scris. Ce-i drept, ești frumușel.

Îl trânti pe canapea, continuând să-l dezbrace, în vreme ce cortina se lăsa, acoperind priveliștea celor două corpuri înlănțuite. Publicul izbucni în aplauze.

Daniel Caine era sufocat de indignare. Își luă inima în dinți și i se adresă vecinului său:

— Trăiți în acest coșmar? Cum de o suportați?

Joe Brandon îl privi rece și nu-i răspunse nimic. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre foaier.»

Nu mai înțelegea nimic. Îl cuprinse furia, apoi spaima. Cineva se insinuase din nou în laptopul de care era atât de mândru și îi controla activitatea. Un hacker? Țștia erau în stare să intre și în calculatoarele Pentagonului. Dar pentru cine era el atât de important ca să i se umble în textele pe care le crea? Și în ce scop?

Din nou se gândi să-l sune pe vânzătorul de la magazinul de electronice și din nou se stăpâni. Individul acela cu veleități literare n-avea cum să-i spulbere enigma. Nu știa decât să-și vândă marfa și atât.

Cercetă IBook-ul și pe o față, și pe alta. Nu zări nimic neobișnuit. Îl duse la ureche – nu desluși niciun zgomot suspect. Mai mult îl și miroși. Chestia asta îl făcu să pufnească în râs.

Brusc își aduse aminte de ceva ce i se întâmplase în urmă cu câteva zile. Din când în când primea up-datări ale unor programe. Le instala conștiincios, indiferent dacă erau pentru iTunes, iPhoto, Microsoft Excel. Dorea ca laptopul său să fie cât mai performant.

Deunăzi mai primise o up-date. Nu băgase de seamă despre ce era vorba. O instalase ca un robot. Chestia aceea să fie buba?

Oricare o fi fost explicația, el avea un termen de predare și nu putea întârzia, așa că se așternu pe scris. Dar, mai întâi, culese textul scris în zilele anterioare, ștergându-l pe cel care nu-i aparținea. Îl scotea din sărite că își pierdea timpul. Bine măcar că printase ceea ce compusese până atunci. Ar fi fost de groază dacă ar fi trebuit să refacă totul din memorie.

«Actul al treilea începu cu o jumătate de oră întârziere, timp în care și Judith și ceilalți își reveniră după incidentul provocat de către Daniel Caine. Acesta fusese dus la poliție și primise o amendă

usturătoare. A doua zi ziarele comentaseră pe larg întâmplarea. După cum se exprimase cineva, așa ceva se petrece când se face o confuzie între planul imaginar și cel al realității. Se produce o coliziune din care rezultă scânteii.

Ultimul act se desfășura în cabina lui Judith de la teatru. Un machior și o coafeză se învăteau, rând pe rând, în jurul ei. În timp ce comisionarii aduceau coșuri de flori, discuta cu diverși prieteni care asistau la pregătirile ei înainte de intrarea în scenă. Printre ei – Katherine și Merryll.

Se auzi primul gong care chema publicul în sală. Cu un surâs fermecător pe buze, Judith își pofti oaspeții să plece. Rămăsă singură, își mai aranjă rochia puternic decoltată și scoase o scrisoare din care începu să citească în gând.

Se auzi al doilea gong. Judith tresări și ascunse scrisoarea. Tocmai când se îndrepta spre ușă, aceasta se deschise și în prag apăru Joe Brandon, palid la față și clătinându-se.

— Joe! Ți-e rău?

Bărbatul înaintă spre ea, ținându-se de mobile. Judith sări să-l sprijine. Joe încercă să se agațe de brațele ei, apoi se prăbuși pe podea.

— Joe!

De-abia când se aplecă deasupra lui zări pumnalul care îi fusese înfipț în spate. Își privi mâinile – erau pline de sânge.

Un strigăt de fiară încolțită aduse în preajma ei cabinieri, mașiniști, actori.

— Ajutor!

Toți contemplau cu oroare decorul în care, cu doar câteva clipe mai înainte, se vorbise amical și se râsesse.

Un polițist sosi urgent la fața locului. Se recomandă Steve Bryant. Îi fu suficient să arunce o privire și își formă imediat o părere.

— De ce l-ați ucis, doamnă Moran?

— Dar nu-i adevărat! Nu l-am ucis eu.

Plângea și își frângea mâinile, nemailuând în seamă că sunt pline de sângele bărbatului ei.

Bryant continuă nemilos – era adeptul interogatoriilor dure.

— Nu vă mai era de trebuință? V-ați folosit de el până ați ajuns o stea și după aceea ați vrut să scăpați de el? Era prea bătrân?

— Altcineva l-a ucis!, se tânguia Judith.

— Avea un amant tânăr, interveni Katherine.

— Îi trimitea scrisori. Plănuiau să fugă în Europa, adăugă Merryll.

Judith le privi uluită.

— Dragele mele... Cum de puteți spune așa ceva?

— Prea nu-ți mai ajungea nimeni cu prăjina la nas: Na, că ți s-a înfundat, nu o slăbea Katherine.

— Doamnă Moran, v-aș ruga să nu mai jucați teatru cu noi, zise Bryant cu ifos. Cu mine nu țin trucuri de astea.

— Ce trucuri, domnule polițist?

— Lacrimile și scâncetele n-au niciun efect asupra mea. Sunt bune pe scenă, nu când aveți de-a face cu mine. Mai bine v-ați recunoaște fapta. Așa, puteți scăpa mai ușor.

Judith încetă să mai plângă și-l înfruntă cu o privire sălbatică în ochi.

— Nu eu l-am ucis pe Joe! Cineva de pe coridor a făcut-o. Când a intrat în cabină era deja înjunghiat.

— Atunci de ce aveți mâinile pline de sânge?

— Am încercat să-l ajut!

— L-ați ajutat să moară mai iute, se stropși la ea Bryant.

— Rușine!, pufni cu dispreț o cabinieră.

— O cățea în călduri!, adăugă un mașinist care mirosea a băutură.

— Destrăbălata! În loc să-i ridice statuie bărbatului care a scos-o din mocirlă, ea îl omoară!, punctă și coafeza.

— Uite pe cine admiră publicul, se băgă în vorbă și cel care trăgea cortina. Otreapă ce ești! Ar trebui ca ăia care te așteaptă în sală să afle ce-ai făcut și să fii dată pe mâna lor.

— Asta nu se poate. Trebuie să răspundă în fața legii, se împotrivi Bryant.

— Legea suntem noi, îl repezi Merryll. În Barintown criminalii sfârșesc în ștreang.

O înșfăcă pe Judith de păr, începând s-o tragă spre ieșire. Și alte mâini o apucară pe actriță de brațe, de haine, în fața polițistului incapabil să-i țină sub ascultare. În vânzoleala care urmă, scrisoarea căzu din corsajul lui Judith. Katherine o culese și citi câteva rânduri.

— Iată dovada!, strigă ea triumfătoare, și începu s-o citească cu glas tare. Toți ascultară înmărmuriți și cu gura căscată. Apoi începură s-o înghiontească și s-o tragă pe Judith cu o și mai mare furie. O târără afară din cabină. Nu mai avea puteri să se zbată și să implore milă. Cineva găsisese o frânghie și îi petrecuse un laț în jurul gâtului. Cabina rămase pustie. Câteva momente nu se mai auzi nimic. Deodată însă izbucni vacarmul. Spectatorii strigau în cor: „La moarte! În ștreang cu ea! Rușine! Să se facă dreptate!”

Strigătele se potoliră ca prin farmec. Se mai auzi doar un zgomot ca de scaun răsturnat.

În cabină pătrunse polițistul Steve Bryant. Se uită jur-împrejur, se convinse că este singur, bău un pahar cu apă. Era transpirat, și, ca să-și șteargă fruntea, își scoase cascheta. Părul negru i se revărsă pe umeri. Părul negru al lui Daniel Caine.»

CC oftă mulțumit. Avea bruionul povestirii gata. Mai rămânea s-o șlefuiască vreo două zile și putea s-o trimită redactorului aceuia impacientat. Printă și de data asta paginile noi.

I se făcuse foame. N-avea răbdare să-și prepare ceva mai consistent. Se mulțumi cu două sandviciuri cu șuncă și brânză.

Întors la masa de lucru își termină vinul din sticlă. Se hotărî să vegheze dintr-un fotoliu la laptopul pe care îl închisese. Așa avea să fie sigur că nimeni nu se va apropia de el ca să-i modifice textul.

Puse „Concertul pentru vioară” de Paganini și luă dintr-un raft *Moartea unui expert* de PD James. De la primele pagini intră într-un univers straniu, descris cu mult rafinament, specific prozei englezești. Concertul lui Paganini nu se prea potrivea cu lectura pe care și-o alesese. Dar îi era prea lene să aleagă un alt CD. Ochii începeau să i se închidă. Tresărea, arunca o privire spre laptop, și apoi mai citea câteva rânduri. Până la urmă somnul îl birui.

Se trezi speriat pe la șapte dimineța. Din veghea lui se alesese praful. Dar laptopul nu fusese mișcat de la locul său și nici nu i se ridicase capacul. Nici scaunul din fața lui nu fusese deplasat nici măcar un milimetru. Semnele pe care le pusese erau la locul lor.

Făcu un duș rapid, apoi își prăji câteva felii de pâine pe care turnă ulei de măsline. Le puse pe o farfurie și se așeză la birou, având în față și o cană cu cafea proaspătă. După ce mănăcă prima felie, deschise laptopul.

Avea de ce să fie neliniștit. Textul cules cu corp 12 îi fusese din nou modificat, iar al lui dispăruse. Simțea că o ia razna.

«Actul al treilea prezenta cabina care îi era destinată Judithiei. O draperie o împărțea în două. Judith se pregătea să intre în scenă. În jurul ei foiau mai multe persoane – cineva îi aranja părul – de data asta era pieptănată punk, cu o creastă roșie în creștetul capului –, altcineva o machia, iar o fetișcană o încheia la adidașii albi din picioare. Jur-împrejur erau coșuri de flori.

Se auzi bătând gongul. Judith își concedie cu un gest ajutoarele. Se ridică de pe scaunul din fața oglinzii – era îmbrăcată cu o fustă scurtă, care nu-i ajungea la genunchi, și o vestă cu ținte, ambele din piele. În cabină intră intempestiv Paul Smith. Nu mai purta costum. Era în blugi și tricou. Judith îl luă în brațe. Acesta începu să o sărute cu înfocare – nu mai avea nimic din sfiala din ziua în care se cunoscuseră.

În sală, Daniel se foia neliniștit. Piesa se reluase de câteva minute, dar Joe Brandon nu apăruse la locul său. Să se fi supărat oare din pricina a ceea ce îi spusese la pauză? Să-și fi găsit loc în altă parte?

— Hai să o facem aici, zise Judith, și începu să scoată hainele de pe ea.

— Ești nebună! Mai e puțin și te cheamă în scenă.

— N-au decât să m-aștepte! Am un chef nebun să fac sex!

Își dăduse deja jos fusta și vesta, și începu să-i scoată pantalonii.

Gongul bătu încă o dată.

Deodată, ușa se deschise brusc. În prag era Joe Brandon.

Închise ușa în urma lui și se uită la cei doi. Paul Smith încerca să-și pună pantalonii pe el.

— Se pare că am deranjat o scenă fierbinte, zise Brandon.

Prima își reveni în fire Judith.

— Foarte fierbinte. Dar parcă obișnuiai să bați la ușă înainte de a intra.

— S-a dus vremea aia. Nu crezi că mi-a ajuns câte mi-ai făcut?

— La ce te așteptai, hodorogule?!

— Otreapă! Secătură! Chiar azi intentez divorț. N-ai să vezi niciun ban de la mine! Ai să ajungi din nou în mahalaua de unde te-am scos.

Lepădătură! Ai să faci trotuarul și nimeni n-o să se uite la tine!

Gongul se auzi pentru a treia oară. Judith începu să bocească.

— Iartă-mă, dragule! Promit să mă fac fată cuminte.

Publicul chicotea în continuare.

— Te căiești prea târziu, târătură! O să te las pe drumuri.

Se întoarse cu spatele. Judith se uită în dreapta și-n stânga, ca o fiară încolțită. Zări un pumnal pe măsuta de la toaletă și îl luă cu mâna înmănușată.

— Mă lași pe drumuri? Atunci piei, babalăcule!

Îi înfipse cuțitul în spate o dată, de două ori... Joe Brandon se prăbuși pe podea.

Paul Smith țipă deznădăjduit.

— Ce faci, Judith?

Reușise să se îmbrace și o zbughi pe ușă. În urma lui, Judith aruncă pumnalul pe jos, și uitându-se în oglindă, începu să-și sfâșie veșmintele. Apoi începu să strige cu disperare:

— Ajutor! Săriți! L-a omorât!

Într-o clipă cabina se umplu de lume. Judith începu să povestească – avea glasul întretăiat și lacrimile îi curgeau pe obraji.

— A vrut să mă violeze! A intrat în cabină pe furiș, și s-a ascuns după draperia aceea. Când am rămas singură, s-a aruncat asupra mea. Tocmai atunci a intrat Joe. Ucigașul n-a stat pe gânduri și i-a înfipt pumnalul în spate. Dragul meu Joe! Ce mă fac fără tine!

Un bărbat în uniformă de polițist își făcu loc printre actorii, mașiniști, electricienii din cabină.

— Steve Bryant. Locotenent Steve Bryant. Ce s-a întâmplat aici?

Continuând să bocească, Judith repetă ce spusese și celorlalți.

Polițistul își nota de zor într-un carnețel.

— L-ați putea recunoaște pe ucigaș?

— Să-l recunosc? Dar îi știu și numele! E Paul Smith. De câteva luni mă hărțuiește. Îmi trimite scrisori de amor, îmi propune întâlniri... Ca și cum eu aș fi putut să am ochi pentru altcineva decât pentru dragul meu Joe...

Zicând asta, se aplecă peste trupul prăbușit pe podea într-o baltă de sânge.

Doi brancardieri luară trupul celui ucis. Ieșiră cu toții, lăsând loc liber echipei de criminaliști.

În drum spre ușă Merryll șopti la urechea lui Judith:

— Ai scăpat și de moșneag, și ai rămas și cu banii. Îmi pare rău totuși de Paul. Va plăti pentru tot.

— De ce să-ți pară rău? N-a zis el că pentru mine ar face orice?

Ropote de aplauze izbucniră în timp ce cortina se lăsa încetîșor. Daniel însă fierbea. Aflase povestea unui om a cărui viață fusese făcută zdrențe.»

Mai întâi pe CC îl cuprinse furia. Apoi groaza puse stăpînire pe el. Trebuia să se sfătuiască de urgență cu cineva. Dar cu cine? Cel mai nimerit era totuși vânzătorul de la magazinul de unde cumpărase laptopul. N-o fi fost el un mare specialist în computere, dar cu siguranță știa pe cineva căruia să i se adreseze și să-și spună păsul.

Dar era prea devreme – de-abia opt. Magazinul deschidea la zece. Până atunci trebuia să se liniștească, pentru ca să aibă mintea limpede.

Dar nu cumva textul lui avea o viață independentă? Dacă, printr-un miracol, se metamorfoza cum dorea el, își ordona cuvintele după o logică proprie, fără să țină seama de voința scriitorului?

Așa ceva era o prostie, nimeni nu mai pomenise un text care să se scrie singur. Imaginația i-o luase razna de tot, dacă ajunsese să-și închipuie așa ceva.

Se auzi soneria de la intrare. Tresări speriat. Nu cumva Fionei i se făcuse dor de el? N-avea niciun chef s-o vadă. Se uită pe geam. În fața ușii stătea un polițist. Ce naiba mai vroia și asta? Iar n-a parcat regulamentar?

Trase pe el niște blugi și un tricou. Soneria se auzea strident.

— Răbdare, deschid imediat!

Polițistul n-avea mai mult de 30 de ani. Păși în casă fără să aștepte vreo invitație. Părea hotărât, sigur pe el, dur. Uniforma îi era impecabil călcată. Aruncă priviri în dreapta și-n stînga, în holul cu o gresie roșcată pe jos. Pe un perete era un cuier cu două haine.

Cu pași legănați pătrunse în birou. Se uită cu indiferență la rafturile cu cărți. Strămbă din nas la vederea tablourilor abstracte atârinate pe pereți, cadouri din partea unor amici pictori.

— Arta modernă! O aiureală.

— Luați loc! Doriți o cafea? E gata făcută.

Polițistul se plimba prin încăpere fără să pară că l-a auzit.

— L-am prins, zise el într-un sfârșit, privindu-l în ochi.

CC se uită la el ca picat din cer.

— Pe cine ați prins?

— Pe criminal.

— Pe criminal?

Omul în uniformă nu zise nimic. Părea acum interesat de un bibelou de pe o etajeră.

— Chiar îl cunoașteți pe Paul Smith?

Numele nu-i spunea nimic lui CC. Ba nu! Era unul dintre personajele din povestirea sa. *Amorezul din umbră*. Dar ce legătură putea să aibă acesta cu acel Paul Smith de care îi vorbea musafirul nepoftit? Cu siguranță, era vorba de un om în carne și oase, nu o fantoșă născută din imaginația unui scriitor.

— Ați avut dreptate. El l-a omorât pe Joe Brandon.

În mintea lui CC coborâse o ceață totală. Nu reușea să scoată o vorbă. Iar polițistul se plimba în continuare, de parcă era în propria lui casă.

— Am pus mâna pe el imediat. Ne-ați fost de un mare ajutor. A mărturisit totul. A procedat exact așa cum ați scris în mail-ul pe care ni l-ați trimis.

— Dar nu v-am trimis niciun mail, protestă moale CC.

— Haideți, n-o faceți pe modestul! A fost o mână de ajutor formidabilă dată poliției. Zilnic sunt comise crime. Alergăm ca apucații de la un caz la altul. Pe unele nu le rezolvăm niciodată. Numai că de data asta am avut noroc. Datorită dumneavoastră l-am prins, înainte de a apuca să ascundă arma crimei.

Pe CC îl cuprinse amețea. Nu cumva... Nu cumva individul care își bătea joc de el și-i mutila povestirea trimisese textul la poliție? Dar ce e cu marele dramaturg? Chiar fusese omorât?

— Joe Brandon a fost omorât?

Polițistul se opri o clipă din mersul lui legănat – o fi petrecut o vreme pe mare? – și-l fixă cu ochi înghețați.

— Ba bine că nu! Acum e pe mâna medicilor legiști. La Morgă. Dar știți asta foarte bine.

Scoase din buzunar mai multe coli de hârtie. Le despături și i le întinse.

— Ați relatat totul aici. Adresa dumneavoastră de e-mail figurează pe prima pagină. Totul e foarte bine scris. Poate chiar prea bine. Puteați folosi mai puține înflorituri stilistice. Dar de, un literat nu se dezmințe nici când compune un denunț.

Un denunț! Asta scrisese el!

Simți nevoia să se așeze pe un scaun. Tremura din cap până-n picioare.

— E drept, avem o problemă. O problemă al naibii de grea. Dar împreună trebuie s-o scoatem la capăt. Să nu mă mai cheme pe mine Steve Bryant dacă n-o să facem lumină deplină în cazul ăsta. Na! M-am molipsit de la dumneavoastră. Am început să mă exprim poetic.

Se opri în fața lui, studiindu-l cu atenție.

— Trebuie să mergeți cu mine la secție. Trebuie să ne dați o declarație în care să precizați cum de ați știut modul în care a fost asasinat Joe Brandon. O mare pierdere!

Tăcu și își reluă plimbarea.

— Dar nu Paul Smith e criminalul!

Polițistul se opri din nou în fața lui.

— A, da... Și asta e o problemă. Ați vrut să aruncați vina pe amanta lui. Ingenios, dar cu mine nu ține.

— Dar ăsta e adevărul. Adică nu. E doar ficțiune.

CC se bâlbâia, nu reușea să-și limpezească gândurile.

— Nu mă luați pe mine cu de-alde astea. Altfel...

Glasul vizitatorului devenise amenințător.

— Altfel veți fi socotit complice cu ucigașul. Din cine știe ce motiv l-ați denunțat – poate din remușcare, poate din ura pe care i-o purtați... Să mergem. Abia aștept să vă ascult mărturisirea. Și mai trebuie să-mi explicați și cum de ați știut că de caz o să mă ocup eu. Eu – Steve Bryant.

Clint Cloud se ridică de pe scaun, se duse sus să se îmbrace, coborî, luând-o spre ieșire, urmat de către polițist. Trecând prin dreptul biroului, aruncă o privire pierită spre laptop. Pe ecran se mișca un steguleț roșu – tocmai primise un mail. Avea să-l mai citească vreodată?

CAPITOLUL 43

— **A**i brodit-o!, a zis Melodiosu. Taman pe profesia ta.

M-am bucurat și eu, alături de ceilalți, de minunata și ingenioasa intrigă a povestirii pe care o auzisem. În ciuda faptului că nu reușeam să imaginez niciun text pe care să-l citesc spre deliciul asistenței, nu simțeam viermele invidiei culcușit în sufletul meu. De multă vreme ajunsesem la o concluzie – fiecare cu drumul lui. Dacă te aventurezi într-o direcție care nu ți se potrivește, riști ca toată viața să fii nemulțumit și ursuz, acuzând în dreapta și-n stânga, învinovățindu-i pe alții de eșecul tău. Ești fericit, sau măcar împăcat cu tine însuși, numai dacă îți urmezi propria cale. Eram hotărât să nu mă mai zbuций, și doar să notez conștiincios faptele de seamă din crâșma lui Politicosu, pe multe înmagazinându-le în memorie, astfel încât oricând să le pot evoca.

— M-a dat gata descrierea scenelor fierbinți!, mărturisi Hodorogea. Văd că și la anii mei mai am multe de aflat. Partida aia de sex pe trepte mi-a adus aminte de *Poștașul sună întotdeauna de două ori*.

— Numai că Jack Nicholson și Jessica Lange au făcut-o pe masa din bucătărie, îi atrase atenția cu blândețe Mutulică – din nou era sărbătoare, din nou spusese ceva. Uneori îl bănuiam de lucruri necurate. Nu cumva era un informator strecurat printre noi, ca să afle dacă la întâlnirile noastre uneltim, urzim, punem la cale vreun complot? Dacă era – nu, nu credeam că era un spion, m-ar fi durut inima să fie așa ceva – își pierdea vremea de pomană.

— Dar parcă pendularea între imaginar și realitate n-a fost meseriașă?, a întrebat Melodiosu, pregătindu-se să tragă o cântare.

— Și ia zi, chiar se poate umbla printr-un calculator, ca și cum te-ai plimba prin propria ta casă?, s-a interesat Trombon.

Specialistu – unul dintre cei mai tineri dintre noi, cu o față de o paloare nefirească, de parcă ar fi văzut rareori lumina zilei –, s-a înroșit, dar nu i-a răspuns. Probabil lectura textului îl obosise.

După ce a dat peste cap mai multe pahare ca de obicei, Doctoru ne-a anunțat cu un glas potrivit pentru cineva care anunță că a doua zi va fi operat:

— Mâine e rândul meu.

Povestirea Doctorului – *Vizită de pe o altă planetă*

„Personal, resping posibilitatea teoriei conspirației, care spune că OZN-urile vin din viitor, iar Guvernul știe acest lucru, dar îl ascunde. Nu prea sunt dovezi privind tănuirea.”

Stephen W. Hawking

Într-o noapte, deasupra Barintownului apăruse un obiect luminos cum nu mai văzuse nimeni niciodată. Timp de aproape zece minute rămăsese nemișcat, sau o pornise cu o viteză amețitoare spre marginea orașului, se întorsese la fel de rapid, urcase la o înălțime la care de-abia se zărea, coborâse, mersese în zig-zag, în linie dreaptă, în cercuri concentrice, desenase pătrate, romburi și dreptunghiuri cu traiectoria lui, apoi se înălțase pe o verticală perfectă, dispărând ca și cum nici n-ar fi fost. Înainte de a se face nevăzut, trimisese o rază de culoare albastră, ca un semn de rămas-bun consolator. Niciun moment nu se auzise vreun zgomot de motoare.

Mii de locuitori ai orașului, aflați pe străzi sau chemați din case, din restaurante, ieșiți de la cinematografe, asistaseră la evoluția ciudatului obiect. Unii îl fotografiaseră sau îl filmaseră. Dar nici aparatele de fotografiat, nici camerele de luat vederi performante ale jurnaliștilor nu reușiseră să-i capteze imaginea. Iar pe radarul aeroportului nu apăruseră decât avioanele care decolau sau aterizau.

În noaptea aceea mulți rămăseseră afară, sperând ca enigmaticul vehicul să se întoarcă. Nu mai revenise. Iar a doua zi ziarele, radiourile, televiziunile se ocupaseră cu insistență de acea apariție stranie. Știrea făcu rapid ocolul lumii. Mai mulți experți în OZN-uri se deplasară în oraș, punând întrebări în dreapta și-n stânga, confruntând martori, analizându-le răspunsurile, comparându-le cu altele din cazuri similare. Dacă nu cumva avusese loc un fenomen de hipnoză colectivă, în Barintown se manifestase cel mai remarcabil eveniment din istoria ufologiei. Adepților teoriei conform căreia civilizații extraterestre ne-au vizitat în trecut, și ne vizitează și în prezent, le venise din nou apa la moară. Cluburile formate din indivizi care susțineau că fuseseră răpiți și omuleți verzi îi supuseseră la diverse experimente, sau le implantaseră cipuri pentru a putea fi supravegheați, sau doar le oferiseră o croazieră în spațiu, cunoscură o intensificare semnificativă a activității lor.

În prim-plan se mai afla o știre. În noaptea respectivă fuseseră uciși doi tineri. Cazul ar fi trecut neobservat, dacă unul dintre ei n-ar fi fost

băiatul doctorului Bert Smithon, un medic celebru nu numai în Barintown, mare specialist în chirurgie, invitat deseori și în Europa pentru a opera pacienți a căror viață atârna de un fir de păr.

Paul Smithon nu împlinise 25 de ani. În noaptea în care pe cer se ivise acel obiect nemaivăzut, se afla cu prietena sa Myrthie într-un bar de la marginea orașului, unde o formație de negri extraordinar de talentați atrăgea clienți din toate straturile sociale. Paul era la al doilea pahar cu bere, Myrthie încă nu-l terminase pe primul, când în local s-a stârnit rumoare. Cineva venise de-afară, anunțând, cu un glas întretăiat de emoție, că deasupra orașului se întâmplă ceva neobișnuit. Cu toții s-au bulucit spre ieșire, unii profitând de haosul creat pentru a nu-și achita consumația, spre disperarea barmanului și a chelnerilor, care deja calculau câți bani le vor trebui pentru a acoperi paguba.

După ce și-au plătit berile, Paul și Myrthie au ieșit și ei în stradă. S-au uitat în văzduh, dar n-au zărit nimic neobișnuit – obiectul – dacă era vorba de un obiect – tocmai se înălțase la o înălțime de unde părea o stea oarecare. Dar exact când să-și spună că întreaga tevatură fusese opera unui glumeț pus pe farse, obiectul a reapărut, evoluând pe trasee incredibile. Toți stăteau cu privirile ațintite în sus, arătau cu mâna și comentau gălăgios.

Ca să vadă mai bine, fiul chirurgului și prietena lui – de fapt, logodnica, nunta fiind deja programată – s-au tras mai deoparte. În curând, au început să exclame și ei, siderați de spectacolul la care asistau. N-au băgat de seamă apropierea a trei indivizi mătăhăloși care le aruncaseră priviri furișe încă din local, în timp ce consumaseră whisky din belșug. Aceștia i-au împins într-un gang – degeaba au țipat, în gălăgia provocată de către mulțimea isterizată nu i-a auzit nimeni. Pe Paul l-au înjunghiat imediat ce au ajuns în întunericul care le oferea protecție. A murit pe loc. Pe Myrthie au violat-o toți trei, chiar în gang, după ce i-au vârat o batistă în gură. Apoi, au înjunghiat-o și pe ea.

Le-au luat ceasurile, câteva sute de dolari și bijuteriile pe care le purta fata. Enervați pentru că n-au găsit asupra lor cărțile de credit, i-au izbit cu picioarele în cap, în burtă, unde au nimerit. S-au dus câteva străzi mai încolo și s-au pus pe băut într-un alt bar, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Inspectorul Joseph Pyron dormea buștean când se petreceau toate astea. Habar n-avea de întâmplarea minunată pe care o trăise orașul. De dubla omucidere află pe la ora patru dimineața, când telefonul îl trezi dintr-un somn fără vise. De fapt, soția lui auzi sunetul strident și cu greu reuși să-l determine să răspundă. Dispecerul de la secția de poliție unde era inspector îl informă că, pe strada Queensy, îl așteaptă două cadavre.

Pyron era în pragul pensiei și deja avea tabieturi de om bătrân. Înainte ar fi sărit ca ars, s-ar fi îmbrăcat la repezeală și ar fi zbughit-o pe ușă, dornic să ajungă cât mai iute în locul unde era chemat. Acum însă se vârî fără grabă sub duș, alternă apa caldă cu apa rece, pentru a-și alunga oboseala din ultimele zile, când se ocupase de o anchetă mizerabilă – un individ pe care presa îl poreclise Măcelarul ucidea prostituate, le ciopârțea și le împrăștia rămășițele prin pubelele orașului. Îmbracă niște pantaloni de vară și un tricou cu mâneci scurte, trăgându-și în picioare niște pantofi cu talpa subțire. Mâncă fără grabă un sandvici cu șuncă și bău o cană cu cafea fără zahăr, ignorând claxonul mașinii care venise după el. De-abia după ce spălă ibricul și cana și le puse la locul lor, șterse temeinic, ieși din casă. Urcă în mașină fără să ia aminte la iritarea șoferului.

Pe drum remarcă numărul mare al oamenilor de pe străzi, neobișnuit pentru ora asta. Dar nu zise nimic. Drept răzbunare pentru că îl făcuse să aștepte, cel de la volan nu-i dădu nicio explicație, deși îl vedea nedumerit.

La locul faptei era forfota dintotdeauna în astfel de locuri. Medicul legist își făcuse deja observațiile preliminare, fotografii pozase cadavrele din mai multe unghiuri. Pyron se uimi din nou de mulțimea de gură-cască, ținută la distanță de o bandă galbenă care demarca scena crimei.

— Ce mama mă-sii e cu ăștia?

Chiar și când nu era enervat, inspectorul își presăra zisele cu înjurături. Câteva colege îi atrăseseră atenția, în tinerețe, să nu mai fie așa de slobod la gură, dar le pusese iute la punct, trimițându-le, fără să se sinchisească, la origini. Acum însă nu mai îndrăznea nimeni să-i facă observații.

Cel care îl lămurî fu chiar colegul care îl adusese cu mașina. Între timp îi trecuse supărarea. Pyron îl ascultă cu o jumătate de ureche, privind la cele două cadavre pline de sânge.

— Rahat! Să le-o trag la toți ăia care umblă cu farfurii zburătoare. Și la toți ăia care cred în existența lor. Hai! La treabă! Știe vreun sifilitic cine sunt ăștia doi?

Era un sifilitic care știa și îi spuse numele descoperite pe permisele de conducere ale tinerilor. Auzind rostindu-se numele băiatului, fața lui Pyron se schimonosi.

— Băga-mi-aș!

Nu cu mulți ani în urmă, Bert Smithon îi salvase viața, operându-l de un cancer la colon. Îi purta de atunci un respect deosebit.

— Cine i-a descoperit?

— Eu.

Un ins livid – sau poate părea așa în lumina zorilor care se iveau – se apropie mândru de el. Mirosul de băutură îi întoarse inspectorului

stomacul pe dos.

— Stai mai departe! N-am la mine masca de gaze.

Insul se îndepărtă puțin, dezamăgit de modul în care fusese întâmpinat de către marele șef. Crezuse că după descoperirea lui și telefonul dat la 911 i se va asigura o clipă de glorie. Dar polițistul ăsta ciufut nu părea să-i aprecieze fapta.

— Am fost în bar până când cineva a zis că se vede ceva pe sus. Am ieșit cu toții, ca la cutremur. Pe urmă, unii s-au întors ca să mai bea ceva și să-și dea cu presupusul despre bâzdăgania aia din cer. Nu-i lucru curat.

— Nu mă interesează bâzdăgăniile din cer.

Din ce în ce mai pleoștit, individul cu fața lividă – nu era așa din pricina zorilor, băutura era de vină – rosti cuvintele următoare de parcă le-ar fi împroșcat dintr-o mitralieră.

— Pe la patru fără ceva am roit-o. Aveam o presiune mare de la bere. Am intrat în gangul ăsta, pen'că e ferit. Așa am dat peste ăștia doi. Țepeni ca niște scânduri.

Pyron se cutremură. Dacă tipul s-ar fi aburit mai mult, și-ar fi slobozit udul pe trupurile fără viață.

— Am dat în marșarier, am intrat din nou în bar și am sunat la poliție. De-abia după aia m-am ușurat.

Spunând asta, se uită falnic în jur, așteptând parcă felicitări pentru că spiritul său civic triumfase asupra unor nevoi fiziologice presante.

Dar Pyron nu părea să fie impresionat.

— Ai văzut pe cineva prin preajmă?

Medicului legist i se făcu milă de individ și interveni.

— La ora aia, ăștia doi dăduseră de mult ortul popii. Bag mâna în foc.

Inspectorul se înfioră. Nu reușise să se obișnuiască, nici după aproape treizeci de ani de poliție, cu tratamentul aplicat morților. Un bețiv care era gata-gata să-și facă nevoile pe două cadavre, un medic legist care vorbea ca despre niște „ăștia” în legătură cu doi tineri care, cu o zi înainte, răsuseră, se iubiseră, își făcuseră poate planuri de viitor, niște cheflii privind hulpavi jur-împrejur, ca să aibă apoi ce să povestească la neveste, la plozi, cu lux de amănunte, evident, și cu înflorituri... Mai lipseau hienele de ziariști în goana lor după senzațional. Ba nu, își făcuseră și ei apariția, aferăți, înarmați cu aparate de filmat, cu aparate de fotografiat, cu pixuri și bloc-notesuri.

— Luați-i o declarație scrisă!

Apoi aruncă o privire jur-împrejur. Văzu montate la înălțime, pe două clădiri, camere de supraveghere. Mai erau probabil și altele, dar nu le dibui.

— Vreau înregistrările de la toate camerele de supraveghere din zonă!

— S-au luat deja.

De el se apropiară mai mulți ziariști. Se feri din calea lor și se urcă în mașină. Nu îndrăzni să-i înjure decât în gând. Dar se potoli repede.

Trebuia să redevină calm, având ceva al naibii de greu de făcut.

Pe Bert Smithon îl aștepta o zi obositoare. Împreună cu echipa sa trebuia să opereze un pacient care se zbătea între viață și moarte.

Se trezi, ca de obicei, la ora șase. Dormise bine, mai mult de șapte ore, fără să mai fie chinuit de visele în care îi apărea soția lui, pe care nu o putuse salva de un cancer instalat la plămâni. Chiar dacă trecuseră de atunci doi ani, încă nu se obișnuise să se trezească singur, în patul larg, unde uneori îi căuta trupul prin somn. Casa în care locuia era uriașă pentru un om singur – de la un timp, Paul dormea la logodnica lui, mai erau doar câteva zile până la nunta lor. Faimosul chirurg nu renunța la locuința asta cu trei dormitoare, cu un salon vast, cu o bibliotecă unde se strânseseră câteva mii de volume, doar din comoditate. Lipită chiar de casa lui se înălța propria-i clinică, utilată cu aparatura cea mai modernă. Miliardarul Adam Clark, care apelase la serviciile lui, avusese și el o contribuție însemnată la înzestrarea ei. O simplă ușă și, din ambianța plăcută, doctorul pătrundea într-un univers al suferințelor pe care se simțea dator să le aline. Clinica nu putea adăposti decât cel mult zece bolnavi. Aici opera cazuri fără speranță pentru alții. De obicei, izbutea să-și readucă pe linia de plutire pacienții. Eșecurile îl marcau pentru multă vreme, reproșându-și că nu a atins perfecțiunea.

Tocmai își terminase micul dejun și își băuse cafeaua, când auzi soneria de la intrare. Se uită la ceas – cine putea fi atât de matinal? Deschise ușa curios. În prag se afla polițistul Joseph Pyron, pradă unor vizibile frământări.

— Joseph! Ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

Polițistul se muta de pe un picior pe altul. Nu i se uita în ochi. Ochii de o culoare nedefinită ai unui bărbat mic de statură – nu avea mai mult de un metru șaiszeci înălțime, și un cap care părea și mai uriaș pe un trup atât de scund și de firav.

— Domnule doctor... Domnule Smithon...

De câte ori fusese mesagerul unor vești triste? De fiecare dată când anunțase mame, sau tați că băiatul, sau fata lor fuseseră omorâți, sau soți că nevestele lor fuseseră violate și ucise, fusese cumplit. Acum parcă era mai cumplit ca niciodată.

— Domnule doctor... Îmi pare rău... Băiatul dumneavoastră a fost ucis.

— Ce spui?!

— A fost omorâtă și fata care era cu el.

Chipul doctorului parcă împietrise. În câteva cuvinte Pyron îi istorisi tot ce se știa până în clipa aceea. Marele chirurg se uita la el de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă necunoscută. Polițistul nu mai știa nici ce să mai zică, nici ce să mai facă.

— Ar trebui să veniți la Morgă... Pentru identificare.

Doctorul încuviință dând din cap și intră în casă. Reuși să ajungă până la o canapea unde se prăbuși ca secerat. Mai bine de o oră rămase cu capul în mâini. Când se ridică, nu mai arăta ca un om de 60 de ani. Îmbătrânise fulgerător.

Totuși, se îndreptă de spate și o porni cu pași înceți spre ușa care dădea în clinică.

Polițiștii avură noroc. În două dintre casetele de la camerele de supraveghere se zăreau trei bărbați care îi împingeau pe Paul și Myrthie în gang. Apoi ieșeau de acolo, numărând niște bani și încheindu-se la pantaloni. În secvențele astea li se vedeau și fețele. Râdeau batjocoritor.

Cei trei mai fuseseră clienți ai poliției. Ivo Branici, Li Ming, Sile Bunea – un sârb, un chinez și un țigan din România – comiseseră câteva jafuri mărunte pentru care suferiseră condamnări de câțiva ani. Niciodată însă nu făptuiseră omoruri. Dacă nu cumva scăpaseră ștergându-și urmele cu abilitate.

Au fost căutați în tot orașul. Nimeni nu știa unde sunt. Parcă îi înghițise pământul. Filtrele organizate, raziile și perchezițiile prin case deocheate n-au dus la niciun rezultat. Au fost dați în urmărire generală. Nici FBI-ul n-a avut mai mult succes. În schimb, s-a pornit o campanie furibundă împotriva străinilor care profită de ospitalitatea Americii și își bat joc de ea.

Au trecut câteva luni. Despre globul acela strălucitor care apăruse deasupra orașului se vorbea tot mai puțin. Fusesse probabil un balon meteorologic scăpat liber într-o clipă de neatenție. Sau un nou avion secret despre care e bine să nu deschizi gura.

Nici despre moartea cumplită a celor doi tineri nu se mai amintea decât rareori. Între timp, alte crime acaparaseră atenția unor locuitori tot mai înspăimântați de proliferarea violenței pe toate meridianele. Un analist deslușise în asta semnele unui apropiat război, care să potolească setea de sânge a unora și să descătușeze energiile negative acumulate la nivel planetar. Un sâmbure de adevăr o fi fost în spusele lui. Nici Măcelarul nu fusese prins și-și continua opera sângeroasă.

Joseph Pyron devenise și mai ursuz. Începuse să înjure și acasă, spre disperarea doamnei Pyron, care uneori își astupa urechile ca să

nu-l mai audă. Se enerva dintr-un fleac – dacă nu-și găsea pantofii în locul unde îi lăsase, dacă apa nu curgea destul de caldă la robinet, dacă băiatul care îi aducea *Barintown News* întârzia, din cine știe ce motiv. Un potop de sudălmii se revărsa atunci din gura lui ca un torent din munte.

Într-o zi își luase inima în dinți și sunase la ușa lui Bert Smithon. Nu-i răspunsese nimeni. Draperiile de la ferestre erau trase. Casa părea pustie. Auzise că doctorul închisese clinica și renunțase la toți colaboratorii pe care îi avea. Nu mai răspundea nici la invitațiile de a opera prin alte părți. Rareori putea fi zărit prin oraș. De fapt mergea o dată pe săptămână doar până la un supermarket de unde se aprovizionă cu de-ale gurii. Îl și văzuse de câteva ori, împingând un cărucior încărcat până la refuz, dar nu îndrăznise să se apropie de el. Un omuleț împovărat de gânduri, abia târându-și picioarele.

Pyron se întorsese acasă abătut. Totuși, răsuflase ușurat pentru că nu vorbise cu doctorul. La urma-urmei, ce să-i spună? Că o zbâncise cu o anchetă pe care și-ar fi dorit s-o rezolve cum nu și-a dorit niciodată în alte ocazii? Să aștepte consolare fiindcă i-a scăpat pe criminali printre degete? Cum mai puteai găsi cuvinte de mângâiere pentru cineva care își pierduse și fiul, și viitoarea noră, însărcinată în luna a treia?

De fapt, chirurgul fusese acasă în ziua aceea. Când auzise soneria de la intrare dăduse puțin la o parte draperia de la una dintre ferestre și îl zărise pe Pyron. Lăsase imediat draperia la loc. Se duse înapoi în bucătărie, unde într-o tigaie sfârâia niște carne. Potrivise încă o dată focul, mai adăugase niște condimente și mai așteptase câteva minute. Când cârnăciorii și chifteluțele arătară apetisant, îi luase de pe foc și îi puse cu o paletă în niște farfurii dintr-un serviciu scump. Apoi spălase fără grabă tigaia, o ștersese cu un șervet și o puse într-un dulap.

Cu farfuriile în mâini se îndreptase spre ușa care dădea în clinică. Făcuse o adevărată echilibristică pentru ca să nu le scape în timp ce deschidea și închidea ușa în urma lui. Pe coridor nu era nimeni. Mai deschisese o ușă și ajunsese într-un hol luminat anemic. Lăsase farfuriile pe o măsuță și pătrunsese într-un cabinet în care lumina zilei se strecura cu greu prin niște transperante metalice. Îmbrăcase un halat verde, iar pe cap își puse o bonetă care îi făcea capul și mai mare.

În cabinet era un fișet cu două uși tip jaluze. Lăsase una dintre jaluzele să cadă, permițându-i accesul la sertare. Dintr-unul scosese o fișă medicală pe care o cercetase cu luare-aminte. După un timp, o puse la loc și ridicase jaluzeaua. Mai aruncase o privire jur-împrejur,

ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu uitase nimic din ce-și propusese să rezolve, și ieșise pe coridor. Luase una dintre farfuri, făcuse câțiva pași până ajunsese în dreptul unei rezerve, trăsesse aer în piept, și intrase.

Pacientul stătea în pat, acoperit cu un cearșaf până la gât. Din capul bandajat i se vedeau doar ochii care urmăreau imaginile de la televizor unde rula un film SF, cu farfurii zburătoare, cu omuleți verzi care invadau Pământul. Nu-l auzise pe doctor intrând. Ochii lui îi înregistraseră sosirea de-abia după ce acesta se aplecă asupra lui.

— Cum ne simțim astăzi? Avem poftă de mâncare? Trebuie să avem, pentru că ne așteaptă o operație grea. Gata cu perfuziile, trecem la bucate alese.

Îi arătase farfuria al cărei conținut se cam răcise. Ochii bolnavului sclipiseră pofticioși. Pe ecran tocmai izbucnise un război intergalactic.

Bucățile de carne fuseseră tăiate mărunț. Doctorul se așezase pe marginea patului și începuse să-și hrănească pacientul. Lua cu o furculiță câte o bucățică pe care i-o introducea cu delicatețe în gură. Bolnavul începuse să mestecă cu poftă, înghițind cu opinteli din pricina poziției incomode. Bert Smithon îi potrivi mai bine perna de sub cap.

— Așa, așa... Scuză-mă, nu mi-am dat seama că nu stai bine. Ce-ți plac mai mult: cârnăciorii sau chifteluțele? Nu te obosi să-mi răspunzi – mestecă bine.

Glasul îi era blând, de parcă ar fi vorbit unui copil aflat în suferință.

După ce îl hrănise, îl ștersese cu grijă la gură cu un șervețel. Îi dăduse să bea și apă dintr-un pahar aflat pe noptieră. Bolnavul scoase un geamăt înfundat. Doctorul îl privise cu o falsă severitate.

— Pentru astăzi ajunge. Nu se poate dintr-odată atâta mâncare gătită.

Controlase monitorul de la capătul patului care înregistra temperatura, tensiunea și pulsul pacientului.

— Tensiunea 13 cu 7, puls 70, temperatura 36 cu 6... Măi să fie! După ce ieșim de-aici putem ajunge cosmonauți...

Dar pacientul nu-l mai auzise. Pleoapele i se închiseseră, coborând într-un somn adânc. Pe ecranul televizorului nu se mai vedeau decât niște dungi negre.

Doctorul derulase caseta video și o pusese de la început. Ecranul se umpluse de culori ireale, cu imagini care înfățișau explozii stelare, nașteri de galaxii, ciocniri de astri. Se uitase ca vrăjit la ele preț de câteva clipe.

— Frumos! Foarte frumos!, exclamase el.

Îndreptase o cută a cearșafului, luase farfuria și ieșise închizând ușa cu grijă. Lăsase farfuria goală pe măsuță, luase o alta plină, și se

îndreptase spre ușa rezervei învecinate.

Pyron mai avea doar câteva săptămâni până avea să iasă la pensie. De câteva ori încercase să facă un bilanț a tot ceea ce trăise ca polițist, dar, de fiecare dată, amânase să-l ducă până la capăt, lăsându-l pentru zilele în care nu avea să mai aibă nimic de făcut. Era convocat tot mai rar în cazuri grele, care l-ar fi solicitat peste măsură. O nouă generație de polițiști își făcuse apariția în secție. Dorința lor de afirmare nu scăpa nimănui.

De aceea se uimi peste măsură când șeful îl chemă într-o dimineață la el în birou. După expresia feței lui își dădu seama că se întâmplase ceva grav.

— S-a primit un telefon ciudat. Un anonim ne-a semnalat că într-un depozit de pe strada Burd se află – citez – „trei cadavre vii”. Am trimis acolo un echipaj ca să verifice. Au găsit acolo – șeful începuse să se bâlbâie, nemaigăsindu-și cuvintele – ceva înspăimântător. Dar mai bine nu-ți mai spun nimic. Du-te la fața locului. E un caz pe care nu-l pot lăsa pe mâna mucoșilor care ne-au invadat și care de-abia așteaptă să ne luăm valea și să ne ocupe posturile.

La fața locului cei câțiva polițiști care ajunseseră primii acolo aruncau în jur priviri rătăcite. Pyron se apropiase de cercul pe care îl formaseră.

— Ce-avem aici?

Nu-i răspunseră, dar îi făcură loc ca să privească mai bine.

Mai întâi criminalistul crezu că pe cartoanele întinse pe jos zac cadavrele a trei copii înfășați în scutece. Dar privind mai bine le zări chipurile – erau ale unor oameni în toată firea.

— Niște pitici?, întrebă el din nou. Cine dracu a putut avea ceva cu niște pitici?

Medicul legist rupse tăcerea apăsătoare.

— Nu-s pitici. Și nu sunt morți.

— Nu-s pitici și nu sunt morți, repetase inspectorul. Atunci ce pana mea sunt?

— Niște rămășițe umane.

Pyron se aplecă peste trupurile înfășurate în cârpe, ca niște mumii. Le scrutase cu atenție trăsăturile feței. Nu se distingea nimic după care să-i recunoști – nasurile și urechile tăiate, fețele jupuite.

— Ce li s-a întâmplat?

Medicul legist îi arătă o pungă transparentă așezată lângă cei trei. O pungă cu oase, de pe care carnea fusese îndepărtată. Erau de o albeață strălucitoare în ambianța aceea plină de praf. Tibii, femururi, humerusuri, falange...

— Rahat!, zise Pyron cu dezgust.

Cu toții arătau oripilați. Cineva se duse să verse într-un colț.

— Și zici că mai sunt încă în viață?

— Sunt doar puternic sedați. Trebuie transportați de urgență la spital. S-ar putea să scape cu viață. Din moment ce aici nu e niciun cadavru, povestea nu e de competența mea.

— O fi Măcelarul?, întreabă unul.

Nu-i răspunse nimeni.

În săptămânile următoare, poliția oferă din belșug informații mass-mediei averse de senzational. Într-adevăr, celor trei li se amputaseră, cu multă finețe, brațele și picioarele. Rănile le erau perfect cicatrizate. Li se tăiaseră și organele genitale. Pe trup mai aveau și alte cicatrice vindecate. O adevărată operă de artă. Au fost investigați și la RMN. Medicii au descoperit că le lipseau bucăți din colon, din ficat, câte un rinichi, apendicele și splina. Iar mințile le erau complet rătăcite. Nu te puteai înțelege cu ei. Bolboroseau – și dinții le fuseseră extrași – despre omuleți verzi, despre răpiri și experimente pe oameni în nave care cutreierau prin cosmos cu iuțea gândului.

Joseph Pyron ieșise la pensie. Pusese mâna pe Măcelar – ultimul lui triumf. Un dement. Nici nu mai știa numărul celor pe care îi ucisese. Avocați isteți îl scăpaseră pe ucigaș de pedeapsa cu moartea. Criminalul care îngrozise orașul avea să-și petreacă tot restul vieții într-un ospiciu, sub o supraveghere strictă. Făcuse o mărturisire completă și despre mutilarea celor trei inși găsiți în depozitul de pe strada Burd. Răsese cu lacrimi evocând cum le împuținase trupurile cu dexteritatea unui chirurg. Porecla pe care i-o pusese jurnaliștii îl enervase la culme. De aceea dorise să demonstreze că poate mânui și cu finețe instrumentele tăioase.

Fostul polițist își găsisese o nouă ocupație – creștea porumbei voiajori. Petrecea ore întregi în larma lor. Pe aceștia nu-i înjura niciodată. Chiar dacă, uneori, i se găinău pe haine.

Pe Bert Smithon îl mai întâlnise de câteva ori. Tot la supermarket. Evitase să-i vorbească. Omulețul cu capul imens îmbătrânise și de-abia își împingea căruciorul de cumpărături.

Dar într-o zi se hotărî să-i sune din nou la ușă. De data asta îi deschise imediat, de parcă l-ar fi așteptat. Purta un halat vișiniu. Nu mai avea aproape deloc păr pe cap. Și devenise parcă și mai mic de statură.

Îl invită în salon. Îl servi cu o cafea și desfăcu și o sticlă de whisky vechi de 12 ani. Se uitară unul la altul, așezați în fotolii, cu o măsură între ei.

— Îmi aduci vreo veste?

Pyron nu-i răspunse. Sorbi o înghițitură din licoarea tare și scumpă, luă și o gură de cafea. Tăcerea deveni tot mai apăsătoare.

Deodată, fără nicio legătură cu întrebarea care i se pusese cu mult timp înainte, polițistul începu să vorbească. Nu i se uita în ochi.

— Dacă aș fi trăit o nenorocire ca a dumneavoastră, aș fi pus mâna pe criminali, plătind în stânga și-n dreapta, ca să-mi fie aduși pe tavă. Mi-aș fi folosit toate relațiile. Aș fi apelat și la lumea interlopă. Aș fi pus la bătaie mulți bani. Iar dacă mi i-ar fi adus cineva, nu i-aș fi omorât. I-aș fi supus însă la niște chinuri îngrozitoare. În fiecare zi aș fi tăiat câte o felie din ei. Pe fiecare l-aș fi hrănit cu bucăți din trupurile celorlalți, având grijă să rămână în viață. La sfârșit le-aș fi spus ce-au mâncat și le-aș fi dat drumul.

Mai bău un strop de cafea.

— Din păcate, nimeni nu i-a găsit. M-aș fi mulțumit să-i văd măcar prăjindu-se pe scaunul electric. Aș fi asistat cu plăcere la execuție. Cred că și dumneavoastră v-ar fi adus o alinare privindu-i cum se zbat în clipele acelea.

Chirurgul îi aruncă o privire goală și nu zise nimic. Întinse doar mâna după pahar. Polițistul continuă să vorbească pe un ton obosit.

— Multe mi-a fost dat să văd în meseria mea. O meserie păcătoasă, care uneori te duce la disperare. Ai de-a face cu prea mult sânge, cu prea multe cadavre și cu prea multe mistere de descâlcit. Uneori dai chix – am lăsat în urmă dosare nerezolvate, care se adaugă la alte zeci și sute, moștenite de la cei de dinaintea mea. Ucigașii în serie sunt cel mai greu de înțeles. Deseori e imposibil de explicat ce îi apucă de ucid persoane pe care nici măcar nu le cunosc. Medicina încă nu poate să le descifreze comportamentul. Cei mai ciudați sunt cei care își atribuie și omorârea unor persoane cărora nu ei le-au făcut felul. Probabil mărturisesc și crimele altora, despre care au aflat din ziare sau de la televizor, din dorința de a-și spori palmaresul. E o competiție și între ucigașii în serie.

Tăcu o vreme, urmărind zborul unui fluture care intrase pe fereastra deschisă. De-abia după ce îl văzu ieșind din încăpere își reluă vorba.

— Am ieșit la pensie. Cresc porumbei voiajori. Albi, maronii, pestriți... Universul lor e altfel decât al nostru. Are reguli mai limpezi și mai conforme cu natura în care am apărut. E drept, și ei se mai încaieră pe niște grăunțe sau când sunt la împerechere. Dar sunt atât de frumoși și de prietenoși cu cei care le vor binele... Datorită lor am legat multe cunoștințe. Columbofilii fac parte dintr-un club select. Îmi pare rău că nu m-am ocupat de zburătoarele astea încă din tinerețe. Îmi pare rău și că am fost polițist.

Timp de o oră îi povesti despre obiceiurile acestor păsări deosebite – cum se drăgostesc, cum depun ouă și le clocesc, cum îi învață pe pui să zboare, cum se apără de ulii hrăpăreți, la ce înălțimi se ridică și ce viteze ating, cum poartă corespondența dintr-un loc în altul, cât de utili au fost pe vremuri, când veștile circulau mai greu.

— Multe bătălii s-au câștigat cu ajutorul lor. Scriai de ce trupe ai nevoie sau unde e inamicul, atașai cu un inel mesajul la piciorușul unui porumbel, îi dădeai drumul, și el zbura la destinația dorită. Cei de acolo citeau biletul și luau măsurile corespunzătoare.

Doctorul îl asculta ca purtat în alte sfere.

Aproape goliseră sticla când Pyron se ridică luându-și rămas bun. În prag se întoarse și zise în doi peri:

— Nu mai faceți multe cumpărături. Înainte, căruciorul pe care îl împingeați era plin.

Doctorul se uită la el cu aceeași privire lipsită de viață.

Pyron urcă în mașină fără să aștepte vreo altă reacție din partea celuilalt și se îndreptă agale spre casă, unde îl așteptau porumbeii ca să le dea de mâncare. În anii pe care îi mai trăi, niciun obiect de origine necunoscută nu mai plană deasupra orașului.

CAPITOLUL 44

Am rămas cu toții înfricoșați. Așa ceva nu mai auzisem niciodată. Doctoru reușise să ne ia pe nepregătite. Imaginase ceva ieșit din comun. Dar nu cumva...

Doctoru ne-a ghicit gândurile și a pufnit în răs.

— Fiți pe pace! Nu mi s-a întâmplat mie așa ceva. Și n-am niciun prieten care să fi pățit asta.

Spusele lui ne-au alarmat și mai mult. Sunau ca o dezvinovățire. E drept, câteodată, o poveste poate să creeze o tensiune insuportabilă. Nu e neapărat nevoie să fie ceva real ca să te ia cu fiori. Stephen King știe multe despre cum ți se poate băga frica în oase. Mie îmi plăceau mai mult filmele realizate după romanele lui. Acțiunea nu mai era lălăită și multe pasaje din cărțile sale cu multe pagini se pretau de minune la crearea unor secvențe terifiante. Dar de ce simțea scriitorul nevoia să ne ofere lucrări cu atâtea orori? Se salva oare prin scris, de spaimile care sălășluiau în el? Dacă, într-adevăr, îl bântuiau demonii, viața lui nu era de invidiat, oricât succes ar fi cunoscut și oricât bănet ar fi adunat din vânzarea romanelor sale. Mi se părea că plătește un preț prea mare.

Fata care servea în crâșmă se albise la față. În curând s-a făcut nevăzută. Toți am urmărit-o din ochi în tăcere, cum urcă treptele spre camera ei. Era cel mai bun auditoriu. Pe toți ne interesau ce reacții avea. Publicul ideal îl formează cei fără veleități literare. Ei sunt ținta și judecătorul suprem.

Doctoru s-a bosumflat.

— Dacă știam că vă stric buna dispoziție, nu mai scoteam o vorbă.

S-a ridicat zgomotos de la masă și a plecat. L-am urmat, unul câte unul, iar pe drum – aș băga mâna în foc! – toți ne-am uitat cu luare-aminte în jurul nostru, ca nu cumva să-l întâlnim. Ne-am uitat și pe cer – printre stelele care pâlpâiau, nu se plimba niciun OZN.

De-abia după vreo două zile s-a mai încumetat cineva să iasă la rampă.

Povestirea lui Hodorogea – *Biblioteca secretă*

„Dacă ați pune una lângă alta cărțile noi care apar, ar trebui să vă mișcați cu 150 de km pe oră ca să țineți pasul cu capătul stivei”.

Stephen W. Hawking

Primul Bibliotecar a fost cel care a pus bazele acestei instituții despre care nu știe decât Președintele țării. Hotărârea de a o crea a fost luată în timpuri de mare restriște, în vremea când războiul civil pârjolea teritoriul american. Atunci pieriseră nu numai oameni; se pierduseră și mii de cărți în conacele incendiate, sau lăsate de izbeliște prin case părăsite, multe dintre ele fiind puse pe foc de către soldații dornici să se încălzească, sau lăsate pradă mușgaiului și șoarecilor.

Atunci, Primul Bibliotecar – al cărui nume nu-l știe nimeni, după cum nu se știe nici numele celui de Al Doilea Bibliotecar, celui de Al Treilea Bibliotecar ș.a.m.d. – ceruse o audiență la cel mai important bărbat din stat și-i propusese un proiect măreț: acela de a crea o bibliotecă subterană, unde toate cărțile să fie depozitate departe de urgiile care se petrec la suprafață. Biblioteca din Alexandria era doar un exemplu de ce se poate întâmpla dacă informațiile înmagazinate pe tăblițe de lut, pe papirusuri – pe vremea aceea – se pierd. Omenirea e depozitată de o comoară de preț și cufundată în beznă pentru o perioadă îndelungată. Alta ar fi fost istoria planetei dacă în incendiul din Alexandria, dacă prin schiturile și mănăstirile Europei, dacă în Orientul misterios nu s-ar fi petrecut nenorociri provocate de războaie sau de calamități naturale, în care scrieri de valoare inestimabilă au fost distruse, locuitorii Pământului înregistrând o stagnare semnificativă în dezvoltarea lor.

Cel mai important bărbat din stat l-a ascultat cu luare-aminte. Privirea lui obosită a scrutat silueta firavă din fața lui. I-a întors, pe o parte și pe alta, argumentele. În cele din urmă, pledoaria înflăcărată pe care a ascultat-o l-a convins. I-a dat aprobarea pentru cel mai tainic proiect care a fost vreodată, care salva cărțile de la toate primejdiile imaginabile. Printre secretele pe care avea să le încredințeze succesorului său, pe care acesta le comunica mai departe celor care îl urmau, figura și cel legat de biblioteca subterană.

Primul Bibliotecar se apucase imediat de treabă. Țara era secătuită, așa că nu avea la dispoziție prea multe fonduri. Primise, totuși, bani de la guvern, dar și de la persoane particulare. Bărbatul cu siluetă

filiformă nu se descurajase nicio clipă în fața vicisitudinilor. Tocmise echipe de săpători care sfredeliseră tuneluri sub propria lui casă, situată pe un deal, departe de orice așezare omenească. Muncitorilor li se spusese că se fac prospecțiuni geologice pentru a afla istoria straturilor de pământ. Periodic, erau înlocuiți. În urma săpătorilor veneau zidarii care înlocuiau stâlpii de susținere din lemn cu alții, din oțel, și puneau cărămizi peste cărămizi, tencuiau, zugrăveau, pietruiau. Lucrau în condiții mizerabile, la lumina torțelor, într-o căldură sufocantă, chiar dacă se practicau și numeroase guri de aerisire. Deseori se produceau inundații, sau pământul se surpa peste doi-trei nefericiți care avuseseră ghinion. Dar lucrul continua sub supravegherea severă și competentă a Primului Bibliotecar. Până când acesta își dădu obștescul sfârșit, galeriile însumau aproape un kilometru.

Era un tunel principal, în care o trăsură trasă de cai putea circula în deplină siguranță. Din acesta porneau alte tuneluri, mai strâmte, pe pereții cărora erau fixate rafturi. Prin acestea puteau merge trei oameni, unul lângă altul.

Primului Bibliotecar îi revenise cinstea de a pune întâia carte în raft. Aceasta fusese o *Biblie* a lui Luther, păstrată în condiții excepționale. Până când bărbatul care visase la acel proiect îndrăzneț închise ochii, subterana secretă adăpostea peste un milion de volume din toate colțurile lumii.

Părintele fondator se gândise la un sistem de organizare care, în următoarele decenii, se dovedi a fi extrem de eficient. La început, problema personalului fusese rezolvată cu ușurință. Bibliotecarii erau recrutați de către Marele Bibliotecar dintre persoane pe care le cunoștea foarte bine și în care avea încredere deplină. Aceștia trebuiau să aibă mare dragoste de carte și să accepte servituțiile traiului în subteran, pe care nu aveau să-l mai părăsească niciodată. Acolo mâncau și dormeau, acolo munceau, acolo închideau ochii, fiind îngropați în firide săpate în pereții tunelurilor. De la un moment dat fusese nevoie de tot mai mulți lucrători. În fiecare deceniu, bucătăriile unde li se prepara hrana, sălile de mese unde mâncau deveniseră tot mai mari, iar numărul dormitoarelor se înmulțise. De la douăzeci de inși câți fuseseră inițial, ajunseseră la câteva sute. Erau aduși în acest regat subpământean de la vârste fragede, astfel încât să nu simtă regretul după lumina soarelui. Erau luați din orfeline, sau chiar direct de pe străzi, dintre copiii vagabonzi. Orice răzvrătire, orice tentativă de a evada din acest imperiu al cărților era pedepsită cu moartea. Echipe speciale și înarmate vegheau singura cale de comunicare cu lumea de-afară, spioni se informau despre starea de spirit a populației și raportau despre încercările unora de a conspira împotriva ordinii statuate.

Chiar din clipa în care erau aduși, cu ochii legați, în măruntaiele pământului, erau însemnați pe umărul drept cu un tatuaj care înfățișa o carte deschisă. În săli de curs special amenajate erau învățați să scrie și să citească, li se predau noțiuni elementare de matematică, și fiecare era obligat să învețe cel puțin trei limbi străine, cu ajutorul unor dascăli aduși special din toate părțile lumii. La sfârșitul secolului XX, aici, în acest Turn Babel subteran, se vorbeau peste trei sute de limbi și dialecte, în afară de engleză, pe care o știau toți.

Cunoașterea mai multor limbi le era absolut necesară pentru a înțelege ce scrie pe copertele cărților care le erau aduse și pentru a le putea înregistra în uriașele cataloage. Fiindcă oricâte modernizări avuseseră loc în lumea de la suprafață, în biblioteca subterană se scria tot cu pana de gâscă înmuiată în cerneala din călimară. Iar numărul catastifelor în care fuseseră consemnate titlurile cărților intrate în acest uriaș depozit crescuse atât de mult, încât li se rezervase un spațiu vast unde fuseseră orânduie.

Despre Lumea de Sus se vorbea numai rareori și cu înfricoșare. Încă din copilărie viitorilor bibliotecari li se povestea despre răutatea celor care trăiau la lumina soarelui, unde minorități prosperau și exploatau crunt pe ceilalți, unde hoții și criminalii puteau fi întâlniți la orice pas, și unde adesea izbucneau războaie pustiitoare.

Biblioteca își dovedi utilitatea în timpul celor două conflagrații mondiale, când milioane de cărți fuseseră distruse în timpul bombardamentelor din avioane, a tirurilor de artilerie. Dacă n-ar fi existat acest minunat adăpost pentru ele, s-ar fi pierdut multe capodopere, atunci când fasciștii au aruncat mii și mii de volume pe ruguri aprinse în piețe. Primul Bibliotecar fusese un vizionar – într-adevăr, viața cărților era din ce în ce mai primejduită. Se alocară fonduri tot mai generoase pentru proiectul lui. În aparență, ele aveau alte destinații. Dar Președintele, prin oamenii lui, le dirija acolo unde știa numai el. Iar în amintirea celui care avusese marea idee, se ridicase o statuie într-unul dintre tunelurile mai largi, care îl înfățișa stând într-un jilț, cufundat în lectura unei cărți.

Lipsa unor manuscrise de valoare aflate în posesia unor biblioteci precum cea a Vaticanului, a Congresului SUA sau în custodia unor bibliofili, fusese rezolvată prin angajarea unor hoți deosebit de abili, care puseseră mâna pe exemplarele solicitate, recurgând uneori și la crimă.

Proiectul grandios era tot mai periclitat de puținătatea mijloacelor, care nu mai făceau față creșterii exponențiale a numărului de cărți tipărite. Sub cel de Al Șaselea Bibliotecar se înființase o filială în Franța, care, cu acordul Președintelui acestui stat iubitor de cultură, începuse să se extindă pe întreg continentul european. Uniunea Sovietică, mare producător de carte, îmbrățișase ideea cu bucurie, și

filiala de acolo dorise chiar, la un moment dat, să-și aroge rolul de hegemon. Conflictul însă fusese aplanat cu mult tact. Intervenția Chinei fusese salutară în acest sens. Secretoși, înzestrați cu multă tenacitate, chinezii construiau în scurt timp kilometri de tuneluri în care se adăposteau nu numai cărțile acceptate de către autorități, dar și toate celelalte volume interzise de către propaganda oficială. Mai puțină vigoare dovedeau în activitatea lor filialele din Australia și, mai ales, cele din America de Sud și Africa.

Visul celui de Al Șaselea Bibliotecar era acela de a uni toate aceste tuneluri din întreaga lume. O primă reușită fusese realizată în Europa. Paralel cu vestitul canal care lega Anglia de Franța, mai fusese săpat unul, în folosul bibliotecilor subterane din cele două țări. Așa ceva mai fu realizat, în mare taină, între China și Japonia. Dar săparea unui canal pe sub oceane, care să le lege pe toate, depășea încă posibilitățile tehnologice ale sfârșitului de mileniul II.

Mai ales că apăruse o altă amenințare la adresa cărților: internetul. Tot mai mulți susțineau că rolul Galaxiei Gutenberg avea să se sfârșească în curând. Primele care avuseseră de suferit fuseseră ziarele. Numărul cumpărătorilor de diverse publicații se diminuase drastic. Cititorii își luau informațiile de pe net, mai rapid chiar și decât cu ajutorul radioului sau televizorului. Se preconiza și ca, în foarte scurt timp, cărțile să nu mai fie tipărite și să apară doar în format electronic. Așa ceva era inacceptabil, chiar dacă numărul tipăriturilor atinsese cifre astronomice, și procurarea și depozitarea lor deveniseră tot mai anevoioase. Mai mult, principalul cotizant – SUA – implicat în diverse războaie locale, își subțiasse contribuția.

Din inițiativa celui de Al Șaselea Bibliotecar avusese loc un sfat de taină cu toți conducătorii de filiale. Întâlnirea se desfășurase în filiala din China – semn de prețuire din partea celor care inițiaseră proiectul. Bărbații în vârstă, care nu călătoriseră în viața lor cu trenul sau cu avionul, au discutat, într-o locație secretă, încă sub impresia celor văzute în lumea pe care o refuzaseră. Îi zăpăciseră zgomotul mașinilor, vuietul avioanelor, aglomerația de pe străzi. N-au pierdut mult timp, ajungând rapid la concluzia că internetul este un flagel amenințător pentru seminția omenească și că trebuie să dispară în veci, cât mai grabnic cu putință.

În următoarele săptămâni activitatea hackerilor – mulți plătiți din fondurile bibliotecilor subterane – cunoscuse o intensificare semnificativă. În special băncile și clienții lor fură ținta atacurilor, demonstrându-se astfel ce periculos e să faci tranzacții electronice, sădind panică și neîncredere în această modalitate de a lega afaceri. Nu trecu mult timp și provider-ii, furnizorii de internet cunoscuseră defecțiuni majore în sistemele lor de operare. În curând, înseși motoarele de căutare, printre care Google – 65% cotă de piață și

Yahoo – fură vizate. Dacă la început încetară să funcționeze un minut sau două, nu peste mult timp ele își curmaseră activitatea aproape o oră. Specialiștii nu-și puteau explica defecțiunile, punându-le pe seama unui trafic intens. Dar dacă astfel de evenimente se vor repeta tot mai des și durata lor va crește, trebuia ori găsită o soluție de a preîntâmpina avariile, ori internetul trebuia înlocuit cu altceva, mai sofisticat și mai fiabil.

Nimeni însă nu bănuiește că sub suprafața Pământului, mii de oameni, constituiți într-o societate secretă, desfășoară activități ostile, uneori de-a dreptul criminale, care pun în pericol civilizația modernă. Aduceți-vă aminte pana de curent electric de acum câțiva ani, care a afectat o bună parte a teritoriului nostru. Casele au fost cufundate în beznă, avioanele n-au mai zburat, trenurile, metrourele n-au mai circulat. Populația a fost cuprinsă de panică. În decursul timpului, mai ales în ultima sută de ani, omenirea a cunoscut o dezvoltare fără precedent. Azi vorbim la telefon, avem lumină electrică, apă caldă la robinet. Am trimis oameni în cosmos. Închipuiți-vă că, într-o dimineață, toate acestea nu vor mai fi. Nu ne-am întoarce în peșteri? N-am lua totul de la zero, pe o planetă cuprinsă de haos? Am trăi din nou în comunități izolate, fără să știm nimic unii de alții. Am inventa din nou roata, dacă va mai fi un tip cu minte ageră în epoca întunecată care ne-ar aștepta.

Internetul n-a apărut în viața noastră de multă vreme. Majoritatea oamenilor nu are acces la el. Dar nu va trece mult timp și va fi indispensabil pentru oricine. În primul rând pentru informare. Chiar dacă unii critică – pe bună dreptate – calitatea unora dintre aceste informații. Nimic însă nu ne împiedică s-o îmbunătățim. Apoi, el contribuie la comunicarea între oameni. Indivizi care nu s-au văzut niciodată, sau prietenii între ei, pot comunica remarcabil de ușor. Iar asta poate contribui la statornicirea pe planetă a acelui climat de pace și armonie la care se visează încă din Antichitate.

Guvernele ar trebui să ia aminte la planurile unor demenți care vor să submineze civilizația modernă. Proiectul grandios al Primului Bibliotecar a fost deturnat de la rostul lui inițial de către șleahta scelerată care conduce în prezent Biblioteca subterană. Nu e încă timpul pierdut pentru o intervenție energică din partea autorităților de pretutindeni. Mai ales că toți cei care se opun diabolicelor planuri sunt în primejdie de moarte. Deja printre noi mișună acolți de-ai lor, spioni, colportori de vești false, hoți, asasini plătiți.

Președintele SUA trebuie să iasă în fața opiniei publice și să dezvăluie existența acestui proiect pe care îl patronează, fiindu-i lăsat moștenire de către predecesori, în circumstanțe care s-au modificat dramatic, și să-l dezavueze, să nu-l mai finanțeze, și să pună în mișcare justiția pentru a-i pedepsi pe vinovați...

...Philipp Clancy, redactorul-șef de la *Barintown News*, își ridică uluit ochii de pe paginile pe care tocmai le terminase de citit. Nu știa ce să creadă. Nu cumva Saul Perkins, autorul lor, înnebunise? E drept, nu-l știa prea bine pe tânărul ăsta care semăna cu Gregory Peck – poate era chiar mai frumos. (Pentru ca să-i țină minte pe toți subalternii și colaboratorii cu care lucra, se obișnuise să le asocieze înfățișarea cu aceea a unor actori celebri. Împinsese jocul acesta la maximum, și pe el se vedea ca pe Gene Hackman la 50 de ani). Vorbise doar de câteva ori cu el. Nu se remarcase cu nimic în decursul anului de când îl angajase. Câteva știri anoste, un reportaj curățel despre copiii străzii, o corespondență din Afganistan destul de insipidă și cam atât. Destul de puțin, la o adică.

Îl mai intriga un fapt: de ce îi adusese lui articolul, în loc să respecte filiera statornicită în cadrul redacției? Nu avea încredere în șefa lui, Margaret Panell – alias Meryl Streep, în nomenclatorul său sui-generis?

Primul lui impuls fu să-l cheme pe Saul Perkins și să-l ia la rost. Ce era cu aiureala asta pe care i-o pusese sub ochi? Era o încercare literară și dorise o părere avizată? Dar nu-l angajase ca să scrie ficțiuni! Lui îi trebuiau fapte cât mai cutremurătoare, articole pline de nerv, care să-i zgâlțâie pe locuitorii din Barintown din amorțeala lor, să-i constrângă să dea bănuții pentru a cumpăra ziarul, al cărui tiraj scăzuse dramatic și din pricina radioului, și a televiziunii care transmitea știri și imagini din orice loc de pe planetă, doar la câteva momente după ce avusese loc un eveniment senzațional. Și, de ce nu, și din pricina internetului, Al Șaselea Bibliotecar, personajul din povestirea lui Perkins, avea dreptate.

Clancy nu era un prieten al calculatoarelor, însă își dăduse rapid seama că viitorul le aparține. Fusesse printre primii în presă care le introdusese în redacția sa. Acum nici nu-și mai putea închipui vreun redactor fără un computer pe masa de lucru. Iar când jurnaliștii plecau în vreo documentare, laptopul figura în bagajul obligatoriu. Tot mai mici, tot mai ușoare – un IBook nu cântărea cu mult peste un kilogram – erau excelente instrumente de lucru. Scriai articolul, te conectai la internet sau căutai o zonă cu wireless, și textul ajungea în redacție sau chiar direct în tipografie, dacă intrarea în tipar te zorea.

Redactorul-șef oftă – iată că și el făcea un elogiu internetului. Îl abătu de la acest gând apariția, dincolo de geamul de sticlă care îi separa biroul de restul redacției, unei femei îmbrăcate ca un cowboy. Margaret Panell își admonesta un coleg.

Când privirea femeii se îndreptă spre el, Clancy îi făcu un semn cu mâna. Ea era încă furioasă când intră în mica încăpere.

— Jurnaliștii din ziua de azi... Mucosul ăsta a trântit un articol în care spală pe jos cu Clark. „Oțelul Clark, cel mai bun din lume.” Nu

zic că n-aș vrea să-l văd pe bătrânul Clark luat în târbacă. Dar nu în articole scrise după ureche, după ce se aude la colț de stradă. Dacă nu ești blindat cu informații verificate din mai multe surse – în ziua de azi, și trei sunt prea puține – ești pierdut! Te dă un mahăr de ăsta în judecată și ziarul intră în faliment!

Clancy o lăasă mai întâi să se liniștească. De-abia pe urmă o întrebă pe un ton moale:

— Ce-avem pe-a-ntâia?

Margaret se lăasă obosită într-un fotoliu.

— S-au găsit într-un depozit trei trupuri ciopârțite. Fără brațe, fără picioare. Indivizii mai sunt încă în viață, dar nu te poți înțelege cu ei. Bolborosesc despre omuleți verzi, despre nave venite din cosmos... E tare!

Clancy se cutremură de groază. Pentru o clipă, uită de forfota pe sub pământ a unor bibliotecari demenți.

— Mai avem, la pagina externă, câteva articole care merită citite. A, da, și o analiză a crizei în care ne aflăm. Perspectivele nu sunt roze. Pagina de sport e varză. Numai fotbal, baschet și baseball. Ar trebui să se intre puțin în băieții ăștia. Își cam fac de cap. Parcă n-ar mai fi și alte sporturi. În rest – umplutura obișnuită – ghidul tv, starea vremii, horoscopul...

— Și ce era cu Clark? – îl văzuse în fotografii, aducea cu Kirk Douglas.

Lui Clancy îi stătea pe limbă o altă întrebare, dar prefera s-o amâne.

— Mucosul ăla o ține morțiș că miliardarul nostru a corupt niște funcționari pentru a obține niște contracte. O fi corupt, naiba să-l ia, dar fără dovezi de unde să-l apuci? De când așteaptă la cotitură ca să pună laba pe noi. Mă și mir că n-a făcut-o până acum!

Nu mai putea amâna întrebarea. O puse pe un ton care să nu pară prea interesat de răspuns.

— Ce părere ai de Gregory Peck?

Femeia rămase cu gura căscată.

— Ce părere să am? Un actor foarte bun.

— Ăă... Mda. De fapt, vroiam să te întreb de Saul Perkins. Cum ți se pare?

Margaret își încreți fruntea – nici vorbă, nu aducea cu *Meryl Streep*. Nu semăna cu nicio actriță cunoscută.

— Perkins? Un ciudat.

La rândul lui, Clancy își încreți fruntea.

— Cum așa?

— Nu are niciun prieten. Nu iese cu nicio fată, deși e un băiat frumușel. Când se închide ediția, nu merge prin baruri cu ceilalți colegi. Cred că n-a pus în viața lui băutură în gură.

Ziarist care să nu bea? Era, într-adevăr, un ciudat.

— Și mai e și toată ziua posomorât. Parcă îl muncesc tot timpul niște gânduri negre. O fi având belele prin familie – nici nu știi de unde a venit la noi. Tu trebuie să știi mai multe, doar tu l-ai angajat.

Redactorul-șef nu mai ținea minte cum și când îl angajase.

— Culmea, băiatul are potențial. Nu scrie rău. Dar nu dă tot din el, n-are vlagă. Stă mereu cufundat în gândurile lui. Dar de ce mă-ntrebi de el? Vrei să-l dai afară?

— A, nu... Întrebam și eu, așa... Nu prea l-am văzut semnând.

Fosta Meryl Streep se repezi pe ușă – tocmai zărise pe altcineva căruia voia să-i frece ridichea. Cineva care semăna cu Charles Bronson.

Rămas singur, redactorul-șef încercă să intre pe internet și să caute tot ce găsește despre Saul Perkins. Dar rețeaua căzuse. Zâmbi gândindu-se că poate era mâna celui de-Al Șaptelea Bibliotecar.

Își luă din cuier trenciul și îl îmbrăcă – afară ploua de câteva zile. Luă liftul până în parcajul subteran și urcă la volanul bătrânului său Dodge. O apucă spre marginea orașului, având grijă să nu-i stropească pe cei de pe trotuare.

Ajuns în șosea accelerează și merse câțiva kilometri. La radio se transmiteau *Anotimpurile* lui Vivaldi. Partea a II-a – *Vara* – se potrivea ca nuca în perete cu decorul care i se înfățișa înaintea ochilor.

Potrivit celor scrise de Perkins, casa trebuia să se afle pe dâmbul din depărtare. Opri mașina sub un pâlț de salcâmi, unde se zăreau resturile unui picnic.

Porni să urce șfichiuit pe obraz de stropii reci. Alunecă de câteva ori, se murdări de noroi, se opri să-și tragă sufletul. În cele din urmă ajunse în vârf.

Neliniștea îl cuprinse din clipa în care văzu casa. De fapt, ceea ce mai rămăsese din ea, un morman de pietre și bârne, alcătuiind o formă bizară, de mușuroi sau de tumul. Îi dădu ocol de câteva ori, dar nu descoperi nimic neobișnuit. Nimic care să amintească de un loc din care să se fi început niște săpături spre adâncul Pământului.

Se întoarse în oraș mergând și mai încet – între timp se întunecase, iar unii goneau ca bezmeticii, cu faza mare aprinsă chiar și când veneau mașini din sens contrar. Parcă exact în locul de unde plecase și urcă la etajul unde își avea biroul.

În întâmpinare îi ieși Margaret. Avea ochii roșii de plâns.

— Vai, ce nenorocire! Perkins a fost călcat de o mașină!

Izbucni din nou în plâns.

— Cum așa?

Clancy se așeză într-un fotoliu, fără să-și scoată pălăria și trenciul. Acum chiar că semăna cu Gene Hackman.

— Mergea pe jos, prin centru. La un stop a oprit. Când s-a pus verde, a dat să traverseze strada. Dar o mașină l-a luat pe sus și l-a aruncat vreo zece metri. Praf s-a făcut. Iar nemernicul care a trecut pe roșu nici măcar n-a oprit. Dus a fost. Cei de față nu i-au putut lua nici măcar numărul – era stropit de noroi.

Fără să vrea, Clancy se uită la pantofii lui murdari.

— Ești așteptat la Morgă pentru identificare. M-am interesat – n-are nicio rudă.

Pradă unui zbucium pe care abia mai reușea să-l ascundă, Clancy coborî din nou în parcare și se sui din nou la volan. Până la Morgă își repetă de mai multe ori că totul e doar un accident tragic, dar perfect explicabil – un dement la volan, probabil beat, a dat peste un locuitor al orașului.

Încă își mai repeta vorbele astea, ca să se încurajeze, când coborî în subsolul de la Morgă, unde un individ în halat alb – semăna cu Paul Newman – trase nepăsător unul dintre sertarele frigorifice. Apoi, cu aceleași gesturi indiferente, descoperi trupul peste care fusese așternut un cearșaf.

— Ei, ăsta-i omul dumneavoastră? Dacă e, tot respectul!

Era omul lui. Dar nu rănilor de pe trupul tânăr avea să le viseze până la sfârșitul vieții. Și nici măcar paloarea unui chip care parcă nu fusese atins de razele soarelui. Ce zărise pe brațul drept al fostului său angajat avea să-i provoace nopți de coșmar.

Rosti cu glas șovăitor:

— Da. E Greg... E Saul Perkins.

Împingând la loc sertarul, individul în halat alb nu tăcea o clipă.

— După cum v-am spus, tot respectul. Au unii niște tatuaje de rămâi năuc. Sirene, inimi străpunse de săgeți, ancore... Alții își scrijelesc falusuri, ca să arate ce virili sunt, sau înjurături, ca să-și înfricoșeze dușmanii... Așa-zișii esteți își acoperă corpul cu desene complicate, din care nu pricepi nimic. Cel mai bun exemplu, în acest sens, ar fi Rodman, baschetbalistul, nebunul... Dar omul dumneavoastră a ales ceva deosebit. O carte. O carte deschisă. Un desen discret, ca o ștampilă...

CAPITOLUL 45

Din seara aceea l-am privit pe Hodorogea cu mai mult respect, ca și individul de la Morgă pe Perkins. Ia te uită ce fantezie avea moșul! Nu dădeai doi bani pe el, dar în mintea lui era o lumină ca la cel mai dichisit zaiafet.

— Uimitor! Și în perfect acord cu teoria conspirației, a remarcat Colt.

Beretta i-a ținut isonul.

— Habar n-avem cine ne conduce de fapt. Facem parte dintr-un experiment.

— Iar căderile de sisteme sunt tot mai frecvente, a observat Specialistu.

— Pe mine m-a tușat reluarea unor detalii din povestirile care s-au citit mai înainte, s-a exprimat Trombon. Minunat! Iar orașul Barintown devine tot mai mult și el un personaj. O să vedeți, peste o vreme, o să i se ducă buhu'!

Am tăcut – mie povestirea îmi plăcuse din alte pricini, nu fiindcă acredita baliverna legată de teoria conspirației. Realitatea în care trăim zi cu zi e o alta decât cea din literatură. În fiecare dintre ele acționează alte legi. Dar unii se încăpățânează să le suprapună, până la confuzie. Discutarea acestei probleme făcuse să curgă deja prea multă cerneală. Câți pricep că între un accident petrecut pe stradă, și relatarea lui, fie și într-o pagină de ziar, nu este o legătură deplină?

— Dacă stau și mă uit mai bine la tine, dragă Hodorogea, a zis Poetu, îmi dau seama de ceva uimitor aduci cu un Henry Fonda mai jigărit. Nu ți-a mai spus nimeni chestia asta?

— Vezi-ți de rimele tale, l-a repezit bătrânul.

— Ho, nu te ofusca, tataie! Mai ales că mi-a plăcut ce-ai citit.

Tuci și-a dres glasul. Ne-am așteptat să ne propună vreo partidă de table, însă el, cu un glas sfios, pe care nu i-l cunoșteam, ne-a informat că pleacă pentru câteva zile la o rudă bolnavă, așa că, dacă i se îngăduie, dacă nu abuzează de timpul nostru, și dacă aveam dispoziția necesară, ar vrea să prezinte și el o povestire.

Era sâmbătă – cea mai dulce zi a săptămânii –, n-aveam niciun chef să ne ducem la casele noastre, așa că

ne-am mai luat un rând de băuturi, ne-am dezmořit oasele, ne-am aőezat cât mai comod pe scaune, ői l-am ascultat cu luare-aminte.

Povestirea lui Tuci – *Tunelul timpului*

*„Legile științei nu fac distincție între direcțiile înainte și
înapoi ale timpului.”*

Stephen W. Hawking

Mai fusese aici – domnul Michael Higgins știa asta cu exactitate. În urmă cu un an, când soția sa Evelyn și drăgălașa sa fetiță Emily mai erau încă în viață. Plecaseră atunci din Barintown în zori – doreau să ajungă la orele prânzului în Morton, unde îi așteptau socrii săi. Ca întotdeauna, aveau să-i întâmpine cu o masă bogată, pentru că domnul și doamna Richardson își iubeau și nepoata, și fata, și ginerele. Cu toții alcătuiau o familie binecuvântată, în care domnea armonia, având și o înzestrare materială care îi scutea de orice griji. Ar fi fost și mai fericiți dacă și părinții lui ar mai fi trăit. Se consolau cu gândul că de undeva, din ceruri, le contemplant fericirea, le vegheau destinele. Nu uitau să-i evoce cu orice prilej, amintindu-și întâmplări amuzante pe care le trăiseră împreună.

Soții Richardson aveau o vilă cu cinci dormitoare și cu un living imens. Terenul din spatele casei era de aproape o mie de metri pătrați. Odinioară, acolo se încingeau petreceri fabuloase, cu mulți invitați, unii cu poziții sociale înalte. Uneori, se gândeau să-și vândă proprietatea – era prea mult pentru doi pensionari – și să se mute în Barintown, într-o locuință mai modestă. Ar fi fost mai aproape de nepoata lor – în curând trebuia să meargă la școală, cine s-o ducă și să o aducă de acolo, Michael și Evelyn munceau de dimineața până seara târziu, el la o firmă de publicitate, ea la un post de radio. Și așa cheltuiau prea mult angajând femei care să aibă grijă de copilă. Sigur, nu se puneau problema banilor, dar era timpul ca de ea să nu se mai ocupe cineva străin.

Tocmai acest proiect avea să fie dezbătut cu ocazia întâlnirii care urma să aibă loc. În Barintown se pusese în vânzare o casă care întrunea sufragiile familiei și merita să fie cumpărată. Prețul cerut era cam pipărat, dar domnul Richardson și la 65 de ani se considera un bun negociator, așa cum fusese toată viața, în calitatea sa de achizitor pentru armată.

Străbătuseră vreo trei sute de kilometri, uneori sub rafalele unor ploi scurte. Mai aveau puțin până în Morton, soarele strălucea biruitor pe cer, dar mașina – un Lexus model nou – își pierduse strălucirea din fabrică.

— Ar trebui să o spăl, zisese domnul Higgins, pufnind nemulțumit.

— Ce să speli?, îi răspunsese soția, smulsă din niște gânduri legate de o documentare pentru o emisiune viitoare. Era extrem de meticuloasă, nu-i plăceau lucrurile de mântuială, se uita siderată la reporterii tineri care își pregăteau materialele în doi timpi și trei mișcări, fără să verifice din mai multe surse informațiile pe care le prezentau.

— Mașina. Arată ca naiba. Părinții tăi vor fi șocați văzându-ne coborând din ea.

— Dacă zici tu...

De-a lungul șoselei, de o parte și de alta, se înșirau, din loc în loc, benzinării, fast-food-uri, spălătorii și service-uri auto. Domnul Higgins încetinise și, la un moment dat, intrase într-o parcare. În dreapta ei se înălța o spălătorie auto, cu o instalație modernă.

— Cât spăl eu mașina, voi puteți să vă dezmořiți sau să ciuguliți ceva, le propusese domnul Higgins celor „două doamne ale sale”, cum îi plăcea să le spună fetei sale și soției.

— Eu rămân în mașină, decretase Emily. Nu mi-e foame.

— În cazul ăsta, nici eu nu cobor, zise Evelyn. Mă zgândăre puțin foamea, dar când mă gândesc ce masă bogată ne așteaptă, îmi trece orice chef de hamburgerii din speluncile de pe autostradă.

Restaurantele de pe autostradă nu arătau deloc a spelunci, însă domnul Higgins se abținuse să toarne gaz pe foc, contrazicându-și consoarta. Preferase să se îndrepte cu mașina spre unul dintre cele trei tuneluri unde, în numai cincisprezece minute, orice vehicul părea să fi părăsit de curând banda de montaj.

Nu avuseseră mult de așteptat până când un lucrător în salopetă portocalie îi făcuse semn să pătrundă în incinta care mirosea a șampon.

— Numai exteriorul?, îl întrebase lucrătorul.

— Da.

— Rămâneți în mașină?

— E vreun inconvenient?

— Nicidecum.

Bărbatul se dusese la un pupitru și apăsase niște butoane. Deodată, din țevile agregatului țâșniseră stropi de apă care biciuiseră cu furie Lexus-ul.

— Vai, ce frumos!, bătuse Emily din palme, entuziasmată. N-am mai văzut așa ceva!

— Stai să vezi ce mai urmează!

Omul în salopetă le zâmbise prietenos, bănuind parcă reacția copilului. Apăsase pe alte butoane și o spumă roșiatică începuse să acopere întreaga mașină. Fetița se topise de încântare. Se legănase fericită pe bancheta din spate unde stătea singură.

— Vai, ce grozav! Mai vreau!

În curând, în mașină nu mai pătrunsese pic de lumină. Domnul Higgins vruse să aprindă plafoniera, dar Emily îl oprise.

— Parcă am fi într-un tunel...

Doamna Higgins renunțase să-și mai noteze ideile în bloc-notes, contaminată de veselie fetiței.

— Să nu vină Bau-Bau!

— Nu vine. N-ai spus tu că nu există?

Pe domnul Higgins întunericul îl îndemnase la somn. De-abia aștepta să ajungă la socri și să se întindă puțin, înainte de a se înfrupta din bucate.

Pe tabla mașinii începuseră să curgă șuvoaie de apă, împrășcate în jeturi puternice.

Prin parbrizul pe care curgeau pâraiașe limpezi pătrunsese din nou lumina. Emily fusese dezamăgită:

— Mai vreau în întuneric!

Ca și cum ar fi auzit-o, omul în salopetă portocalie împrășcase din nou mașina cu spumă. În Lexus coborî din nou întunericul pentru câteva clipe. Dar de data asta mașina nu mai fusese supusă unui jet de apă. Intraseră în funcțiune periile, dispuse pe cilindri orizontali și verticali, alungând orice urmă de mizerie în rotația lor. Cei trei din mașină simțiseră cum vehiculul se zgâlțâie ușor.

Emily privise fascinată mecanismul sofisticat.

— Nu se zgârie mașina?

— Dacă s-ar întâmpla așa ceva, oamenii ăștia ar da faliment.

În cele din urmă, periile încetaseră să se mai rotească. Muncitorul îi făcu semn să mai înainteze.

Agregatul începuse să sufle aer cald. În câteva clipe, Lexus-ul strălucea. Lucrătorul mânuise și o piele de căprioară, pentru a îndepărta eventualele urme de apă.

Domnul Higgins plătise și o porniseră din nou la drum.

Emily rămăsese surescitată, comentase nemaipomenita aventură pe care o trăiseră și îi ceruse tatălui ei să-i promită că se vor mai duce la o spălătorie auto. Din când în când, acesta aruncase o privire în oglinda retrovizoare, ca să se uite la chipul drăgălaș al fetei.

Un indicator rutier arătase că până în Morton mai erau zece kilometri. Domnul Higgins apăsase puțin pe accelerație. Tocmai atunci, dintr-o curbă, țâsnise un camion negru, cu peste 150 de kilometri la oră. Șoferul nu reușise să păstreze vehiculul pe banda lui de circulație și îi tăiasse calea domnului Higgins. Acesta frânase din răspuțeri, dar nu izbutise să evite coliziunea.

Da, cu siguranță că mai fusese aici. Dacă se gândea bine se împlinea exact un an de când mai trecuse pe șoseaua spre Morton. Numai că acum era într-un alt Lexus. Iar alături de el nu se mai găseau

nici Evelyn, nici Emily. Amândouă își găsiseră sfârșitul în groaznicul accident din urmă cu un an. Doar el scăpase cu câteva răni care se vindecaseră rapid – era „bun de carne”, cum spuneau bătrânii. Însă rămăsese cu dureri groaznice de cap, pe care nu mai știa cum să le combată – ajunsese să ia pastile cu pumnul, unele dintre ele provocându-i halucinații.

O placardă de pe marginea șoselei anunța că o spălătorie auto își aștepta clienții 24 de ore din 24. Era chiar spălătoria auto la care fuseseră în urmă cu un an. Domnul Higgins aruncă o privire spre mașină. Nu era chiar atât de murdară. Se hotărî totuși să încetinească și să intre în parcare largă. Se simțea ca un criminal care se întoarce la locul faptei.

Așteptă cam mult la rând, era cât pe-acți să se răzgândească, însă tocmai când vroia să întoarcă și să o ia spre șosea, un lucrător în portocaliu îl invită să înainteze spre agregatul cu perii și diverse țevi prin care țâșnea apa.

Domnul Higgins trăia o senzație de „déjà vue”, însă totul era explicabil, doar se afla în același decor în care mai fusese o dată. Își amintea cu claritate până și dialogurile pe care le purtasera în mașină, de parcă i se îngăduise să le rețină pentru a-și alina durerea pricinuită de pierderea celor dragi.

— Extraordinar! Parcă suntem într-un tunel.

— Într-un tunel în care plouă, glumi domnul Higgins.

— Dar cum de periile nu zgârie mașina?

— Emily! Stai frumos pe banchetă. Și nu mai pune atâtea întrebări.

— Nu ne putem lua și noi un utilaj ca ăsta?

— Costă prea mult. Nu merită pentru a spăla o singură mașină.

— Oare o emisiune despre poluare ar stârni interes?

— Mai lasă-mă, dragă, cu ecologiștii ăștia. Numai gura e de ei.

— Mami! Mi s-a făcut foame.

— Mai rabdă puțin.

— Mike! Vezi că omul ăla îți face semn că a terminat.

Domnul Higgins scoase mașina în soarele orbitor. Așteptă ca bărbatul în salopetă portocalie să șteargă ultimii stropi de apă cu o piele de căprioară. Plăti și se înscrise apoi în traficul de pe șosea.

— Mai avem mult?

— Nu, puiule. Acuși ajungem.

— Totuși, ecologiștii ăștia au și ei importanța lor. De câteva ori, acțiunile lor au fost încununate de succes. Mulți le apreciază inițiativele.

— Niște farsori!

— E un cuvânt cam tare!

Domnul Higgins nu răspunse. La urma urmei, ce-l interesau pe el ecologiștii? Câștigau și ei o bucată de pâine.

— Nu e aglomerație pe șosea, observă doamna Higgins, abătând discuția spre alt subiect, pentru ca nu cumva din pricina ecologiștilor să-și strice zilele acestea de repaos.

— Așa e, răspunse pe un ton blând soțul ei.

Mai merseră câțiva kilometri fără să scoată o vorbă. Emily îngâna un cântecel, Evelyn continua să noteze în carnetul ei, iar domnul Higgins mânuia atent volanul.

Un indicator rutier anunță că până în Morton mai erau zece kilometri. Domnul Higgins apăsă pedala de accelerație. Tocmai atunci, de după o curbă, asupra Lexus-ului se năpusti un camion negru. Domnul Higgins frână cu disperare. Zadarnic însă. Coliziunea nu putu fi evitată.

CAPITOLUL 46

La sfârșit, Tuci s-a uitat la noi cam pierit – se aștepta, probabil, să-l facem praf, să i-o plătim pentru toate măturile și liniile pe care ni le luase la table. Dar nimeni n-a sărit la beregata lui.

— E grozavă. Deși cam scurtă, a decretat Prelatu.

— Tocmai ăsta e șpilul – să nu bați apa în piuă, s-a băgat în vorbă Zugravu. Prelatu l-a aprobat, pufăind zgomotos din pipa ce trebuia curățată.

— N-am avut timp prea mult – m-a dat peste cap ce i s-a întâmplat rudei mele, s-a dezvinovățit Tuci, bucuros că scapă atât de ieftin. Dacă ziceți că merită, am s-o mai dezvolt. Am câteva clenciuri pe care le-am lăsat de o parte.

— Așa plecăm și noi mai devreme acasă, a zis și Melodiosu. Mai am puțin de lucru la paginile pe care vreau să vi le citesc.

Dar nimeni nu s-a urnit. Până dimineața s-a stat de vorbă, unii încercând să dea note povestirilor – am descurajat demersul ăsta, la urma urmei nu eram critici literari, numai ăștia își arogă dreptul de a decreta ce valoare au textele pe care le citesc. Ce rost avea să întocmim clasamente, din moment ce povestirile au fost doar pentru urechile noastre, și toate ne-au încântat când le-am auzit?

— În orice caz, a Doctorului a fost cea mai macabră. Nu-i așa, Fachirule?

Nu i-am răspuns lui Tuci. Mai ales că Doctoru nu era printre noi – probabil era de gardă la spital. Speram din tot sufletul ca absența lui să nu fie o urmare a supărării de data trecută. Mai aveam la ce mă gândi. În vreo trei dimineți, fusesem la anticariatul la care spusese că lucrează noul venit în clubul nostru. M-am plimbat printre rafturi, am și cumpărat un volum – *Rămas-bun pentru vecie* al lui Chandler, într-o ediție pe care n-o știam – ați observat că, dacă vă apucați să recitiți o carte, într-o altă înfățișare grafică, vi se pare că o citiți pentru prima oară? Dar pe Anticar nu l-am zărit. Am discutat puțin și cu bătrânul care părea să fie proprietarul acelei ambianțe unde mirosea a hârtie veche; n-am îndrăznit să-i pun nicio întrebare legată de marele nostru campion la

table. Mi-a stat pe limbă să le comunic și celorlalți această descoperire ciudată pe care o făcusem; m-am abținut. Ar fi fost mai bine să nu tac ca și Mutulică. Poate aș fi salvat o viață.

— Te așteptăm, Melodiosule! Vezi să nu ne tragi clapa!

Cu toții au râs de poanta lui Trombon. Încurajat, acesta a vrut să ne arate ceva dintr-un ziar. Dintr-un salt, Specialistu a fost lângă el, i-a smuls fițuica aia nenorocită, a făcut-o bucăți și a aruncat-o la coș.

Povestirea lui Melodiosu – *Cine l-a ucis pe Kennedy?*

„Ne-am obișnuit cu ideea că evenimentele sunt provocate de alte evenimente anterioare, la rândul lor provocate de altele și mai vechi.”

Stephen W. Hawking

Ghidul era un bărbat în vârstă, cu un cap leonin, datorită părului lung și albit, care îi stătea vâlvoi și-i dădea un aer de savant neatent la modul cum arată. Aducea întrucâtva cu Einstein din celebra fotografie care îl prezenta pe ilustrul descoperitor al teoriei relativității mergând pe o bicicletă cam prea mică pentru el. Ca și acesta, purta o jachetă încheiată la toți nasturii, o cravată cu nod lat, care lăsa totuși să i se vadă gulerul cămășii. Mic de statură și cu trunchiul disproporționat față de picioare. Pantofii cu boturi late îi erau lustruiți de te puteai oglindi în ei.

Numai zâmbetul marelui fizician îi lipsea de pe chip. Thornton Culligan părea cufundat într-o tristețe fără leac, ca și cum a fi călăuza grupurilor de turiști care vizitau Muzeul de Istorie a orașului Barintown era o corvoadă greu de suportat. Sau, pur și simplu, avea o zi proastă, cum aveau mulți astăzi.

Afară era o căldură înăbușitoare încă de dimineață. Bărbații se refugiau pe terasele restaurantelor și, la adăpostul umbrelor colorate, beau bere, comentând, fără patima obișnuită, rezultatele partidelor de baseball desfășurate cu o zi înainte. Doamnele se refugiau în magazinele cu aer condiționat și probau, în neștire, pantofi și rochii din materiale ușoare, hotărându-se cu greu ce să cumpere, amânând astfel clipa în care trebuiau să iasă din nou în vîpia care toropise orașul.

N-aveam chef nici de bere, nici de cumpărături. Trebuia să-mi omor timpul până după-amiază, când aveam o întâlnire cu un fost coleg de școală – promoția noastră împlinea jumătate de veac de la absolvire. Amândoi făceam parte din comitetul de organizare a petrecerii care avea să aibă loc cu această ocazie, un prilej de a depăna amintiri, de a vedea câți am mai rămas în viață, dar și de a ne lăuda cu performanțele pe care le obținusem în dobândirea unui statut social cât mai înalt.

Venisem cu trenul în zori, dar colegul pe care trebuia să-l întâlnesc mă anunțase la telefon că nu e liber decât peste câteva ore. După ce rătăcisem buimac pe străzile unde copilărisem, zăpăcit și de nesomn,

și de arșița care făcea asfaltul să se topească, intrasem în muzeul pe care nu-l vizitasem niciodată în anii în care locuisem în Barintown. Clădirea cu ziduri groase oferea un adăpost ideal împotriva soarelui necruțător. La fel mai gândiseră și alții – prin sălile cu tavan înalt băntuiau mulți inși care căscau gura la exponate, însă nu știu câți dintre ei erau cu adevărat interesați de ceea ce vedeau. Căldura care de o săptămână se abătuse asupra orașului și nu se potolea nici în timpul nopții parcă le luase tuturor mințile.

M-am oprit vag interesat în fața mai multor vitrine. Sub geamuri de sticlă se aflau cranii datând de vreo mie de ani, femururi și tibii, aparținând unora dintre cei mai vechi locuitori din zonă. Evident, erau și unelte și arme din piatră cioplită, atestând că zona fusese populată cu mult timp înainte – vârfuri de săgeți, topoare, ciocane –, vase de lut cu diverse utilizări, podoabe pe care azi nu le-ar mai fi purtat nimeni. Pe măsură ce ne apropiam de vremurile noastre, dovezile că pământul pe care se înălțau acum zgârie-nori și vile somptuoase fusese încă din vechime un leagăn de civilizație, se înmulțeau. Pe pereți erau și planșe care înfățișau așezările umile de odinioară, hărți executate frumos, pe care poziția lor era marcată. Dar toate astea mă făceau să casc. Nu vibram deloc la urmele pe care le lăsaseră strămoșii noștri, care, după cum informau diverse inscripții, se ocupaseră în special cu vânatoarea și pescuitul. Doar din când în când se încăierau cu alții care le râvneau teritoriul – unele dintre țestele alea bune pentru Halloween erau sparte. Dacă n-ar mai fi apărut, din când în când, câte un astfel de conflict, ar fi fost o plictiseală de moarte. Mi-i închipuiam înfășurați în piei de animale, stând în jurul focului și privind în gol, neîntrebându-se ce caută pe planeta asta, nesinchisindu-se de viitorul ei, deosebindu-se prea puțin de vietățile din care se înfruptau. Uneori poate intonau ceva ce presupuneau a fi cântece de muncă, de vânatoare sau de război, cu glasuri ce aminteau răgetele sălbăticiunilor de prin pădurile din apropiere, alteori își băteau probabil consoartele care călcaseră în străchini, sau plozii mereu smiorcăiți și neascultători. Din când în când se mai uitau noaptea și la puzderia de stele, înfricoșați ca nu cumva hăul acela să-i înghită. Fără doar și poate, vrăjitorul comunității implora atunci mila zeităților – obiecte de cult se găsiseră cu duiumul –, trăgând, totodată, cu ochiul ca să vadă dacă ofrandele care i se aduseseră lui personal erau pe măsura celor prevăzute pentru îmblânzirea stăpânilor a toate câte sunt.

Dar, la urma urmei, poate erau mai fericiți decât omul modern, tracasat la slujbă, stresat și acasă, înnebunit de vacarmul mașinilor de pe străzi, aiurit de muzica dată la maximum în baruri, respirând un aer poluat, neștiind când va exploda lângă el un automobil-capcană.

Cu astfel de gânduri am trecut prin câteva săli, întrebându-mă dacă, pentru răcoarea de aici, merita să îndur o plictiseală de moarte.

Tocmai când mă hotărâsem să mă refugiez și eu sub o umbreluță, cu un pahar de bere în mână, am dat peste un grup de vreo zece japonezi, ascultându-l cu evlavie pe ghidul care semăna cu Einstein. Evident, fotografiau și filmau de zor, potrivit obiceiului pe care îl are această nație, acela de a poza tot ce îi iese în cale. Uneori m-am întrebat dacă nu cumva înregistrează pe peliculă și când stau pe scaunul unui WC din străinătate, pentru a arăta prietenilor rămași în țară în ce condiții se ușurează alte popoare. Și, de asemenea, se dovedeau disciplinați, mergând toți laolaltă, oprindu-se când li se făcea semn, ciulind urechile la explicații, minunându-se la unison de orice rahat care li se prezenta, pornind mai departe cu voioșie când li se cerea.

Am dat să-i ocolesc – dacă aş fi rămas nemișcat, blițurile ar fi fulgerat și în direcția mea. Am rămas însă pe loc, deoarece vocea ghidului a rostit câteva cuvinte care, pentru prima oară, mi-au stârnit interesul.

— Iar aici, doamnelor și domnilor, se află arma care l-a ucis pe Kennedy.

Toți s-au bulucit în jurul vitrinei plasate în mijlocul sălii. Țăcănitul aparatelor de fotografiat s-a întetit. Eu eram complet siderat. Ce să caute, în Barintown, carabina care curmase viața președintelui american în Dallas, în ziua de 23 noiembrie 1963? Ghidul se dovedea a fi un șarlatan.

Fără să vreau mi-am adus aminte imagini pe care norocosul Zapruder le înregistrase pentru eternitate, cu ajutorul unei camere de filmat de dimensiuni impozante față de aparatele miniaturale din ziua de azi. Mașina deschisă a președintelui, încadrată de motocicletele polițiștilor... Fețele zâmbitoare ale soților Kennedy în timp ce salutau mulțimea venită să-i întâmpine cu bucurie... Chipul guvernatorului Conally care era și el în mașină... Nebunia declanșată în dreptul celebrului depozit de carte... Jacqueline urcând de pe bancheta din spate pe portbagaj, încercând disperată să se dea jos din mașină... Agentul care a sărit peste ea, ca s-o apere cu prețul vieții sale... Automobilul accelerând și ieșind rapid din cadru... Oamenii de pe trotuare privind scena înspăimântați... Filmulețul acesta făcuse înconjurul lumii și îl transformase pe Zapruder într-un om bogat.

Mi-am făcut loc printre turiștii copleșiți de emoție – unii nici nu erau născuți când se comisese asasinatul care îndoliase America. În vitrina în dreptul căreia ne oprisem se aflau mai multe podoabe suflate cu aur și un pumnal ușor încovoiat. Nici urmă de vreo pușcă. Nu cumva sub aparența sobră a ghidului se ascundea vreun pișicher năucit și el de căldură? Oare voia să-i pună la încercare pe acești indivizi veniți din Țara Soarelui Răsare, să le testeze cunoștințele de istorie?

Unul dintre ei – sandale, pantaloni scurți, o cămașă cu mâneci suflecate –, mi-o luă înainte și spuse șovăitor.

— Domnule Thornton Culligan, dar știam că președintele Kennedy a fost împușcat!

Einstein nu se pierdu cu firea.

— Corect! Dar, dacă aveți timp, am să vă spun istoria acestui pumnal pe care îl puteți vedea în vitrină.

Cu toții aveau destul timp la dispoziție; chiar și eu.

— Odinioară, pumnalul acesta arăta foarte frumos. Avea un mâner încrustat cu pietre prețioase. Teaca lui era suflată cu aur – din păcate s-a pierdut. A fost opera unui mare meșter al cărui nume nu s-a păstrat. A executat o comandă la cererea unui mare dregător din vremea lui Akhenaton (1372-1354 î.C.) După cum știți, acesta a fost autorul unor reforme care au zguduit Egiptul. El a impus în locul a o sumedenie de zeități adorate, venerarea uneia singure – Aton – Soarele. În treacăt fie zis, nevasta faraonului a fost de o frumusețe răpitoare – binecunoscuta Nefertiti. Dregătorul respectiv a dăruit celui care se socotea reprezentantul lui Aton pe Pământ mai multe obiecte, printre care și minunatul pumnal. Astăzi, așa ceva poartă numele de „mită”. Înmânarea cadourilor a fost înregistrată într-una dintre frescele din acea perioadă. Se vede cu claritate ce scrie pe lama pumnalului.

Ghidul își trase o clipă răsuflarea. Povestirea lui îi electrizase pe toți.

— După moartea lui Akhenaton, preoții au reintrodus vechea credință. Averea faraonului s-a risipit în cele patru vânturi. Nici măcar mormântul nu îi este cunoscut. Pentru multă vreme, pumnalul dispare, acoperit poate de nisipurile din deșert – conservarea lui minunată poate întări o astfel de supoziție. Un soldat de-al lui Alexandru Macedon îl descoperă la un felah, i-l ia cu japca, și-l duce marelui său comandant. Acesta însă îl pierde în timpul vreunui dintre banchetele sale grandioase. Istoria pumnalului devine din nou necunoscută. Cineva din oastea lui Octavian Augustus îl recuperează dintr-o prăvălie de vechituri, unde zăcea nebăgat în seamă. Între timp, de pe mâner îi dispăruseră acele podoabe care încântau ochii oricui îl privea. Dintr-un obiect de o frumusețe neasemuită, se transformase într-unul utilitar, servind la tăiatul merelor, a ciorchinilor de struguri sau la jupuitul pieilor de pe animale. Dar acum se afla la Roma, în capitala lumii, și, deși trecuse din mâini regești în cele ale unui veteran lăsat la vatră, istoria lui continua să fie una palpitantă.

Einstein rămase o clipă pe gânduri, ca și cum uitase care e urmarea. Își reveni însă imediat.

— De data asta, pumnalul rămase secole la rândul în posesia aceleiași familii. Unul dintre urmașii veteranului care îl cumpărase pe un preț de nimic, participă la cea de A Doua Cruciadă, din 1147. Își

găsi însă sfârșitul în timpul unul raid prin Egipt. Cei care îl omorâseră îi luară banii, hainele, armura strălucitoare, însă pumnalul îl socotiră ceva de nimic. Nisipul acoperi din nou lama tăioasă, pentru multe secole.

Ghidul își trase suflarea. Toți îl priveam electrizați: care era legătura cu Kennedy? Niciunul nu pricepea nimic.

— După cum știți – de fiecare dată spunea asta, deși cu siguranță nu știau toți – Napoleon a fost însoțit în campania sa din Egipt și de către o echipă de savanți. Unii au făcut săpături în diverse locații. Așa s-a dat peste oasele nenorocosului cruciat, printre care s-a găsit și pumnalul. Chiar dacă pe atunci nu exista metoda datării cu carbon, omul de știință și-a dat seama de vechimea și valoarea lui, și l-a trimis cu alte obiecte în Franța, unde, la un moment dat, a fost expus la Luvru.

Din nou ghidul făcu o pauză pentru a spori suspansul.

— La sfârșitul secolului XIX, la celebrul muzeu a fost o tentativă de jaf. Hoții n-au reușit să fure mare lucru, de aceea nu s-a făcut tevatura de mai târziu, când s-a furat „Gioconda”, uimitorul tablou al lui Leonardo da Vinci. Printre obiectele pe care jefuitorii au pus mâna, a fost și pumnalul despre care vorbim. Expus la lumină, începuse să capete patina timpului. El i-a revenit unuia dintre cei patru hoți. Fiind american, și dorind să scape de poliția franceză, a plecat înapoi în State, neștiind că autoritățile nu se omorâseră cu firea să-i arunce în închisoare – după cum v-am spus, prejudiciul fusese minor.

Timp de câteva decenii, pumnalul își schimbă de mai multe ori stăpânul. Nimeni nu se îndura să-l arunce, fiindcă încă mai tăia, lama era frumos arcuită și pe ea erau câteva desene – un vultur, un coș cu mâner, un labirint, o apă vălurită, iarăși un șoim, o pâine... Chiar dacă nu toate desenele se distingeau bine, oricine cunoaște hieroglifele poate pricepe că ele formau numele lui Akhenaton. Dar nici unul dintre proprietarii lui nu știa asta și habar n-aveau de faraonul reformator.

Cert e că în seara de 22 noiembrie 1963, el se afla în buzunarul unui pungaș din Dallas, ieșit pe străzi după pradă. Era aproape de miezul nopții când, în sfârșit, într-un cartier slab luminat, a găsit o victimă sigură – un bărbat mărunțel și sfrijit, îmbrăcat totuși bine, cu o jachetă de firmă, ceea ce însemna un portofel destul de garnisit. I-a aținut calea și i-a cerut banii.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Spre marea surprindere a borfașului, individul costeliv nu s-a speriat și nu i-a întins imediat portofelul. Dimpotrivă, a început să zâmbească batjocoritor. Hoțul s-a infuriat. L-a înșfăcat de haine, l-a tras spre el, i-a cuprins gâtul cu brațele și a început să strângă, repetând întruna amenințător: „Banii! Banii!”. Dar celălalt parcă era

surd. Ba mai mult, printr-o mișcare dibace, l-a prins el de gât pe pungaș, ca într-un clește, aproape să-l sufoc. Atunci cel din urmă și-a adus aminte de pumnalul-relicvă pe care-l avea în buzunar. L-a scos la iuțeală, gata-gata să-și înjunghie adversarul – nu mai omorâse niciodată pe nimeni, dar acum era vorba de propria lui viață, tembelul peste care nimerise nu glumea, vroia să-l gătuie, o fi fost un criminal, cine naiba i-l adusese în cale?

Însă tocmai când vârful jungherului – nu i se mai putea spune pumnal, mânerul îi era înfășurat într-o sfoară grosolană, ca să poată fi apucat mai bine – se îndrepta spre inima slăbănogului – n-ar fi crezut că are o asemenea putere, o fi făcut lupte în armată –, s-a auzit un strigăt:

— Poliția! Stai! Cine-i acolo?

Doar o secundă au rămas amândoi stane de piatră. Apoi costelivul a dat drumul la strânsoare și a zbughit-o ca o nălucă. Nici pungașul n-a stat mult pe gânduri. A luat-o și el la sănătoasa într-o altă direcție, pierzându-se pe străzile dosnice pe care le știa atât de bine, aruncând pumnalul – hai să-i zicem totuși așa – pentru ca să nu i se găsească în buzunar, dacă ar fi fost prins.

Ghidul care semăna cu Einstein se opri din povestit. Glasul îi obosise. Japonezii îl priveau consternați. Tot cel care i se mai adresase și mai înainte își luă inima în dinți să-i pună o întrebare.

— Bine, bine, dar ce legătură are asta cu Kennedy?

Nu i se răspunse imediat. Însă atunci când primiră răspunsul pe care îl așteptau cu toții, uitară să-și mai mânuiască aparatele.

— Pe individul pe care pungașul dorise să-l buzunărească îl chema Oswald. Lee Harvey Oswald. Dacă borfașul l-ar fi înjunghiat cu pumnalul în noaptea aceea, insul n-ar mai fi avut cum trage a doua zi asupra președintelui SUA. Iar viața noastră ar fi fost alta.

Urmă o tăcere lungă. Apoi izbucniră din nou exclamații, iar țcănitul aparatelor se auzi iarăși.

L-am privit cu luare-aminte pe ghid. El se uita în altă parte. M-am îndepărtat încet de grupul gălăgios. Am simțit nevoia să mă sprijin de un perete. Răcoarea zidului mi-a făcut bine.

Am pornit spre ieșire cu pași înceți. Pașii unui om în vârstă. Ai unui bătrân care, în urmă cu aproape patruzeci de ani, se afla pe străzile Dallasului în prima lui patrulare. Mândru de uniformă care îi venea ca turnată, dornic să-i apere și să-i protejeze pe cetățeni. Un polițai cu caș la gură. De la prima sa ieșire pe străzi, reușise să curme încăierarea a doi derbedei. O bătaie care s-ar fi lăsat cu sânge – dovadă cuțitul ciudat pe care l-a găsit lângă o rigolă, și pe care l-a predat la secție.

Am împins ușa grea a muzeului și am ieșit, coborând cu greu treptele. Soarele strălucea parcă și mai dușmănos. Nu mai aveam

niciun chef să mă întâlnesc cu fostul meu coleg. M-am dus la gară și am plecat acasă cu primul tren.

CAPITOLUL 47

Cu toții am aplaudat – de fapt, așa procedam după ce termina de povestit fiecare, mai trăgeam și câte un fluierat, unii reușeau să scoată triluri, ținând degetele în gură într-un fel anumit.

— Bravo! Ești bun nu numai la cântări, a zis Băsmăluță, care cam picotea.

— Dar de unde știa Einstein istoria pumnalului, de-a fir a păr?? Era, într-adevăr, un șarlatan, dornic să obțină aplauze la scenă deschisă? Sau se amuzase pe seama japonezilor, și-i mai reținuse în muzeu ca să nu se coacă în zăduful de-afară?

Melodiosu n-a apucat să-i răspundă lui Cowboy. Din stradă s-a auzit un zgomot infernal. Cu toții ne-am repezit la ferestre. Două mașini se ciocniseră. Șoferii lor coborâseră și gesticulau. N-ar fi fost de mirare dacă se și înjurau.

— Bine că n-a pățit nimeni nimic, a zis Colt. Unii gonesc ca nebunii. Nu le pasă nici de viețile lor, nici de ale altora.

— Crezi c-ar trebui să intervenim?, l-a întrebat Beretta.

— A venit deja un echipaj.

S-au întors la mesele lor. Eu am mai privit pe geam strada pe care se scurgea un puhoi de mașini, trecătorii grăbiți de pe trotuare, pâlpâirea reclamelor. Totul îmi părea străin. În ultima vreme, cufundat în universul ficțiunilor noastre, nu mai fusesem atent la emblemele civilizației în care am apărut. Oare trăirea noastră în imaginar nu era o vină? Ce era? O formă de apărare, ca a tinerilor din *Decameronul*? Aceia se salvau de ciumă prin povestiri. Să aibă cuvintele o asemenea putere ocrotitoare, protectoare, salvatoare? Dar noi din ce pricină căutam un refugiu? De cine fugeam? Sau de ce? Nu riscam să rămânem captivi în oaza noastră de liniște și pace, prizonieri într-o capsulă a timpului? Și revenirea la realitate cu ce cost va fi?

Glasul lui Pirogă m-a smuls din visare. Voia întotdeauna să fim organizați, dorea ca totul să se desfășoare după un tipic, nu suferea întârzierile la întâlniri, și nici dezordinea. Dacă ar fi ajuns comandant

pe vreun vas, vai de echipajul lui! I-ar fi înnebunit pe matrozi cu un program de o rigiditate de fier. Le-ar fi dat deșteptarea și culcarea la ore fixe, i-ar fi controlat în dulapuri ca să vadă dacă au izmenele frumos împăturite, și ar fi fost vai și-amar de ei dacă ar fi zărit pe undeva vreun fir de praf sau vreo scamă pe uniformă. A încercat să facă instrucție și cu noi, dar nu i-a mers. Noi eram în căutarea unei libertăți depline, și nu a unui stil de viață riguros. De aia ne și strângeam la Politicosu, ca să scăpăm de constrângeri. Veneam aici când aveam chef, plecam când vroiam, beam cât simțeam nevoia, pălăvrăgeam sau stăteam cu ochii ațintiți în gol, ca Mutulică. Nimeni nu ne chema cu goarna la program.

— Măine cine iese pe covertă?

— Eu, zise Gușteru.

— Poate o să vină și Anticaru, am zis eu cu îndoială în glas.

Povestirea Gușterului – *Paznic de cimitir*

„Una dintre cele mai mărețe compoziții este Recviemul.”

Stephen W. Hawking

Ce chestie și cu viața asta! Azi ești, mâine sau poimâine ai dat ortul popii. Împărat sau un vierme, sfârșitul ne așteaptă pe toți. Degeaba ai avut bogății, faimă, putere. Zadarnic te-ai crezut mai presus decât sărăntocii care dorm în stradă. Nimic nu te scapă de Doamna cu coasa. Lama ei tăioasă îi seceră și pe vârstnici, dar și pe tineri, sau pe copii. Iar speranța unora în viața de apoi e o gogoriță. Numai praf și pulbere rămâne în urma noastră. Proștii ăia de faraoni au cheltuit în van banul public pe piramide. Și s-au mai înconjurat și de comori, chipurile ca să aibă avere și dincolo. Niște amărâți. Cavourile lor de multe etaje au fost prăduite. Nici oasele nu li se mai găsesc, împrăștiate în toate zărilor.

Cât despre morții pe care îi păzesc eu zi și noapte... E drept, unii au fost coborâți în groapă în sicrie de lux, din lemn scump, cu mânere suflate cu aur. Dar cei mai mulți odihnesc în cutii simple, sub lespezi de piatră. Nici vorbă pe la noi de cavouri împopoțonate, ca prin alte părți. Am văzut imagini din cimitire din Europa. Oribil! Cruci și cavouri, statui de îngeri hidoși, multă marmură risipită, și multe zorzoane inutile. Dacă umbli noaptea printr-un astfel de loc, cu siguranță te sperii.

E drept, și pe la noi s-au schimbat obiceiurile. Înainte te duceau pe ultimul drum cu o trăsură îmbrăcată în negru și trasă de cai. În urmă mergea o fanfară care cânta marșuri funebre. Urmau rudele, prietenii, cunoscuții. Procesiunea se deplasa încet până la cimitirul de pe dâmb.

Acum ritualul e mult mai simplu. Parcă toți vor să scape mai repede de cel decedat. Acesta e dus cu o mașină lungă și neagră până la mormântul unde îl așteaptă adunarea îndoliată. Se ține o slujbă scurtă, se rostesc câteva cuvinte și groparii pun sicriul în groapă. E parcă mai puțin respect ca odinioară.

Străbunicul meu a fost tot paznic de cimitir. Cimitirul orașului Barintown. Ca de altfel și bunicul și tatăl meu. E, cum s-ar zice, o profesie moștenită. Din păcate, luat de ale vieții valuri, nu mi-am luat o femeie care să-mi toarne plozi. Poate că unul dintre ei mi-ar fi călcat pe urme. L-aș fi învățat toate tainele meseriei, așa cum și eu am învățat de la înaintașii mei.

Locuința mea nu e prea grozavă. E chiar la intrarea în cimitir. Un dormitor, o baie, o bucătărie. În căsuța asta am văzut lumina zilei. Tot aici au stat și cei al căror urmaș sunt. A fost renovată de câteva ori. Voi rămâne aici și după ce voi ieși la pensie. Cât mă vor ține puterile, voi păstra slujba asta. Nici nu cer prea mult, așa că le convine celor care au în stăpânire cimitirul.

În timpul războaielor, e afluență. Sunt și câte trei-patru înmormântări pe zi. Dar nu mă plâng pentru că e de lucru. Pe timp de pace trece și câte o săptămână fără să urce până aici vreun convoi. Însă nu cunosc niciun moment de plictiseală. Mereu e câte ceva de făcut.

Ați zice că n-ai prea multe de trebăluit dacă te-ai înhămat la munca asta. Dai din când în când o raită pe alei, te holbezi să nu fie vreunul care dă târcoale mormintelor, să vadă dacă nu e rost de ciordit vreo placă de marmură mai acătării, sau un felinar dichisit unde ard lumânări, sau vreo coroană proaspătă ale cărei flori să le poată vinde pe străzile orașului. La drept vorbind, în fișa postului figurează și astfel de îndatoriri. Dar nu e de-ajuns. Mai trebuie să-i îndrumi cuviincios pe cei care caută un mormânt, mai trebuie să atragi atenția vizitatorilor să nu lase gunoaie în urma lor, e necesar să vezi dacă vreo lespede s-a crăpat din cauza ploilor și a gerului, și să atragi atenția rudelor că ar fi bine să o repare. Important e să ții evidența locurilor de veci, să știi cine a plătit și cine e restanțier – o să spuneți că asta e treaba lui Wilbury, administratorul, dar ăsta umblă mai mult beat, nu poți să ai prea multă încredere în el. Așa că am și eu un catastif în care figurează intrările, numerele de telefon ale rudelor celor răposați, precum și alte amănunte, care oferă oricând o imagine completă a tot ce e cimitirul ăsta.

În unele nopți e foarte frumos. De obicei, când e lună plină. Atunci vezi cum se ridică din morminte ca niște fuioare de aburi. Sunt sufletele celor duși. Dansează prin aer, sporovăiesc între ele, chiar dacă nu s-au cunoscut niciodată. Stau în iarbă și le privesc ca vrăjiti. Râd, se hârjonesc, m-arată cu degetul. Se simt, se pare, foarte bine. Tare mult aș vrea să aflu ce își spun. Dar nu le pricep șușoteala.

După cum se vede, e, totuși, o viață de apoi. Dar nu în Rai sau în Iad, cum se predică prin biserici. Cea mai mare parte a timpului dorm. Din când în când ceva le trezește și simt nevoia să se arate cuiva viu. Unii le-ar crede stafii, fantome, năluci. Ar fugi de ele mâncând pământul. Dar ele sunt prietenoase și guralive. Au glasuri ca de copii. N-am mai auzit pe cineva care să susțină că le-a văzut. Am încercat să vorbesc despre asta cu Wilbury, dar s-a uitat la mine ca la un nebun. Am lăsat baltă subiectul ăsta. Ce să discuți cu un bețiv? Așa că sunt bucuros că mi se-arată doar mie acest popor de suflete. Îmi oferă un spectacol pe cinste. Din păcate, e cam rar.

Iarna e cel mai greu. Dai zăpada de zor și parcă nu se mai termină. E drept, sunt câteva femei angajate ca să curețe aleile de nămeți. Dar își fac treaba de mântuială. De fiecare dată trebuie să intervin în urma lor. Însă nu mă plâng, dau cu lopata, și nu mai simt mușcătura gerului.

Toamna sunt multe frunze. Sunt adunate cu grebla în mormane și li se dă foc. Îmi place mirosul fumului care se împrăștie prin toate ungherele.

Vara e zăpușeală. Văd șopârle care se încălzesc pe lespezi.

Însă primăvara e cel mai frumos. Atunci înfloresc magnoliile, tufele de forsithya și de liliac. Panseluțe, lalele, petunii îți bucură ochii. Ca de altfel și zorelele de pe gardurile care împrejmuiesc locul. Iar când înfloresc și teii, te crezi în Paradis. Am vrut să mai plantez câțiva, însă n-am găsit înțelegere. Dar și așa, noaptea stau la poalele lor și aspir ațâțat miresmele. Atunci mai ales apar vedeniile acelea.

Timpul trece, dar nu e nimic monoton, în fiecare zi se întâmplă ceva. Stau deseori de vorbă cu vizitatorii. Sunt curios să aflu cum au trăit cei răposați, la ce-au visat ce-au făcut în viață. Din fiecare povestire poți învăța ceva. Adevărate lecții de viață.

Desigur, am grijă de toți morții, doar pentru asta sunt plătit. Aș avea grijă de ei chiar dacă nu aș primi nimica. Dar sunt unii față de care manifest o grijă mai deosebită. Dragii de ei, scumpii de ei, ei au nevoie de mai multă alinare decât ceilalți.

De pildă, Karyn Forsyth. Ce dulceață a fost! Poza ei a apărut timp de o lună la televizor, după ce a fost dată dispărută. Douăzeci de ani, blondă cu ochi negri – o raritate –, un nas mic și obraznic. Un corp de manechin. De altfel, la o paradă de modă a fost văzută vie pentru ultima dată. La mult timp după aceea, a fost găsită într-un șanț de pe marginea unei șosele nu prea circulate din apropiere de Barintown. Violată și strangulată. Cu un chip aproape de nerecunoscut.

Pe Smith Sandford l-au găsit mult mai repede. La o zi după ce i se tăiasse gâtul într-o pădurice. Dăduseră peste el niște vânători din oraș, porniți după iepuri. Cum pot să ucidă unii niște animale nevinovate și atât de gingașe! Iar pe urmă se și ospătează din carnea lor. Ți se întoarce stomacul pe dos.

Și Agatha Finder fusese violată înainte de a-și găsi sfârșitul într-un gang neumblat. E drept, avea o meserie periculoasă. Prostituatele nu pot fi niciodată sigure de comportamentul clienților pe care îi au. Dar e culmea, să ai cea mai veche meserie din lume și cineva să te silească s-o practici cu forța, și apoi să te mai și înjunghie! Cel puțin așa au scris ziarele.

Martin Patterson a fost împușcat de la mică distanță în toaleta unui restaurant de la periferie. Moartea lui a fost considerată o urmare a răfuiei dintre niște găști de cartier care vindeau droguri.

În schimb, inima lui Jeff Griffin a fost străpunsă de un glonte trimis de la vreo sută de metri distanță. A căzut secerat într-o parcare în vreme ce încerca să-și descuie mașina. Pușca prevăzută cu o lunetă n-a fost găsită niciodată. De altfel, nici cel care a mînuit-o.

Omul de afaceri Nelson Ridpath a fost otrăvit la un dineu. A căzut cu nasul în farfurie după ce a gustat dintr-o cupă de șampanie oferită de către un chelner care, după aceea, s-a făcut nevăzut. Semnalmente i-au fost prezentate în mass-media fără niciun folos.

Raymond Wirth n-a apucat să se bucure prea mult de ieșirea la pensie. Într-o noapte, a fost înăbușit cu o pernă în somn. Vila lui a rămas primăriei, proprietarul neavând nicio rudă care s-o revendice.

Tess Byrnes abia ieșise din adolescență. O fată de o frumusețe răpitoare. Șatenă – își purta părul într-o coadă scurtă –, înaltă, cu picioare perfecte. Fusesse descoperită goală pușcă într-un iaz cu multe broaște. Medicii legiști i-au numărat treizeci și două lovituri de cuțit pe trup.

Pe Raymond Drake l-a izbit o mașină în timp ce traversa regulamentar strada. Tocmai absolvise o facultate de Drept. Dispariția lui a fost sfârșitul unei cariere promițătoare.

Un polițist care avea la activ multe cazuri rezolvate a fost Christopher Cook. Cariera lui eră o înălțuire de mari succese. A fost găsit cu ștreangul de gât, în propriul său garaj. Moartea lui a iscat multe semne de întrebare, deoarece nu avea niciun motiv să-și ia zilele.

Mae Sullivan și Pearl Hewson nu-și ascundeau orientarea sexuală și se îmbrățișau și se sărutau chiar și în public. Cele două asistente medicale au mai petrecut o singură noapte împreună, înainte de a fi hăcuite cu un satâr, într-o cameră a unui hotel de mîna a doua.

Nici frumosul Gregory Child n-a murit de moarte bună. Unul dintre cei mai râvniți bărbați din Barintown a fost găsit asfixiat cu gazele lăsate deschise în bucătăria apartamentului său. Mai înainte însă, o lovitură în moalele capului îl culcase pe gresie.

Ăștia sunt morții de care am cea mai mare grijă. Morții mei cei mai dragi. Mai sunt și alții, prin văgăunile de pe dealurile din jurul Barintownului, prin pădurile din preajmă. Pe măsură ce dă câte cineva peste scheletele lor, sunt aduși în cimitir și intră printre privilegiatii de care am cea mai mare grijă.

Asta nu înseamnă că-i neglijez pe ceilalți. Străbunicul, bunicul, tatăl meu au avut și ei niște morți preferați. Fiecare le-a pus numele pe un răboj pe care l-au transmis mai departe. Așa se cade, așa e firesc – să nu se piardă nimic. Din păcate, neavând urmași, eu n-am cui lăsa o astfel de listă.

O listă care ar mai crește, fiind eu încă în putere. Iar primul care va fi trecut pe ea va fi Wilbury. A întrecut de mult măsura. Face de răs

funcția care i-a fost încredințată. Prea multe beții, prea multe nereguli într-un post de mare răspundere.

Am sufletul împăcat. Nici rudele, nici prietenii celor înmormântați aici nu le-au acordat atâta atenție câtă le-am acordat eu. De aceea, când o să-mi vină sorocul, o să fiu îngropat chiar în acest cimitir. Mi-am și ales un loc – între Mae Sullivan și Pearl Hewson. Mi-am comandat și o lespede pe care va sta scris numele meu și anii pe care i-am petrecut pe Pământ.

Iar peste ani și ani, voi fi și eu printre nălucile care acum mi se arată doar mie. Voi dansa prin aer cu voioșie, voi sta la povești cu celelalte duhuri, fără să ne urâm sau să ne certăm, fără să ne purtăm ranchiună. Pe lumea cealaltă e, în sfârșit, armonia deplină, la care lumea de aici zadarnic aspiră.

CAPITOLUL 48

— **I**a te uite ce imaginație!, s-a minunat Doctoru – îi trecuse supărarea, era din nou printre noi, la fel de cordial ca și altădată. Să știi că există asasini care trăiesc printre noi și nu sunt prinși niciodată.

Gușteru și-a pus palmele pe masă. N-a zis nimic. Era vădit emoționat. Se temuse că, din pricina limbii lui ascuțite, cu toții ne vom repezi să găsim cusururi plăsmuirii sale.

Melodiosu a dat drumul la televizor – se transmitea un meci de baschet. Echipele de pe teren erau de doi lei, așa că i-a tăiat sonorul, nedorind nimeni să-l urmărească.

— Oare Anticaru ce-ar zice de îndeletnicirea noastră?, a întrebat Băsmăluță.

— El nu știe decât să dea șase-șase, a răbufnit Pirogă.

— V-aș ruga să nu-l mai pomeniți!, a zis Politicosu – socotea ca pe un afront personal faptul că acela nu ne mai călcase pragul.

Nu eram de acord – la urma urmei, el declanșase febra noastră creatoare. Totuși, am urmat sfatul gazdei și nimeni n-a mai adus vorba despre Anticaru.

Ca să ne descrețim frunțile, Băsmăluță ne-a spus un banc.

— E scurt, foarte scurt... Adam și Eva se plimbă prin Grădina Raiului. Deodată, femeia îl ia pe după gât și i se uită drept în ochi, întrebându-l dacă o iubește. La care acesta răspunde: alternativa ar fi posibilă?

— N-a fost deloc scurt, bombăni Gușteru – acum, că scăpase nejumulit, îi revenise aplombul.

Când să plecăm, Trombon l-a rugat pe Politicosu să-l lase să înnopteze la el – dimineața avea niște treburi în zonă, nu dorea să mai bată drumul de-acasă până aici. Desigur, cererea i-a fost imediat acceptată, spunându-i-se că sus îl așteaptă un pat cu așternuturi curate.

Dar culmea, în seara următoare ne-am pomenit cu Anticaru. Părea schimbat la față, mai palid și mai slab. Nimeni nu l-a întrebat pe unde bătuse. Nu s-a încins nicio partidă de table. L-am pus la curent cu joaca noastră

de-a povestitorii. Ne-am uitat întrebător la el. În ochi i-am citit o brumă de interes.

— Frumos! Chiar foarte frumos! Îmi pare rău că am lipsit dintre voi. La anticariat au venit niște cărți pe care a trebuit să le înregistrez.

— Poate că te prinzi și tu în jocul nostru. Doar tu ne-ai făcut cunoștință cu Hawking.

M-a privit lung.

— Poate. Cine știe?

— Măine?, s-a interesat Politicosu.

— În niciun caz. Nu sunt pregătit. M-ați luat pe neașteptate.

În seara aceea l-am ascultat pe Avocat.

Povestirea Avocatului – În pat cu prietena

„Este posibil ca cineva să fie mai susceptibil de a comite un act antisocial sub imperiul stresului. Dar asta nu înseamnă că, prin micșorarea pedepsei, ar trebui să facem încă mai probabilă comiterea actului antisocial.”

Stephen W. Hawking

Sala Tribunalului unde se judeca procesul intentat doctorei Muriel Shepard era înțesată de lume. Mulți dintre locuitorii Barintownului care doriseră să asiste la dezbaterile finale rămăseseră în stradă, așteptând cu înfrigurare verdictul. Era al treilea juriu căruia i se încredințase dificila misiune de a dezvinovăți, sau de a o acuza, pe clienta maestrului Jonathan Forrest. Jurații a două completuri de judecată anterioare nu reușiseră să ajungă la unanimitate în părerile lor.

Cazul data de peste un an. În aparență, era extrem de simplu. Doctorei era bună prietenă cu Sharon Templar. Se cunoscuseră în copilărie, pe vremea când Sharon purta numele de Broomfield. La 28 de ani devenise doamna Templar, căsătorindu-se cu Sinclair, un bărbat atrăgător, cu șapte ani mai în vârstă ca ea. Dacă Sharon avea să moștenească o avere colosală, domnul Broomfield având o afacere prosperă în IT, Sinclair Templar nu era decât un modest profesor de limba engleză, la o școală de la periferie. De aceea, domnul Broomfield, ca să se pună la adăpost de vânătoria de zestre, își lăsa, de fapt, banii și proprietățile agonisite urmașului sau urmașilor pe care i-ar fi avut fiica sa, aceștia lăsându-i totuși suficient în conturi pentru a duce o viață de lux. Printre altele, o înzestrase cu un mic domeniu pe care se înălța o vilă cu două etaje construită după gustul europenilor – prin urmare, cu mult rafinament.

Sharon absolvise o facultate de Arte Plastice, și, deși, n-ar fi avut nevoie de bani, semna în *Barintown News* cronici despre expoziții deschise în oraș sau prin alte părți. Scia bine, avea cunoștințe deloc neglijabile în domeniu, stilul său era socotit strălucitor, iar judecățile de valoare drepte. Încă o dată se dovedea nerozia acelei ziceri despre blonde, că ar avea minte puțină.

Dacă pentru Sharon munca era o plăcere, o relaxare, nefiind nevoită să se ducă zilnic la serviciu, sau să aibă parte de conflicte cu șefi, cu colegi, Muriel trebuia să se consume serios pentru a-și câștiga existența. E drept, îi plăcea munca sa, deși uneori stătea de dimineața

până seara în spital, punând diagnostice pacienților, prescriindu-le medicamente pentru bolile lor, făcând și de gardă de multe ori. Era de un calm desăvârșit în orice împrejurare, asculta cu multă răbdare pe oricine i se adresa, încă de la prima întâlnire cu ea îți dădea seama că e bună la suflet. Nu era la fel de frumoasă ca prietena ei, dar ochii săi căprui, rotunjimile bine potrivite, statura sa destul de înaltă, toate acestea te sileau s-o admiri și să încerci să-i fii cât mai aproape.

Și cât de mult se bucurase la nunta prietenei sale, căreia îi fusese domnișoară de onoare! Își dădea seama că de acum înainte va petrece mai puține ceasuri în compania prietenei de-o viață. Nu aveau să mai meargă decât rareori împreună la teatru sau la cinematograful, nu vor mai avea prilejul să hoinărească prin parcuri de unele singure și nu mai aveau cum să poposească prin baruri la câte un pahar de băutură, râzând pe furiș de cei care încercau să intre cu ele în vorbă.

Dar, la câteva săptămâni după evenimentul monden care consfințise unirea între Sharon și Sinclair, cele două tinere începuseră să se întâlnească din nou. Lor li se alătura, câteodată, și Sinclair.

La numai patru luni de când îl cunoscuse pe Sinclair, Muriel îi cedă chiar în cabinetul unde acesta venise, chipurile pentru o consultație. Bărbatul cu înfățișarea lui George Clooney o înșfăcase pe neașteptate, îi desfăcuse halatul și începuse să-i frământa sânii, sărutând-o în același timp cu patimă, întinzând-o pe patul din încăpere, după ce în prealabil avusese grijă să închidă ușa cu cheia.

Uimită la început, Muriel se lăsase doar după numai câteva clipe în brațele bărbatului, dându-și seama de-abia atunci că de fapt se îndrăgostise de el din clipa în care îl văzuse. I se abandonase cu totul.

Din ziua aceea se întâlniseră pe ascuns, măcar o dată pe săptămână. De obicei, venea în apartamentul ei mic, dar cochet, însă uneori ieșeau din oraș, fiecare cu mașina lui, și se întâlneau la câte un motel, unde petreceau câteva ceasuri.

Muriel se simțea ultima ființă de pe lume. Niciodată nu și-ar fi închipuit că o va înșela pe cea mai bună prietenă a sa. Începuse s-o evite, iar când se afla, totuși în preajma ei, se purta nefiresc, nu mai avea acea exuberanță de odinioară. Rușinea o paraliza cu totul.

În schimb, Sinclair nu părea stânjenit când era împreună cu cele două femei. Glumea, râdea, povestea despre șotiile copiilor de la școală. Din când în când o strângea în brațe pe Sharon și o săruta. În astfel de clipe Muriel pricepea ce înseamnă ghimpii de gelozie.

Într-o zi, Sharon o vizită acasă pe Muriel. Era abătută și parcă plânsă.

Se așeză pe un fotoliu, refuză orice tratație, rămânând tăcută, cu mâinile adunate în poală.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

De-abia rosti Muriel vorbele astea și fosta domnișoară Broomfield izbucni în lacrimi.

— Sinclair mă-nșală!, spuse ea cu glas înecat.

Muriel simți brusc că nu mai are aer. Până la urmă, trebuia să se afle despre infidelitatea lui Sinclair. Probabil că vreun binevoitor îi zărise și-i dăduse în vileag.

Vru să îngenuncheze și să-și ceară iertare. Dar parcă exista iertare pentru ceea ce făcuse?

— Doamne, ce încredere am avut în el! Cum de-am fost atât de proastă să cred în jurămintele lui? Un mincinos și un escroc. A mai fost însurat o dată și n-a rostit o vorbă despre asta. Și încă se mai vedea cu individă.

Muriel se hotărî să deschidă gura, dar Sharon continua să se lamenteze.

— Ce prefăcut! Cum de mai putea să mă țină în brațe venind dintr-un pat unde se tăvălise cu alta! Nici nu vreau să știu cine-i târătura aia! Numai el e de vină.

Muriel tresărise. Prin urmare, încă nu știa cine e amanta. Răsuflase o clipă ușurată.

— Liniștește-te, Sharon! Poate că e doar o părere. Cum să facă Sinclair așa ceva?

Glasul nu-i sunase prea convingător. Sharon își întetise plânsul. Se lăsase să alunece pe covor și se zvârcolea lovindu-se de mobile.

— Ce dreptate a avut tatăl meu! A zis că mă pripesc, că nu-l știu prea bine. Trebuia să-mi tragă un toc de bătaie și să nu mă lase să mă mărit cu un ticălos!

Sughița, se îneca, tremura din tot corpul. Muriel încercă s-o mângâie pe cap, dar femeia se smuci cu furie.

— Lasă-mă în pace!

Muriel se dădu înapoi speriată. Nu cumva totuși știe și joacă doar teatru? Nu, nicio actriță n-ar fi putut mima atâta suferință.

Vru să-i dea un pahar cu apă, dar fu refuzată. Sharon continua să hohotească. Vinele de la tâmplă îi ieșiseră în relief, fața i se înroșise.

Doctorița scotocise în poșetă unde avea mai multe seringi de unică folosință și mai multe fiole cu un calmant foarte eficient. Reușise cu greu s-o prindă de un braț și să-i facă o injecție. În câteva clipe, Sharon se liniștise, privind rătăcită în jur, parcă neștiind unde se află. O convinsese să se urce pe canapea și să se întindă cu o pernă sub cap. O convinsese să bea și un pahar cu apă.

Tocmai atunci sunase telefonul. La spital era o urgență.

— Mă întorc repede, îi promisese Muriel. Încearcă să dormi puțin. O să discutăm pe urmă pe îndelete.

Muriel se dusese val-vârtej la spital. De-acolo n-o sunase nimeni. Nedumerită, se întorsese acasă. Dar n-o mai găsisese pe Sharon.

Probabil se dusese acasă.

Reușise cu greu să adoarmă. Dar își promisese solemn să rupă relația cu Sinclair.

Pe la miezul nopții sunase telefonul. Era Sinclair. Mai întâi voise să-l repeadă și să pună jos receptorul. Dar bărbatul deja apucase s-o întrebe dacă Sharon nu este cumva la ea.

— A fost după-amiază, dar a plecat de mult, bâiguise siderată.

Sharon fusese căutată zadarnic timp de o săptămână. Nimeni nu știa nimic. Domnul Broomfield promisese o recompensă regească, pentru cel care va oferi informații despre locul unde se găsește.

Apoi începuse nebunia. Prin coșurile de gunoi din Barintown, pe maidane, prin parcuri apăruseră pachete cu carne, cu oase înfășurate în celofan. Medicilor legiști nu le-a trebuit mult timp să descopere că hălciile respective proveneau din trupul fetei lui Broomfield.

Muriel fusese interogată de câteva ori. Fusese ultima persoană care vorbise cu Sharon. De data asta poliția primise permisiunea de a percheziționa apartamentul doctoriței.

La început, nu găsiseră nimic suspect deși controlaseră dulapurile, baia, parchetul, covoarele, pereții. Nicăieri nu se descoperise nicio picătură de sânge. Or, în cazul tranșării unui trup omenesc, e imposibil așa ceva. Cel mai precaut criminal tot comite o neglijență.

Unul dintre polițiști avu curiozitatea să se uite cu mai multă atenție în frigider. Și printre tăvile cu cotlete, pachete de unt și de brânză, dădu și peste un pachet învelit în celofan.

Muriel fusese arestată imediat și acuzată de crimă cu premeditare.

Femeia însă negase cu vehemență. Susținuse morțiș că, la venirea ei de la spital, n-o mai găsise pe Sharon.

Procesul stârnise multă vâlvă. Procurorului Lionel Calfax îi prilejuise o pledoarie înflăcărată, în care punctase necruțător ideea că un medic care jură să ocrotească viața, a fost capabil s-o curme din gelozie.

Juriul însă n-a fost convins de vinovăția femeii. Rămânea un aspect de elucidat – absența celei mai mici pete de sânge. Chiar dacă pentru ciopârțirea trupului ar fi fost folosită cada, tot ar mai fi rămas pe undeva ascunsă o picătură.

Sinclair a compărut și el în boxa martorilor. Doborât de durere, i s-a adresat la sfârșit fostei amante: „Cum de-ai făcut așa ceva, Muriel?” Judecătorul a potolit rumoarea din sală bătând de mai multe ori cu ciocănelul de lemn.

La al doilea proces procurorul și-a mai îndulcit intervenția. A pus omorul pe seama stresului provocat de administrarea unui calmant prea puternic și într-o cantitate prea mare. Doza greșită a curmat viața cronicarei de arte plastică. Panicată, doctorița a încercat să-și ascundă fapta de malpraxis și a hăcuit cadavrul.

Avocatul Ryan Campbell a rămas imperturbabil și a refuzat mâna întinsă de către procurorul exasperat. A susținut în continuare nevinovăția clienței sale.

Eu însumi credeam în nevinovăția ei, chiar dacă proba sinistă din frigider o incrimina. Cum de o păstrase acolo? Era ca și cum ar fi dorit să fie prinsă.

Pe Muriel o vizitasem de mai multe ori în închisoare și purtasem discuții îndelungi cu ea. Îi părea sincer rău că-i cedase lui Sinclair, într-un moment de slăbiciune.

Tergiversarea luării unei hotărâri mi-a îngăduit să-mi continui cercetările pe piste noi. Verificasem mai demult telefonul misterios care o chemase pe Muriel de urgență la spital. Fusese într-adevăr un apel la ora pe care o indicase. Un apel dintr-o cabină telefonică dintr-o zonă puțin frecventată. Nimeni nu văzuse nimic.

Din moment ce Sinclair era unul dintre participanții la triumful amoros, am pornit să-l cercetez mai îndeaproape. Am descoperit că da, mai fusese căsătorit, însă n-am dat de fosta lui soție. Divorțul fusese pronunțat având ca mobil părăsirea domiciliului conjugal.

Dacă domnul Broomfield fusese grijuliu în privința banilor săi, astfel încât aceștia să nu apuce pe căi nedorite, Sharon făcuse împreună cu soțul ei o asigurare de viață reciprocă. În urma morții nevestei sale, îndureratul bărbat avea să încaseze o sumă cu multe zerouri în coadă.

Asta mi-a dat și mai mult de gândit. Am pus cap la cap faptele și am construit un scenariu. Dacă Sinclair o urmărise pe Sharon până la Muriel și o îndepărtase de acasă cu un telefon chipurile venit de la spital? Avusese cheia de la apartament, intrase după aceea, o găsisese pe Sharon puternic sedată, o târâse până la mașină și o dusesese într-un loc unde o omorâse și o hăcuise. La un moment dat, pentru ca să nu-l suspecteze nimeni, plasase pachetul acela în frigider, astfel încât Muriel să fie incriminată. Mai rămânea să găsesc o dovadă în sprijinul teoriei mele.

Dovada a venit pe neașteptate. Să nu credeți cumva că a fost o întâmplare din acelea, *un deus ex machina*⁴² ca în tragediile antice. N-a venit nimeni la mine să-mi spună că l-a văzut pe Sinclair cărând un cadavru, sau că a auzit zgomotul de satâr pe care îl mânua în garaj.

Folia de celofan l-a demască. După ce i-am percheziționat vila unde locuise cu Sharon câteva luni, și unde nu găsisem nimic deosebit, m-am dus și la locuința unde stătuse până la căsătorie. La parterul clădirii era un mic magazin particular. Patronul obișnuia să depoziteze (în garajul unde își adăpostise mașina și Sinclair) diverse cutii cu materiale de care nu avea nevoie în permanență. În unele cutii erau role de celofan. Când Sinclair își luase calabalâcul ca să se mute în somptuoasa vilă, împachetase unele dintre lucruri în celofan. Foliile

le abandonase în noul garaj de la vilă. Își adusese aminte de ele și le întrebuințase în cursul monstruoasei împărțiri în diverse locații a trupului soției sale. Analiza de laborator indicase că respectivele folii aveau o structură identică precum cea din stocul magazinului. După aceea, a fost ușor ca Muriel să fie scoasă de sub acuzare și să se înceapă un alt proces, împotriva adevăratului ucigaș al fetei lui Broomfield.

CAPITOLUL 49

Toți ne-am uitat la Anticar, ca la o instanță. A dat din cap aprobator.

— Meșteșugită lucrare! Bestială!

Asta l-a încurajat pe Cowboy.

— Mai merge una?, a întrebat el de parcă s-ar fi interesat dacă mai merge un rând de whisky.

— Ba bine că nu!, i-am răspuns toți în cor.

Povestea lui Cowboy – *Tinerete furată*

„Ne-am obișnuit cu ideea că evenimentele sunt provocate de alte evenimente anterioare, la rândul lor provocate de altele și mai vechi.”

Stephen W. Hawking

Până la 50 de ani, domnul Adam Clark trăise ca orice om căruia i s-a hărăzit să nu muncească nici măcar o zi. Singurul fiu al multimiliardarului Herbert Clark – „Oțelul Clark, cel mai bun din lume” – avusese parte de o copilărie complet lipsită de griji, pe un domeniu imens aflat lângă Barintown. În mijlocul unei pajiști smălțate cu flori se înălța o copie a unui castel pe care bătrânul Clark îl văzuse într-un comitat din Anglia. Mărețul edificiu avea douăsprezece dormitoare, trei saloane de primire, tapisate în culori diferite, cu fotolii și canapele asortate, o bibliotecă imensă, cu peste douăzeci de mii de volume, două bucătării, o sufragerie în mijlocul căreia trona o masă pentru treizeci de persoane, mai multe săli de baie uriașe, o piscină, o sală de sport și numeroase alte încăperi cu destinații diverse – printre ele, una pentru jocuri mecanice, biliard, darts. Pajiștea era înconjurată de o pădurice de arțari, ulmi și mesteceni. Mai erau și pâlcuri de brazi, de pini și molizi.

Adam fusese un copil răsfățat, dar nu căpătase comportamentul unui răzgâiat căruia i se pun toate sub nas. Îi plăcea să se plimbe printre mobilele stil din casă, scotocea prin dulapuri, închipuindu-se un detectiv în căutare de probe pentru un caz, sau stătea ore în șir în turnurile care flancau castelul, privind la trecerea norilor, la zborul păsărilor – habar n-avea ce nume poartă –, la activitățile care se desfășurau jos – grădinarii plantau flori, tundeau gazonul, tăiau tufele de buscuși, având grijă să capete forme geometrice atractive, și acel du-te-vino al mașinilor de aprovizionare, ale oaspeților. Iarna se dădea cu sania pe un dâmb din spatele castelului – dacă nu era destulă zăpadă, domnul Herbert avea grijă să fie acoperit cu zăpadă artificială, sau patina pe micul lac înghețat. Primea câteodată vizita unor copii, dar nu cu prea mare plăcere – chiar dacă și aceștia proveneau din familii înstărite, în toiul jocurilor le surprindea privirile invidioase aruncate în jur, bunăstarea lor era departe de a lui.

La școală nu strălucise prin nimic. Trecuse dintr-o clasă în alta mai mult pe considerentul originii sale. Ce profesor și-ar fi permis să-l lase repetent pe Adam? Și-ar fi semnat singur darea afară din învățământ.

Copilul era înzestrat, ochii lui vioi sclipeau de inteligență, dar nu se omora deloc cu cartea, răspunsurile lui se bazau doar pe ce reținea în orele de predare. E drept, notele îi erau umflate – clădirea școlii avea nevoie de reparații, laboratoarele trebuiau înzestrate și ele corespunzător, iar domnul Herbert deschidea cu generozitate punga pentru plata echipelor de zugravi și dulgheri, pentru achiziționarea de calculatoare și eprubete, lămpi Bunsen, pahare Erlenmayer. Și toată lumea era mulțumită.

Aceeași situație se perpetuase și la Facultatea de Științe Sociale la care Adam se înscriesese mai mult împins de la spate. „Fiule, e ultimul lucru pe care ți-l mai cer. După ce absolvi cursurile, poți să faci ce vrei. Nu-i nevoie să te angajezi – ai destui bani. Dar ar fi o rușine să n-ai nicio patalama. Lumea ar cleveti.” Și, pentru ca lumea să nu clevettească, vorbele tatălui fuseseră respectate cu sfințenie. Dar la 22 de ani Adam nu știa încotro s-o apuce.

A început să călătorească pe toate continentele. Trăgea la hotelurile cele mai luxoase, mânca în restaurantele cele mai scumpe, se aventura prin jungla africană sau înconjura lumea cu iahtul, poposind în porturi exotice. N-avea nicio grijă. „Cel mai bun oțel din lume” îi asigura existența.

O vreme, îl interesaseră femeile. Dar nu pentru a-și consuma vreo pasiune mistuitoare. Prima lui experiență o înregistrase la 16 ani. Fata unuia dintre bucătarii familiei se ocupa de dereticatul dormitoarelor. Nimeni nu a putut preciza a cui a fost inițiativa. Herbert îi prinsese înlănțuiți și goi, într-un pat cu baldachin. Îi lăsase în pace, închisese cu precauție ușa care îi descoperise cu ce se îndeletnicea fiul său în loc să pună mâna pe carte, dar a doua zi bucătarul fusese dat afară, cu un cec pe care era scrisă o cifră uriașă. Nimeni nu comentase nimic. De atunci Adam se ferise să mai facă avansuri cuiva care făcea parte din personalul angajat pe domeniu. Însă pofta lui de femei era insașiabilă. Dar nu din pricina unui apetit sexual ieșit din comun. Pur și simplu din pricina unui coleg tobă de carte, care, la o petrecere spusese, în treacăt, că Don Juan avusese 1001 femei. Adam reținuse cifra și își propusese să-l egaleze pe marele cuceritor. Nu-i trebuiseră mulți ani pentru a atinge o astfel de performanță. Își cumpărase mai multe caiete în care notase cu pedanterie numele tuturor celor cu care se tăvălise în așternuturi. Ținuse o contabilitate strictă. Mary, 30 de ani, roșcovană, prostituată. Liz, brunetă, 20 de ani, ochi albaștri, manechin. Gretchen, nemțoaică, 40 de ani, divorțată, cunoscută la München, blondă și aprigă. Valery, 17 ani, chelneriță la Paris, fecioară, Olga, damă de companie la Moscova, părul împletit într-o coadă de cal. Natașa, mică de statură și firavă, balerină la Bolșoi Teatr. Oriana, violonistă într-o orchestră din Padova, păr arămiu, ochi căprui. Yoko, gheișă din Nagasaki, extraordinar de calină. Marina, o spanioloaică de 35 de ani,

smeadă la piele, jurnalistă. Ngo, o guatemaleză în căutare de lucru, 19 ani. Mariana, o româncă de 22 de ani, venită la studii la Roma. Rada, o țigancă zurlie, 24 de ani, care, după ce îi ghicise în palmă, se cutremurase, nu îi spusese ce văzuse, dar se culcase cu el, în contul celor o sută de dolari pe care îi primise. Și așa mai departe. Reprezentante ale sexului frumos din toate categoriile sociale și de pe toate continentele. Și de toate vârstele, din dorința de a experimenta cât mai mult. Nu-și refuzase nici dorința de a cunoaște ce se poate întâmpla când ai o legătură de o noapte cu bătrâne de șaiszeci-șaptezeci de ani – e drept, doamnele respective arătau foarte bine pentru vârsta lor, și chiar dacă pielea le era zbârcită, cunoștințele lor în trucuri erotice erau remarcabile. Printre ele, unguroaica Anna, sârboaică Jelena și cehoaica Marysa – asta avea sâni ca ai unei fete de douăzeci de ani. Niciuna nu avusese de ce să se plângă. Fiecare primise bani, sau cadouri generoase. Iar pentru unele dintre ele întâlnirea cu fiul miliardarului fusese o bucurie neașteptată, un dar al cerurilor. Fiindcă Adam Clark era un bărbat frumos. Înalt de aproape un metru nouăzeci, cu mâini fine, îmbrăcat mereu elegant de la cele mai mari case de modă. Într-un portret pe care un pictor lipsit de o imaginație dezlănțuită, prin urmare corect, îl înfățișase ca într-o fotografie: un tânăr de 25 de ani, cu o frunte imensă, cu părul negru dat pe spate, nas drept și puternic. Iar ochii migdalați îi rămăseseră la fel de vioi ca în copilărie.

Cu toată această contabilitate strictă, i se întâmplase să se mai culce, după un timp, cu aceeași persoană. Asta îi provoca accese de furie. Numele înscris era confruntat cu celelalte, și, dacă mai era descoperit, era de îndată ștersă a doua menționare. Asta îi știrbea reputația, doar era cunoscut sub porecla „Domnul o dată”. Își propusese ca o singură dată să aibă o întâlnire fierbinte cu o fată sau cu o femeie în toată firea. Dar micile inconveniente înregistrate în demersul său nu-l împiedicaseră ca, până la 25 de ani, să completeze lista celor 1001 de cuceriri.

Avusese grijă ca nu cumva vreuna dintre achizițiile sale să se prezinte la ușa lui cu burta la gură, pretinzând pensie alimentară, sau, ceea ce era și mai grav, să-i ceară s-o ia de soție. Chiar și în cele mai năvalnice momente își păstrase luciditatea, practicând sexul protejat. Asta îl scutise și de molipsirea de vreo boală rușinoasă.

Desigur, continuase să se culce în dreapta și în stânga, dar nu mai avea frenezia de odinioară după ce își văzuse țelul atins. Ziarele de scandal, care îl urmăriseră pe tot mapamondul, publicându-i fotografia alături de frumusețile achiziționate, erau dezamăgite. Le dispărea din vizor un subiect gras.

N-avea de gând să se însoare, oricâte aluzii îi făcuseră părinții săi. L-ar fi plictisit existența lângă o singură femeie. Iar apariția unor copii

îl oripila.

De la un moment dat începu să bea vârtos. Ar fi putut să se îmbete acasă, dar lui îi plăceau zgomotul, mulțimea. Făcea cinste la necunoscuți, numai ca să aibă companioni de băutură. Când îl vedeau că se împiedică printre mesele restaurantelor de lux, sau prin bodegi rău famate, bodyguarzii care îl supravegheau zi și noapte îl înșfăcau ca pe un balot și îl vârâu în mașină, cărându-l la hotelul unde trăsesse, sau ducându-l la castel, unde mama lui îl întâmpina cu ochii în lacrimi. Dar nimeni n-avea nicio putere asupra lui. Când se trezea, era fermecător și alunga supărările pe care le pricinuisse.

Așa a trecut an după an. Doamna Clark s-a stins, iar la câțiva ani s-a dus după ea și domnul Herbert. Desigur, averea i-a revenit toată lui Adam. Dar tatăl lui a avut prudența ca în fruntea afacerilor să numească directori de încredere, destoinici, care să-i dea lui Adam banii cu țârâita, astfel încât să nu-i prăpădească în câteva luni. O precauție inutilă – tânărul moștenitor n-ar fi avut pe ce să cheltuiască profitul anual al celei mai bune oțelării din lume.

Toate ar fi mers pe același făgaș până când ar fi închis ochii și Adam. Dacă, la cincizeci de ani, într-o seară ploioasă, într-un restaurant din Mallorca, unde se servea numai pește, acesta n-ar fi tras cu urechea la discuția a doi englezi care mâncaseră puțin, însă băuseră din belșug un vin al locului.

La început nu le dăduse atenție, preocupat să se lupte cu o doradă coaptă în sare. Dar cei doi se încălziseră și vorbeau tare, despre literatură și arta creației.

— Doamne, spunea cel cu păr spălăcit – era cam de șaizeci de ani, celălalt, roșcovan, părea ceva mai tânăr, cum de n-am avut baftă să nu trebuiască să muncesc atâta timp, ca să mă întrețin pe mine și familia mea, în loc să stau doar în bibliotecă, unde doar să scriu și să citesc? Cine aş fi fost acum? O stea a literaturii mondiale. Dar nu, pentru câțiva bănuți amărâți, am fost arhivar, comis-voiajor, vânzător la un magazin de electronice, agent de publicitate, jurnalist. Am citit în autobuze, trenuri, metrou. Am scris pe genunchi sau în restaurante, printre farfurii cu resturi de mâncare, mi-am notat ideile care îmi veneau așteptând avioane care să mă ducă la dracu'-n praznic, pentru un reportaj de doi bani. Criticii laudă concizia din cărțile mele – dar eu scriu scurt fiindcă n-am timp să scriu lung, n-am avut răgaz să dezvolt în romanele mele o acțiune arborescentă, cu personaje multe, prezentate în complexitatea lor, de-abia sugerată. Un maestru al genului scurt! Lipsa de timp m-a falsificat. Acum, când am la dispoziție și bani, și timp, nu mai pot să compun acele romane vaste la care visam în tinerețe. Orice aş aşterne pe hârtie, tot o schiță sau o nuvelă iese.

Scoase o tabacheră de argint din care extrase o țigară pe care o aprinse de la un chibrit – mirosul de fosfor ajunse până la Adam, care abia atunci observă că se așezase în sectorul rezervat fumătorilor.

— Câtă dreptate ai!, oftase celălalt. Parcă viața mea n-a însemnat tot o anevoioasă luptă pentru a mă elibera de orice obligații ca să pot scrie? Câte meserii am avut! Hamal în port, spălător de vase, chelner, lucrător la o firmă de salubritate, vânzător de ziare. Numai muncind ziua și învățând noaptea am reușit să-mi termin studiile. Dar ce, dacă am ajuns director de editură, mi-am găsit liniștea? Zilnic mi se pun sub ochi zeci de manuscrise. Pe care să le public? Toate au recomandări favorabile din partea redactorilor. Ce să aleg, ce să trimit la tipar? În schimb, n-am citit mii de cărți valoroase – pe unele n-o să apuc să le citesc niciodată!

— De tine e mai ușor. O poezie poate fi scrisă și între două trenuri.

— Ușor pe dracu'! Dar cum ajungi la starea de grație când versurile se înșiră unele după altele, ca mărgelile pe ață, de parcă ți le dictează cineva? Și când mă gândesc că pe lume trăiesc atâția nevolnici care se scaldă în bani, și-și irosesc timpul cu femei și cu băutură, ținând-o dintr-o petrecere în alta! Habar n-au ce pierd. Li se scurge viața printre degete. Nu lasă nimic în urma lor.

Domnul Adam Clark îi privise mai atent. Nu cumva era un atac la adresa lui? Nu, cei doi erau prea absorbiți să-și verse năduful, să plângă unul pe umărul celuilalt și nu băgau în seamă pe nimeni din jurul lor. Dar trebuia să recunoască: lui i se scurgea viața printre degete. Nu va lăsa nimic în urma lui. Era un campion al pierderii timpului. Cel mai bun.

Atunci avusese revelația. Cei doi literați parcă erau doi emisari sosiți în calea lui ca să-l zgâlțâie. Nu mai putea continua așa. Nu-și mai putea bate joc de anii pe care îi mai avea de trăit. Trebuia ca imediat să-și schimbe modul de viață.

Ceru nota, plăti și ieși în ploaia caldă. Ajuns la hotel, își strânse la iuțeală bagajele, coborî la recepție, achită nota de plată pentru cele trei nopți dormite aici și plecă la aeroport. Luă un avion până la Madrid. Ajuns în capitala spaniolă, petrecu mai multe ore în aeroport, până găsi un bilet pentru SUA. Ateriză la New York, unde se urcă într-unul dintre avioanele personale, care îl aștepta, și zbură în Barintown. Fără să se schimbe de hainele de călătorie, se repezi în bibliotecă, aruncă o privire pereților tapisați cu cărți, și rosti cu voce joasă:

— Hai să vedem, care pe care!

De-abia peste mai mulți ani, avea să găsească într-un roman o exprimare asemănătoare. Atunci însă nu știa nimic despre Rastignac, eroul lui Balzac. Adam Clark nu citise în viața lui decât vreo câteva cărți, și acelea niște romane polițiste de duzină.

Deși obosit de drum, își stabili un program care avea să-i umple de uimire și pe servitorii casei, și pe cei care îl cunoșteau, mai mult sau mai puțin. Se trezea la șase dimineața. Cobora în sala de sport unde făcea câteva exerciții de înviorare, după care se arunca în bazinul de dimensiuni olimpice. Înota un kilometru. Făcea un duș, se îmbrăca într-un trening, lua un mic dejun frugal. La 7:30 era la masa de lucru. O oră învăța la franceză, o oră la germană, după manuale care îi garantau însușirea de unul singur a limbilor respective. Deși colindase întreaga lume, Adam nu știa nicio limbă străină – întotdeauna avusese interpreți lângă el, plătiți regește. La 9:30 se apuca de citit. Timp de patru ore nu se clintea de la birou. Întocmea note pentru fiecare carte, pe care le ordona alfabetic, într-un fișet uriaș, cu multe sertare. Pentru ca să aibă o logică în lecturi, hotărâse să înceapă cu volumele de sus, din partea stângă a bibliotecii. Din această pricină, după Homer urma Hegel, după Faulkner – *Sakuntala*. Nu-l deranja cu nimic. Înainte de prânz alerga o jumătate de oră, pentru ca să se dezmoștească și să se mențină în formă. Mânca la repezeală și se înapoia în bibliotecă. După-amiaza era consacrată învățării limbilor spaniolă și japoneză. Apoi se cufunda din nou în lectură. Tratatelor de filosofie le urmau volume de versuri, exegezelor literare – culegeri de piese de teatru. Niciun specialist nu era mai harnic decât el. Uneori își crea un fundal sonor, punându-și CD-uri cu muzică clasică și preclasică. Seara mânca puțin, apoi se așeza într-un fotoliu, cu un pahar de coniac alături, din care sorbea din când în când, și răsfoia albume de artă. El, care ar fi putut să vadă în original operele marilor maeștri, le contempla acum din reproduceri – e drept, de o calitate extraordinară – și simțea desfătări mai mari decât îi oferiseră cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse. Alteori își puna DVD-uri cu opere celebre – la spectacole cu aceste bijuterii muzicale ar fi putut să asiste în drumețiile sale. Îl interesau și capodoperele cinematografilei mondiale și le vedea pe un ecran mare, din sala cu treizeci de locuri. Înainte de culcare mai înota jumătate de oră. La 11 era în pat.

Nu asculta radioul, nu deschidea televizorul pentru știri. Nu mai știa cine e președintele SUA, nu auzise de câteva războaie locale, cu multe victime, de câteva lansări spectaculoase în cosmos, de criza mondială care îi afectase și lui afacerile conduse de către alții. Prea puțin ca să simtă vreo atingere la stilul său de viață – oțelul Clark rămăsese cel mai bun din lume, în ciuda concurenței acerbe și dificultăților economice.

Citise enorm, dar nu scrisese nicio pagină proprie. Aștepta clipa în care va fi atât de bine pregătit, încât intrarea lui în arena literară să provoace furori. Dorea să ajungă un mare învățat, cu o cultură enciclopedică, asemănător unui Pico della Mirandola, Marsilio Ficino, sau Leonardo da Vinci. Și-ar fi dorit cultura enciclopedică a lui

Diderot sau D'Alembert. Și Samuel Johnson cu al său *Dicționar al limbii engleze* îi era model. Ar fi dorit să scrie o lucrare care să constituie o chintesență a tot ce crease omenirea, de la Sumer până în prezent, în astronomie, filosofie, matematică, fizică, în artele plastice, în literatură. Dar mai avea până când va așterne pe pagină prima frază – o avea deja în minte, însă nu îndrăznea s-o transpună în scris, nu știa dacă nu cumva ea va cere înlănțuirea altor fraze, potrivit unui resort pe care nu-l stăpânea, așa că prefera să mai aștepte, nefiind pregătit încă pentru o întreprindere de o asemenea anvergură.

Uneori, înainte de a adormi, își închipuia cum va arăta cartea pentru scrierea căreia se antrena ca un sportiv de performanță dornic să cucerească o medalie olimpică. Trebuia să aibă mai multe volume? În niciun caz. Un singur volum de peste 2000 de pagini, format mare. Hârtia trebuia să fie velină, corpul de literă – generos. Și multe ilustrații – gravuri, reproduceri de tablouri, portrete, hărți, fotografii ale unor monumente și așezări celebre. La sfârșit – sumarul și un indice de nume.

Apariția cărții trebuia să fie o sărbătoare. Lansarea ei – concomitent în principalele metropole ale lumii. Un triumf care să rămână peste veacuri. De-abia atunci putea închide împăcat ochii. Dar pentru asta ar fi trebuit să trăiască 99 de ani.

Și totuși, trebuise de câteva ori să iasă din izolarea lui de eremit. Fusesse nevoit să meargă în Barintown pentru a semna niște acte. Mai grav a fost când a fost spitalizat de trei ori – sănătatea i se subrezise. A trebuit să suporte un transplant de rinichi. Revenise în bibliotecă mânat de aceeași frenezie devoratoare de cărți. Parcă noul organ din corpul său îi dăduse și mai multă energie. Nu renunțase la exercițiile fizice, la alergat și la înot. Arăta extraordinar de bine. Până la 70 de ani învățase nouă limbi vorbite pe Glob. Se descurca binișor și în latină și greaca veche. Dar când privea cărțile pe care mai trebuia să le citească îl apuca amețeala. Mai ales că la tomurile moștenite se adăugau noi apariții, comandate prin internet. *Faust* de Goethe – pe cel al lui Marlowe îl citise mai târziu – îl zguduise. În repetate rânduri îl invocase pe stăpânul tenebrelor. Era gata să încheie cu el orice pact. Era dispus să-i ofere orice, numai să-i redea tinerețea cheltuită într-un mod atât de nechipzuit. Dar maestrul din întuneric nu se arătase.

De fapt, invocatul cu atâta ardoare i se arătase în somn. Și culmea, îl îndrumase pe o cale care i-ar fi răsplătit strădania. Dar fioroasa nălucă îi dăduse un sfat cumplit. Nu avea curajul să-l urmeze. Mai ales că nu știa dacă vedenia din cel mai terifiant coșmar al său fusese cu adevărat cel invocat cu atâta ardoare. Mirosul de pucioasă pe care îl simțise la trezirea din somn putea fi și o urmare a robotelii în pivnița de vinuri, unde sulful era folosit câteodată la păstrarea licorilor îmbuteliate.

Citise și *Portretul lui Dorian Gray*. Impresionat, se ducea uneori în camera unde i se făcuse și lui portretul la 25 de ani. Se uita în oglindă, apoi la tablou. Acesta nu prelua trăsăturile lui de om bătrân. Iar el nu întinerea nicidecum.

Își făcuse mai multe operații de lifting. Desigur, acestea îi dăduseră un aer mai tineresc. Dar, după o vreme, pielea de pe față i se fleșcăia, îl făcea să arate și mai rău, și operația trebuia repetată. Rezultatul era derizoriu. Se mințea de unul singur. Chiar dacă arăta bine, puterile îi slăbeau.

În ciuda programului pe care îl respecta cu strictețe, se implicase în acte de caritate și donase mulți bani la câteva orfeline. Făcuse chiar și câteva vizite în locurile unde micuții oropsiți de soartă trăiau fără să știe ce le aduce ziua de mâine. Câteodată rămânea cu ochii pironiți în ochii albaștri ai unui copil care se uita cu speranță la el. Degeaba însă. Domnul Adam Clark făcea acte de caritate, dar nu adopta copii. Nici măcar nu-i invita să-i viziteze domeniul.

Ziarele remarcaseră aceste vizite, dar nu știau cum să le interpreteze. Avea bătrânul remușcări pentru că el trăise în huzur, în vreme ce, pentru alții, soarta fusese nemiloasă? Era doar excentricitatea unui om care nu mai știe cum să-și cheltuiască banii?

Dar Adam se implicase și mai mult în destinul orfelinatelor pe care le vizitase, fiindcă de-acolo dispăruseră vreo doisprezece copii. Fuseseră răpiți? Își luaseră lumea în cap, sătui de niște locuri unde erau înconjurați de o dragoste falsă? Adam promisese recompense grase tuturor celor care ar fi oferit informații despre soarta copiilor dispăruți.

Din când în când, se interesa de mersul anchetelor. Dar acestea, la un moment dat, ajunseseră la concluzia că țăncii aceia fugiseră în lume, căutându-și norocul pe cont propriu.

Și deodată, la 88 de ani, Adam Clark fu lovit de Alzheimer. Parcă era o răzbunare a cuiva pentru că își suprasolicitase mintea, înmagazinând, în aproape patru decenii, o cantitate uriașă de informații care îl transformaseră într-un om cu o cultură impresionantă, capabil să poarte discuții cu cei mai mari savanți ai lumii, pe orice temă, dacă i-ar fi întâlnit.

Într-o dimineață, o întrebare pe bucătăreasa care îi pregătea mâncarea de mai bine de douăzeci de ani cum o cheamă. Aceasta nu știuse ce să creadă, își închipuise că e o glumă a octogenarului, deși nu-l știa deloc hâtru. Dar faptul că după aceea bătuse cu pumnul în masă și ceruse să vină Loli – cu ea avusese prima aventură erotică – o pusese pe gânduri. Nu spuse însă nimănui nimic, mai ales că, în continuare, Adam se comportase normal. Dar a doua zi grădinarul îl descoperise aproape de poarta mai mereu închisă a domeniului, încercând să iasă în șosea, îmbrăcat în halat. Țipa că vrea să scape din

închisoarea unde îl aruncaseră dușmanii săi, incapabili să întrecă în calitate oțelul Clark. După care izbucnise în plâns și îi ceruse s-o cheme pe doamna Clark, pentru că doar ea îl înțelege.

Au fost convocați în grabă mai mulți medici. Toți s-au exprimat categoric – Alzheimer. Adam trebuia supravegheat zi și noapte, deoarece cineva atins de boala asta are tendința să plece spre locuri unde i se pare că s-a simțit cel mai bine odinioară. Proprietarul vastului domeniu nu mai cobora la piscină, nu-și mai vizita vasta bibliotecă. Stătea toată ziua în pat, cu privirile ațintite în tavan, sau dormea datorită sedativelor.

Până când, într-o noapte, sora care îl veghea a adormit obosită în fotoliu. Când s-a trezit, bolnavul nu mai era în pat. L-a căutat în baie, în bibliotecă, în bucătărie... Nu era nicăieri. Îngrozită, a dat alarma și toți slujitorii, cu ochii cârpiți de somn, au pornit să-l caute din nou prin casă, prin dulapuri, în pivnița cu vinuri faimoase. L-au căutat și prin parc. În cele din urmă, i-au zărit pijamaua lângă un pâlci de mesteceni. Au răsuflat ușurați și s-au apropiat cu precauție de el. L-au văzut mânuind un hârleț sub ploaia caldă.

— Domnule Clark, haideți în casă, puteți răci...

Nu i-a auzit, sau s-a prefăcut că nu-i aude, și a săpat mai departe. Șoferul, grădinarul, bucătăreasa și sora s-au apropiat și mai mult. Dar la lumina lanternei au zărit o scenă de groază. Din groapa pe care bătrânul o săpa cu înverșunare se vedea o mână de copil...

Așa se încheie povestea unui om remarcabil, care dorise să recupereze timpul pierdut cu femeii și băutură, menținându-se încă o vreme tânăr, în vederea creării unei opere nemuritoare. Datorită cunoștințelor sale medicale hrănise o iluzie – aceea că dacă periodic își schimbă sângele cu al altuia mai tânăr, va rămâne veșnic în floarea vârstei. Așa se explicau disparițiile copiilor de la orfelinatele pe care le păstorise o vreme – toți cu grupa de sânge AB. Așa se explica de ce redusese numărului personalului și de ce uneori se închidea în dormitorul lui unde păstra instrumentele necesare pentru transfuzii. Doar cine îi răpea pe copii și-i aducea bătrânului vampir nu se va ști niciodată... După cum nu se poate ști cum i-ar fi fost viața dacă, într-o seară, la Mallorca, nu ar fi fost atent la discuția pe care o purtau doi literați englezi nemulțumiți de condiția lor... Unul dintre ei – cel îmbrăcat în negru – semănând izbitor cu arătarea din coșmarul domnului Adam Clark...

CAPITOLUL 50

— **G**rozavi! Ai pornit de la aceeași idee a lui Hawking ca și Melodiosu, a exclamat Zugravu. Apoi și-a luat seama și a mai adăugat:

— Oare a făcut bine?

— Ce-ar fi fost dacă toți am fi procedat la fel?, a întrebat cu naivitate Hodorogea.

I-am răspuns în gând – n-ar fi fost bine. Dar Anticaru a fost de o altă părere.

— De ce nu? Ar fi fost ca la un concurs pe o temă dată. Și totuși, cred că se putea alege o altă frază din Hawking. Oriunde îi deschizi cărțile, există ceva care să te incite.

În seara asta vorbea ca Marlon Brando în *Nașul*, cu un glas înăbușit, care îi făcea cuvintele greu de deslușit. Pentru a obține efectul ăsta, marele actor își căptușise cu vată obrazii pe dinăuntru. Cel puțin așa susține legenda, o spun și eu mai departe cum am auzit-o.

Zilele au continuat să se înșiruie una după alta, fără niciun chichirez, din moment ce aproape toți prezentaseră câte o povestire. Mai rămăseseră doar câțiva, printre care și eu, care nu îndrăzneau să apară cu vreun text.

Într-o seară, Politicosu a așteptat să ne strângem cât mai mulți înainte de a ne anunța cu o mină gravă:

— Mi-a dispărut pistolul.

Unii discutau în contradictoriu o fază din nu știu ce meci de baschet, alții disecau ultima dintre povestirile auzite, alții se antrenau la darts, iar unii pur și simplu beau, holbându-se, fără să fie de fapt, atenți, la micul ecran, pe care se vedeau câțiva politicieni înfierbântați, încercând să-i ispitească pe alegători cu ofertele lor electorale. Anunțul acela sec ne-a pus pe ghimpi.

— Cum așa?

Lui Politicosu îi venea să plângă, era complet dărâmat.

— Îmi știți cu toții pistolul – îl țineam sub tejghea.

— Îl știu prea bine.

— Ei, azi dimineață, când căutam nu știu ce fleac, mi-am dat seama că nu mai e la locul lui.

— Mai caută! O fi căzut prin vreun ungher.
— Sau poate l-ai ascuns în altă parte, când erai cherchelit, și acum nu mai știi unde e.
— Imposibil! Nu l-am mișcat de unde l-am pus.
Avocatu a rostit sever către Trombon:
— Parcă deunăzi ai înnoptat aici...
Trombon s-a rătoit profund jignit:
— Doar nu mă bănuieți pe mine... La ce-mi trebuie mie un pistol? Habar n-am cum se mănuieste!
Glasul lui Politicosu a devenit rugător și ușor înspăimântat:
— Băieți! Nimeni nu bănuiește pe nimeni. Dacă a făcut careva o glumă, să știți că nu e bună. Poate să iasă o dandana din care nu ne mai scoate nimeni.
— Nu e de șagă cu armele, au întărit și Colt, și Beretta. Au un regim special.
— Dacă l-a luat vreunul dintre voi, ca să-mi facă o farsă, îl rog să-l pună la loc. Să-l pună când eu nu observ. Și totul o să fie ca mai înainte.
— Dacă nu apare până mâine, vino la secție să reclami dispariția, l-au sfătuit polițiștii. Iar dacă e vorba de o farsă, e al naibii de nepotrivită.
— Asta înseamnă că azi nu citim nicio povestire?, a întrebat cu o mină jalnică Poetu.
— De ce nu? Ai ceva? S-auzim!, a zis Anticaru. Cu toții ne-am dat mai aproape de cel care avea să ne citească.

Povestirea Poetului – *Spovedania*

*„Așadar, ce e rea! și ce e imaginar? Nu cumva deosebirea
există numai în mințile noastre?”*

Stephen W. Hawking

Mai am doar un an până la pensie. Timp destul pentru a-l omorî și pe Shen Matthews, așa cum i-am omorât și pe ceilalți trei de mai înainte. Și nimeni, nici de data asta, nu va bănuî nimic. Dacă nu cumva o să mărturisesc eu singură crimele – e bine să se știe că moartea lor e urmare a unei pedepse. Se vor trage învățăminte.

Suzan Konrad – ai cărei părinți se pripășiseră în Barintown venind din Germania – a fost prima din serie. I-am făcut felul pentru că nu mai suportam văzând ce fățarnică e și cum minte o lume întreagă. Avea 23 de ani și pretindea că este puritatea întruchipată. Susținea că se păstrează neprihănită pentru marea ei dragoste, care va fi și ultima.

Publicul o adora – recunosc, avea un chip drăgălaș, de ingenuă, rolul Julietei i se potrivea ca o mănușă. Subțirică, înaltă, cu părul blond până la umeri, cu ochi albaștri ca azurul din ceruri... Un înger. Dar spectatorii nu știau că poartă o mască. Neprecopsițiiăștia de reporteri, cărora le sfârâiau călcâiele după ea, îi acreditaseră, și în viața de toate zilele, această imagine de nevinovăție, candoare, arborată pe scenă.

Multă vreme am crezut și eu minciuna asta sfruntată. Până când, din întâmplare, am văzut-o ieșind după un spectacol: în loc să se ducă la ea acasă, s-a furișat pe niște străzi și s-a urcat pe o motocicletă, în spatele unui zdrahon, îmbrăcat cu geacă de piele și încălțat cu cizme. Dusă a fost! Mironosița! Prefăcuta! Credea că mă înșală pe mine, schimbându-și înfățișarea, purtând părul legat într-o coadă, punându-și pantaloni și geacă de blugi, și niște ochelari imenși! Am recunoscut-o pe dată, și mi-am propus ca de-atunci s-o am în permanență sub ochi. Iar ce-am descoperit m-a umplut de scârbă. Neprihănita ființă își făcea de cap noapte de noapte. Se ducea prin baruri și discoteci frecventate de către motocicliști, brute din alea care umblă în cete, sperind lumea cu mutrele lor de sălbatici și cu duduital motoarelor pe care le călăresc. Se zbânțuia fără rușine până dimineața. Bea până cădea sub masă și se mai și droga. Cu mescalină, asta-i plăcea. De-acolo pleca tot cu motocicletă vreunui dintre indiviziiășia vulgari, și își petrecea restul nopții cu el, prin câte-un motel sordid. Fără doar și poate, matahalele alea, care nu călcaseră printr-un teatru, nu știau cu ce se ocupă de fapt nerușinata asta, ea mai având și grijă, cum am mai spus, să arate altfel decât o prezentau afișele. Scursura!

Desigur, nu puteam permite ca târătura asta, ipocrita asta jalnică să mai facă umbră pământului. Într-o noapte, m-am strecurat în casa ei, intrând pe ușa din spate pe care o uitase deschisă. Dormea tun după atâta băutură și după atâta hârjoneală cu masculii ăia oribili. Pe noptieră avea un pahar pe jumătate plin cu apă. I-am turnat în el praful pe care îl adusesem cu mine și am adormit-o pentru totdeauna. Așa am scăpat Pământul de o lepră.

În schimb, Gus Manton nu făcea niciun secret din viața lui de armăsar. Nu ierta pe nimeni – colege, admiratoare, tinere sau în vârstă. Până și la mine s-a dat, deși aveam cu 20 de ani mai mult decât el – i-am zis vreo două de n-a mai știut pe unde să scoată cămașa. A rămas cu gura căscată doar pentru câteva clipe, fiindcă desfrânatul a izbucnit în râs fără rușine.

— Am încercat și eu să văd dacă ține. Se pare că n-a mers, „mamaie”!

Auzi ticălosul, să-mi zică mie mamaie! Tocmai mie, care aveam grijă de hainele lui – îi aduceam costumul pe care trebuia să-l îmbrace pentru spectacol, i-l scuturam de praf, îi făceam încălțărilor să lucească de parcă erau noi, îi aranjam pudrele și alifiile de pe măsuța de toaletă. Destrămasese mai multe căsnicii, din pricina lui se sinucisese o fată căreia îi promisese s-o ia de nevastă, și le râdea în nas tuturor acelor naive care îl lăsaseră ca proastele în patul lor. Ce dacă avea doar 33 de ani? Trebuia să moară cât mai degrabă, ca să nu mai împrăștie atâta suferință în jurul lui.

Așa că într-o noapte, pe când se întorcea dintr-o nouă escapadă amoroasă, l-am așteptat într-un gang întunecos. A fost de-ajuns o lovitură dată cu un cuțit de bucătărie, și zâmbetul lui de crai încrezut i-a pierit de pe buze. Acum își doarme somnul de veci alături de Suzan.

Bert Francis... Pe ăsta l-am dibuit mai greu ce pramatie era. E drept, îl interpreta admirabil pe Falstaff. N-am văzut pe cineva mai bine în rolul ăsta. Pântecos, aproape chel, cu obrajii buhăiți acoperiți de o barbă încăruntită, avea mersul legănat al marinarilor. De-abia după o vreme m-am dumirit de ce îi mângâia în culise, cu atâta gingășie, pe copilașii care jucau roluri de odrasle regale, de spiriduși, de paji, prin piesele montate la teatru, de ce le oferea dulciuri și mici cadouri. Bătrânului stricat îi plăceau băieții! Au fost și plângeri împotriva lui. A scăpat basma curată pentru că, de, era un actor vestit, și ăștia se cred mai presus de orice lege. S-a fofilat de la judecata care i se cuvenea, făcând înțelegeri cu părinții, oferindu-le mari sume de bani, ca să-și retragă plângerile. Tâmpiții ăia au închis ochii și l-au lăsat să zburde în continuare în libertate. La ce-au simțit copilașii aceia care au fost abuzați, nu s-a gândit nimeni.

Dar eu n-am închis ochii. I-am dibuit bârlogul unde își aducea victimele. Cu un pistol pe care l-am cumpărat pe stradă, de la un puști

mexican, l-am împușcat pe ghiujul bătrân drept în burdihanul lui greșos. De trei ori am apăsător pe trăgaci. L-am lăsat într-o baltă de sânge. Când l-au descoperit, nu mai avea pic de viață în el. A fost jeli de întreg Barintownul, când l-au dus în cimitirul din deal. Numai eu n-am vărsat nicio lacrimă.

Acum i-a venit rândul lui Shen Matthews. Prea își dă aere de mare vedetă. Nu zic nu, are talent, dar ne consideră pe noi, mașiniști, electricienii, cabinierii, sunetiști, niște slugi. Ne vorbește răstit, ne insultă. Dacă tot își bate joc de munca noastră din umbră, fără de care un spectacol s-ar duce de răpă, o să vadă ce se întâmplă dacă vreunul dintre noi nu-și face așa cum trebuie datoria...

Cei care apar pe scena unui teatru ar trebui să fie modele, comportamentul lor – o pildă luminoasă pentru oricine. Impostorii pe care i-am pomenit nu s-au sinchisit nicicând să fie niște exemple demne de urmat...

Chris Sonwell își ridică ochii de pe paginile pe care le citise cu multă luare-aminte. Își mai aprinse o țigară – avea degetele îngălbenite de la nicotină. Încă o dată își spuse ce delicat este mecanismul unui creier uman. E de-ajuns ca o rotiță să se învâртеască aiurea, și totul o ia razna. Ca și în cazul acestei cabinierii de la teatrul din oraș. A ajuns, cu mințile rătăcite, într-un sanatoriu, iar acolo a început să îndruga verzi și uscate despre niște crime pe care, chipurile, le-a comis. Probabil că moartea năprasnică de care au avut parte Suzan, Gus, Bert a afectat-o peste măsură. Probabil că a ținut mult la ei, și a ajuns să se creadă vinovată fiindcă au plecat prea devreme pe cealaltă lume, fără ca ea să-i fi putut ajuta în vreun fel. Dar degeaba i-au trimis cei de la sanatoriu aceste pagini – nu-i sunt de niciun folos, sunt spovedania unei nebune. Nelegiuiri care i-au omorât pe îndrăgii actori sunt deja la pripon, chiar dacă niciunul n-a vrut să-și mărturisească fapta cumplită.

Cineva ciocăni la ușa biroului său. Chris se uită la cel care intră în încăperea plină de fum. Noul venit strâmbă din nas – Kevin Milton nu fumase niciodată, și n-avea o părere prea bună despre inși care aprindeau țigară de la țigară.

— Șefule, avem o problemă... Am primit un telefon de la teatru... A fost acolo un accident. Un decor s-a prăbușit peste unul dintre actori. Zob l-a făcut. Se juca *Moartea unui comis voiajor*, de Arthur Miller. E musai să mergem și noi acolo. E limpede c-a fost vorba de o neglijență din partea cuiva.

Chris se înfioră fără voie.

— Știi... știi cumva cine a murit?

Celălalt își lăsa greutatea de pe un picior pe altul. Oftă.

— Mare pierdere! E vorba de Shen Matthews. L-am văzut și eu în vreo două piese. Juca magistral! Ei? Ce echipă trimitem la teatru?

Însă Chris nu mai auzi întrebarea. Se uita pierit la paginile pe care încă le mai ținea în mână. Tremurul lor nu prevestea nimic bun.

CAPITOLUL 51

— **P**unct ochit, punct lovit, își exprimă tranșant opinia Beretta. Scurt ca o poezie mai lungă.

— L-a întrecut pe Tuci la concizie, a mai zis nu știu cine.

— Dacă ai trimite povestioara asta la *Poșta literară*, precis că *Barintown News* ți-ar publica-o în suplimentul cultural de duminică, întâri Cowboy.

— Bine că n-ai compus-o în versuri – se putea să nu zică și Gușteru ceva? –, dar Poetu nu luă în seamă înțepătura. Era transpirat de emoție și bucuros – pentru prima oară reușise să ne anime cu o lucrare de-a sa.

Anticaru dădu doar din cap. Părea mulțumit de ce auzise.

Eu însă l-aș fi vrut mai expansiv, mai cu chef de vorbă. Dar el părea abătut, muncit de cine știe ce gânduri. Tragismul din ochii săi parcă se accentuase. Sau totul nu era decât o închipuire a mea? Nu cumva creasem în jurul lui o legendă pe care nu o merita? Îl transformasem într-un erou fabulos, și, de fapt, el era un ins oarecare, aidoma nouă.

Și totuși, nu reușeam să-mi alung impresia că ascunde ceva. Unde dispărea zile întregi? De ce mai simțea nevoia să revină printre noi? Ce se mai auzea de partida aceea pe care se pregătea să o joace cu Dumnezeu? Nu mai suflase o vorbă de ea. Unii o și uitaseră, socotind-o o glumă. Și de ce toți simțeam cum prezența lui ne atrage în continuare ca un magnet, și ne inspiră? Când venea la Politicosu ne comportam ca o orchestră căreia îi făcea plăcere partitura pe care o cânta. Eram atenți cu el, îi aduceam băutura la masa la care se așeza, îl îndemnam să ne mai spună câte ceva din cărțile pe care le-a mai citit. Dar rareori deschidea gura. Iar figura îi era tot de nepătruns. O pavază îl apăra de cele din jur.

Venise toamna – noi îl cunoscusem în iarnă. Purta același pardesiu de culoare nedefinită – îl păstrase pe el și vara, de parcă era o uniformă. Nu-l scotea niciodată, oricât de cald ar fi fost în tavernă. Pe dedesubt purta helanci de diverse culori. Pantalonii îi erau impecabil

călcați, iar pantofii îi luceau întotdeauna. Vestimentația lui era un amestec bizar de nonconformism și de respectare a normelor.

În aceeași stare l-a ascultat și pe Prelat, într-o seară în care afară se stârnise o furtună cumplită. Niciun mușchi de pe față nu i-a tresărit, chiar și atunci când s-au auzit bubuind tunetele. A privit nemișcat la rafalele de ploaie care loveau în ferestre.

Povestirea Prelatului — *Însoțitorul lui Iisus*

„Rasa umană și-a dorit mereu să controleze viitorul, sau cel puțin să-l prezică. De aceea astrologia e atât de populară.”

Stephen W. Hawking

Catolicii aveau o singură biserică în Barintown. Era o clădire puțin înaltă, de o formă paralelipipedică, construită în urmă cu peste trei sute de ani. Ctitorul ei fusese un scoțian îmbogățit în urma negoțului cu sclavi. Ca să-și mai spele păcatele, se gândise să doneze bani pentru ridicarea unui lăcaș de cult. Nu avea nimic neobișnuit – vitralii mari, ziduri dantelate. Înăuntru – câteva statui: a Sfântului Petru, a Fecioarei Maria și a Sfântului Sebastian, cel omorât cu săgeți de către soldații romani. Orga suna minunat, maestrul Shaw Penn reușea să-i apese pedalele, să-și plimbe degetele osoase pe claviatură, astfel încât sub cupola catedralei să se reverse o muzică divină. Dar nu prea avea cine s-o asculte. Catolicii erau tot mai puțini în oraș – câțiva urmași ai unor scoțieni și irlandezi –, și nici măcar cei rămași nu veneau cu mic, cu mare, la slujba de duminică. Din când în când, câte un grup de turiști pătrundea aici, mai mult ca să se răcorească de vîpă de afară, decât ca să se reculeagă. Puțini aprindeau lumânări, lăsând câte un bănuț într-o cutie de tablă. Aruncau priviri plictisite spre pereții înnegriți de fum, încercau să descifreze ale cui erau cele trei morminte acoperite cu lespezi cu inscripții în latină, încercau trăinicia băncilor de lemn lustruite de câți se așezaseră pe ele, apoi își urmau ghidul care agita deasupra capului o umbrelă și-i invita să se îndrepte spre alte puncte turistice, vizitate și acelea în grabă. Dacă în bisericuța asta ar fi fost vreo relicvă, un oscior cu însușiri tămăduitoare rămas de la vreun sfânt, vreo icoană care plânge, cu siguranță că aici ar fi fost puzderie de lume, pelerinii veniți de la mari depărtări călcându-se în picioare, la fel ca la Fatima, unde în 1916 un înger se arătase unor copii și vorbise cu ei.

Părintele Pascal intra în confesional mai degeaba, așteptând pe cineva care să se spovedească. Treceau zile întregi fără ca nimeni să i se destăinuiască și să se căiască pentru că a ridicat mîna asupra femeii lui, și-a înjurat copilul, sau s-a culcat cu nevasta altuia. Astăzi astfel de fapte nu mai provoacă nimănui remușcări, nici dorința de a-i cere iertare Celui de Sus, prin intermediul unei fețe bisericești. Așa că preotul care păstora biserica asta își lua cu el o carte și citea

netulburat aproape de nimeni, în ceasurile în care enoriașii ar fi trebuit să-și mărturisească păcatele.

Părintele Pascal se apropia de 70 de ani. De-abia își târa picioarele chinuite de varice. Sufla greu când suia cele câteva trepte până în amvonul unde își ținea predica în fața a douăzeci-treizeci de credincioși pe care îi avea în unele zile de sărbătoare. Pe deasupra era chinuit și de îngrozitoare dureri de cap. Lua pastile cu pumnul ca să le alunge. Ochii îi obosiseră și ei de la atâtea cărți citite. Numai mintea îi rămăsese ageră, ca și puterea de a pătrunde în sufletele celorlalți. Era de-ajuns să asculte pe cineva, și imediat își dădea seama dacă are de-a face cu un om bun sau cu un ticălos, cu un om vrednic sau cu un pierde-vară, cu un om sincer sau cu un înrăit în minciuni.

În afară de organist, care și el se apropia de anii săi, se ajuta cu un clopotar, priceput, însă cam necioplit, și cu un băiețandru de vreo paisprezece ani, care în urmă cu mai mult timp intrase în biserică și îi ceruse de mâncare. Îl ospătase în bucătăria casei în care locuia, aflată în aceeași curte cu biserica. Privindu-l cât de cuviincios mănâncă, și cum, după masă, spală farfuriile și tacâmurile, se înduioșă, îi veni ideea să-l întrebe dacă nu vroia să rămână la el, să-l ajute la treburile bisericii. Băiatul îi sărutase mâna fericit.

În curând, îi aflase povestea. Se născuse în Cleveland. Când avea doi-trei ani, ambii părinți îi muriseră într-un accident de mașină. Fusesse dat în grija unei mătuși care locuia în Detroit. Lauren Hardy însă umbla beată mai toată ziua. Uita să-i dea și de mâncare. Pe la opt ani, într-o noapte, se pomenise cu bărbatul ei în pat. La început crezuse că Thomas Hardy plecase de lângă nevastă nemaisuportând duhoarea ei de tavernă. Dar, curând, simți cum o mână începe să-l mângâie pe piept, coborând tot mai jos, până îi cuprinse ce avea între picioare. Cealaltă mână îi astupă gura. Zadarnic se zbătuse, bărbatul îl întoarse cu fața în jos și se urcă pe el. După câteva minute îl lăsase liber și îl amenințase, gâfâind încă, să nu spună nimănui nimic, fiindcă altfel îi va suci gâtul.

A doua zi Emanuel fugise. Pentru ca nu cumva să i se dea de urmă, urcase într-un tren de marfă și nu coborâse din el decât atunci când socotise că se depărtase destul de casa aceea ciumată, și nu-l mai păștea nicio primejdie. Dar în orașelul Morarty avea să se confrunte cu alte vitregii ale sorții. Era chinuit de foame. N-a avut încotro și, deși îi crăpa obrazul de rușine, fusese nevoit să cerșească. Mai erau destui oameni miloși, așa că aduna destul pentru mâncare. De dormit, dormea prin ganguri, în cutii de carton. O vreme a dus-o cât de cât bine. Dar, într-o seară, un zdrahon l-a apucat de ureche, l-a trântit la pământ și i-a luat tot mărunțișul agonisit într-o zi. I-a zis că, dacă vrea să mai cerșească, trebuia să intre sub aripa lui, și să împartă câștigul. Altfel îl cotonogea dacă îl mai prindea cu mâna întinsă.

Știa de zdrahonul ăsta poreclit Călăul, avea o ceată de copii ciungi, orbi sau schilozi – se spunea că pe unii îi vătămase chiar el – pe care îi căra dimineța pe la colțuri de străzi și îi culegea cu o dubiță numai seara, ducându-i într-un adăpost unde le dădea câte un blid de mâncare. I se făcuse frică să nu-i rupă și lui vreo mână sau vreun picior, pentru ca să aibă o putere de convingere mai mare atunci când cerșea. Fugise din nou, și tot cu un marfar. Ajunsese într-un alt târgușor, Connell, unde încercase o afacere pe cont propriu – spăla parbrizele mașinilor oprite la stopuri. Câștiga mult mai bine, dar cei mai răsăriți ca el, mai puternici, îl alungaseră, nevrând să-l primească printre ei și să-și diminueze astfel tainul. Într-o noapte, trei dintre aceștia – Chiorul, Spurcatul și Mâță – îl snopiseră în bătaie și îi puseseră în vedere să-și ia tălpășița.

Își încercase norocul și la o fermă. Se oferise să lucreze la grajduri, să spargă lemne, să deretice prin casă. Acolo s-a simțit cel mai bine, chiar dacă muncea de dimineța până seara. Priveliștea era minunată – munți albaștri în depărtare, un lac în care se scălda aproape zilnic, o pădure de stejari în care uneori se aventura la cules de ciuperci. Iar animalele de care avea grijă îi deveniseră cei mai buni prieteni. Mulgea vaci, țesăla cai, îi încăleca închipuindu-se o căpetenie de apași. Dar la scurt timp fermierul murise, iar copiii lui vânduseră ferma. Noul proprietar își adusese propriile lui ajutoare.

Așa ajunsese în Barintown. Intrase în biserică pentru că o zi întreagă cutreierase străzile și nimeni nu-i dăduse niciun bănuț.

Părintele Pascal îl ascultase înfricoșat. Auzise de multe nenorociri abătute asupra oamenilor, dar se părea că numărul relelor care există pe lume e mult mai mare. Își promise că va avea grijă de micuțul Emanuel Norton ca de un copil pe care l-ar fi putut avea, dacă n-ar fi urmat calea Domnului. Îl cucerise candoarea din ochii lui și îl uimise și modul în care povestise prin ce trecuse, fără îndârjire și ură.

Chiar a doua zi colindă prin mai multe magazine și îi cumpără haine și încălțări, de vară și iarnă. Umplu cada cu apă și-l puse să se spele, după ce îl tunse periută cu o mașină veche, dar care nu ciupea prea tare. Zdrențele pe care le purtase le aruncă într-un tomberon. Când îl văzu ieșind din baie, aproape că nu-l recunoscuse. Era un domnișor frumos, cu fruntea bombată și ochi migdalați. Orice părinte și-ar fi dorit să aibă un asemenea copil.

Pe deasupra mai era și ager la minte. La școala unde îl înscrisese reușise rapid să recupereze timpul pierdut. Atunci când nu trebuia prin biserică, măturând, strângând mucurile de lumânări din suporturi, ștergând praful, îl descoperea mereu cufundat într-o carte. Părintele transformase pivnița de sub biserică într-o bibliotecă uriașă, al cărei număr de cărți nici nu-l știa – erau peste zece mii. Desigur, multe erau cărți de teologie, ediții vechi de *Biblie*, scrieri ale Sf. Augustin, ale lui

Calvin și Luther, ale iluminiștilor francezi, ale filosofilor ca Descartes, Kant și ale altora mai din zilele noastre. Erau și câteva sute de romane. Asupra acestora se repezi băiatul mai întâi, delectându-se cu aventurile lui Don Quijote, ale celor trei muschetari, Ivanhoe. Stătea ore în șir în ambianța aceea răcoroasă, așezat pe un scaun cu spătar înalt, la masa rotundă plasată în centru. Și, lucru curios pentru un copil, îi plăcea ca, în timpul lecturii, să-și facă însemnări, despre acțiune și personaje, sau să copieze fraze pe care le socotea ca demne să fie ținute minte.

Și, bineînțeles, citea zilnic din *Biblie*.

Părintele Pascal îl introducea cu delicatețe în universul celei mai fascinante cărți scrise vreodată. Îi explica pasajele mai tenebroase, îl lămuria de ce unii acționau într-un fel, iar alții în altul, îi sublinia frumusețea unora dintre scene și tâlcul lor. Copilul îl asculta cu luare-aminte. Dar nu punea niciodată întrebări, de parcă la acestea i s-ar fi răspuns demult.

Tot părintele îi propusese să-l învețe limba latină. Emanuel acceptase cu bucurie. Progresele lui erau însă uimitoare. Ceea ce un copil ar fi învățat într-un an de zile, el asimila doar în câteva luni.

Într-o zi veni de la școală posomorât. Nici măcar nu se atinse de mâncare. Se duse direct în bibliotecă.

Îl căută îngrijorat peste o oră. Îl găsi cu privirea ațintită în gol, fără nicio carte în față. De-abia după mai multe întrebări, scoase din buzunar un ziar împăturit, și i-l întinse cu mâna tremurândă.

Părintele își puse ochelarii și începu să citească ziarul. Chiar pe prima pagină era fotografia unui preot catolic, acuzat de pedofilie. Biserica catolică se afla în plin scandal, pentru că numărul unor astfel de cazuri crescuse îngrijorător. Vaticanul nu mai putea ascunde gunoiul sub preș. Erau proteste în lumea întreagă.

Vru să-și pună mâna pe creștetul copilului ca să-l mângâie, dar și-o retrase. Acesta izbucni în plâns.

— Și-au bătut joc de mine! Au zis că și dumneavoastră...

Nu-și duse vorbele până la capăt. Se ridică de pe scaun și o zbughi pe scări.

Câteva zile, părintele Pascal simți o durere aprigă în coșul pieptului. Se plimba prin biserică, având un rozariu în mâini, și nu știa cum să acționeze.

De-abia după o săptămână s-a liniștit Emanuel. A redevenit zâmbitor și dornic de discuții, și-au reluat dialogurile despre cărți, și-au continuat lecțiile de latină. Odată s-a întrerupt din scandarea unui fragment din *Eneida* și i-a comunicat pe un ton neutru:

— Știți, băieții aceia care au râs de mine s-au îmbolnăvit. Or să lipsească mult timp de la școală.

Apoi a mai zis, înainte de a-și continua scandarea.

— Îmi pare rău pentru ei.

Mintea lui n-avea pic de astâmpăr. Mereu era dornic să afle ceva nou, să învețe ceva nou. Auzindu-l pe părinte vorbind la telefon cu un preot din Franța, a ciulit urechea. L-a așteptat să termine convorbirea și s-a uitat la el rugător:

— Părinte! Nu puteți să mă învățați și franceza? Sună foarte frumos.

— Cu bucurie, fiule! De când începem?

Într-o zi veni cu o altă idee. Fața îi iradia de bucurie.

— Ce-ar fi să pun puțină ordine în biblioteca noastră? Niciodată nu găsești ce-ți trebuie. O să fac un catalog în care o să trec toate cărțile și rafturile unde se află. Așa, n-o să mai căutăm ceasuri întregră lucrările de care avem nevoie. Ce ziceți, părinte?

Ce să zică? N-avea nimic împotrivă. Mai mult, se învinovăța că, de când păstorea biserica asta, nu se apucase el însuși de o astfel de treabă.

Emanuel era cuprins de un entuziasm de nedescris. Desigur, nu-și neglija îndatoririle din biserică, se pregătea conștiincios pentru școală și continua să se preocupe de studierea latinei și francezei. Și citea la fel de nesățios. Dar petrecea în bibliotecă și mai mult timp. Mai întâi, eliberase câteva rafturi, le ștersese cu grijă de praf, mai bătuse câteva cuie pentru a le fixa mai bine. De-abia pe urmă începuse așezatul cărților. Începu cu tot ce ținea de religie – *Bibliei, Vieți ale sfinților, Culegeri de rugăciuni*, exegeze teologice. Unele dintre ele aveau peste o sută de ani, trecuseră prin multe mâini, starea câtorva era deplorabilă. Părintele îi cumpărase un registru uriaș, un catastif cu niște coperte groase. Cu ajutorul unei rigle, Emanuel crease mai multe rubrici: număr de ordine, numărul raftului, titlul volumului, autorul, editura, anul de apariție. Desigur, nu toate căsuțele puteau fi completate, din motive temeinice. Iar treaba înainta anevoie, fiindcă băiatul încerca să și recondiționeze lucrările deteriorate, folosind pastă de lipit, soluții pentru îndepărtarea mucegaiului, a ciupercilor care atacaseră paginile unora dintre tomuri. La asta se mai adăuga și curiozitatea lui Emanuel, care, atunci când puneă mâna pe câte o carte, nu se putea stăpâni și citea din ea măcar câteva rânduri.

Opera de creare a unei biblioteci în care să nu te rătăcești ca într-un labirint i-ar fi fost ușurată dacă ar fi apelat la clasificarea zecimală. Dar nici părintele, și cu atât mai puțin copilul, nu auziseră de Dewey și de sistematizarea pe care o inventase în ajutorul bibliotecarilor. Dar chiar și așa, de la o zi la alta, proiectul prindea contur, spre bucuria celor doi.

Iar întrebările pe care Emanuel i le puneă părintelui erau din ce în ce mai multe și mai dificile. Unele erau neliniștitoare. De pildă, odată, uitându-se cu ochii lui mari la cel care îl luase în grijă, îl întrebase de

ce Dumnezeu refuzase jertfa lui Cain. Abel, care era crescător de animale, adusese ofrandă un miel, în timp ce fratele lui, agricultor, închinase roade ale pământului. Cu ce era mai valoroasă una dintre jertfe față de cealaltă? Iubirea celor doi față de Preaînaltul era deopotrivă de mare. Atunci de unde această ostilitate față de Cain? Să înțelegem de aici că Dumnezeu e carnivor?

Părintele se mulțumise să-și facă o cruce mare, tulburat peste măsură. O astfel de nedumerire și-o manifestase și el odinioară. Nu reușise să descopere nicio explicație la refuzarea jertfei aduse de Cain. Lui Emanuel îi spusese că, pentru a înțelege scena respectivă, mai trebuie să crească și să acumuleze mai multe cunoștințe. Dezamăgirea de pe chipul băiatului avea să-l urmărească multă vreme.

Altădată, pur și simplu se indignase. „Cum a putut Dumnezeu să-l pună la o asemenea încercare pe Avraam, cerându-i să-și jertfească fiul? Ce dacă în ultima clipă l-a înlocuit cu un miel, tot a fost o cruzime din partea Lui. Ce o fi fost în sufletul bietului tată? De ce a avut nevoie de o asemenea dovadă de iubire?” Din nou părintele a dat din umeri neputincios, amânând o lămurire pe care nu știa dacă va fi capabil s-o ofere vreodată.

Dumnezeu îl înspăimânta pe Emanuel. Prea des folosea biciul pentru a pedepsi oile rătăcite. Cain, de exemplu, habar n-avea că piatra aruncată asupra fratelui său îl poate omorî. Primul omor consemnat în istoria oamenilor are circumstanțe atenuante, e un omor prin imprudență. Însă o judecată pripită l-a trimis în pibegie pe ucigașul uluit el însuși de fapta sa.

Când a ajuns la *Noul Testament*, băiatul parcă a prins aripi. S-a îndrăgostit de Iisus ca de un prieten în carne și oase. Îi știa pe de rost faptele miraculoase, vorbele pline de miez. Bunătatea Lui îl înduioșa până la lacrimi. Iar sfârșitul Său pe cruce îl făcu să se cutremure. Și doar învierea Lui, prin voință divină, îi mai alungă impresia că Dumnezeu e crud și răzbunător.

Și totuși, îl rodea o neliniște. Își luă inima în dinți și îi mărturisî părintelui ce-l frământă. „Eu cred că această carte sfântă are lacune – chiar așa se exprimase, folosind un neologism. Mai sunt multe evenimente în viața Mântuitorului care nu sunt consemnate. Mi-ar fi plăcut să știu ce-a făcut după ce familia Lui s-a stabilit în Nazaret, revenind din Egipt. Dar până când a devenit bărbat în toată firea și Ioan Botezătorul l-a botezat în apa Iordanului, nu se suflă nicăieri nicio vorbă. Cum a fost copilul Iisus? A avut prieteni de joacă? Cum își petrecea vremea așteptând să-și îplinească menirea?”

Părintele credea că despre întâmplări din acea perioadă pomeneau evangheliile pe care Biserica le interzisese și le arsească oprindu-le doar pe cele ale lui Luca, Marcu, Ioan și Matei. I-ar fi putut spune și despre descoperirea *Evangheliei* după Iuda, care îi conferea un alt statut celui

socotit timp de două milenii un trădător și un mișel. Dar considera că atâta timp cât Vaticanul nu luase nicio hotărâre în această privință, era mai bine să nu-l tulbure și mai mult pe acest băiat cu mințile înfierbântate. Mai ales că nici el nu se simțea în apele lui. Durerile de cap nu treceau cu niciunul dintre medicamentele pe care le lua. Începuse din nou să audă voci, ca în copilărie, când fusese internat câteva luni într-un sanatoriu din munți, părinții săi socotind înspăimântați că se va pierde în tenebrele create de o imaginație prea bogată. Vindecarea lui ținuse mai mult de miracol, decât de știința doctorilor. Iar smulgerea lui din acel întuneric care îi invadase mintea avusese un rol decisiv în alegerea căii pe care s-o urmeze, aceea de preot.

Emanuel îi aduse într-o zi câteva pagini îngălbenite și zdrențuite pe margini – cu siguranță ferfenițirea lor se datora unor șoareci.

— Astea sunt dintr-o carte. Sunt doar câteva file. E o scriere franțuzească, despre Iisus, dar nu înțeleg destul limba ca să aflu ce fel de scriere e. Am să le pun deoparte, poate găsesc restul paginilor și copertele.

Mai mult într-o doară, părintele se uită puțin pe ele – erau, cu siguranță, tipărite în urmă cu vreo câteva sute de ani, poate chiar de la începuturile tiparului. Grafia era veche, nici nu era de mirare că Emanuel nu se descurcase în descifrarea lor.

— Am s-arunc o privire pe ele când voi avea timp, îl asigură părintele – simțea nevoia să se ducă în camera lui de culcare și să doarmă puțin, doar-doar îi va trece durerea de cap.

Timp de câteva zile uitase de paginile acelea, puse pe noptieră. Însă într-o noapte, când nu avea somn, își aduse brusc aminte de ele. Aprinse lumina și se apucă să le citească, tot mai intrigat pe măsură ce înainta în lectură.

...și ieși voios din casă, lăsând-o pe Maria să deretice în urma musafirilor pe care îi avuseseră seara. Soarele dogorea, deși erau de-abia primele ore ale dimineții. Iosif era plecat pe la niște vecini, de la care voia să cumpere un asin.

Pe drum nu era nimeni, așa că porni să sară de pe un picior pe altui, o luă apoi la fugă, dar își contenii goana când lovi cu piciorul desculț o piatră. Se opri să vadă dacă își făcuse o rană – nu, nu curgea sânge, și durerea pe care o simțise îi trecuse fulgerător. Merse însă mai departe agale, așa cum mergeau oamenii mari, atunci când n-aveau nicio treabă. De la depărtare chiar l-ai fi putut confunda cu un bărbat în toată firea, fiind mai înalt decât alți copii de vârsta lui. O pală de vânt îi zburli părul lung, de culoarea paiului, și îi ridică puțin poalele cămășii sub care n-avea nimic.

— Fii atent că ți se vede rușinea!, îi strigă un băiețandru care venea în întâmpinarea lui.

Iisus încercă să-l ocolească, dar acesta nu se dădu la o parte. Ezechiel avea faimă de bătaș și de căutător de gâlceavă. Scund, dar lat în umeri, cu mâini puternice, era spaima tuturor celor care nu făceau parte din ceata lui.

Iisus se opri – bucuria dimineții începea să se risipească.

— Dă-mi pace!, îi zise celui care îl privea batjocoritor. N-am chef de sfadă.

— Dar de o trântă ai chef? Hai! Care pe care!

— Dă-mi voie să trec mai departe!

— Fricosule! Ditamai găliganul și te porți ca o fată. Am să-ți dau într-o zi o bătaie pe care ai s-o ții minte toată viața.

— Am altele de ținut minte.

Celălalt chicoti.

— Bastardule! Crezi că nu știe o lume că maică-ta nu te-a făcut cu ăla de zice că e tatăl tău?

Iisus strânse pumnii, dar și-i descleștă imediat. Se mustră pentru că era cât pe-acți să se lase pradă mâniei. Dacă ar fi vrut, l-ar fi putut pune cu ușurință la pământ pe obraznicul ăsta.

— Tainele rămân taine pentru cei care nu vor să le priceapă.

— Iar tu le pricepi! A, da, am uitat că vrei să ajungi preot la Templu.

Ezechiel se apropie și mai mult – îi simțea respirația urât mirositoare și îi vedea coșurile scârboase de pe frunte. Dar tocmai când cel mai mare dușman pe care îl avea în Nazaret dori să-l apuce de cămașă, dintr-o casă ieși un bărbat.

— Hei! Ce faceți voi acolo?

— Blegule! Ne-om socoti noi altădată. O să te otânjesc.

O luă la sănătoasa, în direcția de unde venise Iisus. Acesta îl urmări câteva clipe, cu o expresie plină de milă, apoi își continuă drumul. Întoarce însă capul auzind urlatul fioros al lui Ezechiel. Bătașul sărea într-un picior de durere, după ce lovise, la rândul lui, piatra de care se izbise și Iisus.

Într-o clipă, băiatul cu părul de culoarea spicului fu lângă el. Îi ceru cu glas blând:

— Dă-mi voie să văd!

Ezechiel se așezase în praf, doborât de durere. Degetul mare de la piciorul drept sângera din belșug, de parcă l-ar fi ciopârțit cineva cu lama unui cuțit tăios.

— Lasă-mă, nevolnicule! Numai din pricina ta m-am lovit, zbieră rănitul.

— Dă-mi voie să te oblojesc! Hai acasă la mine să-ți presar niște leacuri pe deget, ca să se oprească sângerarea.

— *N-auzi să te duci pe pustii?*

Se pare că lovitura era serioasă – praful de la picioarele lui Ezechiel devenise o mângă roșiatică.

— *Nu e bine să stai așa. Hai să te spăl și să te curăț de murdărie. Poți trage ponoase dacă nu te îngrijești.*

Îl mângâie pe creștet, ca să-i aline durerea. Celălalt sări ca ars.

— *Nu pune mâna pe mine, bastardule! Cei ieșit dintr-o legătură nelegiuită e un spurcat! Și mai ești și venetic. Du-te în Bethleem, acolo ți-e locul. Nu mai pângări pământul moșilor mei!*

O porni șchiopătând mai departe, lăsând în urmă o dâră de sânge. Iisus șopti mai mult ca pentru sine:

— *Iartă-mă dacă ți-am pricinuit vreo supărare! Fie să te faci bine.*

Se aplecă și luă de pe jos piatra de care se lovise și el, și Ezechiel. Era de culoare vineție și mult mai ascuțită ca prima oară când o văzuse. Sau poate că nu era aceeași. Ba nu, își vedea urmele pașilor în jurul ei. Nu-i putea uita nici culoarea. Cum de arăta acum în alt fel?

Părintele citi primele pagini cu suflarea tăiată. Durerea de cap era îngrozitoare. Își masă tâmpilele, bău un pahar cu apă, mai luă o pilulă. Flacăra candeliei de pe perete începu să pâlpâie, deși nu se deschisese vreo ușă care să provoace curent.

Cine scrisese paginile astea? Și în ce scop? Ca să astupe – vorba lui Emanuel – lacunele din știrile despre Iisus? Era vreun romancier de prin secolele XVI-XVII care se încumetase să completeze *Evangheliile* care nu pomeneau nimic despre copilăria lui Iisus? Dar cum de îndrăznise să se aventureze într-o astfel de întreprindere fără nicio bază reală? Însă scriitorul nu e un rob al informațiilor exacte – el este în slujba imaginației sale, în numele căreia îi e permis orice. Și totuși, în vremea în care trăise autorul acesta, o astfel de scriere ar fi fost incendiară, i-ar fi atras oprobiul public, iar Papa n-ar fi ezitat să-l excomunică. Dar oricât își scormonea în memorie, nu-și aducea aminte de cazul vreunui scriitor care să-și fi atras mânia Vaticanului pentru că s-ar fi abătut de la canonul stabilit de Biserică și ar fi imaginat o istorie cu un asemenea subiect delicat.

Îl munceau prea multe gânduri pentru ca să mai poată continua lectura. O amână pentru a doua zi, deși ardea de nerăbdare să citească mai departe.

Adormi însă cu greu. Scena confruntării dintre copilul Iisus și derbedeul acela, descrisă parcă de un martor ocular, îl urmări și în somn.

A doua zi se trezi însă complet liniștit. Avu multă treabă prin oraș, așa că se văzu cu Emanuel de-abia spre seară. Mâncară împreună supă de legume și pește. Băiatul îi povesti entuziasmat despre progresele pe

care le înregistrare cu lucrul la bibliotecă. Îi relatează și câteva întâmplări de la școală. Venise un profesor nou, laboratorul primise o colecție de fluturi mari și multicolori din America de Sud, echipa de baschet a celor mari se calificase pentru un turneu important.

Abia spre miezul nopții, după ce își rostise rugăciunile, părintele luă din nou paginile descoperite în bibliotecă. În timpul zilei nici nu apucase să se mai gândească la ele. Vederea lor îl tulbură și îl apucă din nou durerea de cap. Se înverșună și nu mai luă nicio pastilă. Aruncă o privire la crucifixul agățat pe peretele de la capătul patului și mai spuse o rugăciune. De-abia după aceea se apucă de citit de unde rămăsese. Dar pasajele pe care le avea acum sub ochi nu le continuau pe cele deja citite.

...Lui Iisus îi plăcea să se uite ore în șir la bolta cerească. Se ducea pe pajiștea unde pășteau caprele. Acolo se întindea pe iarba, cu mâinile sub cap, și încerca să-și ațintească privirea spre soare, până îi lăcrimau ochii. Apoi îi închidea – vedea roiuri scânteietoare care se roteau tot mai repede, într-o spirală luminoasă, până se contopeau într-un punct negru, care se făcea tot mai mic. Îi deschidea speriat și vedea deasupra lui o boltă albastră, pe care nu era niciun nor. Încerca să străpungă transparența aceea cât mai departe, căutând să afle unde s-au ascuns stelele și Luna. Când obosea, se uita la hârjoana fluturilor și urmărea zborul păsărilor. Apoi privea din nou în văzduhul limpede, de parcă ar fi așteptat de acolo o veste. Dar de-acolo nu venea niciun semn. Totul era la vedere și totuși nimic nu se vedea.

Cum de poate o cortină limpede ca și cleștarul să învăluie misterul întregii lumi? Noaptea îți dezvăluie astrii care ne înconjoară, mișcarea lor. Dacă îți încordezi văzul, ți se arată lumină lângă lumină, de parcă în depărtări e așternut un covor străbătut de țințe incandescente, puse unele lângă altele. Pe care dintre ele locuiește Stăpânul nostru? Sau în fiecare noapte se mută în altă parte? Oare doarme vreodată? E asemenea nouă? El, care le-a creat pe toate, de ce e veșnic nemulțumit? De ce nu are liniște? De ce ne trimite molime, secete cumplite, războaie? De ce se răzbună pe cei care au fost creați după chipul și asemănarea lui? De ce nu ne-a făcut mai buni? Pentru că el însuși este crud și răzbunător? Atunci de ce nu dă rămă lumea asta și n-o reface din temelii? O lume mai bună și mai dreaptă, fără robi, fără șarlatani, mincinoși sau ucigași? Nu mai poate? Tocmai el, Atotputernicul? S-a plictisit – să mai fi încercat și altădată, iar alcătuirea de-acum să fie cea mai apropiată de desăvârșire, o alta nemaiputând fi posibilă? Sau se amuză, ca un psișicher mulțumit că i-a reușit șotia? Să fie ca un tată indiferent la patimile fiilor lui? Să nu vrea să-i vindece de boli măcar pe cei care sunt curați și buni? Să nu vrea să-i scape de la moartea pe care nimeni n-a reușit s-o învingă? Îi

displace ca măcar o dată un om să iasă biruitor în confruntarea cu moartea? Nu-și dă seama că ar fi de o mie de ori mai adorat decât până acum? Nu înțelege că nu-i poate trata la fel și pe cei dreپți, care-l venerază, și pe cei răi, care nu-l iau în seamă și-i batjocoresc numele? Cum de idolatrii de romani au subjugat neam după neam? De ce nu coboară urgia asupra lor? De ce vinovatul și nevinovatul sunt puși de-a valma? Nu e acesta un păcat mai mare decât furtul unei pâini sau chiar al unei oi?

De fiecare dată când se întorcea, în toiul nopții, de pe pajiștea aceea de unde cerul se vedea mai limpede decât din umila așezare a Nazaretului, Iisus se simțea istovit de întrebările pe care și le pune. Doar uneori, înainte de a intra în casă, și a se aciua în locul lui, pe rogojina aspră, zărea în cer câte o stea căzătoare, ca un răspuns la frământările lui. Nu știa cum să-l interpreteze. Ca pe o mustrare? Ca pe o încuviințare a tot ce gândise? Din nefericire, n-avea cu cine să stea de vorbă. De multă vreme îi depășise în învățătură pe cei mai înțeleپți din jurul său. Simțea nevoia să plece printre alți oameni, mai puțin obosiți de muncile zilnice, mai puțin potopiți de necazuri cărora nu le găseau rezolvarea.

— Cartea asta e a unui eretic, murmură părintele oprindu-se din citit. Iisus nu putea să-și pună asemenea întrebări care să-l acuze pe Demiurg. Lucrarea acestuia e desăvârșită și nimeni n-are cum s-o pună la îndoială.

În sinea lui însă, își zicea că diferența între *Vechiul* și *Noul Testament* e vizibilă pentru orice om de bună credință. Nu dori s-o mai aprofundeze încă o dată. Mai bău un pahar cu apă, stinse lumina și se lăsă doborât de somn. De data asta visă un hău întunecat, brăzdat de lumina unui far.

Dimineața își aduse aminte visul cu claritate. Ce să însemne? Era oare făgăduința unei rezolvări la neliniștile tot mai multe de care era bântuit?

Avea oră la un doctor de vârsta lui, care îi cunoștea cazul în cele mai mici detalii. Mai întâi vru să nu se ducă – se simțea mai bine. Apoi își zise că nu se face să contramandeze o vizită la cineva care își făcuse special timp pentru el.

Doctorul îl ascultase, dar de data asta nu-i mai prescrise niciun set de analize. Îi recomandase însă multă liniște și o vacanță la o cabană în creierii munților.

Plecase de la cabinetul prietenului său cu îngrijorarea în suflet. Ceva nu era în regulă din moment ce acesta, deosebit de volubil și veșnic pus pe glume, scosese doar câteva vorbe, chipul fiindu-i îngrijorat, oricât încercase să mimeze relaxarea.

Emanuel îl întâmpinase vesel și-l chemase în bibliotecă. Pe unul dintre pereți, cărțile erau de-acum așezate după criteriile pe care le stabiliseră.

Durerea de cap îl apucă imediat după discuția cu bătrânul clopotar. Acesta primise o scrisoare de la un frate de-al lui, care își simțea sfârșitul aproape și dorea să aibă cineva grijă de el până va închide ochii.

— Nu vă supărați, părinte, mi-e frate mai mare, am o datorie față de el, și el a avut grijă de mine când am fost mic.

Îl asigurase că nu-i poartă pică, îi dăduse tot ce i se cuvenea, ba și ceva pe deasupra, și se despărțiră cu o îmbrățișare, amândoi având ochii în lacrimi. Aflat de față, Emanuel se oferise ca, de-acum înainte, să bată el clopotele, mai ales că deprinsese meșteșugul, stând uneori alături de bătrânul care îi părăsea.

Lumea pe care am păstorit-o pe de-o parte se năruie, pe de alta se înalță, își spuse preotul, gândindu-se că unul dintre apropiații lui îl părăsește, în timp ce altul conturează un spațiu strălucitor, punând ordine în biblioteca atâta vreme lăsată în uitare.

De-abia aștepta să se ducă mai repede la culcare, ca să mai citească din acea carte care ajunsese și ea o ruină, având doar câteva pagini.

...în șură, unde mirosea îmbietor a paie. Erau cu toții acolo: și scundul Toma cu fața roșie, de parcă tot timpul ar sta în preajma unui foc, și fățarnicul Ana, și Iuda tăcutul, și mereu îmbufnatul Ezechiel. Jucau cea mai apropiată piatră. Primul arunca o piatră, iar apoi ceilalți încercau să-și arunce pietrele lor cât mai aproape de ea. Jucaseră de multe ori jocul ăsta. Doar Iisus nu participa la el.

— Ți-e frică să nu fii învins, îl zădări, ca întotdeauna, Ezechiel.

— Eu nu arunc niciodată cu piatra, îi răspunse celălalt.

Ezechiel, care încă mai șchiopăta după ce se rănise în piatra aceea ascuțită, vru să-i răspundă, dar se răzgândi.

După un ceas, se plictisiră. Nu știa ce să mai facă.

— Am un praf, zise Toma. Un praf pe care îl trag pe nas romanii înainte de bătălii. De aia sunt atât de curajoși și înving întotdeauna.

Toți se îmbulziră în jurul lui.

— Dă-mi și mie!

Important ca un comandant roman în fața legiunilor sale, Toma scoase de sub cămașă o punguliță și puse pe degetul arătător al fiecăruia o pulbere fină și albă. Restul și-l turnă în palmă.

— Acum trageți pe nas!

Toți aspirară cu nesaț – inclusiv Toma – despre praful acesta se dusesse vestea în toate zărilor, era scump și greu de procurat de unde făcuse rost de el Toma, care, ce e drept era fiul celui mai bogat om de prin partea locului?

Iisus fu singurul care nu întinse degetul să i se pună pudra aceea misterioasă.

— N-ai curaj, pui de lele!, îl apostrofă Ezechiel.

Iisus nu-i răspunse. Simțea cum în el creștea o putere pe care nu o mai avusese niciodată. Parcă el, și nu ceilalți gustase din pulberea albă. O fierbințeală îi cuprinse tot trupul.

— Se înalță!, exclamă înspăimântați ceilalți.

Ușa se deschise brusc, izbită ciudat de o pală de vânt. Pulberea din mâna lui Toma se împrășteie în aer. Unii începură să aspire cu nesaț.

Iisus se uită la picioarele sale. Nu vedea nimic neobișnuit. Se uită cu uimire la ceilalți. Oare vor fi la fel de nătângi când vor deveni mari? Și ce vor ajunge? Crescători de capre? Dulgheri? Cărauși? Negustori?

— A ajuns aproape de grindă!, exclamă unul.

Și se vor uni cu femeii, și vor naște prunci, gândi mai departe Iisus. Și, la un moment dat, vor îmbătrâni. Și, dacă i-ar întreba cineva înainte de a-și da obștescul sfârșit, de ce s-au născut și de ce au trăit, n-ar ști ce să răspundă.

O imensă milă îl cuprinse de toți și de toate. Iar strigătele nu mai conteneau în jurul lui:

— A dat cu capul de tavan! O să iasă prin acoperiș! Asta-i vrăjitorie!

Părintele nu mai putea continua lectura. Un sfredel parcă i se înfipsea în creștet și se răsucea nemilos. Se dădu jos din pat, se puse în genunchi și începu să se roage:

— Ia-mi zilele, Doamne, dar nu mă mai chinui! Simt cum monștrii pun stăpânire pe mine. Alungă-i și pune-mă sub oblăduirea Ta! Fă ce vrei cu mine, însă ia-mi demonii care vor să mă subjuge!

Dar durerea din cap era tot mai cumplită. Încăperea începu să se rotească, precum o centrifugă. În curând ameți și se prăbuși pe podea.

Se trezi spre dimineață, amorțit și fără de vlagă. Se târî cu greu în pat și mai dormi un ceas. Se deșteptă într-o dispoziție sumbră, cum nu mai avusese niciodată. Nu mănăca nimic la micul dejun. Bolborosi o scuză lui Emanuel și rămase în pat.

Întinse de câteva ori mâna spre paginile care îi mai rămăseseră de citit. Nu mai avea însă curajul să le parcurgă. Pe de o parte, simțea o dorință aprigă să le cunoască în totalitate – mai rămăseseră doar câteva file. Pe de altă parte – nu se simțea în stare să ducă la bun sfârșit lectura.

Și totuși, puse mâna pe ele cu lăcomie și se cufundă în citirea lor, fără să-i pese de consecințe.

...pe unul dintre puținele dâmburi din jurul Nazaretului. Erau aceiași din șură. Ezechiel însă era înverșunat împotriva lui Iisus, cum nu mai fusese niciodată.

— Te dai mare, hă! Zbori prin aer? Te crezi mai presus decât noi? Pe el! Hai să-i scoatem gărgăunii din cap!

Se repezică la un semn asupra lui, ca un stol de păsări de pradă. Iisus rămase inert, neînțelegând nimic din ce se petrece în jur. Îi sfâșie cămașa, i-o traseră pe cap, îi scoaseră sandalele pe care astăzi le avea în picioare. Rămăsese complet gol.

Ezechiel chicoti văzându-i pe omoplat, în dreptul inimii patru alunițe puse în cruce.

— Iată semnul – pedeapsa e pe măsură.

Iisus continua să se uite la ei fără să înțeleagă. Doar un cucui care îi crescuse în creștetul capului continua să-i aducă aminte de scena din șură. Oare unde se lovise?

— Măi băieți potoliți-vă, protestă el cu glas moale.

Dar aceștia erau din ce în ce mai ațâțați.

— O să fii pedepsit după cum meriți!

De unde scosese crucea aceea din lemn? Când o pregătiseră? Cine avusese răbdarea și măiestria s-o meșterească?

Îl doborâră la pământ suflând din greu, cu ochii scoși din orbite – oare nu gustaseră din nou din praful acela blestemat? Oare nu erau sub imperiul lui?

Apoi îl răstigniră pe cruce, răsând, înghiontindu-se, îndemnându-se unul pe altul să-i lege mâinile, picioarele, cu frânghii trainice, cu noduri temeinice. După care se opintiră și ridicară crucea, punând-o cu un capăt într-o groapă deja săpată – cum de n-o văzuse până acuma?

Arunară pământ ca să astupe groapa, îl bătuciră bine, apoi începură să se hlizească bezmetici ca și cum ar fi realizat o faptă măreață.

Iisus respira tot mai greu, dar tot nu-i venea să creadă că prietenii lui de joacă, la care ținea, îi hărăziseră o batjocură de care numai romanii erau în stare, lor plăcându-le să-i crucifice pe tâlhari și pe ucigași, ca să fie de învățătură tuturor celor aplecați spre rele.

— Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac!

Se mai hliziră o vreme în jurul lui, apoi plecară spre casele lor. De-abia spre seară un păstor îl descoperi, abia mai trăgându-și suflarea. Cu un cuțit îi tăie legăturile, îl așeză pe pământ, și-i dădu să bea apă dintr-un ulcior.

— Cine ți-a făcut osânda asta?, întrebă el, nevenindu-i să creadă că aievea era făptura aceea pe care o salvase din ghearele morții.

Iisus îi mulțumi, dar nu mai zise nimic altceva pe drumul spre casă, oricât încercă bărbatul să obțină vreo lămurire.

În aceeași seară, toți cei care îl pusese ră pe cruce pe Iisus, se îmbolnăviră dintr-odată de o boală pe care niciun vindecător nu știu să spună ce e. Și nu trecură trei zile până când și ultimul dintre ei sfârși în chinuri groaznice. Iar Iisus îi plânse cu lacrimi de sânge.

Părintele se tulbură și mai mult. Dar nu din pricina acestei crucificări, o prevestire a celei care avea să urmeze, cu piroane bătute cu ciocanul, în mâini și picioare, sfărâmând oase, provocând hemoragii. De-abia aștepta dimineața ca să verifice un gând care nu-i dădea pace.

Însă în zori n-avu timp – la biserică sosiseră mai multe ajutoare pentru o zonă care suferise cumplit de pe urma unui uragan. Contabiliză baxurile de apă minerală, cutiile cu conserve, îmbrăcămintea și alte provizii aduse, și organizează grabnic un transport, astfel încât aceste lucruri trebuincioase existenței să ajungă în bună stare la cei năpăstuiți.

De-abia spre seară reuși să obțină confirmarea unei observații pe care o făcuse mai demult. Intră peste Emanuel în baie, ca și cum nu și-ar fi dat seama că aceasta este ocupată, descoperindu-l pe acesta sub duș. Își ceruse iertare și închisese ușa la loc. Simți nevoia să se rezeme de un perete. Pe omoplatul stâng al lui Emanuel erau patru alunițe dispuse în cruce. Le remarcase și în prima zi în care îl cunoscuse. Acum avea certitudinea.

Deși de-abia ieșise din biserică, se întoarse și îngenunche în altar, cu mâinile încheștate pe parapetul de lemn. Se rugă îndelung, presimțind că se apropie o nenorocire. De altfel, pentru prima oară, zărea umbre neliniștitoare prin ungherele bisericii, iar flăcările lumânărilor tremurau, deși nu se simțea nicio adiere.

După aceea se spală și pași amețit spre pat. Durerea de cap era insuportabilă. Se îmbracă în pijama și se vâri în așternut. Deși afară continua să fie cald, lui îi era frig, tremura de-a dreptul, așa că se înveli cu o plapumă.

Mai avea puțin de citit din rămășițele acelei cărți misterioase. De fapt, mai erau doar câteva file scrise de mână. Dar nu îndrăznea să se atingă de ele. I se făcuse frică.

Și totuși, cuteză să se adâncească în lectura lor după ce mai murmură o rugăciune, cu ochii la crucifix.

Povestea lui Iisus nu se termină odată cu înălțarea Sa la ceruri. E drept ne-am putea întreba ce face toată ziua stând de-a dreapta Tatălui. Asta rămâne o taină. Probabil că supraveghează, de veacuri, cum îi urmează învățăturile seminția omenească. Nu e greu de crezut ce simte când vede că nu se respectă mai nimic din ceea ce ne-a lăsat moștenire.

Manuscrisul acesta care istorisește adevărata viață a lui Iisus a fost opera unui om care l-a cunoscut îndeaproape, încă din copilărie, și l-a însoțit în toate peregrinările Lui. N-a fost unul dintre ucenicii Lui și nici nu i-a înțeles toate vorbele pe care le-a rostit, povețele sau pildele Sale. A fost un simplu rob care L-a slujit nebăgat de nimeni în seamă. Dar relatarea sa e exactă și mult mai completă decât toate Evangheliile compuse cu decenii mai târziu, după o tradiție orală, după informații ciuntite sau înflorite. În modestia sa, autorul a dorit să rămână anonim. De fapt așa se și cuvine cuiva care a fost martor la întâmplări mărețe, dar n-a fost implicat în ele, așa că n-are de ce se împăuna cu faptele altora. Doar Luca, Matei, Ioan, Marcu și ejusdem farinae¹⁵¹ au ținut morțiș să-și lase numele pe opere în care a fost prezentat cel mai minunat om care s-a născut pe acest pământ.

Robul acela cu știință de carte înțelegea prea bine la ce și-ar expune scrierea, dacă ar face-o publică. În cel mai bun caz, cineva și-ar fi însușit-o, proclamându-se autorul ei – un sclav nu poate emite pretenția de a fi autor. Dar și mai sigur e că manuscrisul ar fi fost rupt bucăți, ori de către romani, ori de către trufașii preoți ai Templului. Nici unii, nici alți n-ar fi avut interesul să difuzeze o lucrare potrivnică lor. Nici măcar ucenicilor Lui nu le-ar fi convenit o scriere care îi înfățișa ignoranți, lași, trădători. Iar dacă ar fi ajuns pe mâna celui care a ales doar cele patru Evanghelii, ar fi fost neîndoielnic dată de-o parte, socotită eretică.

Acest martor din umbră, disprețuit, batjocorit ca orice rob, a preferat să-și încredințeze manuscrisul unui prieten, atunci când și-a simțit sfârșitul aproape. L-a pus să jure că nu-l va arăta nimănui. În eventualitatea în care ar fi început să devină ilizibil, ori el, ori cel căruia i-l va lăsa moștenire, ori urmașul acestuia, să se ostenească și să facă o copie, distrugând originalul. Așa ceva trebuia să se petreacă de-a lungul veacurilor, un lanț de scribi trebuind să transcrie manuscrisul, ori de câte ori era primejduit de trecerea vremii. Fiindcă, nu-i așa? – fugit irreparabile tempus.¹⁶¹

Nu știu în ce limbă a fost scrisă pentru prima oară această carte măreață. Copia pe care eu am primit-o era în grecește. Am tradus-o în limba franceză, deoarece se împuținează numărul celor care mai cunosc greaca veche. Latina este și ea tot mai rar folosită. Cea mai frumoasă limbă pe care a vorbit-o vreodată un om.

Între timp, meșterul Gutenberg a inventat tiparul. Cu ajutorul acestei născociri minunate, am scos un singur exemplar. Eu însumi am ales literele și le-am potrivit în tiparnița de la subsolul castelului. Exemplar pe care nu știu cui să i-l las acum, când zilele mele au început să fie numărate, și văd cum nisipul din clepsidră e tot mai puțin și curge vijelios.

Întreaga Europă e în război. Alianțe se fac și se desfac, lupta pentru a pune mâna pe tronuri e tot mai acerbă. Zăngănitul spadelor și bubuitul bombardelor alungă păsările, fiarele din păduri, în alte ținuturi. Iar unii varsă sângele altora proclamând că luptă în numele lui Iisus. Sărmanii! N-au înțeles nimic din jertfa Lui.

Voi rupe pagini la întâmplare din cartea asta și le voi da câtorva dintre cei pe care îi socotesc oameni de onoare. Dacă unul, sau doi dintre ei își vor pierde viața, și avutul lor va fi cotropit de incendiile pe care le provoacă armatele cumplite în trecerea lor, măcar câteva fragmente să se păstreze pentru viitorime. E un semn de omagiu pentru acel anonim care a trudit să ne lase cel mai prețios document despre Iisus.

În câteva zile castelul în care am trăit zeci de ani, ca bibliotecar al unul senior bun și înțelept, va fi înconjurat de către trupele străine, puse pe jaf și omor. Nu va scăpa nimeni. Mai am puțin timp ca să trimit câțiva soli cu aceste fragmente prețioase, în teritorii în care urgia războiului n-a ajuns încă. Pachetele sunt deja pecetluite. Mai rămâne doar acest fragment în care ultimele rânduri le scriu cu o pană muiată în cerneală. Apoi îl voi introduce și pe acesta într-un pachet și îl voi sigila cu ceară roșie.

Ora pro me!¹²¹ Și nu uita, cititorule, ca, la rândul tău, să multiplici acest text. Îți vei găsi astfel iertarea tuturor greșelilor pe care le-ai săvârșit, cu voie sau fără voie, după cum zic preoții. Dar atenție – Iisus va veni din nou pe Pământ. Nu se vor împlini două milenii de la înălțarea Lui la cer și va fi iarăși printre noi. Fără să știe că este Iisus. Fără să știe că va trece prin chinuri și mai îngrozitoare decât prima oară. Crucificarea va părea o mângâiere față de torturile pe care le va îndura ani în șir. Cizma spaniolă, tragerea pe roată, arderea cu fierul roșu sau arderea pe rug vor fi cazne minore în acea vreme. Atunci când El va reveni, vrăjmașii a tot ce e frumos și bun pe lume vor acționa nu numai asupra trupului său, cu torturile rafinate ale acelui timp, ci mai ales asupra luminoasei sale minți, pentru ca să se dezică de el însuși și de Tatăl ceresc, pentru ca să uite pentru totdeauna de seminția omenească și s-o lase de izbeliște, pradă forțelor întunericului. Îl vor determina să se înroleze în armata lui Satan și să-l proclame pe nelegiuit suveranul a toate câte sunt, pe care le va stăpâni laolaltă cu slujitorii săi, fără să-i pese de ce e dreptatea, adevărul, bunătatea și fericirea. Iar milioanele și milioanele de osândiți nu vor ști că sunt în lanțuri, la cheremul unui scelerat, și vor crede că sclavia și teroarea sunt un dar pentru ei.

Închei aici – la ușă așteaptă solul care îmi va purta micul pachet prin păduri, peste ape, ocolind armatele încăierate, satele și orașele cuprinse de flăcări...

Ora pro me, cititorule necunoscut!

O săptămână părintele nu se dădu jos din pat. Avu aproape patruzeci de grade. De câteva ori bolborosi cuvinte în mai multe limbi, fără înțeles pentru doctorii chemați în grabă de către Emanuel. În tot acest timp, băiatul nu dormi aproape deloc. Veghe îngrijorat la căpătâiul bolnavului, îi puse comprese pe frunte, aproape că îl constrânse să-și ia medicamentele prescrise de către medici. De mai multe ori îi schimbă așternuturile și pijamaua, ude de transpirație. Părintele părea să nu dorească să lupte cu boala – catalogată o răceală banală, dar agravată de vârsta pacientului, de posturile la care își supusese trupul timp de atâtea decenii. Când își revenea din letargia în care zăcea și îl vedea pe copil, ochii lui scânteiau, ca pe urmă să capete o lumină ciudată, ca ochii unui om înspăimântat.

— Ce e, părinte? Vreți să plec?

Părintele îi căuta mâna și o strângea cu putere.

— Copile, copile! Sărmanul meu copil!

— Lăsați, părinte, că o să vă faceți bine! Când o să coborâți în bibliotecă nici n-o s-o mai recunoașteți. N-am prea avut răgaz de lucru în ultimele zile, dar o să recuperez timpul pierdut.

— O să recuperezi timpul pierdut, îngâna părintele, dar cuvintele astea păreau să aibă un alt înțeles pentru el.

Se liniștea și adormea. Imediat era asaltat de coșmaruri.

Slujba de duminică nu se ținu. În câteva rânduri, Emanuel avu grijă ca grupurile de turiști să poată admira în voie lăcașul sfânt.

Chiar în ziua în care se dădu jos din pat, părintele își îngrămădi mai multe lucruri într-o valijoară.

— Unde plecați, părinte?, îl întrebă speriat Emanuel. Boala v-a slăbit. Trebuie să vă întremați. Nu vedeți ce palid sunteți?

— Am o datorie de îndeplinit!

Emanuel bătu din picior, uimit de îndrăzneala lui.

— Nu plecați nicăieri! Îi chem pe doctori.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, preotul se răsti la el:

— Îți poruncesc să nu chemi pe nimeni! Piei din ochii mei!

— Dar ce-am făcut, părinte? Cu ce v-am supărat?

Bărbatul în vârstă nu-i răspunse, continuând posomorât să-și pregătească bagajul.

Emanuel se refugie în bibliotecă. Avea lacrimi în ochi. Auzi doar uși deschizându-se și închizându-se, semn că părintele plecase, fără ca măcar să-și ia rămas-bun de la el. Ce i se întâmplase oare? Unde fusese chemat atât de urgent? La căpătâiul unui bolnav dintr-un alt oraș? La înmormântarea unei rude de care nu-i pomenise?

Prima oară părintele poposi în Cleveland, orașul în care se născuse Emanuel. Însuși numele lui părea să fie un semn. Emanuel – copilul Domnului. Cu ajutorul unui taximetrist binevoitor și atâteștiutor,

descoperi căsuța în care micuțul își trăise primii ani de viață. Dar cei care o ocupau acum nu știau nimic despre locatarii de dinainte.

Părintele își luă inima în dinți și încercă prin vecini. Unii îl priveau suspicioși – nu cumva era un hoț deghizat în preot? – nu, nu părea să fie, arăta prea distins și vorbea prea politicos, și avea un șirag de mătănii în mână. Niciunul nu știa nimic despre familia Norton, se mutaseră de curând, plecau la serviciu dimineața și se întorceau seara, n-aveau timp să stea la taclale cu cei de pe aceeași stradă cu ei. După mai multe tentative eșuate, părintele voi să-și abandoneze cercetările. Dar taximetristul pe care îl rugase să-l aștepte – de ce nu, dacă aparatul merge? – se implicase și el în căutările al căror rost nu-l pricepea.

— Haideți să batem și la ușa casei din capul străzii!

Cea care îi ieși în întâmpinare părintelui era o doamnă cochetă și cu poftă de vorbă. Putea să fie la optzeci de ani, dar se ținea bine. Își pofti oaspetele într-un salonaș unde îl servi cu o cafea. Obosit de drumul cu trenul, preotul îi mulțumi recunoscător.

— Familia Norton! Sigur că am cunoscut-o. Mare nenorocire s-a abătut asupra ei...

Sorbi cu distincție din ceșcuța de cafea – o piesă dintr-un serviciu de porțelan scump.

Părintele stătea ca pe ghimpi.

— Vai, ce nepoliticoasă sunt! Veniți de pe drum – din Barintown parcă ziceați? N-am călcat niciodată pe-acolo. Tocmai am copt niște plăcințele. Îmi ies întotdeauna delicioase. Trebuie neapărat să gustați măcar una!

Omul în haine preotești fierbea, mai ales că iar începuse să-l doară capul, parcă în el se hârjonea un roi de albine. N-avu însă încotro, o așteptă pe gazdă să vină cu plăcințelele ei calde, numai bine rumenite, răspândind un miros îmbietor. Adevărul e că îi era foame, așa că luă una din farfurie și mușcă zdravăn din ea. O asigură că sunt excelente.

— Spuneți despre o nenorocire legată de familia Norton...

— Așa e, dragă domnule – au, ce gafă am făcut, doar vorbesc cu o față bisericească! – părintele însă o liniști cu un gest și o îndemnă să continue. Da, dragă..., uf, părinte, cei doi s-au luat dintr-o mare dragoste. Totul părea să meargă perfect în căsnicia asta. Până când s-a născut băiatul.

Părintele se foi neliniștit, uitând să mai muște din plăcințica pe care o ținea în mână.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— În primii doi-trei ani nu s-a întâmplat nimic. Dar într-o seară, Jozef a venit afumat din oraș. Așa ceva nu mai făcuse. Susținea că auzise pe unii discutând despre Mary că e o poamă, știți, una dintre acelea, și că prostul care o luase habar n-avea că nu el e tatăl lui

Emanuel. Biata femeie a izbucnit în plâns, s-a jurat pe toți sfinții – era și cucernică, se ducea în fiecare duminică la biserică – că totul e o minciună, dar bărbatul n-a pus niciun preț pe vorbele ei, s-a înfuriat și mai tare, băutura i se urcase rău la cap, a pus mâna pe un cuțit de bucătărie și i l-a înfipt drept în inimă.

Părintele înghiți cu noduri bucățița pe care o avea în gură. Dar asta schimba totul. Să-l fi mințit Emanuel? Doar acesta îi spusese că părinții lui muriseră într-un accident. Copilului să i se fi ascuns adevărul?

— Bietul Jozef a fost prăjit pe scaunul electric. Sărmanul! Era un blajin bun de pus la rană! Cum de-a putut pleca urechea la flecăreala unor neisprăviți? Cum de s-a îmbătat în așa hal încât să-și înjunghie nevasta? Să-l fi văzut cum își smulgea părul din cap! Dacă nu-l condamnau la moarte – nu s-a apărat deloc – precis își lua singur viața.

— Și cu fiul lor ce s-a întâmplat?

Doamna dădu din umeri.

— Se pare că l-au înfiat niște rude. Nu știu mai mult. Dar nu mai luați niște plăcinte!

Părintele se ridică și mulțumi. Ajuns în stradă îl trezi pe taximetristul care adormise la volan.

— Până la urmă ați avut noroc. Acum încotro?

— La gară.

— O vizită atât de scurtă în orașul nostru iubit?

Văzându-l însă pe pasagerul său cufundat în gânduri, nu mai zise nimic.

În tren, părintele Pascal reuși să aștească de câteva ori, așa că ajunse în Detroit cu forțe înprospătate. Dar era deja seară și nu-și putea continua imediat cercetările. Trase la un hotel modest, făcu un duș și comandă în cameră o cină frugală. Chiar dacă durerea de cap se mai potolise, nu reuși să doarmă prea mult. Avu câteva vise minunate, pe care însă nu izbuti să și le amintească dimineța.

De data asta avu mai mult noroc. Primul vecin al lui Thomas și Lauren Hardy, pe care îl întrebă de soarta celor doi, era la curent cu tot ce li se întâmplase în viață.

Bărbatul tunde peluza în fața casei sale. N-avea mai mult de cincizeci de ani și ochii lui străluceau prietenoși. Aducea vag cu un actor pe care părintele îl văzuse cu mulți ani în urmă într-un film care îi plăcuse mult. Dar nu reușea să-și aducă aminte cum îl chema.

— Îmi place foarte mult să tund singur iarba. Mașina pe care am cumpărat-o e excelentă. Ultimul tip. Electrică. Pe baterii. Mai înainte, am avut una care mergea cu benzină. Scotea fum și făcea un zgomot asurzitor. Nici nu mai simțai mirosul ierbii proaspăt tăiate. Era un sacrilegiu. Nu vi se pare că în jur plutește acum un parfum îmbătător?

Părintele îl asigură că și el socotește tunsul gazonului o delectare.

— Vedeți, îi mărturisi David Slaunerty, de aceea mă ocup singur de îngrijirea lui. Aș putea angaja pe cineva căruia să-i încredințez treaba asta. Mulți fac așa – nu-i înțeleg. Renunță la o bucurie fără de margini. În orașul ăsta poluat – autoritățile se fac că nu observă – e una dintre posibilitățile de a ne mai apropia de natură.

Părintele îl aprobă din nou dând din cap. Slaunerty deșertă sacul în care se strânsese iarba și o așeză cu grijă la marginea trotuarului.

— O vor ridica gunoierii... Ce sfârșit mizer pentru această podoabă a pământului... În loc să fie hrană pentru animale... Dar n-ai cum să crești vaci în Detroit.

— Familia Hardy, îndrăzni părintele să-i reamintească prima întrebare pe care i-o pusese.

David Slaunerty apăsă un buton și motorul mașinii porni din nou – se auzea totuși un ușor bâzâit. Apoi îl opri și se uită la casa învecinată, în fața căreia era înfiptă o placardă. O casă nu prea mare, dar construită după planurile unui arhitect inspirat.

— După cum vedeți, acum casa e de vânzare. Nu mai locuiește nimeni în ea.

— Dar ce s-a întâmplat cu proprietarii?

— Doamna Lauren e într-un spital. A ajuns în ultimul hal din pricina băuturii. Ca să-și plătească spitalizarea, trebuie să vândă locuința. Dar cumpărătorii nu prea se înghesuie. Pe criza asta, imobiliarele au căzut rău de tot.

— Dar domnul Hardy?

Slaunerty se posomorî la chip.

— Cu domnul Hardy e o întreagă dandana. A fost acuzat de pedofilie. Acum e într-o închisoare unde își ispășește pedeapsa. Dar locul unor astfel de specimene e la balamuc. Fiindcă e boală ceea ce au ei. Nici nu vreau să-mi închipui ce simte un copil agresat de un astfel de specimen.

Se cutremură de scârbă.

— Nici măcar nu s-a căit de ceea ce a făcut. Cred că din pricina lui și-a luat câmpii copilul lor. Nu mai știu cum îl chema.

— Emanuel.

— Așa, așa... Un băiat tare drăguț. Tare mi-e teamă că și el i-a căzut victimă.

Părintele nu zise nimic. Aruncă doar o privire înfricoșată spre casa cu obloanele trase.

— Dar de ce vă interesează familia Hardy?

— Fac o anchetă socială, minți părintele, zicând în gând „Doamne, iartă-mă!”. Ceva legat de adopțiile de copii.

— Da, părinte, acum îmi dau seama, Emanuel nu era al lor. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Mulțumesc, ați fost foarte amabil. Vă doresc o zi bună.

Părintele o porni încet pe trotuarul măturat de curând. În urma lui, motorul mașinii de tuns începu să toarcă din nou.

De data asta folosi un autobuz Greyhound pentru a ajunge în orașelul Morarty. La drept vorbind, nu era chiar un orașel. Pe străzile lui largi era o forfotă amețitoare de mașini. În centru se înălțau câțiva zgârie-nori unde se adăposteau bănci, birouri de avocatură, firme de leasing. Reclame aprinse și ziua îndemnau la cumpărarea de electrocasnice, mașini de toate mărcile, băuturi răcoritoare.

Încotro să se îndrepte? Ar fi fost zadarnic să bată străzile și să pună întrebări despre cineva poreclit Călăul. Nici măcar picii care cerșeau din loc în loc nu i-ar fi spus nimic. Iar trecătorii obișnuiți s-ar fi uitat la el pieziș, dacă i-ar fi chestionat în această privință. Nu-i mai rămânea decât să apeleze la poliție. Așa că intra cu hotărâre în sediul poliției centrale din oraș și ceru celui care supraveghea intrarea să-l vadă pe comandant.

Herbert Browning nu împlinise încă patruzeci de ani. Măsura aproape doi metri, era lat în spate, și mâinile îi semănau cu niște lopeți. Nasul coroiat nu-l făcea să semene cu o pasăre de pradă, mai ales că purta și ochelari. Ramele lor îl strângeau în mod vizibil.

Când părintele păși în biroul lui, comandantul tocmai deschidea ferestrele. Se întoarse stânjenit spre oaspetele lui.

— M-ați prins – tocmai am terminat de fumat o țigară. Nu pot să mă las și pace. Am încercat cu gumă, cu bomboane mentolate, cu țigări fără nicotină... Am luat țigări light – n-au niciun gust. Totul e o chestie de voință – se pare că nu am. Nevastă-mea e disperată – am ajuns la trei pachete pe zi. Iar avertismentele legate de acest obicei dăunător sănătății nu au niciun efect asupra mea.

Părintele îl liniști cu un gest.

— Și eu am fumat în tinerețe.

— Și cum v-ați lăsat?

— Nu știu. Într-o zi, n-am mai putut să vâr o țigară în gură. Fără să-mi propun să mă las.

Comandantul îl privi cu invidie.

— Sunteți un norocos.

Se așezară pe scaune, față în față, despărțiți de un mic birou pe care lucrurile erau puse în ordine. Prin fereastra deschisă năvăleau zgomotele orașului și pătrundea miros de gaze arse.

— Cu ce vă pot fi de folos? Aveți vreo reclamație? Vi s-a întâmplat vreun necaz?

Părintele se uită o clipă la fața lui binevoitoare.

— Mă interesează să aflu cum pot da de cineva... Numele nu i-l cunosc. Face parte din lumea interlopă...

Polițistul se încruntă.

— V-a făcut vreun rău? Îi știți măcar semnalmentele?

— Nu. Nu mi-a făcut nimic. Știu doar că e o namilă de om...

Se opri încurcat. Comandantul izbucni în râs.

— Lăsați, părinte, continuați, știu prea bine că și eu sunt o namilă de om. În tinerețe am jucat fotbal. Eram bun. Chiar foarte bun. Mai multe accidentări m-au scos din viața sportivă.

Părintele își relua vorba cu mai mult curaj.

— Nu-i știu decât porecla.

— E bine și atât. Care e?

— Călăul.

— Călăul?

Polițistul îl cântări din ochi înainte de a-i răspunde.

— Dacă îl căutați pe Călău, ați venit prea târziu. L-au îngropat acum vreo trei luni.

Părintele simți fiori de gheață pe șira spinării.

— A murit, prin urmare.

— Mai bine zis, a fost omorât. Individul organizase o rețea formată din cerșetori care îi aduceau zilnic o grămadă de bani. Cineva a pus ochii pe afacerea asta. Într-o noapte, i-a luat gâtul. Dacă vreți mai multe amănunte, sun la arhivă să-mi aducă dosarul.

— Nu-i nevoie, din moment ce nu mai e în viață.

Părintele se ridică, iar gazda lui se ridică și ea imediat de pe scaun.

— Doamne, ce nepoliticos sunt! Nici nu v-am oferit o cafea sau un pahar cu apă...

— Mulțumesc, nu-i nevoie. Și scuze de deranj.

— Nici vorbă de deranj! Poate mai treceți pe aici. M-ar interesa să aflu mai multe despre modul în care v-ați lăsat de fumat. E pe undeva un secret. Poate mi-l spuneți și mie.

Părintele mai bâigui câteva cuvinte de mulțumire și ieși. Simțea că se sufocă dacă mai stătea în încăperea aceea. Își desfăcu gulerul de la sutană. Valijoara i se părea că atârna o tonă. Dorea să meargă într-un parc, să asculte ciripitul păsărilor și să vadă pe un lac bărci cu oameni fericiți. Ceea ce aflate în zilele în care fusese departe de parohia sa îl copleșise. Sufletul îi era bântuit de neliniști și de presimțiri negre. Era limpede că toți cei care îi pricinuiseră vreun rău lui Emanuel fuseseră pedepsiți. Într-un fel sau altul, dăduseră socoteală pentru faptele lor. Îi era clar că Dumnezeu avea un plan pentru copilul căruia îi oferise dragoste și ocrotire. Dar oare era planul Lui? Nu cumva altcineva își vârâse coada? Pentru că dacă proiectul ăsta s-ar împlini, ar fi sfârșitul credinței în lume. Cartea aceea nu era făcătura unui scriitor aș amărât, în căutare de faimă și bani.

Nu mai putea să se concentreze, durerea de cap îl făcea să se clatine pe picioare. Trecătorii îl priveau cu uimire, socotindu-l probabil beat. Iar soarele dogorea nemilos, năucindu-l și mai mult.

Imagini i se învârtteau prin minte – copilul Iisus răstignit de către tovarășii lui de joacă, Emanuel siluit de tatăl său vitreg, întrebările pe care Iisus și le punea, privind la bolta cerească, inocența din ochii lui Emanuel... Mai avea puțin și leșina pe stradă. Strânse din dinți, își adună puterile, și pași mai departe.

În loc să se plimbe printr-un parc, părintele Pascal se urcă în primul tren spre Barintown. Nu mai avea niciun rost să-i caute pe cei trei bătauși din Connell. Se lămurise. În vagonul care îl legăna încolo și-ncoace nu reuși să închidă un ochi. Avu timp să-și revadă întreaga viață. Și își aduse aminte și cum îl chema pe actorul care semăna cu domnul îndrăgostit de tunsul ierbii – Humphrey Bogart. Iar filmul se numea *Casablanca*.

Ai fi crezut că după revenirea părintelui Pascal din scurta sa călătorie toate reveniseră la normal. Slujbele erau ținute riguros, ca de altfel și celelalte prevederi din canon. Emanuel se ducea zilnic la școală și nu-și neglija nici îndatoririle din biserică. În continuare se îngrijea ca, la orele cuvenite, să tragă clopotele. Îi plăcea să plutească prin aer, atârnat de funii, ca limba unui pendul uriaș. Îi rămânea răgaz să se ocupe și de bibliotecă. Însă mai avea mult de muncă până când în rafturi cărțile aveau să fie așezate după tipicul stabilit. Nici lecțiile de franceză și latină nu erau neglijate. Dar între profesor și învățăcel se instalase o răceală de care amândoi erau conștienți.

Emanuel își privea mentorul cu nedumerire, neîndrăznind să-l întrebe cu ce l-a supărat. Preocupat de urzeala pe care o țesea în mintea sa, părintelui nu-i păsa de suferințele pe care le provoca unei ființe care îl adora.

De la o vreme, mai marele acestei biserici își luase obiceiul să urce în vechea clopotniță și să scruteze de acolo împrejurimile. Se uita mai întâi prin curtea acoperită cu prundiș, după care privirea lui poposea pe acoperișurile vilelor din preajmă, pentru ca apoi să se ațintească în zare, unde se înălțau clădirile înalte din centru. Deasupra acestora se roteau păsări înnebunate de zgomotul orașului. Câteodată, încerca trăinicia parapetului de lemn de care se sprijinea. Treptele scârțâiau sub pașii lui când cobora. Inspecta locul acesta cum n-o mai făcuse niciodată înainte.

Durerile de cap încetaseră. Iar sufletul îi era cuprins de o pace cum nu mai cunoscuse niciodată. Era pacea pe care o află un călător care ajunge cu bine la capătul unui drum lung și anevoios. A învins obstacole, a depășit experiențe dureroase, dar totul dispare în tihna căminului protector, unde în sobă pâlpâie un foc vesel, iar pe masă se aduc bucate și băuturi alese.

Într-o zi, un grup de turiști năvăli în curtea bisericii. Dezinvolți, gălăgioși, unii dintre ei îmbrăcați cam nepotrivit pentru un astfel de loc, bărbații în pantaloni scurți, femeile cu fuste deasupra genunchilor. Din întâmplare, părintele Pascal trebuia prin curte. Le ieși în cale și le dădu binecuvântarea. Tocmai atunci clopotele începură să bată și îi făcură pe toți să tresară. Dangătul lor răsună dureros în aerul curat al dimineții. În ziua aceea Emanuel se întrecu pe sine însuși. Sunetele care se revărsară parcă erau înlănțuiri de cuvinte ce povesteau despre tot ce îndurase până ajunsese în Barintown, despre fericirea pe care o cunoscuse lângă părintele Pascal, despre deznădejdea care îl cuprinsese într-o încheștare de fier, din clipa în care se simțise abandonat. Totul părea executat de către un maestru, la un instrument cu mai multe posibilități decât niște banale clopote de bronz. Iar ultimul lor dangăt răsună ca o tânguire sfâșietoare și ca un avertisment.

Toți cei din curte rămăseseră ținuiți locului, fermecați de sonoritățile divine. Nu mai comentară gălăgioși, nu mai fotografiară și nu mai filmară ambianța sacră. Privirile tuturor erau îndreptate spre clopotniță, dornice să-l zărească pe virtuozul care îi vrăjise.

Și când îl văzură, izbucniră aplauze. Băteau din palme copiii care poate nu fuseseră niciodată la vreun concert, părinții și bunicii lor care poate audiaseră orchestre celebre. Cei mai entuziaști strigau „Bravo!”.

Fără să ia aminte la rumoarea stârnită, Emanuel se apropie încet de brâul de lemn și se propti cu brațele de el. Părintele Pascal încercă să schițeze un semn în direcția lui, dar o voință mai presus decât a sa îi paraliză mâna. Iar strigătul său de spaimă i se opri în gât.

Se auzi doar un zgomot cumplit de bârne desfăcute din locașurile lor. Una câte una se prăbușiră în curte. Emanuel căzu în urma lor. Căderea dură doar câteva clipe în ochii turiștilor înspăimântați. Dar părintelui Pascal ele i se părură o veșnicie.

CAPITOLUL 52

— **T**ulburător!, a rostit Anticaru. N-am auzit de mult ceva mai frumos.

Cu toții eram la fel de mișcați.

— Ar trebui să transformi povestirea asta într-un roman, și-a dat cu părerea Poetu. Are potențial.

— Într-adevăr, poveștile de soiul ăsta au mare căutare la cititori. E destul să răsucești într-o altă perspectivă niște fapte din trecut, sau să aduci la lumină evenimente despre care se crede că au fost pentru totdeauna pierdute, și cititorii cad în extaz.

— Tot ce s-a citit în crâșma asta e pasionant pentru cititori, a punctat cu gelozie în glas Gușteru.

— Vezi să nu; genul scurt nu mai e la modă în ziua de azi. Nimeni nu cumpără volume cu schițe și nuvele – uită-te cum zac prin librării, se-adună praful pe ele – l-a contrazis cu însuflețire Trombon. Nici măcar povestirile polițiste nu mai au căutare. Autorii lor par neserioși, leneși, incapabili să scrie narațiuni de largă respirație, cu personaje multe, și întâmplări care se succed în cascadă, cu investigații psihologice laborioase. Romanul domină proza de azi.

Doctoru a sărit imediat.

— Dar cele mai multe romane sunt plicticoase. Analiza tribulațiilor sufletești, a angoaselor unor eroi contorsionați, fără vreo legătură cu lumea reală, pur și simplu mă fac să casc. Doar criticii le admiră – câștigă și ei o pâine, au ce explica, interpreta cu atâta convingere, încât ajung și ei să creadă ce spun.

— Își au și exegeții rostul lor, și-a dat cu părerea Băsmăluță.

— Eu zic altceva: cititorul e leneș. Nu-i place să urmărească acțiuni diferite, așa cum îi propun douăzeci-treizeci de schițe adunate între aceleași coperte. Iese prea rapid dintr-o atmosferă, pentru a pătrunde în alta. Or, asta i se pare prea solicitant.

Poate că Melodiosu avea dreptate. Sau, poate, motivul rămânea obscur pentru noi.

Ne-am mai dondănit o vreme, sorbindu-ne băuturile. S-a încins și o tablă – Anticaru s-a depășit pe sine însuși,

a fost măreț. Era ca protagonistul unei ultime reprezentatii, dornic să rămână în amintirea spectatorilor într-un nimb de legendă. În seara aceea nu știam că apărea, într-adevăr, pentru ultima oară în fața noastră, în ipostaza de suveran absolut al tablelor.

Politicosu a îndrăznit să mai întrebe dacă știe cineva ceva de pistol – nu apăruse la locul lui. Colt l-a admonestat cu o figură încruntată.

— Încă nu i-ai declarat dispariția! Vezi să nu ai parte de vreun pocinog.

Am simțit, din nou, un fior în tot corpul. Cu toții, de fapt, eram cuprinși de aceeași stare. Anticaru ne-a simțit împovărați. A început să vorbească, dorind să ne alunge gândurile negre.

— Încă n-am pregătit, așa cum v-am promis, o povestire de genul celor pe care le-ați ascultat până acum. Le știu pe toate, a avut grijă Fachiru să mi le povestească pe scurt. Știu, n-am talentul vostru de a compune narațiuni palpitate, cu un deznodământ imprevizibil. Însă îmi este clar ce subiect voi alege. Un subiect inspirat de teoria „găurilor negre”, una dintre obsesiile fizicienilor din lumea de azi, și pe care voi ați ocolit-o. Ce vă spun acum e doar o introducere la ce va urma.

Avea dreptate – era unul dintre subiectele favorite ale lui Hawking, cum naiba nu se aplecase nimeni dintre noi asupra lui? Uimitor!

— După cum știți, acestea sunt foste stele care și-au consumat combustibilul și au colapsat. Au o gravitație atât de mare, încât nu permit nici măcar luminii să le părăsească suprafața. Orice informație care ajunge acolo se șterge. De pildă, un astronaut care ar cădea într-o astfel de zonă, ar fi transformat în spaghetti.

Cowboy a strâns abia perceptibil din umeri.

— Dar de ce trebuie să privim în ceruri pentru a le căuta? Ele se află mult mai aproape de noi. Închipuiți-vă un director de bancă urmărit de poliție, pentru că a delapidat o mare sumă de bani. Este de-ajuns ca el să-și găsească adăpost într-un „paradis fiscal”. Acolo s-ar pierde, ca și astronautul nimerit într-o „gaură neagră”. E drept, el n-ar fi transformat în spaghetti, și ar trăi liniștit, până la adânci bătrâneți, dacă a avut grijă să fure destui bani de la bancă.

Pe Pământ sunt milioane de oameni care nu și-au părăsit locul în care s-au născut. Trăiesc în junglă, pe

culmile munților, în locurile veșnic înghețate, în care o jumătate de an e noapte, iar cealaltă jumătate – zi. Mulți n-au televizor, n-au radio, așa că habar n-au de nimic din ce se petrece pe mapamond. Nu află știri și nimeni nu știe nimic despre ei. N-au auzit de globalizare și puțin le pasă de ea. Nu trăiesc și aceștia în niște „găuri negre”? Ba bine că nu! Fără să fie mai nefericiți decât colegii lor de planetă.

Anticaru a sorbit o gură de whisky dintr-un pahar cu multe cuburi de gheață.

— La urma urmei, toți trăim, permanent, în câte o „gaură neagră”. Fiecare este o lume care comunică precar cu celelalte lumi. Îmi poate cineva ghici gândurile? Nu. Pot eu ști ce e în capul celor pe care le consider cele mai apropiate ființe – părinți, frați, soție, copii? Fiecare trăiește cu secretele lui, pe care le duce în mormânt. Unele fiind înspăimântătoare.

Vă plac romanele și filmele polițiste. Și mie îmi plac. V-ați dat la un frumos joc de societate – acela de a compune povestiri cu suspans, pornind de la scrierile lui Hawking. Fabulos! Vă felicit. E o idee năstrușnică, pe care n-a mai avut-o nimeni. Dacă ar ști, minunatul fizician, înzestrat cu un remarcabil simț al umorului, v-ar aplauda la scenă deschisă.

Ca să rămânem în perimetrul sferei voastre de interes, să ne închipuim cazul unui ucigaș cu simbrie. De obicei, acesta se ascunde într-un loc unde nu-l poate dibui nimeni. Primește, pe căi pe care el le alege, o comandă, o execută, încasează banii și se refugiază din nou în bârlogul lui, așteptând o altă solicitare. Nimeni din jurul său nu bănuiește cu ce se ocupă de fapt, care îi este adevărata identitate. Trăiește în travesti întreaga viață. Se duce la biserică, e binevoitor cu vecinii, se firitisesc și își fac reciproc cadouri de sărbători. Nu trăiește cumva și acesta într-o „gaură neagră”?

În State au venit și vin milioane de emigranți. Alții se stabilesc prin Canada, prin Australia. Toți se rup dintr-un loc, în căutarea unui rost mai bun, pentru ei, pentru copiii lor, și mulți nu mai au nicio legătură cu ce au fost la început, pornind o viață nouă, pe un alt tărâm. Au alte ocupații, urmăresc alte proiecte. Pentru cei rămași acasă, e ca și cum aceștia nici n-ar mai exista, pierzându-se, pentru totdeauna, în „găuri negre”.

Prin urmare, aceste fascinante spații sunt mai multe decât se crede îndeobște. Iar unele sunt cât se poate de lesne de descoperit. Nu e nevoie, pentru a le afla, să faci calcule complicate, astfel încât să înregistrezi comportamentul astrilor când se apropie de ele, modificându-și traiectoriile. E de-ajuns să te scrutezi și să vezi câte informații n-ai reușit să comunici celorlalți, din sfială, din jenă, din frică, aceștia, la rândul lor, încercând zadarnic să-ți aducă vești despre ei înșiși. Noi înșine suntem niște „găuri negre”.

Iertați-mă, așa cum v-am avertizat, azi n-am tragere de inimă să vă spun, la rândul meu, o istorie pasionantă – s-au spus multe în acest loc privilegiat, care este crâșma lui Politicosu. Am vrut doar să vă atrag atenția că fiecare dintre noi este un univers tainic, care doar uneori comunică unul cu altul. Însă poate am să vă istorisesc și eu ceva, într-o altă seară, pornind chiar de la această idee.

A mai adăugat în șoaptă – nu l-am auzit decât eu, eram lângă el. Am tresărit ca mușcat de un șarpe:

— Dacă am să mai apuc.

Ne-am fi așteptat ca Anticaru să imagineze pe loc ceva care să ne dea pe spate. Cu toții am fost dezamăgiți. În loc de o povestire care să ne pună adrenalina în mișcare, ne oferise un soi de dizertație, al cărei scop nu-l pricepeam.

Singurul care a rupt tăcerea a fost Cowboy.

— Brr! Îngrozitor! De-acum n-o să mai mănânc spaghetti. Aș avea impresia că înfulec astronauți.

Nu s-a auzit niciun hohot de râs. Din politețe, nimeni nu s-a lansat în vreun alt comentariu.

Îl priveam pe Anticar cu perplexitate. Vorbele lui ascundeau ceva. Parcă folosisse un cod inaccesibil nouă, care, odată deslușit, ne-ar fi dezvăluit un adevăr cutremurător. Dar mesajul lui sibilinic nimerise într-o „gaură neagră”. Era pierdut pentru vecie, fărâmițat ca într-un malaxor. Însă mie mi s-a conturat limpede în minte o poveste, pe care de-abia așteptam s-o aștern pe hârtie, avându-l ca erou chiar pe Anticar.

Îmi venise ideea de a compune ceva pornind de la posibilitatea existenței lumilor paralele. Să ne-nchipuim un cerșetor la un colț de stradă. Imploră trecătorii, cu glas umil, să-i arunce în pălăria de pe trotuar câțiva bănuți. Însă cu siguranță că se visează, ca și personajul

interpretat de Charlie Chaplin, într-o altă lume, în care posedă o familie, casă, mașină, glorie. Dar dacă respectivul sărman chiar și duce o altă existență, fără să aibă habar, într-un Univers paralel cu al nostru, unde se scaldă în bogății? De unde știu eu că dorințele mele, visele mele nu-l ajută să trăiască o viață de basm pe cel din depărtări, care e un necunoscut și inaccesibil alter-ego al meu? Poate că suferințele pe care le îndurăm aici sunt o consecință a bucuriei pe care o cunosc cei ai domă nouă, dintr-un alt univers. Iar satisfacțiile pe care le avem pe Pământ, în altă parte înseamnă neazuri.

N-am găsit o frază potrivită în lucrările lui Hawking, dar pe undeva făcea o referire și la universurile paralele, aveam să dau, până la urmă, de ea. Am scris povestirea chiar în noaptea aceea, însă n-am mai avut când s-o citesc. Fiindcă evenimentele s-au derulat cu o viteză amețitoare, și mi-au confirmat presimțirile negre. Dar iarăși mă grăbesc; toate la vremea lor.

Anticaru și-a dat seama ce impresie produsese. Nu părea marcat în niciun fel. Într-un târziu, și-a luat rămas-bun, dând mâna cu fiecare, pe îndelete, ca la o despărțire de lungă durată.

Arma aceea blestemată n-a apărut nici în săptămâna care a urmat. Politicosu se dusesse la poliție și îi declarase dispariția. Un gând ne bântuia neliniștitor, angoasant, provocându-ne teamă – dacă o luase, de fapt, Anticaru? Sub înfățișarea lui de cărturar distins, cu idei ieșite din fâgașul comun, să se ascundă cumva un criminal feroce? Mai era puțin și-i rugam pe Colt și pe Beretta să-i caute cazierul în baza lor de date. Dacă nu cumva individul ni s-o fi prezentat sub un alt nume, iar căutarea prin fișiere ar fi fost, astfel, o pierdere de vreme.

Dezlegarea misterului a venit după încă o săptămână, timp în care nimeni nu-l mai văzuse pe Anticar. Ninsese și tocmai mă gândeam că pardesiul acestuia n-ar mai fi fost o vestimentație insolită sub roiul fulgilor de zăpadă. Pe străzi, utilajele primăriei se luptau din greu cu troienele.

Băsmăluță, care se afla mai aproape de radio, ne-a vestit într-o seară, pe un ton neutru:

— Cică unul s-a sinucis în pădure.

Avocatu a dat-o pe glumă:

— Bun loc și-a ales. Liniște, aer curat... Zăpadă pufoasă... Atenuază căderea.

Nimeni însă n-a râs – fiecare se ocupa cu altceva – v-am mai spus care erau ocupațiile noastre favorite în crâșma lui Politicosu. Iar cu moartea nu se glumește. Tuci era din nou în mare vervă – ruda lui se înzdrăvenise, el își găsisse pacea sufletească, și câștiga aproape orice partidă de table. Eu încă mai eram frământat din pricina lui Hawking, individul mă frigea la foc mic, de ce-i buchiseam mai mult cărțile, de ce pricepeam mai puțin. Nu mai speram să prezint și eu o povestire în cercul nostru distins. Ce compusesem în urmă cu mai multe seri, a doua zi mi se păruse o aiureală, aruncasem hârtiile acelea la coș, fără nicio părere de rău. De altfel, chiar dacă mai rămăseseră câțiva potențiali povestitori – tare curios aş fi fost să-l aud și pe Mutulică! – nu mai venea nimeni cu vreun text – vraja ce ne ținuse în transa creației se risipise, ca un izvor care, tocmai când crezi că își va lărgi albia, dispare brusc în pământ.

Deodată, s-a auzit violent sirena unei mașini de poliție. Nu peste mult timp, în crâșmă au năvălit Colt și Beretta, surescitați, de parcă erau pe urmele unui ucigaș pe care doreau să-l aresteze. De data asta erau în uniforme.

— S-a omorât!, au strigat amândoi într-un glas.

Toți ne-am întors spre ei cu uimire.

— Cine s-a omorât?

— Anticaru. Campionul nostru.

— Cum așa?

— În pădure. Cu un pistol. Au dat peste el niște vânători.

— El o fi tipul despre care se vorbea la radio...

— Nu se poate!

— Ba da. S-a împușcat.

— Dar de ce?

Colt a scos o coală de hârtie din buzunarul de la piept și a despăturit-o încet, ca și cum ar fi dorit să prelungească suspansul. Am privit năuc la băltoaca formată sub cizmele lui de la zăpada topită. Câteodată, când primești o veste nenorocită, observi amănunte pe care altfel nu le-ai băga în seamă, probabil din dorința subconștientă de a-ți abate gândurile de la cele aflate.

— A lăsat o scrisoare pentru noi. Într-un buzunar al pardesiului. Mă rog, asta e o copie, originalul a rămas la poliție, în dosarul de anchetă.

Ne-am strâns în jurul lui. A început să citească – glasul îi tremura de emoție:

— «Dragii mei, n-am petrecut prea multă vreme împreună, dar m-am simțit bine în compania voastră. Aveți darul de a face pe oricine să uite de o lume însetată numai de câștig, și de vacarmul civilizației de azi.

După cum v-am mai spus, mă pregătesc de ani de zile pentru cea mai mare provocare – o partidă cu Dumnezeu. Nu, nu e o partidă de table, cum v-ați putea închipui. E vorba de ceva mult mai grandios. Cea mai mare provocare din viața mea, care va dovedi dacă Dumnezeu dă cu zarul – adică totul e la voia hazardului, sau totul poate fi prevăzut prin teoria probabilităților, adică se supune legilor Lui.

De ani de zile joc cu Dumnezeu ruleta rusească. Fără să-mi duc pistolul la tâmplă. Fac, într-o pădure, antrenamente pentru Marea confruntare. Cu un pistol cu capse. O jucărie. Pun o capsă într-un pistol cu butoiaș, rotesc butoiașul, apoi trag în aer – o dată pentru mine, o dată pentru Dumnezeu. Notez într-un carnețel care e scorul – uneori câștig eu, alteori El. De o bună bucată de vreme, capsă nu e percutată atunci când trag în numele Domnului. Prin urmare, ar trebui ca, de-acum înainte, sorții să se schimbe, așa că azi voi experimenta ce se întâmplă dacă îmi voi lipi țeava de tâmplă. Țeava unui pistol adevărat. Iartă-mă, Politicosule, eu ți-am luat pistolul; probabil te-am necăjit. Poliția o să ți-l dea înapoi, dacă n-o să-l pot pune eu la locul lui. Am făcut rost cu greu de gloanțe pentru el – e doar un model care nu se mai fabrică. Am mare încredere. În mod normal, ar trebui să câștig. Dacă, totuși, Dumnezeu dă cu zarul, atunci înseamnă că până aici mi-a fost norocul, hărăzit mie încă de la naștere, așa că îmi veți citi scrisoarea de adio. Rugați-vă pentru sufletul meu, și mai cântați, încă o dată, *Când sfânta crășma se închide*, în amintirea mea. E cel mai sfâșietor cântec pe care l-am auzit vreodată.

Cel pe care voi l-ați numit Anticaru.»

Ne-am uitat unii la alții, vorbind alandala.

— La ce i-a trebuit să facă asta?

— A fost un nebun.

— I s-a urât cu zilele.

— Cine știe ce ascunde, de fapt, sinuciderea asta...

— Nu mai bate câmpii, n-ascunde nimic.

— Așa e, a vrut doar să-și verifice teoria. S-a luat la trântă cu destinul.

— Ca ăla care juca ruleta rusească în *Vânătorul de cerbi*.

— Dar de ce cu prețul vieții?

— Fiindcă ăsta e jocul cel mai tare – atunci când îți pui miză viața. Câți au curajul ăsta?

— L-a pedepsit Dumnezeu. S-a crezut egalul Lui.

— Aș! Nu vă amintiți ce modest era?

— Și ce să înțelegem din asta!? Dumnezeu dă cu zarul?

— Cine poate ști?

— Numai El știe.

— Dar e sigur că Anticaru a scris chestia asta?, s-a inflammat Doctoru. Îi cunoaște careva scrisul? Dacă e o mistificare și l-o fi omorât cineva, și, ca să scape, ca să-și acopere fapta mârșavă, a înscenat o sinucidere?

Fără să vreau, am vrut să-mi întorc privirea spre Tuci. N-am avut curajul. Ce fusese cu plecarea lui intempestivă la o rudă bolnavă? Nu cumva îl urmărise pe Anticar, ca să știe orice pas face? Câteva imagini au încercat să mi se închege în minte – doi oameni în nămeți, într-o pădure, unul dintre ei cu un pistol în mână, o încăierare, un trup căzând în zăpadă –, dar le-am alungat, concentrându-mi din nou atenția, în mod absurd, la balta de apă, tot mai mare, de sub picioarele lui Colt.

După întrebările rostite de-a valma, în încăpere s-a lăsat o tăcere ca o lespede grea. Cu siguranță, durerea care îmi săgeta inima o resimțeau toți. Nu ne venea să credem că suntem în miezul unei întâmplări atât de atroce. Iar eu mi-am zis în sinea mea: „Ai greșit, Anticaru! Într-adevăr, la un moment dat, pierderile și câștigurile se mediază. Dar Hawking a declarat fără echivoc: rezultatul fiecărui pariu în parte nu poate fi prezis.”

Politicosu a anunțat cu o voce șovăitoare:

— Cinste la toată lumea!

S-a dus în spatele barului, de unde a revenit cu mai multe sticle pe care le-a pus pe mese. Am început să bem ca niște bicisnici fără maniere, amestecând băuturile – dacă ne-ar fi văzut cineva străin, și-ar fi închipuit că am scăpat dintr-un lagăr, și prima zi de libertate ne-a luat mințile.

Culmea, tocmai Tuci, care acum era din nou repus în drepturile lui de lider, a dat tonul, și, în curând, am început să cântăm, cu lacrimi în ochi, mai dureros ca niciodată, în special la cele două strofe din final:

Da, inima ieri mi s-a frânt,
Măine probabil se va drege.
Beat dacă aş fi fost născut,
Tristeţea ce-i n-aş înţelege.

Şi o să ţinem toastul ultim
Care nicicând nu se cuvântă:
Bem pentru inima ce ştie
Când bine e să fie frântă.

Pentru prima oară în viaţa noastră n-a fost unul care să nu fi plecat acasă pe trei cărări. Cel mai dărâmat era Tuci. Parcă se simţea vinovat fiindcă îl zgândărise pe Anticar şi îi stârnise acestuia, şi mai aprig, dorinţa de a demonstra dacă teoria sa e valabilă sau nu. Dar culpa lui o purtam cu toţii în suflet, marcându-ne pentru totdeauna, ca o pecete urâtă.

A doua zi, câţiva dintre noi s-au dus la Anticar acasă. Trebuiau martori la întocmirea unui inventar al bunurilor pe care le posedase. Aveau să fie scoase la licitaţie, sau date unor oameni sărmani – părerile erau împărţite.

Locuia într-un apartament ticsit de cărţi – unele erau aşezate în teancuri pe jos. Cele două camere adăposteau un mobilier modest. În dulap i-am găsit doar câteva haine. Ne-a uimit ordinea desăvârşită pe care o lăsase în încăperi. Ne-a uimit şi mai mult un carton înrămat de pe un perete. Pe el erau scrise frumos şase cifre: 2, 5, 13, 25, 33, 46. Nimeni nu le-a priceput înţelesul, nici măcar matematicienii la care s-a apelat în cadrul anchetei. E o enigmă care mă bântuie şi acum.

La înmormântarea Anticarului am fost cu toţii în păr, îmbrăcaţi sobru şi cu pălăriile în mâini. L-am mai privit o dată înainte de a se lăsa jos capacul sicriului – nu ştiu dacă era opera celor care îl îmbălsămaseră, sau chiar aşa îşi găsisse sfârşitul, dar pe chip i se citea un surâs misterios, o împăcare cu toate. Un astfel de chip îl mai avea doar Robert De Niro, în finalul filmului *A fost odată în America*, o peliculă ca asta n-o să se mai realizeze atât de curând. I-am pus o cutie de table alături – făcusem

chetă și cumpărasem una lucrată cu măiestrie, de către un meseriaș de elită, îți era milă s-o și atingi. Iar când l-au coborât în criptă, în cântările preoților, neplâns de nicio rudă – de-abia atunci ne-am dat seama ce singur a trăit, dar câți nu sunt aidoma lui? –, am ridicat pălăriile ca la o comandă – un omagiu spontan pentru cineva a cărui prezență lângă noi ne îndemnase să scrutăm dincolo de orizontul zilei de mâine.

În perioada următoare, am revenit tot mai puțini în cea mai îmbietoare crăsmă din câte am intrat vreodată, triști și fără aplomb, până când Politicosu a închis-o definitiv, fără nicio explicație. Ceva se rupsese în noi, ceva minunat și măreț, și nimic nu se mai putea drege, și nimic nu ne mai putea aduce pe linia de plutire. Dacă ne întâlneam pe vreo stradă, unii cu alții, schimbam două vorbe fără noimă, ferindu-ne să ne privim în ochi, și fiecare o lua grăbit în altă direcție, de parcă am fi fost părtași la ceva rușinos, de care nu era bine să ne aducem aminte. Mai ales că am aflat, până la urmă, încă un fapt, care m-a zguduit, m-a întors și mai tare pe dos: cu excepția lui Colt, Beretta, Politicosu, și a încă doi sau trei dintre noi, niciunul nu era ceea ce pretindea că este. Tuci nu călcase niciodată într-o forjă sau topitorie, Prelatu nu ținuse în viața lui o slujbă într-o biserică, Pirogă avea rău de mare și nu urcase neam pe vreo corabie, Specialistu era un hacker care vânduse un pont gras poliției și scăpase de închisoare, Doctoru era un arhivar mărunț... Eu însumi nu avusesem decât o vagă legătură cu lumea circului, printr-un amic din tinerețe, accidentul pe care îl suferisem având o cauză banală, se datora unei coborâri nefericite cu schiurile, pe o zăpadă care ascundea dedesubt gheață și cioturi. În crășma lui Politicosu, sub identități false, deghizați în haine care să ne ascundă adevăratele îndeletniciri, creasem un spațiu proteguitor și mincinos, pentru ca să scăpăm, măcar din când în când, de mizeriile din existența noastră. Dar nicio iluzie nu are șansă de durată, totul e efemer, totul e, cum zicea magistral și Bob Dylan, „o vânare de vânt”. Însăși înfățișarea lor s-a estompat în amintirea mea. Le văd siluetele ca prin ceață, ca pe niște contururi tremurătoare, iar glasurile lor le aud înăbușite, ca și cum ar răzbi până la urechile mele din spatele unei uși nu prea bine capitonate. Nu le mai țin minte ticurile verbale, gesturile care îi particularizau. De aceea și evocarea pe care le-am

consacrat-o e imperfectă, doar din câteva tușe, o schiță fugară.

Din câte am aflat, prin cârciumile din cartier, sau de prin alte părți, pe unde s-a aciuat fiecare, niciunul dintre noi n-a mai jucat table. Unii s-au mutat la Cel de Sus, printre care și Poetu, care n-a avut bucuria să-și vadă publicat vreun poem, și Avocatu, care a făcut apoplexie în timp ce pleda într-o speță nenorocită. Și locurile de odinioară au suferit transformări, cele mai multe în rău, de parcă o forță obscură se înverșunează să distrugă tot ce altădată a fost armonios și tandru. Cum spunea și bătrânul Lawrence, marele mentor: „Așa de multe lucruri s-au schimbat, așa de multă lume nu mai e”. Am un presentiment – așa va fi în continuare. Între timp, au căzut și Turnurile gemene din New York, sub loviturile unor demenți, și asta ne-a îndemnat și mai mult să ne ascundem în găurile noastre negre, în cele mai impenetrabile văgăuni, care sunt sufletele și mințile noastre. Ei bine, mulțumesc că m-ați ascultat, mi-am descărcat sufletul ca la o spovedanie, nu-i bine să ții în tine asemenea poveri, te macină încetul cu încetul, până la mutilare. Uneori, mă consolez cu un gând: tot ce trăim nu se pierde, se adună, poate, undeva, într-un depozit secret, și cineva examinează cu atenție belșugul de fapte, se încântă, sau se întristează, și le judecă fără părtinire. Dacă v-a mișcat povestea mea – eh, ce n-aș da s-o mai pot spune la Politicosu, în compania prietenilor mei de odinioară, dar cu un alt final – însă atunci ar mai stârni interes? –, poate o ziceți și voi mai departe, fiindcă e păcat să se stingă în anonimat, e plină de învățămintele și de durere, eu unul sunt răscolit ori de câte ori o rememorez. Aș vrea s-o uit, dar asta ar fi ca un delict impardonabil – cum să-i uiți pe cei lângă care ai cunoscut multe ceasuri de mulțumire și înălțare? Cum să-i uiți? Și da, mai beau un pahar cu voi, dar nu, nu mai insistăți, nu mă mai ating de zaruri.

GEORGE ARION
crime sofisticate

„Alma! Ai aflat?

Era Gina.

— Ce să aflu?

— Mazilescu a murit.

— Cum așa?

— A fost omorât.

— Nu se poate!

— L-au găsit legat de soclul statuii lui Lenin. În pielea goală.

— Imposibil!

— A fost, se pare, strangulat.

— Groaznic.”

George Arion – *Crime sofisticate*

„Nu orice crimă e demnă să figureze într-un roman polițist. Mai ales dacă este un roman semnat de George Arion. Nu că autorul s-ar fi blazat după atâtea și atâtea istorii misterioase și nu mai agreează decât «crimele sofisticate». Dar ingeniozitatea sa de creator de situații limită e pusă mai bine în valoare de acțiuni care nu se întâmplă chiar toată ziua și umplu câteva rânduri în paginile ziarelor de senzație. Așa că în masivul său roman, conceput în două părți foarte diferite, George Arion investighează cu mijloacele prozei cu suspans cazuri înlănțuite care compun la un loc un mare mister.”

Horia Garbea

GEORGE ARION

crime sofisticate

„— Alma! Ai aflat?
— Era Gina.
— Ce să aflu?
— Mazilescu a murit.
— Cum așa?
— A fost omorât.
— Nu se poate!
— L-au găsit legat de soclul statuii lui Lenin. În pielea goală.
— Imposibil!
— A fost, se pare, strangulat.
— Groaznic.”

George Arion - *Crime sofisticate*

„Nu orice crimă e demnă să figureze într-un roman polițist. Mai ales dacă este un roman semnat de George Arion. Nu că autorul s-ar fi blazat după atâtea și atâtea istorii misterioase și nu mai agreează decât « crimele sofisticate ». Dar ingeniozitatea sa de creator de situații limită e pusă mai bine în valoare de acțiuni care nu se întâmplă chiar toată ziua și umplu câteva rânduri în paginile ziarelor de senzație. Așa că în masivul său roman, conceput în două părți foarte diferite, George Arion investighează cu mijloacele prozei cu suspans cazuri înlănțuite care compun la un loc un mare mister.”

Horia Gârbea

Volum apărut cu sprijinul

CRIME SCENE PRESS

^[1] Lawrence Block – *Când sfânta crăsmă se închide*, editura Humanitas, 2007, traducere de Radu Vancu. Autorul poeziei – Dave Van Ronk.

^[2] Stephen Hawking este un mare fizician al timpului nostru, cu o contribuție însemnată nu numai în domeniul său, dar și în popularizarea științei. Citatele din acest roman sunt preluate din următoarele cărți ale sale apărute la editura Humanitas: *Visul lui Einstein și alte eseuri* – 1997, traducere din engleză și cuvânt înainte de Gheorghe Stratan; control științific al traducerii Mihai Vișinescu, *Scurtă istorie a timpului – De la Big Bang la găurile negre*, 2001, traducere din engleză de Michaela Ciodaru, *Universul într-o coajă de nucă*, 2004, traducere din engleză de Gheorghe Stratan, Ovidiu Țânțăreanu, Anca Vișinescu.

^[3] *nulla dies sine linea* (lat) – nicio zi fără o linie (Pliniu cei Bătrân, *Istoria naturală*). Fraza se referă la pictorul Apelle care nu lăsa să treacă nicio zi fără a trasa cu penelul câteva linii.

^[4] *deus ex machina* (lat.) – orice rezolvare bruscă a unui conflict prin intervenția proniei divine.

^[5] *ejusdem farinae* (lat) – cei de aceeași teapă

^[6] *fugit irreparabile tempus* (lat) – timpul zboară fără să se mai întoarcă – Vergiliu, Georgicele (III, versul 284)

^[7] *ora pro me* (lat) – roagă-te pentru mine

Table of Contents

[PRECIZARE](#)

[PRIMA PARTE - STEAUA NOROCULUI](#)

[CAPITOLUL 1](#)

[CAPITOLUL 2](#)

[CAPITOLUL 3](#)

[CAPITOLUL 4](#)

[CAPITOLUL 5](#)

[CAPITOLUL 6](#)

[CAPITOLUL 7](#)

[CAPITOLUL 8](#)

[CAPITOLUL 9](#)

[CAPITOLUL 10](#)

[CAPITOLUL 11](#)

[CAPITOLUL 12](#)

[CAPITOLUL 13](#)

[CAPITOLUL 14](#)

[CAPITOLUL 15](#)

[CAPITOLUL 16](#)

[CAPITOLUL 17](#)

[CAPITOLUL 18](#)

[CAPITOLUL 19](#)

[CAPITOLUL 20](#)

[CAPITOLUL 21](#)

[CAPITOLUL 22](#)

[CAPITOLUL 23](#)

[CAPITOLUL 24](#)

[CAPITOLUL 25](#)

[CAPITOLUL 26](#)

[CAPITOLUL 27](#)

[CAPITOLUL 28](#)

[CAPITOLUL 29](#)

[CAPITOLUL 30](#)

[CAPITOLUL 31](#)

[CAPITOLUL 32](#)

[CAPITOLUL 33](#)

[SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI](#)

[PARTEA A DOUA - JUCĂTORUL DE TABLE](#)

[CAPITOLUL 34](#)

[Povestirea Zugravului - Crime din tablouri](#)

[CAPITOLUL 35](#)

[Povestirea lui Colt - Dalia fine al capo](#)
[CAPITOLUL 36](#)
[Povestirea lui Trombon - Picnic la marginea timpului](#)
[CAPITOLUL 37](#)
[Povestirea lui Piroga - Experimentul La Valletta](#)
[CAPITOLUL 38](#)
[Povestirea lui Beretta - Tramvaiul fantomă](#)
[CAPITOLUL 39](#)
[Povestirea lui Basmalu?a - Autostop pe Calea Lactee](#)
[CAPITOLUL 40](#)
[Povestirea lui Politicosu - Un om din Răsărit](#)
[CAPITOLUL 41](#)
[Povestirea lui Compas - Scurtătura](#)
[CAPITOLUL 42](#)
[Povestirea Specialistului - Laptopul criminal](#)
[CAPITOLUL 43](#)
[Povestirea Doctorului - Vizită de pe o altă planetă](#)
[CAPITOLUL 44](#)
[Povestirea lui Hodorogea - Biblioteca secretă](#)
[CAPITOLUL 45](#)
[Povestirea lui Tuci - Tunelul timpului](#)
[CAPITOLUL 46](#)
[Povestirea lui Melodiosu - Cine l-a ucis pe Kennedy?](#)
[CAPITOLUL 47](#)
[Povestirea Gu?terului - Paznic de cimitir](#)
[CAPITOLUL 48](#)
[Povestirea Avocatului - În pat cu prietena](#)
[CAPITOLUL 49](#)
[Povestea lui Cowboy - Tinerețe furată](#)
[CAPITOLUL 50](#)
[Povestirea Poetului - Spovedania](#)
[CAPITOLUL 51](#)
[Povestirea Prelatului - Însoțitorul lui Iisus](#)
[CAPITOLUL 52](#)

Table of Contents

PRECIZARE	7
PRIMA PARTE - STEAUA NOROCULUI	10
CAPITOLUL 1	11
CAPITOLUL 2	17
CAPITOLUL 3	23
CAPITOLUL 4	29
CAPITOLUL 5	35
CAPITOLUL 6	41
CAPITOLUL 7	47
CAPITOLUL 8	53
CAPITOLUL 9	59
CAPITOLUL 10	65
CAPITOLUL 11	70
CAPITOLUL 12	76
CAPITOLUL 13	82
CAPITOLUL 14	88
CAPITOLUL 15	94
CAPITOLUL 16	100
CAPITOLUL 17	106
CAPITOLUL 18	112
CAPITOLUL 19	117
CAPITOLUL 20	122
CAPITOLUL 21	128
CAPITOLUL 22	134
CAPITOLUL 23	139
CAPITOLUL 24	144
CAPITOLUL 25	150
CAPITOLUL 26	156
CAPITOLUL 27	162
CAPITOLUL 28	167
CAPITOLUL 29	173

CAPITOLUL 30	179
CAPITOLUL 31	184
CAPITOLUL 32	188
CAPITOLUL 33	191
SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI	200
PARTEA A DOUA - JUCĂTORUL DE TABLE	202
CAPITOLUL 34	203
Povestirea Zugravului - Crime din tablouri	217
CAPITOLUL 35	231
Povestirea lui Colt - Dalia fine al capo	251
CAPITOLUL 36	255
Povestirea lui Trombon - Picnic la marginea timpului	256
CAPITOLUL 37	264
Povestirea lui Piroga - Experimentul La Valletta	266
CAPITOLUL 38	273
Povestirea lui Beretta - Tramvaiul fantomă	274
CAPITOLUL 39	294
Povestirea lui Basmalu?a - Autostop pe Calea Lactee	296
CAPITOLUL 40	306
Povestirea lui Politicosu - Un om din Răsărit	308
CAPITOLUL 41	315
Povestirea lui Compas - Scurtătura	317
CAPITOLUL 42	329
Povestirea Specialistului - Laptopul criminal	331
CAPITOLUL 43	355
Povestirea Doctorului - Vizită de pe o altă planetă	357
CAPITOLUL 44	369
Povestirea lui Hodorogea - Biblioteca secretă	370
CAPITOLUL 45	379
Povestirea lui Tuci - Tunelul timpului	381
CAPITOLUL 46	386
Povestirea lui Melodiosu - Cine l-a ucis pe Kennedy?	388
CAPITOLUL 47	395
Povestirea Gu?terului - Paznic de cimitir	397

CAPITOLUL 48	402
Povestirea Avocatului - În pat cu prietena	404
CAPITOLUL 49	410
Povestea lui Cowboy - Tinerețe furată	411
CAPITOLUL 50	420
Povestirea Poetului - Spovedania	422
CAPITOLUL 51	426
Povestirea Prelatului - Însoțitorul lui Iisus	428
CAPITOLUL 52	453